

Cũng Chỉ là Hạt bụi

Mộc
Phù Sinh

Mục Lục

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Ngoại truyện](#)

[Lời cuối sách](#)

Giới thiệu

May mắn thay, cuối cùng Tăng Lý đã gặp được Ngải Cảnh Sơ. Và bạn, gặp được một người nào đó.

“Thực ra còn một câu nữa.”

Anh vẫn chưa buông cô ra, cứ để cô kẹp giữa khe tủ và người mình.

“Hửm?” Tăng Lý vừa chạm nhẹ vào miếng gạch, vừa lên tiếng.

“Lần trước nói chuyện điện thoại, tôi có hỏi cô một câu, cô còn nhớ không?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

“Gì cơ?”

“Tôi hỏi, trái tim em còn đó không?”

...

Tăng Lý cơ hồ cảm nhận được hơi thở của anh.

Con người đen thẫm xuất hiện cực gần trong tầm nhìn của cô, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ ấy khiến người ta khó mà tự kiềm chế nổi bản thân.

...

Anh thì thầm lặp lại lần nữa: “Nếu còn, tôi muốn lấy nó đi!”.

Chấm dứt câu nói đầy mỉa mai hoặc ấy, anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Nếu anh nói “anh yêu em” thì sẽ thế nào?

Thì sẽ giống như tắt một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực.

Tác giả

Mộc Phù Sinh

Sinh tháng 10 năm 1982, nữ, dân tộc Hán, bút danh Mộc Phù Sinh (biệt danh khác Mộc Mộc, Mộc Đầu). Người Nghi Tân, Tứ Xuyên, là Đảng viên Đảng Cộng Sản Trung Quốc. Năm 2004 tốt nghiệp Đại Học Sư phạm Tứ Xuyên. Hiện nay đang làm việc tại một trường học ở Nghi Tân.

Mộc Phù Sinh rất thích ăn đồ ngọt, thích ngủ nướng, thích thỉnh thoảng ngồi thần thờ, ngoài ra còn thích chơi mini game trên QQ (nghe nói có thể giúp nâng cao chỉ số thông minh). Luôn cảm thấy nếu được lười biếng nằm dài trước sân để phơi nắng, đọc sách thì quả là vô cùng hạnh phúc. Nhát gan, lơ mơ, hay quên hơn nữa sống rất bình dị và cũng muốn bản thân cứ giữ mãi sự bình dị này.

Mở đầu

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên sau kỳ nghỉ tết Dương lịch, thư viện thành phố rất vắng vẻ, người đi học, người đi làm, phòng đọc sách thiếu nhi trên tầng hai hình như không có lấy một đứa trẻ. Tăng Lý leo lên tầng ba, đến phòng chủ nhiệm lấy chìa khóa mở cửa phòng mượn đọc sách.

Vừa vào cửa, việc đầu tiên của cô là cởi găng tay, sau đó sắp xếp lại tất cả sách chưa phân loại ngày hôm qua lên giá sách. Bận rộn một hồi, cô đóng cửa cảm ứng lại rồi ngồi xuống bàn mở máy tính, lúc này mới được nghỉ ngơi.

Công việc của Tăng Lý là xử lý việc cho mượn sách học thuật nên phòng sách khá vắng người, không gian đa phần đều tĩnh lặng, lượng người lui tới không nhiều như phòng sách tổng hợp dưới tầng một. Biết cô đi làm ở đây, đám bạn học cũ đều tỏ ra ngưỡng mộ, nói đi làm có thể thoải mái đọc sách, vừa nhàn hạ vừa được chơi. Nhưng chỉ có mình Tăng Lý biết, một đồng sách học thuật và tập san chuyên ngành ở đây, căn bản không phải sở thích của cô. Từ lúc đi làm, cô rất ít khi mất ngủ, vì chỉ cần tiện tay cầm một quyển sách ở đây về nhà, buổi tối mang lên giường nằm đọc, đảm bảo rất

để đi vào giấc ngủ, tác dụng của thuốc ngủ so với phương pháp này còn kém xa.

Máy vi tính đã quá cũ kỹ, khởi động phải mất vài phút mới được.

Tăng Lý bắt đầu một ngày của mình như thế nào? Đầu tiên là lên QQ, sau đó lướt qua taobao.com, cuối cùng là mở các trang web thông thường khác.

Lúc này, đồng nghiệp Ngô Văn Hà cầm trên tay một bát sủi cảo thịt bò đi vào. Vừa rồi hai người đến thư viện cùng lúc, Tăng Lý đi mở cửa, còn Ngô Văn Hà đi mua điếm tâm. Thừa dịp chưa có người đến mượn sách, Tăng Lý nhanh chóng ăn cho no bụng, tránh để cho chủ nhiệm thấy lại bị cản nhàn một trận.

“Cậu thích ăn sủi cảo đến mức nào mà mỗi ngày đòi một vị như thế?” Ngô Văn Hà khó hiểu hỏi.

“Cũng giống cậu mỗi lần đi karaoke đều sẽ hát đi hát lại một vài bài như một qui luật.”

Ngô Văn Hà trừng mắt lườm Tăng Lý, sau đó quay về phòng làm việc của mình.

Ngô Văn Hà vừa đi ra thì có một người khách bước vào. Tăng Lý đang cầm đầu ăn nên không để ý. Vừa nhai thức ăn trong miệng, cô vừa mở trang diễn đàn sôi nổi nhất của

thành phố A. Thỉnh thoảng cô sẽ xem một vài tin tức nóng hổi hay các sự kiện nổi bật. Ví dụ như trung tâm thương mại nào có khuyến mãi, quán cà phê nào đó có đồ uống đặc biệt, ai sắp đóng phim mới ai sắp mở liveshow, bệnh viện nào có bác sĩ gây ra tử vong...

Nghỉ tết Dương lịch, có lẽ rất nhiều người đều nhàn rỗi không có việc gì làm nên chỉ ở nhà lên các diễn đàn trên mạng đăng bài. Bài viết mấy hôm trước cô xem bây giờ đã bị chìm xuống, trang đầu tiên là bài đăng của một người có nick-name *Oreo là niềm tự hào*, tiêu đề: “Cùng bàn luận về những giảng viên đẹp trai, giàu có, phong độ của đại học A chúng ta nào!”.

Tăng Lý rất tò mò, cô bỏ một miếng sushi vào miệng rồi click chuột xem.

Người đầu tiên được nhắc đến là một thầy giáo tên Mộ Thừa Hòa. Tăng Lý không quen anh ta, chỉ là bình thường hay qua lại trường Đại học A, nghe qua đám sinh viên bàn tán với nhau, nhắc đến cái tên này khá nhiều.

Chủ topic vừa ca ngợi Mộ Thừa Hòa phong thái lỗi lạc, hòa nhã dễ gần, vừa không quên đăng lên một tấm ảnh để minh họa, người này quả nhiên có thể sánh ngang với cánh săn ảnh chuyên nghiệp.

Tăng Lý kiên trì kéo con trỏ xuống, hết trang một, vẫn là Mộ Thừa Hòa, trang hai, trang ba, trang bốn. Phần lớn đều là

sinh viên đại học A, có người còn nói bắt gặp đường link bài viết này trên trang web của trường nên mở ra xem. Đến tận trang thứ năm mới thấy được cái tên thứ hai: Ngải Cảnh Sơ.

Nói về Ngải Cảnh Sơ, chủ topic này không huyền thuyên đủ điều như khi bàn luận về Mộ Thừa Hòa nữa, mà chỉ đăng mấy bức ảnh.

Bức thứ nhất Tăng Lý đã từng trông thấy, nền xanh lam, áo sơ mi trắng, ngồi thẳng lưng, giống như tấm ảnh thẻ được dán bên ngoài cửa bệnh viện của họ. Thứ hai là bức ảnh chụp các sinh viên tốt nghiệp, ở một góc nào đó có bóng hình nhỏ xíu của Ngải Cảnh Sơ.

Ở phía dưới hai bức ảnh, chủ topic chỉ viết một câu: “Thầy Ngải, mãi mãi là một đóa kì hoa dị thảo của Học viện Y Đại học A. Cụm từ kì hoa dị thảo này có thể giải thích như sau: kì lạ, đặc biệt, xuất chúng, đẹp trai. Hoàn toàn không mang ý nghĩa đen tối như trong đầu mọi người tưởng tượng đâu nhé!”.

Sau đó liền có người vào bình luận: “Tôi yêu Mộ Thừa Hòa, thầy ấy là số một ở trường chúng ta. Tôi không thích Ngải Cảnh Sơ, tuy rằng thầy ấy thật sự rất đẹp trai”.

“Chủ topic miêu tả thầy Ngải giống một đóa hoa ư? Xem ra không muốn sống nữa rồi. Cần thận kéo cái miệng của cậu bị lòi ra làm lò nung gốm sứ!”

“Cần bỏ phiếu sao? Tranh ngôi đệ nhất sao? Tôi sẽ bình chọn cho thầy Ngải Cảnh Sơ, tuy rằng tôi cũng rất yêu mến thầy Mộ Thừa Hòa, nhưng thầy Ngải vô cùng hung hãn, ngộ nhớ thầy ấy về nhì, tâm tình khó chịu lại treo bằng của tất cả chúng ta thì sao?”.

“Chủ topic, tôi biết bạn là ai, nhưng bạn phải trôn kĩ, đừng để thân phận bại lộ, tiếp tục tám về Ngải Cảnh Sơ nha, mong tin mới của bạn!”

“Tôi không thích Ngải Cảnh Sơ, xin được miễn theo dõi topic này.”

“Trời đã sinh ra Thừa Hòa, hà cớ còn sinh ra Cảnh Sơ?”

“Tôi xem qua một lượt rồi, vì sao không có thầy Lan Châu?”

Tăng Lý đọc rồi lại đọc, khóe môi khẽ cong lên. Cô kéo chuột tiếp xuống phía dưới, bỗng nhiên trông thấy một lời bình luận.

“Lau mồ hôi! Sao không ai phát hiện ra, họ của hai người này ghép lại sẽ thành tên một hãng bra^[1] nổi tiếng trong nước sao?”

[1] Áo ngực. Một hãng bra của Trung Quốc có tên “Ái Mộ”, cách phát âm gần giống “Ngải Mộ”.

Tăng Lý nhìn qua không hiểu, suy nghĩ một lúc mới giật mình, nhất thời không nhìn được mà bật cười. Đúng lúc ấy, người vừa vào khi nãy đi tới trước mặt cô, đặt hai quyển sách và thẻ mượn lên bàn, giữa máy tính và hộp đồ ăn.

Tăng Lý phì cười khiến miếng sushi cào chưa kịp nuốt phun ra ngoài. Nhân sushi cào, rau, tất cả bắn lên sách và tay đối phương.

Cô hoảng hốt, vội vàng gạt xuống nhưng bàn tay vừa thò ra lại cảm thấy không thích hợp, liền lấy khăn giấy trong ngăn kéo ra, đầu tiên là lau bìa sách đã cực kỳ thô thảm, vừa lau vừa nói: “Xin lỗi, xin lỗi”.

Sau đó, Tăng Lý đứng lên, cúi đầu lau tay của đối phương. Một tay cô cầm tay người đó, một tay cầm khăn giấy lau, không ngờ anh ta rút tay về và nói: “Cũng may là không phun vào mặt!”.

Ngữ điệu không nhanh không chậm, nghe không ra tâm trạng thế nào, nhưng giọng nói tưởng chừng có vẻ hồ hững kia lại ẩn chứa thứ cảm xúc êm ái.

Nghe được thanh âm kia, trái tim Tăng Lý chợt giật thót, cô ngẩng đầu lên.

Dường như có ai đó ấn nhầm vào nút quay chậm của chiếc máy thời gian. Cô di chuyển ánh mắt từ tay lên khay

áo, rồi lại tiếp tục di chuyển lên cổ áo, cuối cùng dừng lại ở gương mặt kia.

Người đàn ông nhìn khá trẻ, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng con ngươi lại sâu thẳm u sầu, vùng màu trắng còn mang theo gợn xanh lam.

Tăng Lý ngẩn người, ép đầu mình cúi xuống, tiếp tục lau tấm thẻ mượn sách, sau đó cô nhập dữ liệu.

Người đàn ông cầm lấy sách, không nói thêm một câu, thậm chí không nhìn cô lấy một cái, lập tức rời đi.

Anh ta đi được một lúc lâu, Tăng Lý vẫn chờ người ra, mãi đến khi độc giả thứ hai vào, cô mới lấy lại tinh thần, đi di chuột để máy tính thoát khỏi chế độ bảo vệ màn hình.

Trên màn hình lúc này xuất hiện trang thông tin mượn sách vừa rồi.

Cột tên người mượn ghi rành rành ba chữ:

Ngải Cảnh Sơ.

Chương 1

Mẹ Tăng vẫn luôn nhắc nhở Tăng Lý, không nên lấy đàn ông làm ba nghề sau: cảnh sát, giáo viên, bác sĩ.

Mã Y Y biết được điều này thì rất kinh ngạc: “Sao lại thế? Đây chẳng phải là mấy mẫu hình lí tưởng mà các bà mẹ hay nhắm tới ư?”.

“Mẹ tớ nói, cảnh sát không thể chăm sóc gia đình, công việc lại còn nguy hiểm. Giáo viên thì lúc nào cũng phải tiếp xúc với những nữ sinh mơ mộng hão huyền, hết lớp này đến lớp khác, tre già măng mọc. Còn bác sĩ ấy à...”, Tăng Lý suy nghĩ một chút, rồi nói: “Mẹ tớ có cái nhìn rất phiến diện về bác sĩ.”

“Phiến diện thế nào?”

“Mẹ tớ cảm thấy, mỗi lần có bệnh nhân tới khám bệnh, chỉ cần không có người chết, bác sĩ đều sẽ cho rằng không có gì đáng ngại. Họ lúc nào cũng lạnh lùng, không có sự đồng cảm với bệnh nhân, với cả...”

“Với cả cái gì?”

Tăng Lý cười: “Mẹ tớ còn nói, chữ viết của bác sĩ không thể đọc được.”

Mã Y Y bật cười.

Tăng Lý cúi gầm mặt xuống cốc cô-ca, ngậm ống hút uống một ngụm, nụ cười lấp lánh trong ánh mắt. Thực ra, còn có cái khác...

Ngày thứ Tư của tuần thứ hai sau tết Dương lịch, Tăng Lý tới xin phép chủ nhiệm nghỉ một buổi để đi khám lại ở Bệnh viện của Đại học A.

Năm ngoái, sau vài lần Tăng Lý đi gặp mặt thất bại, mẹ Tăng quan sát toàn thân con gái một lượt rồi tổng kết ra được hai nguyên nhân, thứ nhất, thân hình hơi gầy, thứ hai, hàm răng không đều, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tướng mạo.

Hai chiếc răng cửa hàm trên của Tăng Lý đúng là có hơi to một chút, theo như Mã Y Y nói thì lúc cười trông cô rất giống... con thỏ, đã vậy, hai cái răng nanh hai bên lại còn nhô ra ngoài, chẳng khác nào tất cả đám răng phía sau đồng loạt lùi lại một hàng, bỏ mặc hai chiếc răng nanh đứng ra giờ đầu chịu trận.

Khi còn bé, Tăng Lý chẳng mấy khi cười, vì lúc cười, cô sẽ bị người khác nhìn chăm chăm vào miệng mình. Cảm giác thật chẳng dễ chịu chút nào!

Lúc đó còn có người nói với cô: “Con bé này mai sau lớn lên, cười chưa biết chừng rất giống Vương Tổ Hiền^[1] cũng nên!”

[1] Vương Tổ Hiền là một nữ diễn viên Hồng Kông gốc Đài Loan nổi tiếng của thập niên 1990. Một số bộ phim cô tham gia: Ma đẳng Như Lai Thần Chưởng, Họa Bì 1993, Câu chuyện Thượng Hải, ...

Tăng Lý hồi nhỏ rất ít khi xem phim, không biết Vương Tổ Hiền là ai, cho nên không biết người ta đang khen hay chê mình.

Cuối cùng, mẹ Tăng quyết định, đưa cô đi chỉnh răng.

“Mẹ, mẹ từng thấy ai ở cái tuổi này rồi mà còn đeo niềng răng chưa? Răng thế này cũng đâu có chết người!” Lúc Tăng Lý nói câu này là khi cô đã bị mẹ kéo tới hành lang bệnh viện.

Mẹ Tăng không phản bác, chỉ lẳng lặng hất cằm, ra hiệu cho con gái nhìn. Tăng Lý nhìn theo hướng mẹ chỉ, thấy trên bức tường đối diện dán mấy tấm áp phích tuyên truyền. Trong số đó có một bức là hình ảnh một bà lão đeo niềng răng.

“...”

Thực tế là minh chứng rõ nét nhất, mẹ Tăng chẳng cần phí nửa lời cũng dễ dàng thắng lợi.

Bác sĩ Lý kia là chuyên gia của phòng khám, rất nhiều người muốn đến chỗ ông khám bệnh, Tăng Lý phải chờ tới trưa mới đến lượt mình. Không biết là do mẹ cô có người quen giới thiệu hay là người ta y đức tốt, Tăng Lý cảm thấy bác sĩ Lý này vô cùng hòa nhã dễ gần.

Khoa răng miệng của Đại học A thuộc hạng nhất nhì toàn quốc, bệnh nhân từ khắp nơi đều nghe danh mà đổ về đây khám. Vì là đơn vị trực thuộc giảng dạy, cho nên các chuyên gia đều mang theo nghiên cứu sinh của mình tới xem chẩn đoán bệnh, mỗi phòng khám được coi như một phòng học. Sau khi kiểm tra sức khỏe cho Tăng Lý, bác sĩ Lý nhiệt tình nói với mẹ Tăng toàn bộ quá trình trị liệu sẽ như thế nào, một nữ sinh dự thính bên cạnh lên tiếng: “Con gái bác vốn xinh đẹp, nếu răng cũng đẹp nữa thì lúc cười sẽ vô cùng rạng rỡ”.

Những lời này khiến mẹ Tăng nghe mà vui như mở cờ trong bụng, vội vàng nhắc Tăng Lý đi nộp phí điều trị.

Đợi Tăng Lý cầm biên lai hóa đơn trở về, bác sĩ Lý nói với nữ sinh kia: “Chu Văn, em viết phiếu cho chị này đi nhổ răng trước đã”.

Chu Văn hỏi: “Nhổ răng nào ạ?”.

Bác sĩ nói: “Phải bốn, trái bốn, cả trên lẫn dưới”. Nói xong, ông ta tiếp tục đi đến chỗ bệnh nhân tiếp theo.

Tăng Lý run rẩy: “Cái gì mà phải bốn, trái bốn?”.

“Tính từ chính giữa hàm răng về hai bên đều nhờ cái thứ tư.”

“Trên hay dưới?”

“Ừm, cả trên lẫn dưới.”

Đầu óc Tăng Lý bỗng nhiên choáng váng, mẹ Tăng sau khi thấy cô cảm hóa đơn về, cảm thấy mọi việc đã xong xuôi thì ra về trước, để cô một mình ở lại, Tăng Lý trong lòng hoang mang, chân tay như muốn nhũn ra.

Chu Văn lên tiếng: “Đừng sợ, hôm nay chỉ nhờ hai cái răng ở một bên thôi”.

Tăng Lý tiếp tục hỏi: “Còn bên kia?”

“Quan sát xem sao, nếu tình trạng nếu tốt, thì cách một tuần nữa có thể tiếp tục.”

Chu Văn vừa viết phiếu vừa hỏi: “Chị lên khoa ngoại ở tầng hai để nhờ răng nhé. À, đúng rồi, chị hiện tại có đang trong kỳ kinh nguyệt không?”.

Tăng Lý không hiểu: “Hả?”.

“Trong kỳ kinh nguyệt thì không được nhổ răng, lúc đó máu sẽ ra nhiều hơn so với bình thường. Chị có đang bị không?”

“Không...”, Tăng Lý thốt ra một câu, sau đó lập tức sửa lời: “À có có có”. Cô trả lời dồn dập giống như vừa tóm được phao cứu mạng.

Chu Văn nhìn cô một cái, rồi lấy lại phiếu: “Vậy thì không được rồi, để em đi nói với bác sĩ Lý lùi lại lần sau vậy. Bác sĩ Lý có mặt ở phòng khám vào sáng thứ Hai và thứ Tư hàng tuần, khi nào hết kì chị cứ trực tiếp đến là được”.

Sau đó, Tăng Lý chạy ra khỏi phòng khám.

Thế nhưng, không chịu được mẹ Tăng cầu nài, hai tháng sau, Tăng Lý buộc phải đến bệnh viện. Dọc đường cô suy nghĩ miên man làm sao giải thích cho Chu Văn và vị bác sĩ Lý kia chuyện mình biến mất tám hai tháng.

“Sau lần đó, tôi quên bég mất việc nhổ răng, lúc nhớ đến thì đã là chu kỳ tháng tiếp theo.”

Hay là: “Bạn Chu Văn, thật xin lỗi, là do bà dì của tôi tới hần hai tháng liền.”

Vậy thì thật quá thê thảm.

Tăng Lý suy nghĩ một hồi, cuối cùng bịa được một lý do rất khuôn mẫu, sau đó hiên ngang đi vào phòng khám.

Leo lên đến tầng sáu, Tăng Lý phát hiện trong phòng khám rộng lớn bên phải kia không có ai, cô đi trên hành lang ngó tới ngó lui, ngay cả một bóng người mặc áo trắng cũng không thấy.

Cô vội vàng đi vào, tấm bảng đề tên bác sĩ Lý treo ngoài cửa cũng mất hút.

Hơn mười ngàn đồng của cô, không phải là bọn họ đã cầm tiền chạy trốn rồi đấy chứ?

Vừa hay, lúc ấy có một y tá đến, hỏi Tăng Lý: “Chị tìm ai?”.

“Giáo sư Lý hôm nay không đến khám ạ?”

Y tá quan sát cô: “Chị là bệnh nhân của bác sĩ Lý à?”.

Tăng Lý gật đầu.

“Bác sĩ Lý đi châu Phi tham gia chương trình cứu trợ rồi, cuối năm vừa rồi trước khi đi đã giao toàn bộ bệnh nhân cho thầy Ngải phụ trách.” Nói đoạn, cô ta chỉ tay về phía gian phòng đối diện.

“Thế ạ, cảm ơn chị.”

Tăng Lý không nghĩ nhiều, đi đến căn phòng đối diện, trong đó đã có rất nhiều bệnh nhân. Mỗi vách ngăn đều có một giường bệnh, mỗi bệnh nhân có một bác sĩ, ai nấy cũng đều bận rộn, riêng chỉ có một người nhàn nhã ngồi trên ghế, quay lưng về phía cô, đang nói chuyện gì đó với hai người khác. Khoảng cách không gần, nghe không rõ anh ta nói gì.

Cô phân vân không biết có nên quấy rầy người ta hay không, đang chuẩn bị lùi ra thì đột nhiên có người từ hành lang đi vào, lên tiếng:

“Chị Tăng Lý?”

Tăng Lý quay đầu lại, bắt gặp Chu Văn.

Cô ngượng ngùng: “Bác sĩ Chu!”.

“Trời, sao mãi mà giờ chị mới đến thế? Em còn tưởng lần trước chị bị em dọa sợ chạy mất rồi!” Chu Văn cười.

“Không phải, tôi đi công tác nên không kịp đến.” Tăng Lý kiếm cớ.

Chu Văn nói: “Thầy Lý đi làm cứu trợ rồi, thầy ấy giao toàn bộ sinh viên cho thầy Ngải, nhưng bệnh nhân quá nhiều cho nên phải chia bớt ra các phòng khám khác. Chị yên tâm, việc điều trị của chị vẫn do thầy Ngải phụ trách, hôm đó em

đã đưa cho thầy Ngải xem phim chụp X-quang và bệnh án của chị rồi”.

“Vâng.”

“Chị chờ một lát, thầy Ngải sẽ đích thân khám cho từng bệnh nhân, thầy ấy đang ngồi chờ người nhà bệnh nhân kia.”

Tăng Lý nghĩ, họ của thầy giáo này thật là hay, yêu à yêu^[2], có thể đổi thành “ngũ giảng, tứ mỹ, tam nhiệt tình”: yêu trường học, yêu chuyên ngành, yêu giáo viên.

[2] Chữ “Ngải” có cách phát âm gần giống chữ “yêu”

Tăng Lý bị chính ý nghĩ của mình làm cho bật cười thành tiếng, lơ đãng quay đầu lại mới nhìn thấy tấm bảng đề tên bác sĩ. Tấm bảng màu xám, ba chữ to màu đen: chữ Ngải đứng trước, cách một khoảng trống đến chữ “Cảnh Sơ”.

Cô mấp máy miệng, đang không biết làm thế nào thì nghe được Chu Văn nói: “Thầy Ngải, đây là chị Tăng Lý bệnh nhân mà bác sĩ Lý chuyển cho thầy”.

Tăng Lý nhìn thấy anh ta tiếp nhận bệnh án mà Chu Văn đưa cho, sau đó từng bước một đi tới phía cô. Anh ta mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, bên trong là áo kẻ ca-rô xám. Trong bệnh viện có chạy điều hòa nên lúc làm việc đa phần mọi người đều không mặc áo khoác. Tăng Lý đang

mặc áo khoác và quàng khăn khiến cô cảm thấy hơi nóng, lòng bàn tay lúc này đã ướt đẫm mồ hôi.

Người đàn ông kia đứng lại trước mặt Tăng Lý, hỏi: “ Bao nhiêu tuổi rồi?”.

“25.”

“Nghĩ sao mà giờ đi chinh rãng?”

“Ồ...” Cái này đúng là làm khó Tăng Lý cô rồi.

Chu Văn đứng bên cạnh, cười nói: “Mẹ chị Tăng lần trước cũng có nói qua về chuyện này, bác nói chị không tìm được bạn trai cũng là do hàm răng không được ngay hàng thẳng lối này gây ra”.

Tăng Lý đỏ mặt nhìn Chu Văn, không chú ý đến Ngải Cảnh Sơ đã ngẩng lên nhìn mình. Ánh mắt di chuyển từ cằm, đến mũi, đến đôi mắt, trán, cuối cùng quay lại nhìn miệng cô, anh thờ ơ nói: “Ảnh hưởng không lớn”.

Tăng Lý ngẩn ra, không rõ anh nói là ảnh hưởng không lớn tới diện mạo của cô, hay việc tìm bạn trai của cô. Nhưng vì trên người anh ta toát lên sự lạnh lùng khó tả nên cô không dám nhiều lời.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ lấy từ trên bàn một đôi găng tay cao su mới rồi đeo vào. Vì không còn giường bệnh trống nên

Tăng Lý phải đứng để kiểm tra. Chu Văn phải kéo tạm một chiếc ghế ra cho Ngải Cảnh Sơ ngồi khám. Ngải Cảnh Sơ móc chiếc đèn pin nhỏ trong túi áo trước ngực ra, bảo cô há mồm.

Lúc ấy, trong lòng Tăng Lý chỉ thầm cầu khẩn hàm răng mình không còn mắc lại chút thức ăn nào.

Qua một lúc, Ngải Cảnh Sơ tắt đèn pin nói: “Tôi xem qua bệnh án của cô rồi, thực ra cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống, có thể không cần điều trị. Nhưng vì cô đã có ý định như vậy, hơn nữa thầy Lý cũng đã giao phó cho nên chúng ta cứ tiếp tục thôi. Phương án của tôi và giáo sư cũng như nhau, nhờ rằng, tuy nhiên hai chiếc ở hàm dưới có thể giữ lại, chờ một thời gian rồi tính tiếp”. Nói xong, Ngải Cảnh Sơ quay lại bảo Chu Văn viết phiếu nhờ rằng cho cô, nhưng Chu Văn đã đi ra ngoài gọi bệnh nhân tiếp theo. Vì vậy, Ngải Cảnh Sơ đành phải tự mình viết.

Anh ta cầm bút hỏi: “Tên cô là...”.

“Tăng Lý, Lý trong chữ cá chép.”

“Có đang trong kỳ kinh nguyệt không?” Anh ta tiếp tục hỏi.

“... Không.”

Một giờ sau, Tăng Lý ngậm bông cầm máu, ôm miệng ra khỏi phòng nhổ răng. Cảm thấy hơi vầng đầu, cô ngồi tạm ở hàng ghế ngoài cửa phòng. Trên vách tường ngoài phòng khám có bảng đề danh sách tên và ảnh chụp các bác sĩ. Cô liếc mắt tìm tên Ngải Cảnh Sơ, trong ảnh, anh đang khoác trên người một chiếc áo blouse trắng.

Lúc này, ngoài sảnh vẫn còn rất nhiều bệnh nhân đang đợi đăng ký.

“Tôi muốn đăng ký khám với bác sĩ Ngải Cảnh Sơ.” Có người cầm tiền đi đến trước ô đăng kí khám bệnh nói lớn.

“Giáo sư Ngải hôm nay kín lịch rồi.” Người ở trong nói vọng ra.

“Buổi chiều thì sao?”

“Cả ngày đều kín rồi.”

“Vậy tôi đợi ngày mai.”

“Mai là thứ Năm, giáo sư Ngải chỉ làm việc thứ Tư và thứ Sáu thôi.”

“Làm ăn kiểu gì thế hả? Tôi từ xa đến còn bắt tôi chờ hai ngày?”

“Bác có đăng ký không ạ? Không thì người kế tiếp!”

“Có có. Cô đăng ký cho tôi.”

Cuộc đối thoại này bị chìm xuống giữa mớ âm thanh hỗn độn.

Tăng Lý bỗng nhiên hiểu ra vì sao Chu Văn bảo cô yên tâm, vì bác sĩ khám cho cô chính là Ngải Cảnh Sơ.

Kết quả, nhờ rằng không đau như Tăng Lý tưởng tượng. Buổi tối không có việc gì làm cô lại đến Carol's như mọi khi. Carol's là quán cà phê nhỏ mà cô, Mã Y Y và Ngũ Dĩnh hùn vốn mở. Thực ra, tiền chủ yếu là của Ngũ Dĩnh nhưng vì cô ấy bận nhiều việc ở bệnh viện nên Mã Y Y thường ra trông quán nhiều hơn. Lúc nào rảnh rồi Tăng Lý sẽ đến giúp. Quán cà phê nằm ở vị trí gần cửa đông của Đại học A, khách đến phần lớn là học sinh sinh viên. Tường trong quán được dán giấy màu xanh, mang một không khí hoài niệm rất đặc biệt.

Chiều đông, gió lạnh ùa về, hôm nay không phải cuối tuần nên Carol's có phần quanh quẽ.

Mã Y Y đang nhàn nhã ngồi khuấy đều lớp bọt sữa trong tách cà phê.

Cô bé Đậu Đậu làm thêm trong quán cũng không có việc gì làm, bèn lấy bộ bài trong ngăn kéo ra chơi, giữa chừng có

khách gọi thêm nước, Đậu Đậu bỏ bộ bài xuống bàn, đi làm việc.

Tăng Lý tiện tay thu lại, bỗng một lá bài rớt ra: Bánh xe số phận.

Cô nhìn lá bài một lúc, im lặng đặt lại chỗ cũ. Sau đó, cô mở túi xách, lấy phiếu hẹn khám lại ra. Bên trên có ghi thời gian tái khám, cô lật lại mặt sau, tên bác sĩ điều trị và tên bệnh nhân được viết lần lượt, phía trên của chữ Ngải Cảnh Sơ có hai chữ Tăng Lý.

Thực ra, anh không biết cô.

Còn cô, ừm, cũng có thể coi như không quen biết anh.

Thế nhưng, bánh xe số phận thật sự là một thứ rất kì lạ.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Nửa tháng sau, Tăng Lý đến khám lại. Phần lợi đã khôi phục gần như bình thường. Hôm nay, cô càng không thể tùy tiện cười được, nếu không người khác sẽ bị hai khoảng trống ở hàm trên của cô dọa cho sợ hết vía.

Lần này Tăng Lý mang theo bàn chải đánh răng, kem đánh răng và chiếc cốc nhỏ, trước khi vào phòng khám còn đánh răng lại cẩn thận một lần.

Sau khi cô nằm lên giường điều trị, Chu Văn liền đi mời Ngải Cảnh Sơ đến. Anh mở ngăn kéo bên cạnh lấy ra một đôi găng tay mới, ngồi xuống cạnh giường cô. Máy sinh viên thực tập cũng vây quanh, bật đèn, cúi đầu quan sát hàm răng của cô hệt như đang quan sát một con gấu trúc. Trong số họ, còn có một sinh viên người da đen trông rất khôi ngô.

Ngải Cảnh Sơ nói bằng tiếng Anh. Máy từ ngữ chuyên ngành lạ lẫm này, Tăng Lý nghe đều không hiểu, chỉ thấy anh vừa nói vừa làm, tay còn không quên hướng về phía hàm răng của cô chỉ dẫn từng chút một.

Cô không dám nhìn anh.

Đời này, Tăng Lý sợ nhất là bác sĩ, giáo viên, lãnh đạo. Nếu có đau đầu chóng mặt gì cũng đều tự đến hiệu thuốc mua thuốc uống, không thì lên mạng tìm hiểu xem có gì nghiêm trọng không, nếu chỉ là bệnh thông thường thì sẽ gắng chịu đựng. Tóm lại là có thể trốn được sẽ trốn triệt để.

Tăng Lý cũng không dám nhìn bất cứ ai, chỉ có thể nằm đờ ra làm một vật thể thí nghiệm, miệng há to, mắt nhìn thẳng. Chẳng được bao lâu, ánh đèn màu da cam kia chiếu vào khiến mắt cô bị lóa, nhưng cô không dám cử động.

Cô chớp mắt, lại chớp mắt, có chút khó chịu.

Ngải Cảnh Sơ đang giảng về mức độ nhô ra của răng cửa hàm trên so với hàm dưới, nói đến cụm từ “overbite depth

indicator” thì dừng lại một chút, vẻ mặt vẫn bình thản, anh dùng mu bàn tay đẩy cái chụp đèn xuống một chút. Vì vậy, ánh đèn không còn chiếu trực tiếp vào mắt Tăng Lý nữa.

Bọn họ xem qua xem lại một hồi cuối cùng cũng xong, Ngải Cảnh Sơ dặn dò Chu Văn vài câu rồi đi đến chỗ bệnh nhân tiếp theo. Chu Văn gọi y tá hỗ trợ, lấy cho Tăng Lý một khuôn răng, sau đó quay sang nói: “Lần sau cuối tuần chị đến là được rồi”.

“Cuối tuần mọi người cũng đi làm?”

“À không, chỉ là sắp nghỉ đông rồi, nếu không làm nhanh cho chị thì phải đợi hơn một tháng nữa. Với lại, chị phải làm toàn bộ hàm, cần mấy giờ đồng hồ, ngày thường thầy Ngải có rất nhiều bệnh nhân, chúng em bận tới mắt tới mũi, nên cuối tuần em sẽ tăng ca làm riêng cho chị”.

Tăng Lý áy náy cười: “Phiền chị rồi”.

“Thầy Ngải giao chuyện của chị cho em thì là trách nhiệm của em. Đúng rồi, đây là số điện thoại, có gì cần tư vấn chị cứ gọi, bảo y tá cho gặp em là được. Thầy Ngải không thể trực tiếp nghe điện.”

Tăng Lý nhìn theo Chu Văn, lại có thêm bệnh nhân mới. Ngải Cảnh Sơ đứng đó quay lưng về phía hai người, anh đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân. Mỗi bệnh nhân đến đây, dù là tái khám, anh đều đích thân đến xem, hỏi

thăm dặn dò sau đó bắt đầu chỉ dẫn sinh viên thực tập những việc cần làm, cuối cùng sẽ nghiệm thu kết quả.

Lời nói của Ngải Cảnh Sơ không hề dư thừa lấy một chữ, anh cũng không cười, gần như không có biểu hiện gì là “bình dị gần gũi” và “hòa nhã dễ gần”, khiến cho người khác có cảm giác anh rất nghiêm khắc.

“Tuần này được không?” Tăng Lý hỏi.

“Tuần này à?” Chu Văn suy nghĩ một chút, “Em phải làm khuôn răng, sau đó còn phải chỉnh sửa lại cho vừa vặn, sợ không kịp. Cuối tuần sau đi, lúc ấy em vẫn chưa nghỉ, chắc chắn là được.”

“Ừm, vậy thì tuần sau.”

“Chín giờ nhé, em ở đây đợi chị, nếu chị không đến phải gọi điện thoại báo đây, không em lại phải chờ mất công.” Chu Văn vừa nói vừa lấy giấy hẹn tái khám, viết thời gian lên đó.

Nghe Chu Văn nói vậy, Tăng Lý cũng căng thẳng, cầm di động hẹn lịch nhắc nhở.

Ra khỏi bệnh viện, Tăng Lý thấy bên ngoài trời có thứ gì đó bay bay trong không khí giống như những hạt bụi. Cô giơ tay lên hứng, thì ra là tuyết. Cô mỉm cười, đưa ngón tay dính tuyết lên miệng.

Đúng là sắp đến Tết rồi.

Thứ bảy tuần sau đó, Tăng Lý suýt nữa đến muộn. Cô chưa bao giờ thất hẹn, nên vội vội vàng vàng chạy thẳng đến bệnh viện, nhưng vì cả hai thang máy vẫn dừng ở tầng bảy không chịu xuống, chẳng còn cách nào khác cô đành phải đi cầu thang bộ.

Lên đến tầng năm, trong sảnh chỉ có hai ba người. Cô quẹo vào hành lang, hai bên đều là phòng có cửa kính, thấy rất rõ bên trong. Phòng khám nào cũng rất rộng, bên trong có đến bảy, tám chiếc giường bệnh. Bên trái hành lang là phòng của mấy người Chu Văn. Trời hôm nay khá u ám, trong phòng lại không bật đèn, không gian trong phòng hoàn toàn đối lập với bên ngoài hành lang sáng sủa.

Tăng Lý vừa thở dốc, vừa đi vào, có chút nghi ngờ không biết mình có nhớ nhầm thời gian hay không.

Cô nhìn trước nhìn sau không thấy Chu Văn đâu, đang không biết làm thế nào thì chợt phát hiện ở một ô cửa sổ khác, xuất hiện một bóng người, chính là Ngải Cảnh Sơ.

Bởi vì trong phòng không bật đèn nên không gian có phần ảm đạm, Ngải Cảnh Sơ đứng ở trong góc, làm Tăng Lý thiếu chút nữa không nhìn thấy. Anh đứng lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực. Tăng Lý đến gần vài bước, nhìn theo ra ngoài, chỉ thấy những con đường

chẳng chịt. Khí trời không tốt nên tầm nhìn cũng bị hạn chế, rất nhiều xe cộ phải bật đèn khiến người ta có cảm giác không phải buổi sáng mà là chạng vạng tối. Không rõ anh đang suy nghĩ điều gì mà thất thần đến vậy?

Có lẽ là do tiếng bước chân hoặc tiếng thở gấp gấp của Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ chậm rãi quay lại. Anh hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu với cô.

Tăng Lý không rõ cái gật này có ý nghĩa gì, liền nói: “...Bác sĩ Ngải, tôi tìm Chu Văn”.

Anh không trả lời mà đi đến cạnh cửa bật đèn.

Vài tiếng động “tanh tách” nhỏ vang lên, đèn trong phòng lần lượt sáng, quét đi vẻ âm u lúc trước. Ánh đèn sáng trưng chiếu lên khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ, con người đen thẫm có chút nặng nề.

Anh quay lại phía cửa sổ, vặn vòi nước bên cạnh rồi cẩn thận rửa tay, sau đó nói: “Chu Văn có việc gấp, tôi qua đã về nhà rồi”.

Ngay từ lúc nghe thấy chữ đầu tiên từ miệng Ngải Cảnh Sơ thốt ra, Tăng Lý đã thấy kinh ngạc, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe của anh ta có vẻ hơi khàn khàn. Những chữ đầu hình như phải rất cố gắng mới nói ra được, đến ba chữ cuối gần như không nghe thấy nữa.

Ngải Cảnh Sơ dừng lại một lát, nỗ lực nói: “Không gọi điện được cho cô”.

Tăng Lý lúc này mới nhớ ra hôm qua di động mất sóng, mãi nửa đêm cô mới lên mạng nộp tiền phí.

Đang lúc nói chuyện, Ngải Cảnh Sơ đã rửa xong tay, ra hiệu cho cô nằm lên giường bệnh, sau đó điều chỉnh góc nghiêng của giường, bật đèn chiếu, di chuyển tay tuốc-bin xuống cạnh người, sau đó sang phòng bên lấy thêm vài thứ. Tăng Lý liếc nhìn, hóa ra là khuôn răng, còn có một đồng que kim loại giống như inox. Sau đó Ngải Cảnh Sơ lại rửa tay, rồi đeo găng tay.

Bấy giờ Tăng Lý mới ý thức được, Ngải Cảnh Sơ sắp đích thân lắp niềng răng cho mình.

Mấy lần trước đến khám cô cũng đã thấy bọn họ làm việc này, cũng nghe Chu Văn giải thích với một bệnh nhân. Trước đây cô từng thấy rất nhiều trẻ con đeo niềng răng, cứ tưởng chỉ là một thiết bị kim loại có thể dễ dàng tháo xuống.

Quá trình nghe nói thì rất đơn giản. Dùng nhựa chuyên dụng để dính những chiếc mắc cài vào từng răng tương ứng, sau đó cố định bằng dây kim loại, làm cho răng đứng thẳng. Cuối cùng là tăng lực giữa răng và niềng răng để điều chỉnh vị trí hàm răng.

Việc này hình như là kỹ thuật chỉnh răng cơ bản, thường là ý tá và sinh viên thực tập làm. Cần hai người, một người cung cấp chất dính, một người dính, phối hợp ăn ý, nếu không thì nhựa sẽ mau bị khô. Hơn nữa, còn phải điều chỉnh góc máng nâng, chỉ sai lệch một chút là những dây kim loại sẽ bị chệch khỏi vị trí.

Nói chung, đây chắc chắn là loại kỹ thuật yêu cầu sự tỉ mỉ công phu, tốn rất nhiều thời gian, huống chi Tăng Lý phải làm cả hàm răng.

Ngải Cảnh Sơ đeo khẩu trang, ngồi xuống bên cạnh. Tăng Lý tự giác há miệng.

Ngải Cảnh Sơ vốn ít nói, còn Tăng Lý lại đang bận há miệng, cho nên toàn bộ quá trình rất yên tĩnh.

Bởi vì góc nằm quá nghiêng, cô không nhìn rõ khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ, chỉ mặc kệ để tay anh làm gì đó trong miệng mình, động tác thành thạo. Thỉnh thoảng, tay anh vòng qua đầu cô, chạm qua da mặt cô, từ bên này sang bên kia. Cách một lớp găng tay trắng đục, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự tiếp xúc mơ hồ.

Xong một bên, đến bên còn lại, Ngải Cảnh Sơ nâng đầu cô lên một chút, ý muốn cô nghiêng sang. Tăng Lý ngoan ngoãn quay mặt về phía Ngải Cảnh Sơ. Tai cô ép vào gối, chỉ mở mắt một cái là có thể nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ, nhưng

nửa khuôn mặt anh đã bị khẩu trang che đi, chỉ thấy sống mũi và hai con mắt.

Lông mày rậm, đôi mắt sâu.

Lúc làm việc, ánh mắt Ngải Cảnh Sơ rất chăm chú, thậm chí không cảm nhận được Tăng Lý đang nhìn mình. Gắn xong một viên, anh tiếp tục cầm cái kẹp gấp một viên khác để lắp vào. Găng tay cao su bám chặt vào da tay, che mất những đốt ngón tay đầy nam tính, chỉ để lộ ra phần đầu ngón tay thon dài cân xứng. Trời sinh ra những con người có đôi tay như vậy không là nghệ sĩ dương cầm, thì cũng là bác sĩ.

Đến lúc này Ngải Cảnh Sơ mới phát hiện Tăng Lý đang nhìn mình, anh liếc nhìn cô, mở miệng nói: “Có thể ngậm miệng lại được rồi”. Có lẽ do một lúc khá lâu không nói, nên giọng anh có chút khàn khàn không rõ.

Tăng Lý ngậm miệng lại, cầm cứng đờ. Cô đột nhiên nghĩ, bác sĩ này vì cô mà phải tăng ca, cô có nên nói một câu cảm ơn hay không, hay là quan tâm hỏi chuyện sức khỏe của anh? Nhưng nếu cô lảm chuyện hỏi anh bị cảm à, hay anh nên uống thuốc đi, liệu có bị hiệu lắm hay không? May là quai hàm còn vướng một miếng nhựa, khiến hai hàm răng tách xa nhau, đầu lưỡi căn bản không hoạt động được. Vì vậy, Tăng Lý không nói gì.

Cô chỉ cảm thấy nếu soi gương, chắc chắn bộ dạng này của cô rất buồn cười.

Bị cô làm lỡ một lúc, hỗn hợp thuốc dính tiếp xúc quá lâu trong không khí, bị khô lại, Ngải Cảnh Sơ phải mở hộp lấy ra một ít bột, hòa thêm nước.

Ban đầu Tăng Lý tưởng rằng Ngải Cảnh Sơ không hay cười thì tính khí cũng không tốt, nhưng không ngờ anh ta lại là một người vô cùng kiên trì và nhẫn nại.

Chuẩn bị chất dính xong xuôi, hai người lại tiếp tục. Không mất bao lâu đã hoàn thành hai bước đầu tiên, bước cuối cùng chính là dùng dây kẽm vặn chặt lại những mắc cài đã dính trên răng. Dây kẽm chẳng lớn hơn sợi tóc bóng đèn là mấy nhưng Ngải Cảnh Sơ lại rất thành thạo dùng nhíp đặt chúng vào đúng vị trí, khẽ vặn lại cho thật chặt, bàn tay thao tác linh hoạt khiến người khác nhìn không thể rời mắt.

Tăng Lý bất giác nhớ đến hồi mới học đàn, mỗi khi chơi một bản nhạc lạ, những ngón tay lỏng ngóng vụng về khiến cô phát điên lên, thậm chí cô còn hận không thể bằm vằm nó ra cho hả giận.

Lúc này, có một y tá trực đi đến, trông thấy Ngải Cảnh Sơ liền cao giọng hỏi: “Thầy Ngải sao lại một mình tăng ca?”.

Ngải Cảnh Sơ không quay đầu lại, tiếp tục động tác dang dở, trì hoãn một lúc mới trả lời: “Vẫn còn chút việc”.

Y tá kia đến gần, vốn đang nhìn Tăng Lý xem là ai mà có thể khiến thầy Ngải đích thân khám vào ngày nghỉ, kết quả vừa nghe giọng nói của Ngải Cảnh Sơ, chị ta lập tức quay đầu nói: “Thầy Ngải, giọng thầy sao vậy? Hôm qua bệnh nhân quá nhiều phải không?”.

Ngải Cảnh Sơ không nói nữa, chỉ gặt đầu cho xong.

Cô y tá này có lẽ cảm thấy gượng gạo vì một mình độc thoại, hoặc rất biết điều, nên không nói gì thêm nữa mà ngượng ngùng rời đi.

Tăng Lý bỗng cảm thấy Ngải Cảnh Sơ là một người đàn ông khó mà khiến người ta thích được, may mà vừa rồi cô không nói nhiều.

Mọi việc hoàn tất, Tăng Lý vận động quai hàm đang đau nhức. Ngải Cảnh Sơ đã tháo găng tay ra, ném vào thùng rác, sau đó đi rửa tay lại một lần. Rửa xong, anh quay lại vị trí ban đầu, ngồi xuống.

“Há miệng!” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý lập tức nghe lời.

Ngải Cảnh Sơ đưa ngón trỏ vào trong miệng cô, vuốt nhẹ dây thép đã cố định trên hàm răng.

Trên, dưới, trái, phải...

Nhẹ nhàng, cẩn thận...

Trong khoang miệng vốn ấm hơn không khí bên ngoài, hơn nữa anh vừa rửa tay xong nên Tăng Lý có thể cảm nhận rõ ngón tay lạnh lẽo trượt qua.

Động tác của anh rất tự nhiên, thói quen nghề nghiệp khiến anh chưa cảm nhận được điều gì kì lạ.

Nhưng Tăng Lý đã thấy có chút gượng gạo. Dù biết Ngải Cảnh Sơ chỉ đang kiểm tra niềng răng, xem có chỗ nào sắc nhọn đâm vào da thịt hay không.

Thời gian trôi thật chậm.

Cuối cùng anh nói: “Xong rồi”.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Tăng Lý trở lại Carol's, Mã Y Y đang ở đó với Đâu Đâu. Đâu Đâu là sinh viên Đại học A, đến đây làm thêm.

Tăng Lý khẽ cười, khiến Mã Y Y giật nảy mình.

“Tớ thành cô gái răng thép rồi.” Tăng Lý nói.

“Không phải cậu nói phải mất cả buổi sáng sao? Xong sớm thế?” Mã Y Y vừa tính tiền cho khách, vừa hỏi.

“Ừ, nhưng cô sinh viên kia không đến, đổi thành thầy giáo, cho nên làm nhanh hơn.”

“Ngải Cảnh Sơ?” Mã Y Y lại hỏi.

“Ừ.” Tăng Lý đã từng kể với Mã Y Y về Ngải Cảnh Sơ.

“Cậu tốt số thật đấy! Cậu có biết vừa rồi sinh viên đến đây nói gì về anh ấy không?”

“Nói gì?”

“Vừa trẻ vừa đẹp trai, lại còn...”

“Còn gì nữa?”

“Còn oán hận anh ấy là Diêm vương, ngồi xuống một cái là oan hồn vô số.”

Tăng Lý phì cười.

Đậu Đậu thu dọn cốc trên bàn xong, chạy tới hỏi: “Chị Lý có gì vui vẻ thế?”.

“Tâm xuân nảy nở.” Mã Y Y đùa giỡn.

Tăng Lý trừng mắt lườm Mã Y Y, quay đầu nói với Đâu Đâu: “Em đừng có nghe Y Y nói vớ vẩn”.

Đâu Đâu chính là sinh viên của Học viện Y, thuốc có thể uống bừa, nhưng nói không thể lung tung.

Mã Y Y đành phải lái sang chuyện khác: “Nhét nhiều kim loại trong miệng thế có khó chịu lắm không?”.

“Có chứ.” Nói xong cô há miệng cho Mã Y Y xem.

Mã Y Y nhú mày: “Không lấy ra được, cố định luôn rồi hả?”.

“Ừ.”

“Có thể gặm xương được không?”

“Không biết, chắc là không.”

“Nhất định không được à?”

“Không biết.”

“Rơi ra thì làm sao?”

“Không biết...”

“Bác sĩ kia làm sao vậy? Không dặn dò gì à?”

“Anh ấy bị khản tiếng, giọng khàn khàn, ai nghe cũng thấy khó chịu. Chỉ có thể liên lạc qua điện thoại thôi.” Trước khi Tăng Lý đi, Ngải Cảnh Sơ vốn đã định căn dặn Tăng Lý mấy thứ cần chú ý, nhưng anh nói quá khó khăn, gần như không được một câu nào hoàn chỉnh, hướng chỉ có rất nhiều điều cần nhắc nhở. Mới chỉ nói câu đừng để vật cứng chạm tới răng, Ngải Cảnh Sơ cũng phải lặp lại ba lần Tăng Lý mới nghe ra, thế nên anh quyết định sẽ gọi điện nhắc nhở sau.

“Ôi! Chết mất thôi! Chết mất thôi! Đến số di động cá nhân của anh ấy cậu cũng có à?” Mã Y Y đột nhiên kích động.

“Ừ, anh ấy viết cho tớ, bảo tớ gọi.” Tăng Lý đáp.

Đậu Đậu rút cuộc không kiềm chế được tò mò, liền hỏi: “Các chị đang nói ai thế?”.

“Chuyện người lớn, trẻ con không cần biết.” Mã Y Y xua tay đánh đuổi Đậu Đậu.

“Cậu kích động như vậy làm gì chứ?” Tăng Lý thờ ơ nói, sau đó điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, đổi một chiếc đĩa CD khác.

“Ngại Cảnh Sơ bằng xương bằng thịt tớ còn chưa được gặp qua dù chỉ một lần, vậy mà cậu đã được ở bên cạnh anh ấy cả một buổi sáng, lại còn xin được số di động của anh ấy nữa.”

“Tớ đâu có xin số, tại anh ấy ngại mở máy tính xem hồ sơ bệnh nhân, di động anh ấy để ở phòng thay đồ, nên mới bảo tớ nháy vào máy anh ấy.” Tăng Lý đầu đầu giải thích.

“Dù sao thì ai cũng có tính tò mò. Cậu không thấy trên forum trường anh ấy à, đang bàn tán sôi nổi về mấy người họ đấy.”

“À...” Hóa ra mọi người vẫn đang nói về bài viết trên diễn đàn kia.

Không lâu sau đó, Tăng Lý bắt đầu cảm thấy hàm răng mình đau buốt rất khó chịu. Hơn nữa, khung kim loại luôn đâm vào môi mỗi lần cô ngậm miệng lại.

Buổi trưa, mọi người trong quán như thường lệ gọi cơm ở nhà hàng gần đó. Tăng Lý không ăn được. Cô vừa nhai hai miếng đã khó chịu phải buông đĩa.

Sau đó, cô thậm chí chẳng buồn mở miệng nói.

Buổi chiều, Tăng Lý đột nhiên nhận được tin nhắn.

“Cố gắng ăn mềm, không được ăn đồ quá cứng, quá nóng, quá lạnh. Đánh răng cẩn thận. Vài ngày đầu sẽ khá đau, giọng nói biến đổi, nước bọt tăng nhanh, đây đều là những hiện tượng thông thường. Nếu niêm mạc khoang miệng bị thủng quá nghiêm trọng thì liên hệ với tôi. Nếu niềng răng lỏng lẻo, máng đỡ bị sút mẻ cũng phải liên lạc với tôi.”

Tăng Lý đọc được nửa đầu còn tưởng mấy tin rác, suýt nữa xóa đi, mãi đến khi đọc gần hết mới nhận ra đây là lời dặn của Ngải Cảnh Sơ.

Xem xong, Tăng Lý đặt điện thoại xuống đi lấy đồ uống cho khách hàng. Bận túi bụi một hồi, cô mới lại nhớ đến tin nhắn kia.

Cô trả lời: “Vâng. Cảm ơn bác sĩ Ngải”. Đột nhiên cô nghĩ tới trước đây có lần mình từng hỏi Ngũ Dĩnh vì sao hay gọi các bác sĩ trong bệnh viện mà cô ấy làm việc là thầy, Ngũ Dĩnh nói: “Gọi như vậy có cảm giác tôn kính hơn bác sĩ”.

Thế là, Tăng Lý lập tức sửa thành: “Vâng. Cảm ơn thầy Ngải”.

Hơn ba giờ chiều, Tăng Lý bị cái niềng răng hành hạ quá sức chịu đựng, đành bảo Mã Y Y trông quán để mình lên gác nằm nghỉ.

Chạng vạng, Mã Y Y bung cho cô một bát cháo nóng, còn mang di động để quên dưới quầy lên cho cô. Tăng Lý vừa thổi bát cháo cho bớt nóng, vừa mở di động ra xem.

Không có bất cứ tin nhắn mới nào.

Một lát sau, đại cổ đông của Carol's là Ngũ Dĩnh uể oải đẩy cửa vào. Mã Y Y liếc cô một cái: “Nghỉ nửa ngày rồi mà sao giờ trông cứ như xác chết thế?”.

Ngũ Dĩnh thở dài: “Đừng nói nữa, bị mấy người đàn ông hành hạ suốt một đêm”.

Mã Y Y cố tình hỏi: “Bọn họ sao lại hành hạ cậu cả một đêm?”.

Ngũ Dĩnh lườm Mã Y Y: “Đêm qua là ca trực của tớ, hơn mười một giờ một đám thanh niên say rượu đánh nhau được đưa vào viện, đầu đầy máu rồi mà vẫn còn muốn uống nữa. Phòng cấp cứu loạn cả lên. Lúc tớ khâu da cho một gã ngoài ba mươi, hắn ta còn cầm lấy tay tớ mà gọi mẹ”.

“Phụt!” Đậ Đậ không nhịn được bật cười.

“Ba, bốn giờ sáng mới xử lý xong đám người đó, vừa định nằm nghỉ một lát thì bệnh viện tuyến dưới lại gọi điện báo có một bệnh nhân phải chuyển viện, thế là tớ phải đi theo xe cứu thương đón bệnh nhân. Đi đi về về một chuyến thì trời sáng, hơn chín giờ giao ca, tớ mới bắt đầu viết báo

cáo, xong xuôi đã gần mười hai giờ, làm gì có thời gian ngủ nữa. Chiều về nhà cũng không ngủ được.” Nói xong, Ngũ Dĩnh ngáp một cái.

Tăng Lý cuối cùng mới mở miệng: “Cậu chuyển tới phòng cấp cứu bao giờ thế?”.

Ngũ Dĩnh nói: “Mỗi khoa đều phải chuyển người một vòng. Momm cậu làm sao thế?”.

Mã Y Y lên tiếng: “Mẹ cậu ấy sợ cậu ấy ế nên đưa cậu ấy đi thẩm mỹ.”

“Là chỉnh răng, không phải thẩm mỹ...” Tăng Lý giải thích.

“Sao không đến bệnh viện chỗ tớ, tớ biết một bác sĩ, tay nghề rất giỏi. Biết sớm đã đưa cậu đi.”

“Bệnh viện các cậu?” Mã Y Y hỏi.

“Tốt xấu gì cũng là 3 A.” Ngũ Dĩnh không chịu thua, ở đâu cô ấy cũng phát huy niềm tự hào tập thể.

“Người ta đến bệnh viện Đại học A, bệnh viện cậu sánh được sao?”

“Ai khám?”

“Ngài Cảnh Sơ.”

Mã Y Y cứ tưởng nghe thấy cái tên này, Ngũ Dĩnh sẽ tiếp tục hỏi cho đến cùng, không ngờ cô ấy chỉ liếc Tăng Lý một cái mà không nói gì.

Một lát sau Mã Y Y mới len lén hỏi: “Cậu và người đó thực sự không có gì?”.

“Thật mà, còn thật hơn cả ngọc trai.” Tăng Lý thề thốt trả lời Mã Y Y, dáng vẻ vô cùng thành khẩn.

Mã Y Y cảm thấy mát mát tốt cùng.

Tăng Lý thậm chí thở dài, nếu như thật sự có cái gì, chắc cũng chỉ là một sự quan tâm dừng lại trong hồi ức.

Không hơn.

Chương 2

Tăng Lý, Ngũ Dĩnh và Mã Y Y ở cùng phòng ký túc hồi học Đại học Z. Ban đầu phòng có bốn người, nhưng người

kia mới nhập học được một tháng đã bỏ, sau đó không có ai được phân vào nữa.

Ba người không cùng một ngành. Tăng Lý học ngành thư viện, Mã Y Y học quản lý khách sạn, còn Ngũ Dĩnh học lâm sàng. Đại học Z không nổi danh lắm nhưng nằm bên cạnh đại học A nên được thơm lây đôi chút, ít nhiều gì cũng được mở rộng thành một Đại học Tổng hợp.

Ngành học của Tăng Lý là hiếm gặp nhất, lúc đầu cô đăng kí vào ngành máy tính nhưng vì năm đó điểm trúng tuyển khá cao nên cô bị đẩy xuống học ngành khác.

Tăng Lý là một người rất sợ cô đơn. Lúc đến Đại học Z, tất cả bạn học cấp ba của cô đều biệt tích không còn một ai, cho nên cô lập tức chuyển dời sự chú ý đến hai bạn cùng phòng.

Mã Y Y và Ngũ Dĩnh vốn là bạn từ thời phổ thông, thân nhau đã lâu, lại may mắn được học cùng trường, hơn nữa bố của Ngũ Dĩnh còn nhờ người quen thu xếp cho họ được ở cùng phòng để chăm sóc lẫn nhau. Thế nên ngay từ lúc đầu, Tăng Lý đã bị gạt ra ngoài.

Tăng Lý dáng người cao gầy, thanh tú. Ngành thư viện không có nhiều sinh viên nữ, cô lại là người không biết tận dụng ưu điểm về ngoại hình để tạo dựng mối quan hệ, với người quen thì có thể nói cực nhiều, nhưng với người lạ thì có khi cả ngày không nói nổi một câu. Điều này khiến cô bị

hiều làm là làm cao, khó gần. Tăng Lý từ nhỏ học hành không tốt lắm, có thể đồ Đại học Z đã là vô cùng may mắn, nhưng niềm vui nhỏ bé sau khi nhập học lại lập tức bị nỗi cô đơn này dập tắt.

Ngoài chuyện yêu đương ra, làm thế nào để chung sống hòa thuận với những cô bạn cùng phòng cũng là một vấn đề đau đầu của các nữ sinh.

Hôm sau là Chủ nhật, Tăng Lý vẫn phải đi làm. Lúc mọi người nghỉ ngơi lại là ngày mà các cô bạn rộn nhất, cho nên thông thường đều phải thay phiên nhau làm. Sáng sớm vừa mở cửa, cô liền sắp xếp lại sách báo hôm qua đồng nghiệp chưa thu dọn. Bận rộn một hồi, xong xuôi thì đã chín giờ, lúc này trong phòng chỉ có lác đác vài bạn đọc đang yên lặng tìm sách, thỉnh thoảng còn có người đứng tựa ngay cạnh giá sách mà đọc.

Ở một góc khác của phòng mượn sách có mấy chiếc bàn tròn kê ngay cạnh cửa sổ thủy tinh cực lớn, vì ở tầng dưới còn có phòng đọc sách chuyên dụng nên ở đây không cần nhiều bàn lắm, chủ yếu để phục vụ một vài độc giả không được mượn sách ra ngoài. Có điều, phòng sách học thuật này nằm trên tầng cao nhất nên vào mùa đông trở thành nơi thu được nhiều ánh sáng hơn cả, hơn nữa cửa sổ lại hướng về phía công viên đối diện, vì vậy khá nhiều người thích ngồi ở đây, thi thoảng nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Một lát sau, có một người nhờ Tăng Lý tìm sách giúp anh ta. Cô kiểm tra mã số rồi đưa đối phương đi vào kệ sách phía trong cùng, kết quả là không rõ lúc trước ai đọc xong để không đúng vị trí, làm Tăng Lý tìm mãi không thấy, sợ bên ngoài có người chờ mượn, trả sách nên đành quay ra.

Trở về chỗ ngồi, cô thấy trên bàn có một cuốn sách, không rõ ai vừa mang trả, đoán chừng là vì không thấy cô ở đây nên đã tự đưa sách vào máy quét mã vạch. Tên sách là *Distraction osteogenesis of the facial skeleton*^[1], đây là một cuốn sách dịch vừa dày vừa nặng, giá bìa rất cao. Từ lúc nó được đưa về thư viện, số lần được người ta mượn chỉ đếm trên năm đầu ngón tay. Nhưng ký ức của Tăng Lý với quyển sách này vẫn còn mới mẻ, bởi vì ngày đó cô đã từng cười sặc sụa làm bắn cả rau và sủi cảo lên hình cái đầu lâu trên bìa sách.

[1] Rối loạn quá trình hình thành khung xương mặt.

Tăng Lý đi vài bước nhìn ngó chung quanh, quả nhiên trông thấy Ngải Cảnh Sơ. Anh đã lấy một cuốn sách và đang ngồi cạnh cửa sổ đọc. Thời tiết hôm nay rất đẹp. Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính, từng chùm nắng ấm áp tỏa khắp gian phòng, trên mặt bàn, soi rọi lên cả trên gương mặt nghiêng nghiêng của Ngải Cảnh Sơ. Đôi mắt hơi nheo vì chói, hàng lông mày khẽ nhíu lại. Một nửa gương mặt được chiếu sáng, nửa còn lại khuất bóng, khiến ngũ quan càng thêm rõ nét.

Bên dưới bàn, đôi chân dài một bên duỗi ra, một bên co lại, cơ thể nghiêng về phía trước, tay trái đỡ sách, tay phải nắm ngón hơi khể gập lại, dựa hờ trên mặt bàn, bóng lưng anh cứ men theo bóng nắng đổ dài dưới nền nhà. Đột nhiên, các ngón tay phải của anh khể cử động, ngón áp út, ngón giữa, ngón trỏ, từ trái qua phải, bốn ngón lần lượt gõ xuống mặt bàn. Móng tay anh cắt ngắn, gợn gàng nên âm thanh va chạm với mặt bàn không lớn, rất nhỏ, rất êm tai. Gõ được hai lượt, anh dừng lại một lát sau đó lại tiếp tục hờ hững gõ lần hai.

Ngải Cảnh Sơ cứ bình thản ngồi ở đó, nửa người ngập trong nắng ấm, nửa còn lại mơ hồ không rõ.

Bổng Tăng Lý nhớ đến cách đây mấy ngày có tán dóc với Chu Văn. Cô ấy nói, theo quan niệm thẩm mỹ của người phương Đông, nếu nhìn nghiêng mà chóp mũi, miệng, và cằm tạo thành một đường thẳng thì khuôn mặt đó có tỷ lệ hoàn mỹ. Dù hàm răng không bị nhô ra nhưng nếu cằm thụt vào trong thì vẫn khiến người khác nhìn vào cảm thấy không cân đối. Ngược lại, răng nhô ra mà cằm và mũi đều góc cạnh, tạo được một đường thẳng thì sẽ không còn cảm giác hàm răng khó coi nữa.

Tăng Lý ngẩng đầu nhìn lại gương mặt Ngải Cảnh Sơ một lần nữa, rõ ràng là hình mẫu hoàn hảo như lời Chu Văn miêu tả.

Lúc này có người muốn mượn sách, Tăng Lý đành phải quay lại bàn, đặt quyển sách của Ngải Cảnh Sơ sang một bên, tiếp tục công việc. Tới tới lui lui không ít người, hết mượn rồi lại trả, ai nấy đều im lặng không lên tiếng.

Một lúc sau Tăng Lý mới nhàn rồi, cô nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ. Giữa hai người bị ngăn cách một dãy giá sách cao. Qua những chồng sách báo so le, Tăng Lý có thể nhìn thấy nửa thân trên của Ngải Cảnh Sơ.

Cả gian phòng rộng lớn như vậy, dường như chỉ còn lại hai người họ, không có tiếng bước chân, không có tiếng người, chỉ mơ hồ nghe được tiếng nhạc từ công viên dưới kia vọng lên. Ánh mặt trời chậm rãi chuyển động, khiến cái bóng của Ngải Cảnh Sơ in xuống nền nhà cũng chậm chậm thay đổi góc độ.

Nếu như đề mẹ của Mã Y Y thấy cảnh tượng này, không chừng sẽ lại được nghe câu cửa miệng của bà: “Bà mẹ nào tích đức tám đời mới nuôi được một đứa con như thế!”. Tuổi trẻ tài cao, tuần tú lịch thiệp, học vị cao, nghề nghiệp tốt, mọi mặt đều tỏa sáng.

Tăng Lý mỉm cười tự giễu, đoạn cô quay đầu lại mở trình duyệt web ra xem. Đập vào mắt chính là trang web *Đại Địa* mà cô hay lui tới. Tăng Lý là một trong những người quản lý chuyên mục *Tâm nhìn đô thị* của trang này. Công việc của cô ở thư viện có khá nhiều thời gian rảnh, lại được lên mạng thường xuyên, vì vậy cô nhận làm admin của trang

này, nhiệm vụ thông thường là xóa quảng cáo, chỉnh sửa trật tự các bài đăng trên diễn đàn, còn có thể làm quen thêm nhiều người bạn.

Chủ đề bàn luận về giảng viên của Đại học A đã bị các chủ đề khác nhấn chìm. Hai ngày Tăng Lý không vào xem, cũng không có chuyện gì to tát, cô mở mấy bài đăng mới nhất ra đọc, trong đó có một thông báo về buổi liên hoan ăn lẩu của thành viên quản lý trang web.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ đứng lên, cầm một cuốn sách đi về phía bàn làm thủ tục mượn, trả sách.

Anh đứng, cô ngồi, cách nhau một cái bàn.

Tăng Lý nhìn máy tính, do dự không biết có nên chào hỏi Ngải Cảnh Sơ một câu hay không. Xưa nay cô vốn gặp khó khăn trong giao tiếp với người lạ, lúc nào cũng băn khoăn giữa nói và không nói. Nếu anh không nhận ra cô, cô chào hỏi thì có vẻ thất lễ, nhưng nếu anh nhận ra mà cô lại cố tình tỏ ra không quen, như thế càng thất lễ hơn. Huống hồ, sau này cô còn phải đến gặp anh, nói không chừng sẽ càng thêm khó xử.

Thế là, Tăng Lý ngẩng đầu gượng gạo cười: “Bác sĩ Ngải, trùng hợp quá”.

Ngải Cảnh Sơ cúi đầu, ánh mắt xẹt qua gương mặt Tăng Lý với vẻ ngờ ngợ.

Tăng Lý thâm thở dài trong lòng, anh ta quả nhiên không nhận ra cô. Lúc đi làm, Tăng Lý phải mặc đồng phục màu xanh sậm, tóc búi cao sau gáy, trông vừa già vừa xấu, bộ dạng hoàn toàn khác với lúc cô mặc quần áo thường ngày. Hơn nữa, lần nào gặp Ngải Cảnh Sơ, cô cũng mở to miệng, khuôn mặt méo mó biến dạng, mỗi ngày anh tiếp xúc với cả trăm bệnh nhân, có lẽ không phân biệt được ai với ai.

Biết vậy đã chẳng nhiều chuyện mà chào hỏi anh.

Nhưng đâm lao thì phải theo lao, không giải thích lại càng kỳ quái. Vì vậy Tăng Lý đứng lên nói: “Tôi là bệnh nhân của bác sĩ”.

Nói xong, cô nhe răng ra chứng minh.

Ngải Cảnh Sơ vừa nhìn thấy niềng răng của cô liền chậm rãi phun ra hai chữ: “Tăng Lý”.

Tên cô bị anh đọc ra, kéo dài âm cuối, trầm rồi lại bổng, có một cảm giác kỳ lạ. Giọng nói của Ngải Cảnh Sơ còn hơi khàn nhưng đã khá hơn một chút. May mà phục hồi nhanh, nếu không nhất định sẽ khiến rất nhiều cô gái thất vọng. Bởi vì anh vốn có một giọng nói khiến người khác nghe mà nhớ mãi không quên.

Tăng Lý khẽ mỉm cười, đột nhiên cảm thấy con người này thật thú vị. Anh không nhớ được tướng mạo bệnh nhân

nhưng lại nhớ kĩ tình trạng hàm răng và bệnh án của bệnh nhân, chỉ cần nhìn vào hàm răng là nhớ ra tên người.

Đúng là kĩ năng nghề nghiệp được rèn luyện thường xuyên.

Cuộc hội thoại đến đây bắt đầu tẻ nhạt.

Tăng Lý vội cầm sách và thẻ thư viện lên đưa cho Ngải Cảnh Sơ, nói: “Gửi bác sĩ, tôi phải tiếp tục làm việc rồi”.

Một câu nói coi như lời cáo biệt.

Ngải Cảnh Sơ nhận lấy, lặng lẽ rời đi.

Ba ngày sau, Tăng Lý cảm thấy mình đã quen dần với sự tồn tại của niềng răng, không kinh khủng như người ta nói. Mũi trong mặc dù bị cọ sát nhưng không đến nỗi sưng tấy.

Tết Âm lịch là kì nghỉ đông của giáo viên và học sinh, ngoại trừ bác sĩ trực ban và phòng cấp cứu thì phần lớn khoa răng miệng đều được nghỉ. Lần trước, Ngải Cảnh Sơ đã dặn dò Tăng Lý, nếu như không có tình huống gì đặc biệt thì ra Tết sẽ tái khám vào trước rằm tháng Giêng.

Mấy ngày đầu, Tăng Lý ngoan ngoãn tuân thủ lời dặn của bác sĩ, ăn rất nhiều cháo, về sau thấy Mã Y Y một mình ăn món kho, nhìn mà phát thèm, thế là ném thử hai cái cánh

gà. Ăn xong, không thấy có vấn đề gì, cô liền đánh bạo bắt đầu phá bỏ từng điều kiêng kị.

Đậu Đậu nói: “Cá Nhỏ à, chị đừng lo là, phòng em có một đứa cũng chỉnh răng, niềng răng bị sút một tẹo thôi mà lỡ mất mấy tháng điều trị đấy”.

Tăng Lý chột dạ: “Cô đừng dọa chị. Thật hay đùa đấy?”.

Ngần này tuổi rồi, thứ không thể làm lỡ nhất chính là thời gian trị liệu. Lần trước Chu Văn nói nhanh nhất phải mất hai năm, lâu thì ba năm, thời gian điều trị cho người trưởng thành còn dài hơn trẻ em. Lúc ấy, Tăng Lý nghe mà sợ muốn chết, nếu không phải đã bị nhổ hai cái răng, cô nhất định sẽ lập tức bỏ đi. Ba năm? Chẳng phải là lúc ấy cô ba mươi tuổi rồi ư? Mặc áo cưới, sinh con còn phải đeo niềng răng? Chu Văn nghiêm túc an ủi cô: “Chị không cần lo lắng, phụ nữ có thai phải tháo niềng răng, vì mang thai thì xương răng rất xốp, không điều trị cẩn thận thì dễ bị viêm. Nhưng mà, em chưa thấy ai mang thai mà còn phải đeo niềng, có lẽ thầy Ngải có kinh nghiệm”. Nỗi sầu của Tăng Lý vẫn không được giải.

Mã Y Y cười trêu: “Ngải Cảnh Sơ đích thân làm cho cậu, hồng sao được, có khi răng cậu còn cứng hơn cả kim cương nữa ý chứ!”.

Nghe Đẩu Đẩu khuyến cáo xong, Tăng Lý không dám ăn lung tung nữa. Nhưng thứ sáu tuần tới có buổi liên hoan của các thành viên trên trang web, Tăng Lý buộc phải đi.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Hôm đó diễn ra rất nhiều hoạt động sôi nổi, dựng sân khấu ngoài trời, mời cả người dẫn chương trình của đài phát thanh đến, xen kẽ các tiết mục văn nghệ là tổng kết lại những sự kiện lớn của trang web trong một năm vừa qua.

Đầu tiên là phân mục Nữ sinh, tiếp theo là các phân mục Văn học, Bất động sản, Đi xe đạp, cuối cùng mới đến diễn đàn mà Tăng Lý quản lý – Điểm nóng xã hội.

Phân mục của cô và phân mục Giáo dục có liên kết tổ chức hai hoạt động vào giữa năm và cuối năm. Đầu tiên là chương trình ngoại khóa hè cho trẻ em vùng núi, tiếp đó là chương trình quyên góp quần áo và đồ dùng hàng ngày diễn ra vào mùa thu, ý tưởng này được mọi người nghĩ ra sau khi đến vùng núi thực hiện chương trình ngoại khóa.

Việc quyên tặng sách báo là đề xuất của Tăng Lý. Lúc đó nghe sếp yêu cầu mọi người lên ý tưởng về một kế hoạch công ích thật thiết thực, cô lập tức nghĩ đến lần trước theo đoàn lãnh đạo thư viện và cục Văn hóa về thanh tra việc kiến thiết văn hóa vùng nông thôn. Thật sự mà nói, ở đó họ chỉ mời vài người nông dân đến phòng đọc sách để che mắt đoàn thanh tra mà thôi, sách báo, tạp chí đều đã cũ kỹ. Hoàn

toàn có thể tưởng tượng được tình trạng thực sự của những vùng xa xôi hẻo lánh này như thế nào.

Đúng lúc thư viện đang có ý định tổ chức hoạt động công ích xã hội, cần một bên bảo trợ công tác truyền thông, Tăng Lý liền thay mặt thư viện liên hệ với trang web.

“Cá Nhỏ.” Một người đàn ông gọi tên trên mạng của Tăng Lý.

Cô quay đầu lại, hóa ra là *Lưỡì Dao* – người cùng cô quản lý mục *Tầm nhìn đô thị*.

Lưỡì Dao tên thật là Ninh Phong, dáng người không béo không gầy, đầu húi cua nhìn rất già dặn, mặc một chiếc áo may-ô để lộ ra cơ thể cường tráng.

“Lão Ninh, có chuyện gì vậy?” Tăng Lý hỏi.

“Phóng viên đài Giáo Dục muốn phỏng vấn cô.” Ninh Phong nói.

“Phỏng vấn tôi?” Tăng Lý vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng.

Một cô phóng viên trẻ từ phía sau Ninh Phong đi tới trước mặt Tăng Lý, tươi cười nói: “Chỉ nói một hai câu đơn giản thôi”.

“Tôi... tôi... Chị phỏng vấn bọn họ đi, tôi không có gì để nói đâu.” Nói xong, Tăng Lý muốn bỏ trốn.

“Chúng tôi đang làm một chuyên mục, phỏng vấn mọi người hết cả rồi, chị cũng nói vài câu đi được không? Giúp chúng tôi đi.”

“Tôi nói không hay.”

“Không sao, chúng tôi còn phải biên tập nữa, nếu không hay sẽ không phát sóng.”

Nghe tới đó, Tăng Lý mới yên tâm.

Cô phóng viên kia thấy Tăng Lý không còn cự tuyệt nữa thì lập tức quay lại lấy mi-cro và ra hiệu cho anh quay phim.

Tăng Lý tranh thủ đưa tay lên cào cào mái tóc, vừa mở miệng cô liền hối hận. Cô còn đang đeo niềng răng.

Kết thúc hoạt động, mọi người kéo nhau đi liên hoan. Toàn bộ quán lẩu đều chật kín, ngoài cửa còn có tấm băng rôn viết: “Nhiệt liệt hoan nghênh các bạn đến từ web *Đại Địa*, giảm giá 20% tất cả các món”, khiến Tăng Lý cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Mọi người ăn uống rất nhiệt tình, lúc nói chuyện không quên giới thiệu tên thật kèm nick name của nhau. Đây là lần đầu tiên Tăng Lý tham gia cuộc offline có cả thành viên ban quản trị trang web và bạn bè thông thường trên mạng.

Tiệc tùng xong xuôi, Ninh Phong ngỏ ý muốn đưa cô về nhà.

Tăng Lý khoát tay: “Tôi đi tàu điện ngầm được rồi, gần đây thôi”.

Đi bộ bảy tám phút đồng hồ là tới trạm tàu điện ngầm đối diện. Lúc vừa qua đường lớn, Tăng Lý nhìn thấy trên màn hình điện tử lớn đang phát một bản tin, người được phỏng vấn kia chính là cô.

Trước đây Tăng Lý từng đọc được trong một tạp chí, muốn một người phụ nữ yêu cái đẹp bị dày dạn đến đau đớn rất đơn giản, chỉ cần nhốt cô ấy trong phòng và không cho cô ấy có gương để soi. Hồi Tăng Lý còn đi học, mấy cô bạn xinh đẹp nhất lớp luôn mang theo một chiếc gương nhỏ đặt trên bàn, thỉnh thoảng lại cầm lên soi. Nhưng Tăng Lý lại không thích soi gương, nhìn vào trong gương luôn có cảm giác không như mình muốn.

Đang đứng trên đường, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh mình bị phóng lớn trên màn hình, Tăng Lý thực sự thấy mất tự nhiên, chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống, hoặc là xé một tấm vải bịt kín cái màn hình điện tử kia lại. Màn hình đó chẳng khác nào một tấm gương lớn, khiến cô nhìn thấy tất cả những khuyết điểm của bản thân, kể cả sự hoảng loạn trong mắt cũng lộ ra rõ ràng.

Tăng Lý vừa đi vừa nhìn màn hình, bước chân cũng trở nên cứng nhắc, mắt linh hoạt. Đột nhiên chuông điện thoại kêu, cô vội đầu vào túi xách tìm di động, không để ý đối diện nên đụng phải một người đi đường, điện thoại văng ra, rơi trên mặt đất vỡ thành hai mảnh.

Tăng Lý vội cúi đầu, đối phương là một người phụ nữ trung niên mặc đồng phục màu xanh lam, đứng bên cạnh trạm thu phí đỗ xe. Bà ta đang mãi chạy về hướng chiếc xe màu đỏ vừa dừng bên lề đường, sốt ruột thu phí cho nên không chú ý tới Tăng Lý.

Vốn cũng không có gì, Tăng Lý đang định nói câu xin lỗi nhưng chưa kịp mở miệng thì đối phương đã cắt lời mắng nhiếc. Bà ta vừa đi lên thu phí, vừa ngoái đầu lại mà buông lời thô tục.

Tăng Lý ngây người, nhặt điện thoại lên, mặt đỏ bừng, đứng chờ ra một lúc rồi xoay người đi. Mãi đến khi đã vào trong ga chờ tàu, cô mới khôi phục tinh thần. Tăng Lý ăn nói vụng về, từ nhỏ đến lớn chưa từng cãi nhau với người khác, nếu có bị ai đó động chạm thì cũng chỉ mở miệng nói một hai câu cho qua. Thường thường, người ta mắng xong một lúc lâu rồi, cô mới nghĩ ra nên đáp lại lời mắng chửi vừa xong thế nào.

Mã Y Y nói: “Canh đã nguội, cậu còn nghĩ cách đây vung làm gì?”.

Ngải Cảnh Sơ vừa mới ăn cơm xong, đang ngồi ở phòng khách xem ti-vi với ông nội. Ông nội có thói quen buổi sáng đi dạo, buổi chiều đọc báo, buổi tối xem tin tức, từ kênh của đài truyền hình trung ương cho đến các đài khu vực, tin trong và ngoài nước đều không bỏ sót.

Kỳ nghỉ đông, bệnh nhân đều ra viện nên Ngải Cảnh Sơ mới có nhiều thời gian rảnh rỗi.

Kênh của thành phố đang điểm tin nóng trong ngày, trên màn hình là một cô gái trả lời phỏng vấn. Cô gái này có chiếc cằm đầy đặn, mái tóc dài màu hạt dẻ. Ngải Cảnh Sơ thờ ơ liếc qua, không chú ý lắm, mãi đến khi cô gái mở miệng, lộ ra hàm răng đeo niềng, anh mới nhớ ra cô gái này là ai.

Tăng Lý, hai mươi tuổi, hàm trên hơi vẩu. Thực ra hàm răng của cô không ảnh hưởng gì nhiều đến vẻ ngoài, ngũ quan tương đối hài hòa, theo anh thì không nhất thiết phải chỉnh sửa gì. Nhưng lúc giao bệnh nhân cho anh, giáo sư Lý đã nhấn mạnh là bệnh nhân và người nhà đều khẳng khẳng muốn chỉnh răng, hơn nữa viện phí cũng đã thu, anh không thể làm mất mặt bậc tiền bối được, đành phải nghiệm thu và tiếp tục điều trị. Đương nhiên, hàm răng của Tăng Lý hơi lộn xộn, nếu có thể thu gọn vào, sắp lại cho thẳng hàng để cô thêm tự tin một chút thì cũng là chuyện tốt. Anh vẫn luôn cho rằng, chỉnh răng chính là điều trị cả về tâm lý lẫn sinh lý cho người bệnh.

Đang mãi nghĩ, di động bỗng đổ chuông, Ngải Cảnh Sơ cầm lên nhìn, tin nhắn được gửi từ một số lạ: “Ngải Cảnh Sơ phải không?”.

Ngải Cảnh Sơ đứng lên, rời khỏi phòng khách, đi ra ban công rồi gọi lại vào số kia.

“Ngải Cảnh Sơ phải không?” Đầu dây bên kia vang lên giọng một người đàn ông.

“Phải.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Mình là Vu Dịch đây, anh giai à, quả nhiên cậu vẫn chưa đổi số điện thoại. Có rảnh không? Tự tập đi.”

Hẹn địa điểm gặp mặt xong, Ngải Cảnh Sơ nói với ông một câu rồi lái xe ra ngoài.

Vu Dịch là bạn học của anh khi còn là lưu học sinh bên Philadelphia. Nói là bạn học, thực ra chỉ là cùng trường. Có một hôm vào kỳ nghỉ, bà chủ nhà trọ của Vu Dịch qua đời, con cháu bà ta chuẩn bị bán nhà lấy tiền, Vu Dịch bỗng dưng trở thành kẻ lang thang, may mà lúc ấy khu ký túc của học viện Y còn phòng trống, Ngải Cảnh Sơ bèn giúp Vu Dịch thuê phòng. Sau đó, hai người dần trở nên thân thiết. Mấy năm sau, Vu Dịch đi Singapore, còn Ngải Cảnh Sơ về đại học A dạy học.

Đến quán bar, câu đầu tiên của Vu Dịch khi vừa thấy Ngải Cảnh Sơ là: “Tên nhãi này, cậu chẳng thay đổi gì cả”.

Vu Dịch lớn tuổi hơn Ngải Cảnh Sơ, nhưng lúc anh ta vào học viện Y của đại học Pennsylvania thì Ngải Cảnh Sơ đã sắp tốt nghiệp.

Khi đó, Ngải Cảnh Sơ nổi tiếng trong trường là trẻ tuổi tài cao, tuổi tác và thành tích đều không khiến người khác kính phục. Dựa vào điều kiện của anh, vào đại học tốt nhất là chuyện cực kỳ dễ dàng, nhưng anh nhất quyết ở lại Đại học Pennsylvania.

Bình thường, Ngải Cảnh Sơ rất ít qua lại với người khác, lúc nào cũng mang bộ mặt khiến người khác cảm thấy khó gần, trong khi đó, Vu Dịch lại là người hay nói, tính tình hòa đồng, đương nhiên được các cô gái để ý nhiều hơn.

Ngải Cảnh Sơ liếc Vu Dịch một cái rồi ngồi xuống.

“Vẫn dạy học à?”

“Ừ.”

“Chưa lấy vợ?”

“Chưa.” Đáp xong, Ngải Cảnh Sơ mới hỏi lại một câu: “Còn cậu?”.

“Tớ?”, Vu Dịch cười cười, “Vẫn thế”. Rồi anh ta bỏ sung thêm, “Chỉ mỗi cậu là có nghĩa khí, tớ gọi cho mấy đứa mà đứa thì không nghe máy, có đứa nghe máy thì lại kêu bận không đến được”.

“Về mấy ngày?” Ngải Cảnh Sơ lại hỏi.

“Tối nay đi luôn. Về tham gia hội thảo, mười một giờ đêm sẽ bay.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, hỏi tiếp: “Uống gì?”.

“Chúng ta không say không về!”

“Tớ phải lái xe, cậu còn lên máy bay nữa đấy.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Đùa chút thôi”, Vu Dịch cười, “Tớ bỏ rượu rồi, không thể như hồi còn đi học được, phải hạn chế thôi, nếu không mấy năm nữa tay chân run rẩy sao làm phẫu thuật được.” Vu Dịch đề nghị: “Chúng ta uống bia đi”.

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy, quay đầu gọi phục vụ mang bia.

Vu Dịch còn nói: “Trước đây cậu cái gì cũng giỏi hơn tớ, lẽ ra không nên về nước, ra bên ngoài phát triển sự nghiệp có phải tốt hơn không?”.

“Nhà cậu còn có chị em ở nhà phụng dưỡng, không giống tớ.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Hai người vừa uống vừa chuyện trò, chẳng mấy chốc mà bia đã đầy nửa dạ dày. Đợi tới khi thời gian không còn sớm nữa, Vu Dịch gọi taxi ra sân bay. Ngải Cảnh Sơ đưa Vu Dịch lên xe. Tửu lượng anh không tồi nhưng không thích uống rượu, có lẽ đúng như Vu Dịch nói, công việc của anh yêu cầu tỉ mỉ, cẩn thận không thể uống nhiều rượu. Lúc này, anh cũng không dám lái xe.

Anh nhìn đồng hồ, đoán chừng giờ này ông nội đã ngủ cho nên một mình đi dạo vài vòng cho hết hơi men.

Ban ngày trời nắng đẹp, đến đêm gió không lớn nhưng lại khá lạnh. Ngải Cảnh Sơ ra khỏi quán bar, tản bộ trên quảng trường ven bờ sông, sau đó vòng về.

Bây giờ mới là thời điểm náo nhiệt ở các quán bar trong khu phố. Có hai cô gái trẻ vừa ra khỏi cửa quán, một đứa bé chừng sáu bảy, tuổi đứng ở bậc thang chạy đến nói: “Chị, em đói, cho em xin tiền được không?”. Đứa bé vừa đi theo vừa nói, thậm chí còn kéo áo hai cô gái kia.

Hai cô gái không suy nghĩ, nhìn đứa trẻ bần thủ rách rưới bên cạnh rồi móc trong ví ra một ít tiền lẻ đưa cho nó. Đứa trẻ lập tức giơ tờ tiền trong tay lên vẫy phía đối diện. Tức thì, một đám trẻ con rách rưới từ bóng tối ủa ra như ong vỡ tổ, bọn chúng lao về bên này, đuổi theo hai cô gái kia,

miệng không ngừng lái nhai: “Em đói bụng, cho em xin chút tiền đi”.

Hai cô gái sợ hãi hoảng hốt quay vào quán bar vừa rồi xin giúp đỡ. Bảo vệ đi ra, hét lớn, bọn trẻ con liền tản ra mỗi đứa chạy một hướng.

Ngải Cảnh Sơ đứng gần đó đã chứng kiến tất cả. Trong đám trẻ con vừa rồi có một đứa bé chạy trốn chậm nhất. Dưới ánh đèn đèn mập mờ, anh nhìn thấy khuôn mặt nó, không khỏi giật mình. Nhân lúc thằng bé chạy gần đến phía mình, anh giơ tay ra tóm được nó.

Anh ngồi xuống, giữ chặt thằng bé: “Đề chú nhìn mặt cháu”.

Đương nhiên nó không chịu nghe lời, liên tục giãy giụa. Ngải Cảnh Sơ liền giơ một tay lên cổ định cầm đứa bé.

Đúng như suy đoán của anh. Vùng giữa môi và sụn lá mía bị sứt một khối, đây là một kiểu hở hàm ếch rất nghiêm trọng. Thằng bé dường như rất để ý chuyện đó, lập tức quay đầu đi chỗ khác. Ngải Cảnh Sơ sợ làm đau nó nên không dám cố sức, đành nói: “Cháu nghe lời, chú sẽ buông cháu ra”.

Đứa trẻ gật đầu.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ vừa buông lỏng tay, thằng bé lập tức bỏ chạy, đuổi kịp đám bạn rồi nó còn quay đầu lại nhìn anh. Ngải Cảnh Sơ định đuổi theo nhưng sợ đứa bé lao ra đường không chú ý xe cộ nên đành thôi.

Đi dạo một lúc, cảm giác chệnh choáng trong người hầu như đã tiêu tan hết, anh bắt taxi về nhà.

[©STENT](#)

Tăng Lý về đến Carol's, mở điện thoại lên nhưng không thấy tín hiệu, phải tháo sim ra lắp lại mới được. Tuy nhiên trong máy không còn thông tin số vừa gọi đến, không biết người vừa nãy gọi khiến cô té ngã là ai.

Mã Y Y nói: “Tối nay Ngũ Dĩnh không đến, khoa cậu ấy tổ chức ăn liên hoan”.

“Ừ, gần Tết nên ở đâu cũng tiệc tùng. Đơn vị tớ còn đang định tổ chức đi dã ngoại nữa. Sếp bảo có thể mang người nhà theo, cậu đi không?”

“Đi đâu?”

“Đông Sơn, đi suối nước nóng.”

“Không đi thì quá phí.” Mã Y Y cười.

Sau đó, Mã Y Y bỏ mặc khách trong quán, lên trang web bán hàng trực tuyến tìm mua áo tắm. “Đơn vị cậu ai cũng đi hết hả?”.

Tăng Lý nói: “Tốt nhất cậu hỏi thẳng là có anh chàng đẹp trai nào không cho rồi”.

“Người hiểu tớ, chỉ có con Cá Nhỏ cậu thôi!” Mã Y Y cười.

“Đừng có nằm mơ, đâu phải cậu chưa từng gặp họ, nếu không phải cực kỳ xấu thì cũng là hoa có chủ. Nếu không thì sao mẹ tớ còn bắt tớ đi thẩm mỹ chứ?”

“Ế, cuối cùng cũng chịu nhận là đi thẩm mỹ rồi hả?” Mã Y Y lên tiếng.

“...”

Một lúc sau, Mã Y Y lại hỏi: “Cậu xem tớ mặc đồ liền thân đẹp, hay là đồ rời đẹp?”.

“Không mặc gì là đẹp nhất.” Tăng Lý nghiêm chỉnh đáp.

“Tăng Lý, cậu bị các chị em trong đơn vị làm cho sa đọa rồi.”

“Tớ rất trong sáng.”

Mã Y Y lườm cô một cái: “Gớm thôi đi, tớ đến chỗ cậu ăn trực bao nhiêu lần rồi còn không biết”.

Thường thì mỗi khi đơn vị ăn liên hoan hay đi hát hò gì đó, Tăng Lý đều rủ Mã Y Y đi cùng. Mã Y Y hiện tại đã thôi việc, một mình trông coi Carol's, ngoài bạn học cũ ra thì không có nhiều mối quan hệ lắm, người khác phái cũng không quen biết mấy. Vì thế, mỗi khi đơn vị có hoạt động tập thể, kể cả “cam-phu-chia” hay lấy chi phí tập thể, Tăng Lý và Ngũ Dĩnh cũng đều gọi Mã Y Y đi cùng.

Gần đến giờ quán cà phê đóng cửa, mẹ của Mã Y Y đến, còn mang theo một nồi cháo nóng cho con gái, gọi cả Tăng Lý ăn cùng. Mẹ Mã đã là phụ nữ trung niên nhưng tính tình và sở thích lại chẳng khác Mã Y Y là bao, hai người có thể vừa ngồi ăn, vừa bàn luận về phim thần tượng. Tăng Lý ngồi nhìn hai mẹ con họ tán dóc, gần như không nói chen được vào câu nào.

Ngày hôm sau, Tăng Lý vừa đến thư viện liền vào diễn đàn. Toàn trang đều tràn ngập bài viết và ảnh chụp về hoạt động ngày hôm qua. Một lúc sau, cô nhìn thấy tin nhắn riêng của Ninh Phong: “Tăng Lý, trang web sắp tổ chức câu lạc bộ đi xe đạp, tôi đăng ký giúp cô nhé?”.

Tăng Lý đang định hỏi lúc nào, có tốn nhiều thời gian không, nhưng Ninh Phong đã logout.

Mấy hôm sau, học sinh chính thức bước vào kì nghỉ đông, thời điểm này thư viện bắt đầu trở nên bận rộn. Hơn nữa, đầu tháng Hai là Tết nguyên đán, thư viện còn phải chuẩn bị nhiều báo cáo cuối năm các loại, muốn xin nghỉ đúng là rất khó.

Buổi tối, Ngũ Dĩnh chạy đến nhà Tăng Lý, nói đề quên chìa khóa, lát nữa còn phải đi bệnh viện trực, trời lạnh mà không có chỗ nào đi, đành phải đến nhà Tăng Lý nghỉ một lúc. Vào nhà, Ngũ Dĩnh hết đòi đi tắm, lại đòi uống trà, không hề khách khí. Đợi Ngũ Dĩnh tắm rửa xong, Tăng Lý đưa cho cô ấy một chiếc áo ngủ để thay.

Hai người ngồi khoanh chân trên sofa xem ti-vi. Chương trình *Tin tức điều tra* đang đưa tin về việc người dân lạm dụng thuốc kháng sinh và tình trạng hể bị ốm là truyền nước, sau khi phân tích, kết luận nguyên nhân từ cả hai phía bác sĩ và bệnh nhân.

Ngũ Dĩnh bất bình nói: “Suốt ngày chỉ biết nói bác sĩ không tốt. Cậu không biết thì thôi, hôm qua có hai bệnh nhân, tớ không cho anh ta truyền dịch thế là anh ta liền cáu gắt với tớ”.

“Còn có người như vậy sao?” Tăng Lý hỏi.

“Nhiều ấy chứ. Vốn dĩ không nghiêm trọng, tớ nói chỉ cần tiêm một mũi là được, hôm sau đến tiêm thêm mũi nữa. Cậu đoán xem kết quả thế nào?”

“Thế nào?”

“Anh ta nói tớ chênh mǎng, coi nhẹ bệnh tình của anh ta, bệnh nặng mà không cho truyền dịch, lại chỉ bảo y tá đến tiêm, kêu tiêm là phương pháp cũ rồi.”

“Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Hơn bốn mươi. Tớ giải thích đến mỗi quai hàm mà anh ta không chịu nghe. Bực mình gần chết, đã thế anh ta còn muốn phản ánh với cấp trên của tớ.”

Tăng Lý cũng biết, nếu bị bệnh nhân phản ánh thì các bác sĩ cuối tháng sẽ bị trừ lương.

Ngũ Dĩnh tiếp tục nói: “Cuối cùng tớ phải gọi y tá truyền cho anh ta 500ml nước muối sinh lý, nhìn chất lỏng chảy vào trong người, anh ta mới chịu yên. Cậu nói xem, đây không phải mua việc vào người đấy sao?”

Tăng Lý cười.

“Chưa hết, sau đó lại có thêm một người đòi hỏi y như vậy nữa. Suýt nữa thì một ngày bị khiển trách hai lần.”

Tăng Lý nuốt nước bọt nói: “Nhưng mà đúng là có nhiều bác sĩ không ra gì. Chị Ngô cùng chỗ làm với tớ có cô con gái bị ho suốt hai tháng, mang đến bệnh viện của cậu khám,

bác sĩ kê một đơn thuốc kháng sinh, bảo uống một tuần là khỏi, còn nói tuy không bị viêm phổi nhưng tốt nhất cứ uống đề phòng.”

Ngũ Dĩnh bấu môi, nói: “Bây giờ đa số các bệnh viện đều phải tự cung tự cấp, không khám, không kê thuốc thì lấy đâu ra tiền? Với cả, đã là con người còn có người tốt kẻ xấu, bác sĩ cũng chỉ là người mà thôi.”

Ngũ Dĩnh đúng là một người có lòng tự hào tập thể rất lớn, cực kỳ không thích ai nói xấu bệnh viện hay đồng nghiệp của mình. Thế nên Mã Y Y và Tăng Lý thỉnh thoảng cũng phản kháng lại một chút, rèn luyện tinh thần cho Ngũ Dĩnh.

Vấn đề này tạm dừng ở đây, hai người tiếp tục xem ti-vi.

Đến chương trình quảng cáo, Tăng Lý quay sang nhìn Ngũ Dĩnh. Cô ấy vẫn im lặng, hình như có tâm sự. Tăng Lý nhận ra Ngũ Dĩnh không hề có ý định sẽ về nhà, có lẽ quên mang chìa khóa chỉ là cái cớ.

Lúc mới vào đại học, Mã Y Y và Ngũ Dĩnh vốn đã thân thiết từ lâu, Tăng Lý căn bản không thể chen chân vào giữa hai người họ. Thỉnh thoảng đi căng-tin, nếu như chỉ còn hai chỗ trống cạnh nhau, nhất định Ngũ Dĩnh và Mã Y Y sẽ ngồi luôn, Tăng Lý chỉ còn cách đi tìm chỗ khác.

Tăng Lý đã từng vô số lần nghĩ cách lấy lòng hai người bạn cùng phòng của mình. Vì thế, mỗi khi Mã Y Y và Ngũ Dĩnh muốn đi nhà tắm công cộng hay dạo phố mua sắm, dù không thích nhưng Tăng Lý vẫn tỏ ra hào hứng đi cùng.

Cô rất sợ hai người họ xa lánh mình.

Quãng thời gian đó, Tăng Lý khẩn thiết muốn có bạn bè, nhưng cô không thể nào mở miệng, hai người họ cũng không hề tinh ý nhận ra sự cô độc của cô.

Mãi đến một buổi chiều, Mã Y Y đi học, trong phòng chỉ còn lại Ngũ Dĩnh và Tăng Lý. Bỗng nhiên Ngũ Dĩnh hỏi: “Tăng Lý, cậu nghĩ tình yêu là gì?”.

Tăng Lý ngẩng đầu từ quyển nhật ký lên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là không khí”.

“Không khí?”

“Rời ra không được, buông xuôi không được. Ăn ngủ, dạo phố, đi học, đều nhớ tới người kia, tự hỏi anh ấy đang làm gì?” Đó là câu trả lời của Tăng Lý lúc mười chín tuổi.

Ngũ Dĩnh cười: “Về điểm này cậu và Y Y không giống nhau, cậu ấy lúc nào cũng kêu tớ ngốc.”

Thời điểm đó, Ngũ Dĩnh đã có tình cảm với một anh chàng quen trên mạng.

Mã Y Y và Tăng Lý đều biết chuyện Ngũ Dĩnh đang yêu đương qua mạng, hơn nữa đối tượng còn ở rất xa.

Sau đó, kì nghỉ hè đã trôi qua một nửa, Ngũ Dĩnh đột nhiên gọi điện cho Tăng Lý: “Tớ muốn gửi ít đồ ở nhà cậu, có tiện không?”.

“Gửi cái gì?”

“Hành lí.” Ngũ Dĩnh trả lời.

“Cậu muốn làm gì?” Tăng Lý lấy làm lạ.

“Tớ muốn đi tìm anh ấy, muốn bỏ nhà theo trai!” Ngũ Dĩnh có phần kích động, “Tớ đi chuyến tàu cuối tuần này, nhưng sợ mẹ tóm được nên hôm nay tranh thủ không có ai ở nhà tớ muốn thu xếp hành lí trước đã”.

“Cậu...”, Tăng Lý hoảng sợ, tim đập thình thịch, “Cậu nghĩ kĩ chưa?”.

“Tớ đã nghĩ đến chuyện của cả chục năm sau rồi, không phải chỉ là một phút bùng bột đâu.”

“Chuyện học hành thì sao? Thi đại học đâu có dễ dàng gì, sẽ bị đuổi học đấy.”

“Đuổi thì đuổi, đây người không học đại học vẫn thành công, tớ chán ngấy cái ngành lâm sàng đó rồi.” Sau đó, Ngũ Dĩnh nói lan man một hồi, than thân trách phận, Tăng Lý không khuyên nữa.

Mặc dù chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ trốn đi cùng ai đó, nhưng đây cũng không phải lần đầu tiên Ngũ Dĩnh có ý định bỏ nhà đi. Cô ấy từng muốn đi đâu đó chừng mười năm rồi sẽ tự quay về. Đáng tiếc, từ nhỏ tới giờ, lần bỏ đi lâu nhất của Ngũ Dĩnh cũng chỉ kéo dài một ngày, buổi tối quay về cũng không bị mẹ phát hiện mà chỉ trách mắng vài câu ban ngày không chịu ở nhà học bài lại đi chơi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tăng Lý cảm thấy bội phục lòng dũng cảm của Ngũ Dĩnh.

“Mã Y Y có nói gì không?” Tăng Lý hỏi tiếp.

“Tớ không dám nói với cậu ấy.” Ngũ Dĩnh trả lời.

“Vì sao?”

“Nhà tớ và nhà cậu ấy rất thân, hễ có chút chuyện là mọi người đều biết. Nếu tớ đột ngột biến mất chắc chắn mẹ tớ sẽ tìm đến Mã Y Y đầu tiên. Cậu ấy không biết thì tốt hơn, nếu không cậu ấy mà nói ra thì khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Với cả, tớ muốn đi thành phố E, họ hàng nhà Mã Y Y đều ở đó. Nếu tớ không nói với Mã Y Y chuyện này, thì mẹ tớ chắc chắn sẽ loại trừ thành phố E ra, như thế gọi là kế

vườn không nhà trồng.” Ngũ Dĩnh giải thích cặn kẽ với Tăng Lý, giống như đang lên kế hoạch tác chiến không bằng.

Vì bí mật kinh hoàng này mà khoảng cách giữa Ngũ Dĩnh và Tăng Lý thoáng cái được kéo gần lại.

Kế hoạch của Ngũ Dĩnh rất chu đáo, sợ mẹ Ngũ nhận thấy con gái có gì khác lạ, cho nên càng phải cẩn thận hơn. Sáng trưa chiều, viện cớ dắt chó đi dạo, Ngũ Dĩnh đem hành lý ra ngoài mỗi chuyến một ít, sau đó Tăng Lý sẽ tới lấy.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Dĩnh nói với mẹ đi mua băng vệ sinh, sau đó tay không nghênh ngang ra khỏi nhà.

Kế hoạch tác chiến của Ngũ Dĩnh tương đối chặt chẽ. Trước tiên cô đến thành phố E, tận hưởng cuộc sống tự do bay nhảy một tháng, chờ sóng yên bể lặng, cô mới đến thành phố T đoàn tụ với bạn trai. Lúc ấy, Tăng Lý có một người bạn học cũ, tốt nghiệp cấp ba xong không thi đại học mà ở lại thành phố T để làm việc luôn, Tăng Lý gọi điện nhờ vả người bạn đó giúp đỡ Ngũ Dĩnh.

Thế nhưng, một tháng ấy không hề bình yên.

Buổi tối hôm Ngũ Dĩnh biến mất, mẹ Ngũ mới tìm được lá thư cô để lại trên giường, sau đó cả nhà điên cuồng tìm kiếm. Đúng như dự đoán, người đầu tiên mẹ Ngũ tìm đến là Mã Y Y. Nhưng dưới sự thúc ép của cả hai bên gia đình, Mã Y Y chỉ biết tỏ ra một vẻ mặt mờ mịt rất thành khẩn.

Điều tra đi điều tra lại, bố mẹ Ngũ Dĩnh cuối cùng cũng tìm được Tăng Lý. Thật lòng, nói cô không sợ là giả, đây là trò lừa dối rất nghiêm trọng, nếu như Ngũ Dĩnh xảy ra chuyện gì, kẻ đồng lõa chính là cô. Nhưng đâm lao đành phải theo lao, ai hỏi gì cô cũng nói không biết.

Sau đó, mẹ Ngũ Dĩnh nói: “Bác biết hai bác quản Ngũ Dĩnh quá nghiêm khắc, sau khi biết nó yêu đương qua mạng, bác trai đã đánh nó một trận. Bác đã khuyên bác trai, con gái lớn rồi lòng tự trọng cũng cao, sao có thể nói đánh là đánh, nên từ từ khuyên bảo. Hiện giờ không biết nó đi đâu, lại còn nói muốn sống tự lập, nếu nó đến chỗ thằng bạn trai nó, bác còn yên tâm phần nào, nhưng giờ nó ở đâu không rõ, hai bác thật có lỗi với ông bà nó dưới suối vàng.” Vừa nói, mẹ Ngũ vừa rơi nước mắt. “Các cháu là bạn nó, nếu thật sự có tin tức gì thì mong cháu báo cho hai bác biết, bảo nó về cũng được, không thì hai bác đi thăm nó cũng được. Nói chung chỉ cần có tin tức của nó là tốt lắm rồi. Hai bác sẽ không đánh không mắng nó, nó muốn thế nào cũng được”.

Tăng Lý nghe vậy, trong lòng bắt đầu lung lay, mấy lần không kiềm chế được suýt nữa thì nói ra, nhưng nhớ lại lời thề với Ngũ Dĩnh, cô đành nén lại. Mọi chuyện sau đó tiến triển thế nào, Tăng Lý cũng không rõ. Lúc ấy, cả hai cô đều quá xúc nổi, chưa hiểu rõ xã hội này, chưa được trải nghiệm cái gì gọi là vất vả, nên chẳng thể hiểu được nỗi khổ tâm của cha mẹ.

Mãi đến khi bắt đầu năm học mới, Ngũ Dĩnh vẫn chưa trở về. Một ngày sau, mẹ Ngũ phải đến trường, mang theo giấy chứng nhận nhập viện để làm thủ tục xin nghỉ học dài hạn. Tăng Lý làm theo lời hẹn với Ngũ Dĩnh, bấy giờ mới kể mọi chuyện cho Mã Y Y. Mã Y Y lập tức nhảy dựng lên, suýt nữa bóp chết Tăng Lý.

Đến khi Ngũ Dĩnh trở về, đã qua hơn nửa học kì.

Bố Ngũ phải dựa vào một vài mối quan hệ mới giúp Ngũ Dĩnh tiếp tục học tại trường. Ông còn hứa chỉnh đốn lại gia quy, bảo đảm không bao giờ đánh cô nữa. Anh chàng ở thành phố T kia cũng được bố Ngũ chấp nhận, giúp đỡ thu xếp công việc. Hai gia đình tuy rằng ở xa nhưng vẫn thường xuyên đi lại, tất cả mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng rất tốt.

Thế nhưng, đến mùa hè năm thứ hai, Ngũ Dĩnh và người yêu chia tay.

Tăng Lý nói: “Trước đây, mọi người phản đối như vậy mà các cậu vẫn nhất quyết ở bên nhau, giờ mọi người đồng ý rồi lại chia tay. Các cậu sao mà thích đối lập như thế?”.

Ngũ Dĩnh gượng cười, không trả lời.

Không ai có thể trả lời.

Chương 3

Ông nội hàng ngày đều rời giường lúc sáu giờ sáng, cho nên chỉ cần rảnh rỗi là Ngải Cảnh Sơ cũng sẽ dậy sớm tản bộ cùng ông.

Đêm qua, trong khi Tăng Lý trò chuyện với Ngũ Dĩnh đến khuya, Ngải Cảnh Sơ cũng lang thang ngoài đường rất lâu mới về nhà nên sáng nay dậy muộn hơn, lúc anh tỉnh thì dì Lý giúp việc đã đưa ông nội đi dạo ngoài bờ hồ.

Ngải Cảnh Sơ ra ngoài chạy bộ một vòng, về tới khu nhà đúng lúc chuông di động reo. Anh đi chậm lại, bình tĩnh điều chỉnh hô hấp rồi mới nhận điện thoại.

“Thầy Ngải, làm phiền thầy.” Một giọng đàn ông trầm ấm vang lên, “Tôi là Mộ Thừa Hòa khoa vật lí!” Có lẽ, sợ Ngải Cảnh Sơ không nhớ, nên ngay lời đầu tiên đối phương đã khai báo tên tuổi.

“Chào thầy.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Tôi muốn nhờ thầy xem bệnh giúp đứa cháu nhà tôi”, Mộ Thừa Hòa giải thích, “Hôm qua tôi đã đến gặp viện

trưởng Phùng, ông ấy nói, về phương diện này thầy mới là chuyên gia, bảo tôi tìm thầy tư vấn. Tôi nghe nói hôm nay thầy phải bay đi dự họp, nên đành làm phiền thầy sớm như vậy”.

Ngải Cảnh Sơ vừa nghe đối phương nói, liền dừng bước đứng bên hồ, anh nhìn xuống mặt nước, sau đó hỏi: “Đứa bé làm sao?”.

“Nó là con của chị gái tôi, vẫn còn trong bụng mẹ, nhưng giờ chị ấy đã mang thai tháng thứ sáu rồi, đi siêu âm mới phát hiện ra môi đứa bé không hoàn chỉnh.”

Ngải Cảnh Sơ tiếp tục hỏi: “Khoảng cách khe hở là bao nhiêu, xương ổ răng hàm trên có bị hở không? Một bên hay hai bên?”.

Mấy câu hỏi toàn từ ngữ chuyên ngành y thật sự đã làm khó thầy giáo vật lí Mộ Thừa Hòa, nói chuyện với người khác nghề như cách nhau cả trái núi. Nghe Ngải Cảnh Sơ nói xong, Mộ Thừa Hòa sững lại một lúc, hoàn toàn không hiểu vấn đề này, lúc được bà xã giao nhiệm vụ, anh chỉ nghĩ rằng nó là một khái niệm đơn giản, không ngờ lại còn có nhiều câu hỏi lựa chọn như thế.

Ngải Cảnh Sơ nhìn đồng hồ, nói: “Thế này đi, thầy Mộ, lát nữa tôi phải bay chuyến buổi trưa, chắc là không kịp gặp thầy nói chuyện. Nhưng tối thứ Tư tôi về, nếu thầy đã tin tưởng thì sáng thứ Năm, chúng ta hẹn gặp”.

Mộ Thừa Hòa thở phào nhẹ nhõm, anh cười đáp: “Vâng, cảm ơn thầy”, sau đó cúp điện thoại.

Ngải Cảnh Sơ nhìn màn hình di động, suy nghĩ một chút, sau đó lưu số vừa gọi đến vào danh bạ điện thoại. Trường học năm nào cũng tuyển thêm người mới, giảng viên càng ngày càng đông, có rất nhiều đồng nghiệp anh không biết tên, thậm chí chưa gặp bao giờ. Riêng Mộ Thừa Hòa thì Ngải Cảnh Sơ không xa lạ gì, hai người từng ngồi chung xe, từng nói chuyện, hơn nữa bình thường anh đã được nghe nói nhiều về con người này, thỉnh thoảng cũng thấy ông nội nhắc đến tên, chỉ là anh chưa bao giờ nói chuyện riêng tư với Mộ Thừa Hòa.

Sáng sớm thứ Năm, Ngải Cảnh Sơ đúng hẹn gặp Mộ Thừa Hòa. Theo sau Mộ Thừa Hòa là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, đang dìu một phụ nữ mang thai. Sản phụ đưa tờ kết quả siêu âm cho Ngải Cảnh Sơ, anh nhận lấy, xem cẩn thận, trong đó có ghi rõ: Môi trên bên phải gián đoạn 7mm. Ngải Cảnh Sơ hơi ngược mắt lên, trên cùng tờ kết quả là tên bệnh viện Đại học A.

Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Gia đình có ý kiến thế nào?”.

Sản phụ kia vừa nghe Ngải Cảnh Sơ hỏi, chưa kịp đáp lại thì đã rơi lệ.

Cô gái bên cạnh lên tiếng: “Thầy Ngải, thầy nghĩ có thể có làm lẫn gì không?”.

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô gái, trong đầu bắt đầu tìm kiếm cách nói nào cho uyển chuyển một chút. Anh vốn không phải người nôn nóng, vì thế dừng lại một chút, nhưng sự im lặng của anh lại khiến đối phương hiểu lầm. Cô gái kia vội vàng giải thích: “Tôi là Tiết Đồng, vợ của Mộ Thừa Hòa, đây là chị họ của tôi. Không phải là chúng tôi không tin tưởng bệnh viện, chỉ là nghĩ biết đâu có sai sót ở chỗ nào đó, đưa trẻ sao có thể bị sút môi? Nhà chúng tôi vốn dĩ không có ai từng bị cả”.

Mộ Thừa Hòa đi đến bên cạnh, vỗ vai cô gái kia an ủi: “Tiết Đồng, đừng cuống, từ từ nghe thầy Ngải nói”.

Ngải Cảnh Sơ lên tiếng: “Hiện tại đang là giờ cao điểm, sáng sớm ở bệnh viện khá nhiều người siêu âm, chúng ta qua khoa siêu âm của trường mượn công cụ dạy học, tôi sẽ kiểm tra lại lần nữa”.

Sản phụ kia nghe vậy, vội vàng nói cảm ơn.

Tới nơi, Tiết Đồng và chị họ cùng nhau đi vào, Mộ Thừa Hòa đứng lại bên ngoài.

Lần này kiểm tra vô cùng kĩ. Ngải Cảnh Sơ khoanh tay trước ngực, nhìn chăm chăm vào bức ảnh đen trắng, nhìn mười phút vẫn không nói lời nào, mãi đến khi bệnh nhân và

người nhà ra khỏi phòng, bác sĩ đứng bên cạnh Ngải Cảnh Sơ lúc này mới lên tiếng: “Người quen của cậu à?”.

“Vâng.”

“Cậu nghĩ sao?”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Không chỉ môi có vấn đề, mà ngay cả xương ổ răng cũng bị hở một mảnh, có thể nhìn thấy cả đầu lưỡi của đứa trẻ.” Ánh đèn huỳnh quang chiếu trên mặt anh, nhìn không rõ thần sắc.

“Quá nghiêm trọng, đứa trẻ này, tốt nhất nên bỏ.”

Ngải Cảnh Sơ không trả lời, anh đứng dậy nói: “Lão Vương, cho tôi mượn phòng làm việc bên cạnh được không?”.

“Được, bao lâu tùy cậu.”

Ngải Cảnh Sơ ra khỏi phòng siêu âm, nhìn ba người đang đứng chờ, nói: “Tôi và chị nói chuyện riêng được không?”, xin phép xong, Ngải Cảnh Sơ đưa sản phụ vào căn phòng bên cạnh.

Anh hỏi: “Chị là chị gái của Mộ Thừa Hòa?”.

“Không, tôi là chị họ của vợ cậu ấy.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu: “Nếu không phải quan hệ ruột thịt thì tôi sẽ không để hai người họ tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng ta. Được không?” Đây là câu nghi vấn duy nhất cả buổi sáng nay anh dùng để trưng cầu ý kiến.

“Được.” Người phụ nữ căng thẳng đáp.

“Kết quả lúc trước mọi người cho tôi xem không hề sai, tuy nhiên, có thể là do góc chụp cho nên không thấy rõ phần hàm của thai nhi. Sau khi tôi và bác sĩ Vương kiểm tra lại thì phát hiện, thai nhi không chỉ bị sứt môi, mà còn bị hở hàm ếch.”

Dù đã sớm chuẩn bị tâm lí, nhưng khi nghe Ngải Cảnh Sơ nói vậy, người phụ nữ vẫn không kìm được nước mắt: “Bác sĩ, chúng tôi khó khăn lắm mới có được đứa con này. Trước đây, hai vợ chồng tôi mới kết hôn chưa được một năm thì có thai, lúc ấy chúng tôi nghĩ vẫn sớm nên đã bỏ cái thai, thậm chí còn chưa nói cho mọi người trong nhà biết. Lúc biết đã mang thai, tôi ngồi trên xe buýt vẫn còn oán giận ông trời sao lại khiến tôi xui xẻo như vậy”.

Người phụ nữ lau nước mắt, nói tiếp: “Sau này sắp quá ba mươi tuổi, thấy bạn học đều đã có con, trong lòng chúng tôi cũng sốt ruột. Nhưng chẳng ngờ mong thế nào cũng không có, biện pháp nào cũng dùng rồi mà hơn một năm vẫn không có động tĩnh gì. Sau đó tôi nghĩ, có phải đây là báo ứng hay không? Vì tôi bỏ đứa con kia, cho nên bây giờ ông

trời trừng phạt tôi. Khó khăn lắm mới có con lần nữa, đã được nửa năm rồi, bác sĩ nói xem...”.

Cuối cùng, chị ta khóc không ra tiếng.

Ngải Cảnh Sơ lẳng lặng nhìn chị ta.

Có lẽ cảm thấy mình thất thố trước mặt bác sĩ, người phụ nữ cố gắng kiềm chế tâm trạng, ngừng khóc, sau đó lại hỏi: “Bác sĩ Ngải, thật sự rất nghiêm trọng ư? Chúng tôi phải làm sao bây giờ? Nếu như sinh ra nhất định sẽ chữa khỏi phải không? Tôi thực sự không muốn bỏ đứa bé, chúng tôi sẽ chữa trị cho nó”.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Nên làm thế nào thì chị và người nhà phải bàn bạc kỹ rồi quyết định. Bác sĩ sản khoa có lẽ cũng đã nói với chị về hậu quả của việc phá thai rồi. Bây giờ tôi muốn nói với chị, nếu như chị muốn giữ lấy đứa bé, thì phải chuẩn bị tâm lý”.

Chị ta gật đầu, chờ anh nói tiếp.

“Nếu thai nhi bị hở hàm ếch, trong vòng hai tháng sau khi sinh cần phải đưa đến khoa chỉnh răng để làm phẫu thuật, chúng tôi sẽ lấy mẫu để nặn hình ổ răng và dụng cụ chỉnh răng. Ba tháng sau sẽ làm phẫu thuật phần môi, nửa năm sau làm phẫu thuật phần hàm ếch. Trước khi đến tuổi đi học phải tiến hành điều chỉnh phát âm cho bé. Vì cơ thể trẻ không ngừng phát triển cho nên không thể loại trừ khả năng

để lại di chứng, về sau nếu thấy phát âm hay phương diện nào đó gặp trở ngại, sẽ phải tiến hành phẫu thuật hàm mặt lần hai. Khi trẻ tầm mười hai tuổi phải làm phẫu thuật chỉnh hình, cuối cùng là trước khi trẻ mười tám tuổi sẽ tiến hành phẫu thuật tổng thể mũi, môi, hàm ếch. Trong suốt thời gian đó, mỗi khi trẻ mọc răng sữa hay răng vĩnh viễn đều cần đưa đến bệnh viện để bác sĩ quan sát và điều trị kịp thời”.

Ngải Cảnh Sơ tận lực dùng từ ngữ dễ hiểu để giải thích. Người phụ nữ nghe thấy phải phẫu thuật liên miên hết lần này đến lần khác thì quên cả khóc, quên cả vấn đề chính, chỉ mở to mắt nhìn.

Ngải Cảnh Sơ vẫn bình tĩnh nói: “Đây là qui trình điều trị hở hàm ếch hiệu quả nhất trên toàn thế giới hiện nay. Toàn bộ quá trình phải cần đến bác sĩ thẩm mỹ, bác sĩ ngoại khoa răng hàm mặt, bác sĩ chỉnh răng, thậm chí cả bác sĩ tâm lý. Chưa nói đến áp lực mà đứa bé phải chịu, với người nhà mà nói đây đã là trách nhiệm cực kì nặng nề. Trải qua vài lần giải phẫu, trị liệu, đứa trẻ cũng gần hai mươi tuổi. Sau khi sinh con ra, cha mẹ không thể chối bỏ trách nhiệm với nó được, nhất định phải yêu thương nó, chăm sóc nó, nếu đứa bé có làm gì khiến cha mẹ không hài lòng cũng không được tùy ý trách mắng ruồng bỏ nó, nếu không nhất định sẽ hối hận”.

Ngải Cảnh Sơ không nhớ mình đã nói những lời này bao nhiêu lần, cố vấn cho bao nhiêu cha mẹ, không ít người cũng từng nói chắc nịch là sẽ đảm đương được, nhưng khi nghe

anh nói xong thì bắt đầu chùn bước. Có lẽ họ sợ bản thân không gánh vác được, cũng có lẽ cho rằng đứa trẻ lớn lên trong tình trạng đó thì thật bất hạnh.

Anh giải thích mọi chuyện một lượt không phải vì muốn khuyên người nhà từ bỏ, cũng không phải tạo thêm hi vọng cho họ, chỉ là muốn họ biết rõ đứa trẻ này sinh ra rồi sẽ như thế nào, muốn họ suy nghĩ kỹ, không phải vì nhất thời kích động mà khiến đứa trẻ cả đời bất hạnh.

Anh đã từng điều trị cho nhiều đứa trẻ bị hở hàm ếch, trong đó có không ít đứa trẻ được đưa đến từ các bệnh viện phúc lợi, nhiều đứa bé bị vứt bỏ khi chưa đầy một tháng, còn có đứa trẻ ba bốn tuổi đã làm trị liệu ngắn hạn nhưng người nhà vẫn muốn bỏ.

Thực ra, bị cha mẹ ruồng bỏ chính là ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc sống mà dị tật hở hàm ếch mang lại cho những đứa trẻ.

Sau khi nghe Ngải Cảnh Sơ trình bày xong, người phụ nữ rơi vào trầm mặc.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy nói: “Chị có thể về bàn bạc lại với gia đình”.

Anh biết, đôi khi đưa ra một quyết định là điều vô cùng khó khăn, sẽ có rất nhiều yếu tố khách quan ảnh hưởng đến

gia đình, cho nên anh mới không muốn vợ chồng Mộ Thừa Hòa ở đây.

Trước khi đi, người phụ nữ nói với Ngải Cảnh Sơ: “Bác sĩ Ngải, có điều gì cần hỏi tôi có thể liên lạc lại với bác sĩ được không?”.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu: “Thầy Mộ có số điện thoại của tôi, chị có thể gọi cho tôi”.

Ba người nhà Mộ Thừa Hòa đi rồi, Ngải Cảnh Sơ quay lại phòng thí nghiệm đợi hai sinh viên. Chừng mười phút sau, họ mới rụt rè mang chủ đề luận văn tới nhờ anh xem qua, có vẻ đã phải lên dây cót tinh thần khá lâu mới dám đến gặp Ngải Cảnh Sơ.

Công việc xong xuôi, anh định về nhà ngủ một giấc nhưng còn chưa thích ứng kịp với việc chênh lệch múi giờ. Tối hôm qua chuyến bay bị trì hoãn, nửa đêm mới về tới nhà, anh gần như không chợp mắt được, sáng sớm lại phải đến bệnh viện gặp Mộ Thừa Hòa. Đêm qua rất lạnh, còn lạnh hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều, anh cảm thấy hình như mình đã bị cảm, còn hơi sốt nữa. Ăn một chút điểm tâm dì Lý làm cho, sau đó Ngải Cảnh Sơ lên lầu nằm nghỉ. Anh nhìn giờ trên màn hình di động, mai là mười chín tháng Một, dù thế nào anh cũng phải xốc lại tinh thần đã. Nghĩ vậy, anh nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Lúc này, Tăng Lý và Mã Y Y đang chuẩn bị hành lý đi Đông Sơn.

Đông Sơn cách thành phố A khoảng hai tiếng đi ô tô, giao thông thuận lợi, nổi tiếng với nhiều đền chùa và suối nước nóng.

Thứ Sáu hàng tuần, thư viện đóng cửa sớm để toàn thể công nhân viên tham gia học chính trị. Lần này lấy danh nghĩa việc công để làm việc tư, thủ trưởng cho phép mọi người tranh thủ giờ học chính trị để chuẩn bị lên đường. Carol's đột nhiên đông khách nên Mã Y Y phải ở lại trông quán, Tăng Lý đi trước cùng đồng nghiệp, còn Mã Y Y sẽ bắt xe theo sau.

Lúc cả đoàn đến nhà nghỉ trên sườn núi Đông Sơn mới là hơn ba giờ chiều. Chị Ngô chủ tịch công đoàn sắp xếp phòng cho mọi người, sau đó tất cả để lại hành lý trong nhà nghỉ cùng nhau đi tắm suối nước nóng. Vì đang đợi Mã Y Y nên Tăng Lý mang theo điện thoại, chốc chốc lại mở ra xem xem có tin gì không.

Mãi đến bữa tối, Mã Y Y mới gọi điện đến: “Mình Ok rồi, sắp đến rồi”.

“Cậu đang ở đâu, có cần tớ chờ cậu đến rồi cùng ăn không?”

“Không cần đâu, cậu chuẩn bị phòng cho tớ là được. Tớ vừa ăn rồi, giờ đang ở trên tàu, khoảng tám giờ là tới trạm thu phí Đông Sơn thôi.”

“Ừ, tớ đang ở chân núi, đợi cậu ở đường lên núi nhé.”

“Thôi thôi!” Mã Y Y ngăn lại, “Cậu nói cho tớ biết đến chân núi rồi đi tiếp thế nào là được”.

“Không được, tới rồi, cậu đi một mình tớ không yên tâm.” Tăng Lý kiên quyết.

Đồng nghiệp ăn tối xong, có người rủ nhau chơi bài, có người đi tắm suối nước nóng, có người đi ngắm cảnh đêm. Tăng Lý không muốn quấy rầy ai cho nên một mình đi ra cửa.

Du khách muốn xuống núi thì rất đơn giản, nếu không tự lái xe thì có thể đi cáp treo, tiện thể ngắm cảnh, mất khoảng nửa tiếng đồng hồ là xuống tới chân núi. Cáp treo bắt đầu hoạt động từ sáu giờ sáng đến bảy giờ tối. Sau khi hỏi nhân viên nhà nghỉ về thời gian hoạt động của cáp treo xong, Tăng Lý vội vàng chạy đi cho kịp giờ.

Dưới chân núi là phố cổ Đông Sơn.

Nói là phố cổ, nhưng thực ra là mãi sau này mới cho tu sửa cải tạo để phục vụ cho du lịch. Mấy năm trước quy hoạch không tốt nên bây giờ vẫn còn hỗn loạn. Trên đường

xe tư chạy nườm nượp, dân mỗi chài lôi kéo khách du lịch cũng đông, thậm chí còn có những “cao tăng đắc đạo” hành nghề bói toán trên phố. Buổi tối, đường vắng vẻ, nhưng Tăng Lý vẫn bị vài người vây lấy hỏi có muốn xem bói hay không, có muốn thuê nhà trọ hay không, có muốn thuê xe lên núi hay không,...

Tăng Lý nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên đi dạo một vòng đến cửa hàng bách hóa nhỏ trong thị trấn. Cô không mua gì, chỉ muốn giết thời gian, đi hết góc này đến góc khác, lại còn đứng rất lâu một chỗ đọc thành phần sản phẩm. Ông chủ cửa hàng thấy vậy, tưởng cô đến điều tra tình hình, liền sai một nhân viên đứng bên cạnh quan sát. Để chứng minh mình là khách hàng đơn thuần, cô ngượng ngùng lấy hai chai nước mang ra quầy thu ngân tính tiền.

Cầm hai chai nước rời khỏi cửa hàng, Tăng Lý mới cảm thấy mình đã mua thứ không thích hợp nhất, lúc đi cô không mang túi xách, để thuận tiện cô chỉ cầm một ít tiền lẻ, như vậy có thể cho hai tay vào túi áo giữ ấm. Nhưng hiện giờ lại phải cầm chai nước, gió thổi lạnh buốt tay, mà ném đi thì... quá lãng phí.

Tăng Lý quay lại cửa khẩu thị trấn, đứng đợi Mã Y Y tại ngôi miếu nhỏ trên đường lên núi. Người đi đường mỗi lúc một thưa thớt, ngoài nhân viên bảo vệ ở trạm thu phí, hầu như không còn ai nữa. Lúc này, điện thoại của Tăng Lý đổ chuông.

“Cá Nhỏ, thôi chết rồi!” Mã Y Y la lên.

“Sao thế?” Tăng Lý hỏi.

“Bà ngoại tớ bị ngã.”

“Nặng lắm không?”

“Không biết. Vừa đưa vào bệnh viện của Ngũ Dĩnh. Tớ phải quay về đây.”

“Vậy cậu mau về đi.” Tăng Lý lo lắng.

“À, Ngũ Dĩnh gọi lại rồi. Không biết tình hình bà tớ sao rồi, tớ nói chuyện với cậu ấy đã.” Mã Y Y nói.

“Ừ!” Tăng Lý nhanh chóng cúp máy, sau đó cứ đứng một mình giữa gió lạnh chờ tin của Mã Y Y.

Mấy phút sau, Mã Y Y gọi lại.

“Sao rồi?” Tăng Lý hỏi.

“Ngũ Dĩnh lấy số điện thoại của bố tớ rồi, bảo là sẽ liên hệ trực tiếp với nhà mình, đỡ phải gián tiếp qua tớ sẽ mất thời gian.”

“Vậy tốt rồi.”

“Cậu về một mình được không?”. Mã Y Y đột nhiên nhớ ra lúc này Tăng Lý đang ở một mình, “Cậu đang đợi tớ dưới chân núi đúng không? Hay là tớ tới đón cậu trước, dù sao cũng chỉ có hai mươi phút”.

“Không sao, có mấy đồng nghiệp cùng tớ xuống núi đi dạo phố nữa, đợi một lát sẽ lái xe quay về nhà nghỉ. Cậu đừng lo, nhanh chóng tìm trạm thu phí gần đây bắt xe quay lại bệnh viện xem tình hình bà cậu thế nào đi.” Tăng Lý biết rõ bà ngoại quan trọng thế nào trong lòng Mã Y Y, thế nên vừa rồi đã tranh thủ mấy phút đồng hồ nghĩ cách an ủi cô ấy.

“Thật không?”

“Thật.” Tăng Lý đáp, “Còn thật hơn cả ngọc trai!”.

Mã Y Y giả bộ buồn bực: “Lần sau muốn thẻ thốt gì, cậu làm ơn đổi lời khác cho tớ!”.

Tăng Lý cũng bật cười.

Nói chuyện xong, Tăng Lý một mình quay về, trong lòng bắt đầu nổi lên nỗi sợ hãi.

Cô đi tới trạm gác hỏi bảo vệ: “Bác ơi, cho cháu hỏi bây giờ còn có xe lên núi nữa không?”.

Người kia đang ngồi xem ti-vi, bếp sưởi điện hồng rực ấm áp, nghe thấy Tăng Lý hỏi thì ngẩng đầu lên đáp: “Cáp treo và xe khách đều hết rồi, nhưng còn nhiều xe tư ở đây đón khách, chị qua bên kia đường hỏi xem”.

“Vâng.”

“Nhưng giờ cũng đã khá muộn rồi, không có nhiều xe chịu lên núi đâu. Chắc phải trả giá cao đấy.”

“Cảm ơn bác.”

“Sao muộn thế này còn muốn lên núi, không đi sớm đi?” Ông lầm nhảm trong miệng.

Tăng Lý cười không trả lời, đi về hướng ông vừa chỉ.

Kết quả, đợi mãi mới bắt được một chiếc taxi, nhưng Tăng Lý còn chưa kịp nói địa điểm thì tài xế đã báo là hết giờ làm, không đón khách nữa. Một người chạy xe tư nhân đến trước mặt cô nói: “Cô gì ơi, muốn đi đâu tôi chở, giá cả có thể thương lượng. Taxi ở đây đều về nhà hết cả rồi”.

Tăng Lý không dám lên xe, thậm chí không dám trả lời, chỉ cầm đầu đi về phía trước. Chiếc xe chậm chậm chạy theo cô một lúc, thấy cô ý chí kiên định đành bỏ đi tìm khách khác. Tăng Lý tiếp tục nhìn xung quanh tìm taxi, nhưng đúng như lời ông ta nói, nơi này quả thực không thể tìm được taxi.

Trời lại đang mưa.

Tăng Lý càng ngày càng hoang mang. Hai chai nước vừa mua vẫn chưa vớt đi, cô dùng một tay ôm trước ngực, một tay thò vào túi áo kiểm tra tiền, thầm trách mình đi ra ngoài mà quá lơ đãng. Cuối cùng cô hạ quyết tâm, quay trở lại tìm chiếc xe vừa rồi, hỏi: “Bác tài, bác có đi lên nhà nghỉ trên núi Đông Sơn không, bao nhiêu tiền?”.

Bác tài xề béo đang hút thuốc, nghe thấy Tăng Lý hỏi, sừng sốt: “Cô muốn lên khu ngắm cảnh?”.

“Ừm.” Tăng Lý gật đầu.

“Mời mọc mãi hóa ra cô muốn lên núi à?”, bác tài xề bày ra bộ dạng “sao không nói sớm?”, sau đó xua tay cự tuyệt: “Đường trơn lắm, không đi đâu”.

Tăng Lý trợn tròn mắt, chuyện này đúng là không lường trước được! Lúc đầu cô cho rằng dù cáp treo và xe du lịch không hoạt động nữa, dù Mã Y Y có việc đột xuất không đến được, không còn taxi, hay bị bắt chẹt tiền xe thì cũng có thể từ từ thương lượng.

Bên cạnh chợt có người khác lên tiếng: “Trời đang mưa lất phất, đường trên núi chắc chắn sẽ đóng băng. Giờ mà chạy xe lên đó rất dễ bị trượt bánh”.

Tên tài xế béo còn nói theo: “Hơn nữa, tôi đưa cô lên đó rồi còn phải quay về. Lần trước bạn của tôi đưa một vị khách lên núi giữa trời tuyết rơi, lúc về đường trơn bị trượt bánh xe, suýt nữa mất mạng”.

Có người chen ngang: “Nếu không gấp thì tôi giới thiệu cho chị một chỗ ở tạm qua đêm, ngày mai hăng lên núi”.

Bỗng nhiên bên cạnh có người bật cười: “Tên nhãi này, không lái xe nữa chuyển sang kinh doanh nhà nghỉ à?”.

“Bà chị vợ tôi vừa mở quán nghỉ trọ, tất nhiên phải giới thiệu rồi.”

Người nọ nhỏ giọng nói: “Tôi tưởng cậu tranh thủ lúc vợ không có nhà, muốn đưa người đẹp này về nhà mình?”.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng vô cùng quái gở, đám người chung quanh lập tức cười rộ lên.

Tăng Lý đứng chôn chân tại chỗ, đang băn khoăn xem nên gọi điện cho Ngũ Dĩnh hay đồng nghiệp để cầu cứu thì nghe có người gọi: “Chị kia, chị gì kia ơi!”. Chính là bác bảo vệ ở trạm gác khi nãy, ông ta chạy hồng hộc ra gọi cô: “Chị muốn lên núi phải không, có xe đây này”.

Hóa ra lúc Tăng Lý vừa rời khỏi trạm gác thì có một chiếc xe xuống núi mua thuốc, chủ xe dừng ở trạm gác hỏi nhân viên bảo vệ đường đi đến hiệu thuốc. Sau khi biết

người ta sẽ lại lên núi thì bác bảo vệ cấp tốc chạy ra ngoài, còn quên cả mang ô, đi tìm Tăng Lý báo tin.

“Tôi thấy lái xe có vẻ không phải người xấu, chị thử đi tìm người ta nói chuyện xem có đi nhờ lên được không?” Ông ta nói.

Tăng Lý xúc động nói cảm ơn.

“Đừng lè mề nữa, nhanh lên, không người ta đi mất.” Bác bảo vệ chỉ hướng xe, giục Tăng Lý, “Nhanh lên! Chiếc xe màu đen, biển số thành phố A đó!”.

Tăng Lý không dám chậm chễ, chạy tới chiếc xe gần hiệu thuốc.

Biển hiệu đặt ngoài cửa hàng thuốc có thắp đèn rất sáng, liếc mắt một cái là Tăng Lý có thể nhìn thấy ngay. Chạy tới nơi, quả nhiên có một chiếc xe màu đen mang biển số thành phố A đang dừng ở đó.

Giống như tóm được một tia hy vọng, Tăng Lý vội vàng chạy nhanh hơn.

Tới gần hiệu thuốc, cô trông thấy trước cửa có một bóng người. Người này quay lưng về phía cô, cô không nhìn thấy mặt, không thể kiểm chứng câu nhận xét “không giống người xấu” của bác bảo vệ là đúng hay sai. Nhận lấy túi

thuốc, anh ta quay đầu lại, bước xuống bậc thang và rời khỏi hiệu thuốc. Bấy giờ, Tăng Lý mới nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Khuôn mặt tuần tú, đôi môi hơi nhếch lên.

Hóa ra là Ngải Cảnh Sơ.

Lúc ấy, Tăng Lý cảm thấy mình giống như bị lạc đường trong hang động đen tối đã lâu, bỗng nhiên tìm được lối ra tràn ngập ánh nắng, hoặc là bị chìm dưới nước, sắp ngạt thở đến nơi lại được thông khí.

Cô chạy tới gọi lớn: “Thầy Ngải”.

Ngải Cảnh Sơ nửa nghe thấy nửa không, bước chân anh chậm lại, ngoảnh đầu về sau để xác nhận. Tăng Lý đang đứng trong chỗ tối ở hè phố đối diện, người đi lại và cây cối chắn mất tầm nhìn của Ngải Cảnh Sơ.

Sau đó, Tăng Lý băng qua đường, định đến gần Ngải Cảnh Sơ rồi mới gọi lần hai. Nhưng đúng lúc này lại một chiếc ô tô lao đến, nhạc trong xe vang ra inh ỏi, lấn át giọng của cô.

Ngải Cảnh Sơ đã đi tới xe mình.

Tăng Lý luống cuống không nghĩ được nhiều, lập tức đuổi theo, bám lấy tay Ngải Cảnh Sơ rồi lớn tiếng gọi cả họ lẫn tên: “Ngải Cảnh Sơ!”.

Ngải Cảnh Sơ giật mình quay đầu lại.

Nhiều năm về sau, Ngải Cảnh Sơ vẫn nhớ y nguyên cảnh tượng khi đó. Giữa đêm đông trời mưa bụi, tại một thị trấn nhỏ, cô gái thở hắt hắt, khuôn mặt đỏ bừng, hoảng loạn đứng trên vỉa hè đầy bùn đất đang kéo áo anh, còn lớn tiếng gọi tên họ anh. Có lẽ chạy quá lâu trong gió, đôi mắt cô đã lóng lánh giọt nước, vài sợi tóc xõa trên trán, tay ôm hai chai nước trước ngực.

Không biết có phải là người làm ngành y thì luôn kỳ y hay không, Ngải Cảnh Sơ rất ghét khám bệnh và uống thuốc. Giống như rất nhiều bác sĩ khoa hô hấp luôn nhắc nhở bệnh nhân rằng hút thuốc có hại cho sức khỏe, nhưng hết giờ làm lại thản nhiên hút thuốc. Ngải Cảnh Sơ đã đến Đông Sơn từ trưa, cũng không định tối thế này rồi còn lái xe ra ngoài, nhưng cơn cảm lạnh càng lúc càng nặng, nhiệt độ cơ thể mãi không thấy hạ, sợ nửa đêm sốt cao khiến ông nội lo lắng nên đành phải xuống núi mua thuốc. Chẳng ngờ vừa mới ra khỏi hiệu thuốc mấy bước anh lại bị cô gái này giữ lấy.

Ngải Cảnh Sơ chưa hết kinh ngạc, không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Tăng Lý bình ổn lại tâm trạng, nhanh chóng rút tay về, lấp bấp sửa lại xưng hô: “Ngải... Thầy Ngải”, sau đó giải thích, “Nghe bác bảo vệ khi nãy nói thầy sắp lái xe lên núi,

có thể cho tôi đi nhờ lên đó được không? Tôi đợi bạn tôi đến nhà nghỉ Đông Sơn, nhưng để lỡ mất thời gian”.

Tăng Lý cuống đến mức nói năng lộn xộn: “Tôi đã gọi taxi nhưng không có xe nào muốn đi lên núi vào giờ này. Vừa nãy tôi đứng bên kia gọi thầy nhưng thầy không nghe thấy, sốt ruột quá, sợ thầy đi mất. Tôi... tôi...”. Suýt nữa cô đã buột miệng nói: tôi có thể trả tiền xe cho anh.

May mà đầu óc tỉnh táo kịp thời, Tăng Lý nhanh chóng ngậm miệng lại, cô liếc nhìn chiếc xe, thấy biểu tượng bốn vòng tròn của hãng Audi. Bắt taxi ở thành phố A, xe thường thì giá mở cửa là tám đồng, xe Sagitar đắt hơn hai đồng vì là xe tốt. Tăng Lý tự hỏi, không biết bắt taxi Audi sẽ hết nhiều thế nào?

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ lấy chìa khóa trong túi áo ra, mở cửa xe, thờ ơ nói: “Lên xe đi!”.

Tăng Lý mở cửa ngồi ở ghế sau. Bình thường, ngoại trừ xe của Mã Y Y và Ngũ Dĩnh ra, mỗi khi ngồi xe người khác cô đều thích ngồi ghế sau, bởi vì ngồi ghế trước phải thắt dây an toàn, rất vướng víu. Lần này cũng không ngoại lệ.

Chỉ cần ngẩng đầu là Tăng Lý có thể nhìn thấy đôi mắt Ngải Cảnh Sơ qua kính chiếu hậu.

Anh vẫn vậy.

Xe chuyển bánh, cô mới nhớ ra câu quan trọng nhất còn chưa nói, vội vàng nhìn Ngải Cảnh Sơ, bổ sung: “À, thầy Ngải, tôi là Tăng Lý”.

“Tôi biết.” Lúc nói câu này, anh đang xoay tay lái, đôi mắt chăm chú nhìn phía trước, không biểu lộ cảm xúc.

Tới con đường lên núi, Tăng Lý bảo Ngải Cảnh Sơ dừng xe một lát, cô chạy ra trạm gác nói lời cảm ơn với bác bảo vệ kia, để ông ta yên tâm.

Bác bảo vệ nói: “Vậy là tốt rồi, nhìn tướng mạo anh ta cũng biết là người tốt”.

Tăng Lý mỉm cười, quay đầu nhìn vào trong xe, muốn xem xem người đàn ông lạnh như băng này có điểm gì khiến người ta vừa nhìn đã biết là hiền lành lương thiện. Đúng lúc ấy thì Tăng Lý bắt gặp ánh mắt Ngải Cảnh Sơ. Cô lập tức nhìn sang chỗ khác.

Lúc chia tay, bác bảo vệ kia mới tỏ ra cảnh giác nhắc nhở Tăng Lý: “Nhưng mà chị đừng lơ là, dù là người quen cũng phải chú ý, tôi đã ghi lại biển số xe rồi, chị cũng phải nhớ số điện thoại của chúng tôi, có gì thì gọi đến ngay lập tức”.

Tăng Lý ngoài mặt thì đáp ứng nhưng trong lòng lại không đồng ý, bởi vì cô biết, Ngải Cảnh Sơ thật sự là người tốt.

Lúc trở lại xe, Tăng Lý bắn khoăn một lát, sau đó quyết định mở cửa trước, ngồi vào ghế phụ lái bên cạnh Ngải Cảnh Sơ.

“Đi được chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Được rồi.” Tăng Lý đáp.

Điều hòa trong xe rất ấm, tiếng nhạc vang lên du dương, có lẽ anh đã mở trong lúc chờ cô ra ngoài. Ngải Cảnh Sơ nhún chân ga, tốc độ nhanh dần. Nửa phút sau, tiếng còi cảnh sát vang lên.

“Thắt dây an toàn.” Anh nói.

“À.” Tăng Lý lúc này mới nhớ ra, vội vã cài dây an toàn.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Trời vẫn đang mưa. Trên cửa kính, từng giọt nước chậm rãi chồng lên nhau, rồi lại bị cần gạt nước làm tiêu biến.

Tầm nhìn rất hạn chế trong khi khúc ngoặt vừa nhiều, vừa quanh co, Ngải Cảnh Sơ phải điều khiển xe vô cùng cẩn thận, mỗi lần đến chỗ cua đều chú ý quan sát kỹ lưỡng. Bình thường Tăng Lý không say xe, nhưng cứ đi đường núi cô lại cảm thấy ù tai, trong người khó chịu, nhất là ngồi xe Ngũ Dĩnh. Ngũ Dĩnh lái xe cực kỳ liều, đi với tốc độ rất nhanh,

đến chỗ cua lại phanh đột xuất. Có lần đang lái xe, di động rơi dưới chân, Ngũ Dĩnh cúi xuống nhặt, Tăng Lý sợ hãi kêu to: “Cậu đi lệch rồi, lệch rồi! Phía trước có xe, mau tránh đi!”.

Chờ Ngũ Dĩnh ngẩng đầu lên hỏi: “Đâu đâu? Tớ có thấy đâu!”, thì đối phương đã chạy qua rồi.

Tăng Lý tức giận nói: “Vẫn may người ta tránh kịp!”.

Theo cách nói của Mã Y Y thì chính là: ngộ nhỡ bị mắc bệnh nan y, trước tiên sẽ cầm toàn bộ tiền đi mua một khoản bảo hiểm ketch xù, sau đó lên xe Ngũ Dĩnh ngồi, thế là xong, nửa đời sau của bố mẹ sẽ do công ty bảo hiểm chăm lo, cũng coi như chết không vô nghĩa.

Ngải Cảnh Sơ không giống Ngũ Dĩnh, anh lái xe rất cẩn thận.

Hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng nhạc che giấu đi sự tĩnh lặng trong xe.

Bỗng nhiên, âm nhạc dừng lại, thay bằng tiếng chuông báo, màn hình bảng điều khiển hiển thị có điện thoại đến. Ngải Cảnh Sơ nhìn thoáng qua dãy số lạ trên màn hình, ấn nút nghe bên cạnh.

“A lô.”

“Bác sĩ Ngải, tôi là Tiết Hiểu Mai, chị họ của Mộ Thừa Hòa, hôm qua có đến gặp bác sĩ.”

Ngải Cảnh Sơ nghe điện thoại bằng thiết bị bluetooth của di động, âm thanh truyền trực tiếp ra ngoài, Tăng Lý cũng nghe thấy rõ ràng.

Giọng nói của người phụ nữ kia khàn đặc, giống như bị cảm hoặc vừa khóc xong. Nếu không phải chị ta gọi Ngải Cảnh Sơ là bác sĩ Ngải thì suýt nữa Tăng Lý đã cho rằng người nọ có vướng mắc tình cảm với Ngải Cảnh Sơ.

Đôi phương tiếp tục nói: “Về chuyện đứa bé, tôi đã nói chuyện với chồng tôi và mẹ tôi, mọi người đều nói muốn nhờ bác sĩ cố vấn, chúng tôi...”. Nói đến đây, chị ta bỗng im bật, hình như đang khóc.

Tăng Lý len lén nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Anh lên tiếng nói: “Chị Tiết, chị chờ một chút, tôi gọi lại cho chị”.

Cúp máy, Ngải Cảnh Sơ đỗ xe vào lề đường, đi đến một góc cây rồi bấm điện thoại.

Anh đứng trong phạm vi chiếu sáng của đèn xe nên Tăng Lý có thể quan sát được nhất cử nhất động của anh.

Bình thường khi nói chuyện điện thoại, mọi người hay vừa nói vừa bước đi thong thả, không thì một chân khụy một chân thẳng rồi đổi bên. Nhưng Ngải Cảnh Sơ thì không như vậy, anh cứ đứng nguyên một chỗ, không đổi trọng tâm, cũng không bước đi, người thẳng tắp bất động.

Anh đứng dưới một tán cây xanh tốt, khoảnh đất xung quanh đều đã sũng nước mưa, chỉ có vòng tròn chỗ anh đứng là còn khô ráo.

Lúc đầu, anh mới mở miệng còn có làn khí từ trong miệng tỏa ra, được một lúc thì hết hẳn.

Động cơ ô tô chưa tắt, cần gạt nước chuyển động đều đều, máy điều hòa vẫn chạy, nhạc vẫn vang lên. Tăng Lý ngồi trong xe, còn Ngải Cảnh Sơ đứng ngoài trời lạnh.

Trong khi Tăng Lý đang mải quan sát anh thì đột nhiên, anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi chậm rãi đi về phía này.

Tăng Lý lấy làm khó hiểu, nếu anh chuẩn bị vào xe thì lẽ ra phải đi cửa bên kia chứ, sao lại đi về phía cô. Anh định làm gì? Trông thấy Ngải Cảnh Sơ mỗi lúc một tới gần, Tăng Lý tự dưng nhớ tới lời bác bảo vệ kia nói. Chả nhẽ cô tin nhầm người? Lẽ nào anh sẽ vừa nói chuyện điện thoại, vừa... XXOO sau đó ném xác cô ở cái nơi khỉ ho cò gáy này?

Ngải Cảnh Sơ gõ cửa xe.

Tăng Lý hồ nghi nhìn lại.

“Sau khi sinh sẽ phải làm bao nhiêu phẫu thuật, cái này rất khó nói, còn phải căn cứ vào thể trọng và sức khỏe của đứa bé.” Anh vừa nói vào điện thoại, vừa ra hiệu cho Tăng Lý mở ngăn kéo bên kia.

Cô ngoan ngoãn làm theo, mở ngăn kéo ra, bên trong có vài thứ giấy tờ và một bao thuốc.

Ngải Cảnh Sơ cúi đầu vào trong xe, mang theo một chút khí lạnh. Anh vội lấy hộp thuốc lá. Khoảng cách lúc này giữa hai người rất gần, Tăng Lý cảm nhận được luồng hơi lạnh lẽo mà anh thổi ra, nhìn rõ cả nốt ruồi trên tai anh.

Ngải Cảnh Sơ đứng tại chỗ, rút điều thuốc đưa lên miệng, không biết lấy đâu ra một cái bật lửa, chậm rãi châm lửa. Toàn bộ quá trình, anh đều dùng một tay, nhưng rất thành thạo.

Một lúc sau, nước mưa đã ướt sũng dưới chân Ngải Cảnh Sơ. Anh hút hết điều này đến điều khác. Có lúc anh nói, có lúc anh im lặng nghe, đôi khi anh sẽ nói rất nhiều, rất lâu, đến mức đầu thuốc lá cứ thế cháy, tàn thuốc rơi xuống tự do, lóe sáng một chút rồi thành tro.

Cuộc điện thoại cuối cùng cũng kết thúc, nhưng Ngải Cảnh Sơ vẫn đứng tại chỗ, yên lặng hút hết điều thuốc. Vừa

đi được mấy bước, điện thoại lại reo, lần này cuộc đối thoại chỉ kéo dài vài câu rồi nhanh chóng kết thúc.

Anh ngồi vào xe, nói với Tăng Lý: “Đề cô đợi lâu rồi!”.

Có lẽ do hai luồng khí nóng lạnh gặp nhau trong cổ họng, Ngải Cảnh Sơ ho khan vài tiếng. Bàn tay đặt trên vô lăng lúc này đã đỏ ửng lên do ở ngoài trời lạnh quá lâu.

Tăng Lý rút cuộc không thể giữ im lặng: “Bị cảm thì tốt nhất đừng hút thuốc, anh là bác sĩ đấy”.

Bản thân cô cũng không biết sao lại thốt ra những lời này, giọng điệu pha một chút trách móc, một chút quan tâm, thật không thể lí giải. Sự quan tâm ấy có lẽ xuất phát từ lòng biết ơn vì anh đã giúp đỡ, hoặc cũng có thể là thuận miệng khuyên nhủ vài câu. Nhưng vừa dứt lời, Tăng Lý đã hồi hận.

Ngải Cảnh Sơ không trả lời cô, chỉ lẳng lẳng vận động những ngón tay đông cứng rồi lái xe đi. Xe chạy được một đoạn, anh đột nhiên lên tiếng: “Bác sĩ cũng nói, phụ nữ tốt nhất không nên hút thuốc”.

Tăng Lý kinh ngạc nhìn Ngải Cảnh Sơ, sau đó chậm rãi quay đi, khuôn mặt đã ửng đỏ.

Anh đang nói cô.

Lần đầu tiên Tăng Lý hút thuốc lá là khi nào? Hình như là dịp tết Tây năm nhất đại học. Cả ba người phòng cô cùng vài bạn học khác rủ nhau tới quảng trường cùng đếm ngược đến thời khắc giao thừa, lúc quay về kí túc đã một, hai giờ sáng, không gọi được taxi nên mọi người cùng nhau đi bộ về. Dọc đường, nhàm chán không biết làm gì, Ngũ Dĩnh dạy Tăng Lý hút thuốc.

Thực ra khi đó, Ngũ Dĩnh cũng chỉ là gà mờ. Cô ấy nói: “Cậu hút một hơi sau đó thở ra là được”.

“Thở ra bằng miệng hay mũi?” Tăng Lý tò mò hỏi.

“Miệng, dùng mũi khó chịu lắm.”

“Ồ.” Tăng Lý học làm theo một lần, ho đến nỗi nước mắt nước mũi dàn dụa.

Mã Y Y nói: “Thời kỳ nổi loạn của hai người đến muộn quá đây”.

Thật không ngờ về sau, Ngũ Dĩnh bỏ được, còn Tăng Lý lại nghiện nặng. Chỉ qua mấy ngày, cô đã mê mẩn thuốc lá, nhưng cô hút rất bí mật, hầu như không ai biết.

Một lần, vào dịp sinh nhật Ngũ Dĩnh, đám bạn học kéo nhau đi hát karaoke. Lúc ấy, tâm trạng Tăng Lý không tốt, cô lặng lẽ sang gian phòng bên cạnh, ngồi một mình hút thuốc. Ngũ Dĩnh đột ngột chạy đến tìm cô. Nghe thấy tiếng

người, cô vội vàng dập thuốc ném đi. Ngũ Dĩnh vừa vào cửa liền hỏi: “Sao ở đây một mình lại không bật đèn?”.

Tăng Lý chợt dạ đáp: “Tớ ngồi nghỉ lát thôi”.

Đó là lần duy nhất suốt nửa bí mật bại lộ.

Thật không ngờ, bí mật này của cô lại bị Ngải Cảnh Sơ phát hiện.

Thực ra Tăng Lý hút rất ít, hơn nữa sau khi hút luôn súc miệng sạch sẽ. Vì chuyện chỉnh răng, cô còn đặc biệt đi làm sạch răng, không để lại vết tích gì. Mỗi lần đến khám cô cũng đánh răng cẩn thận, nếu có sơ hở, thì có lẽ chính là cái ngày Ngải Cảnh Sơ đến thư viện.

Tăng Lý ngẫm nghĩ rất lâu vẫn không biết nên giải thích thế nào, dù sao cũng để lại ấn tượng xấu. Nhưng rồi cô lại nghĩ, tại sao cần phải giải thích cho Ngải Cảnh Sơ? Thế là, rốt cuộc cô một mình ôm tâm trạng phức tạp, không nói gì nữa.

Từng bản nhạc trong CD nối tiếp nhau vang lên, sau đó là một ca khúc của Hách Lô có tên *Quay đầu lại*. Phiên bản này hình như Tăng Lý đã từng nghe ở Carol's nhưng không có ấn tượng mấy.

Quay đầu lại, mây ngăn cách lối về.

Quay đầu lại, bụi gai rậm rạp.

Đêm nay sẽ không còn nữa những mộng cũ...

Quay đầu lại, chợt như giấc mộng.

Quay đầu lại, lòng ta như cũ.

Chỉ có đường dài vô tận bầu bạn cùng ta...

Giai điệu rất quen thuộc, nhưng nghe trên đường lúc này lại có cảm xúc thật khác lạ. Tăng Lý chợt thấy lòng muộn phiền, nhất định phải tìm người nói chuyện. Vì vậy, cô quyết định gạt hết câu nệ sang một bên, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng: “Thầy Ngải hình như chưa kết hôn?”.

“Ừ.”

“Thầy đưa bạn gái lên Đông Sơn du lịch, hay là cũng giống tôi đi cùng đồng nghiệp?”

“Không phải.”

“...”

Anh dùng ba chữ để trả lời ba câu hỏi. Tăng Lý bất lực quay đầu đi, không hỏi lại nữa, cũng không tiếp tục mặt mặt mà nói chuyện cùng Ngải Cảnh Sơ.

Giọng hát ấm áp vẫn vang lên da diết, cần gạt nước vẫn đều đều khua trước mắt, trong xe phảng phất mùi khói thuốc.

Một lúc sau, Ngải Cảnh Sơ mới lên tiếng: “Tôi đưa người nhà đến đây nghỉ ngơi vài ngày”.

Ngoài cửa sổ đen kịt một mảnh, ngoại trừ cây cỏ được đèn xe chiếu sáng thì không còn trông thấy gì nữa. Trời đêm sương mù dày đặc, thật sự khiến cho người ta không khỏi run rẩy. Thỉnh thoảng, xe rẽ vào khúc ngoặt sẽ đột nhiên gặp phải một làn mưa bụi và khói trắng xóa trước mặt, Tăng Lý sợ đến giật thót tim. Cảnh tượng này thực giống với những màn hồ tiên quỷ quái được miêu tả trong Liêu trai, hoang dã bí hiểm.

Ngải Cảnh Sơ bình tĩnh lái xe, mắt chăm chú nhìn thẳng.

Qua một khúc rẽ, xuất hiện thêm một nhánh đường nữa, Tăng Lý nhìn biển báo phía trên có ghi: Độ cao tuyệt đối: 1800m.

Mưa dường như đã ngớt dần, nhưng lại có những hạt tròn to đập vào cửa kính xe.

Một lúc sau Tăng Lý mới ý thức được cảnh tượng đang diễn ra bên ngoài, đây không phải là mưa, mà là tuyết.

“Đúng là tuyết rơi, tôi chưa từng thấy nhiều tuyết như thế này bao giờ.” Tăng Lý gí sát mặt vào cửa kính, phản

khích nhìn ra bên ngoài. Cô thở một hơi vào lớp kính rồi lau đi nhìn cho rõ.

Ngải Cảnh Sơ liếc cô một cái, không nói gì.

Tăng Lý lẩm nhẩm như nói cho mình nghe: “Trên núi chắc là tuyết còn rơi nhiều nữa”.

Di động bất ngờ đổ chuông, là Mã Y Y. Ngải Cảnh Sơ tắt nhạc trong xe đi.

“Cá Nhỏ, cậu về tới nơi chưa?” Mã Y Y hỏi. Âm thanh vang ra từ điện thoại của Tăng Lý vốn không lớn nhưng ở trong không gian tĩnh lặng như vậy lại rõ ràng đến dị thường.

“Về lâu rồi”, Tăng Lý nói, “Đang ở trong phòng của nhà nghỉ”.

“Đồng nghiệp đón cậu về là nam hay nữ?” Mã Y Y cười xấu xa.

Nếu không phải vì Mã Y Y thì cô đâu phải chật vật như bây giờ, thế mà cô ấy còn không biết ngượng gọi điện đến hóng hớt. Vì muốn bóp nát cái óc tưởng tượng nhằm chán của Mã Y Y, Tăng Lý vốn đã định trả lời là nữ, nhưng cô liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ, đoán chắc là anh đã nghe rõ từng câu từng chữ của Mã Y Y, vậy nên buộc lòng phải nói thật: “Nam”.

“Đẹp trai không?” Mã Y Y chưa chịu dừng.

“Ừm.” Tăng Lý giả vờ bình tĩnh lên tiếng, nhưng trông ngực đã đập thành thịch, chỉ muốn bóp chết Mã Y Y ngay lập tức.

“Cậu ừm thế là sao? Tóm lại có đẹp hay không?” Mã Y Y tiếp tục bức cung.

“Bà ngoại sao rồi?” Tăng Lý chỉ còn biết đau khổ chuyển chủ đề.

“Trời ạ, sợ chết khiếp! Bà tớ một mình vào WC, sau đó ngã trên mặt đất không đứng lên được, gọi không thưa, còn tròng lớn mắt, làm bố mẹ tớ sợ tái mặt. Thế mà sau khi đến bệnh viện, vừa nhìn thấy bác sĩ thì bà tớ lập tức hoàn hồn. Lúc bác sĩ hỏi, bà còn bảo không bị đau ở đâu cả”.

“Thế mai cậu đến không? Chiều nay người ta sắp phòng cho tớ với cậu rồi. Cậu không đến là tớ ở một mình.”

“Cậu giới thiệu cho tớ một anh chàng đẹp trai rồi tớ đi.” Mã Y Y có tâm trạng mà đùa cợt thế này chứng tỏ bà ngoại thực sự không làm sao. Thấy Tăng Lý áp ứng, Mã Y Y lại nói: “Thông nhất trước rồi đây nhớ, cậu đừng có mà ăn mảnh”.

“Hừ.” Tăng Lý không thể chịu đựng nổi nữa, liền tắt điện thoại.

Cô chợt dạ muốn chết, không dám tưởng tượng xem biểu vẻ mặt lúc này của Ngải Cảnh Sơ ra sao.

Bình thường con gái các cô tụ tập đều thích tán dóc, bình phẩm về đàn ông từ đầu đến chân, nhưng tất cả đều là chuyện kín kẽ, chẳng ngờ sẽ có lúc đương sự ngồi ngay bên cạnh thế này.

Tâm trạng Tăng Lý vẫn còn ngổn ngang, Ngải Cảnh Sơ bỗng nhiên ho khan hai tiếng, ngừng một lúc, rồi lại tiếp tục khụ khụ, anh đành phải dừng xe.

Tăng Lý nói: “Thầy vừa đi mua thuốc cảm đúng không? Mau uống đi”.

Ngải Cảnh Sơ đợi nhịp thở ổn định sau đó xoa tay: “Về nhà rồi uống, uống bây giờ sẽ buồn ngủ”.

“À.” Tăng Lý không biết đáp lại thế nào, dù sao anh mới là bác sĩ. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, cô lên tiếng: “Vậy thầy uống chút nước đi, đỡ khô cổ họng”. Nói xong, cô đưa chai nước này giờ vẫn ôm trong tay ra, bổ sung: “Chắc không lạnh đâu”.

Ngải Cảnh Sơ nhận lấy chai nước, uống hai ngụm. Quả nhiên không lạnh.

Hai chai nước được Tăng Lý ôm trước ngực suốt từ nãy, đều trở nên ấm vô cùng.

Ngải Cảnh Sơ lại uống thêm.

Một lúc sau, bảng chỉ dẫn thứ hai xuất hiện, lần này ghi: Độ cao tuyệt đối 2000m.

Càng lên cao, tuyết rơi càng dày và không tan nữa, phủ thành từng lớp trắng xóa trên cây, đến khi chất thành đồng cao ngất ngưỡng mới rơi xuống đường.

Dù không có kinh nghiệm đi xe trong tuyết nhưng Tăng Lý đã từng xem trên ti-vi, hơn nữa nhớ lại những lời người lái xe dưới chân núi nói, cô cũng biết nguy hiểm. Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, tâm trạng của Tăng Lý từ hào hứng chuyển dần sang lo lắng, quên cả đếm biển báo.

Ngải Cảnh Sơ chậm rãi đỗ xe lại bên đường, nhìn con đường phía trước dày đặc tuyết, anh nói: “Không thể lái xe tiếp, không an toàn”.

Tăng Lý ngây ngẩn cả người, hỏi một câu băng quơ: “Thế phải làm sao bây giờ?”.

Ngải Cảnh Sơ giơ tay lên nhìn đồng hồ, thở dài: “Đi bộ vậy, nhà nghỉ cũng không xa đây lắm”. Nói xong, anh mở cửa xuống xe, mở thùng xe phía sau lấy ra một cái đèn pin.

Tăng Lý xuống theo, hai chân tiếp đất mới biết bên ngoài lạnh thế nào.

Ngải Cảnh Sơ khóa cửa xe lại, chiếu đèn pin đi về phía trước. Trong xe không có ô, Tăng Lý kéo mũ lông của áo khoác trùm lên đầu, nhưng lại vướng mái tóc dài đang buộc cao. Cô đành buông tóc ra, hất sang hai bên. Xong xuôi đã thấy Ngải Cảnh Sơ đi được vài bước, Tăng Lý sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

“Thầy Ngải!” Cô vừa thở hồn hển vừa gọi anh.

Ngải Cảnh Sơ quay đầu.

“Tôi muốn đi phía trước.”

Anh dừng chân, nhường cô lên trước.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Khi còn bé, Tăng Lý đi đâu về nhà khuya đều phải đi qua một đoạn đường tối đen, không đèn không người, giơ bàn tay lên không thấy rõ năm ngón. Cho dù đi cùng một đám bạn, Tăng Lý cũng nhất định phải đi vào giữa. Cô nhát gan, rất sợ bóng tối, luôn tưởng tượng có vật gì lằng lằng bám theo sau lưng đột ngột tóm mình lại, càng nghĩ càng sợ cho nên cô thất kinh chạy lên phía trước mọi người. Nhưng ở phía trước cô vẫn sợ, nói không chừng trong bóng tối trước

mặt sẽ xuất hiện một con quái vật, lúc ấy nếu mọi người quay đầu bỏ chạy thì chẳng phải cô sẽ là người cuối cùng sao?

Sau này, Ngũ Dĩnh dọa cô: “Thực ra đi ở giữa mới là thảm nhất. Nếu có quái vật ăn thịt người xuất hiện thật, người đi trước và người đi sau sẽ có đường chạy, bắt không chuẩn, những người ở giữa do quá đông nên chạy chậm, tóm một phát liền trúng”.

Còn hôm nay, chỉ có cô và Ngải Cảnh Sơ, cô vẫn tình nguyện đi trước, giao an toàn phía sau cho anh.

Đường khá rộng nên dù tuyết rơi dày đặc nhưng đi lại cũng không đến nỗi quá khó khăn. Tăng Lý đi đằng trước, Ngải Cảnh Sơ cầm đèn pin đi đằng sau. Ánh đèn chiếu lên người cô, tạo thành một cái bóng thật dài phía trước mặt.

Một đêm tuyết rơi vô cùng yên tĩnh.

Dường như ngoài tiếng thở của hai người, tiếng bước chân dẫm lên tuyết thì chỉ còn lại âm thanh tuyết rơi khe khẽ.

Bỗng nhiên, Tăng Lý nghe thấy một tiếng động kỳ lạ từ trong rừng vọng ra, cô chờ người bắt động.

Cô nói: “Anh nghe xem”. Hình như là tiếng người khóc, nghĩ vậy, trống ngực Tăng Lý bắt đầu gõ.

Ngải Cảnh Sơ cũng dừng lại.

“Tiếng gì?”

Anh trả lời: “Hình như là cú mèo.”

Tăng Lý bán tín bán nghi tiếp tục đi, nhưng cảm thấy âm thanh kia vọng đến từ đằng trước nên cô lùi lại, sóng vai với Ngải Cảnh Sơ.

Bình thường, hễ sợ hãi điều gì, Tăng Lý đều khe khẽ hát. Lúc này có Ngải Cảnh Sơ bên cạnh, cô không thể không chú ý hình tượng, nên buộc phải thay đổi thành trò chuyện.

Cô nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi.

“Có nhiều bệnh nhân gọi điện cho thầy vào giờ nghỉ như thế này không?” Nói gì mà những nửa tiếng!

“Thỉnh thoảng.”

“Chị kia... con của chị ấy làm sao vậy?” Vừa mới nghe điện đã khóc lóc khổ sở.

“Chị ấy đã mang thai được sáu tháng, phát hiện đứa bé bị hở hàm ếch.”

“À.” Tăng Lý hỏi, “Chính là bệnh mà người ta vẫn nói là sút môi?”.

“Đúng vậy.”

“Thế phải làm sao?”

“Lúc đầu chị ấy muốn sinh con ra, nhưng người nhà phản đối.”

“Thế là quyết định từ bỏ?”

“Ừm.”

“Ngộ nhỡ đưa trẻ sinh ra có thể điều trị khỏi thì sao?”

“Thế còn phải xem tiêu chuẩn của “khỏi” là gì. Giống như các cô tới chỉnh răng, nếu ban đầu chỉ kỳ vọng khoảng tám, chín mươi phần trăm thì kết quả cuối cùng đạt được có lẽ là khỏi một trăm phần trăm. Ngược lại, sẽ là vĩnh viễn không bao giờ hoàn mỹ.”

Câu chuyện trở nên trầm trọng.

Đúng lúc ấy, Tăng Lý nghe được âm báo có tin nhắn, cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra xem, là tin nhắn của Mã Y Y: “Tớ đột nhiên nhớ ra, vừa nãy có phải bên cạnh cậu có người không?”.

Lại thêm một tin nữa đến ngay sau đó: “Mai tớ sẽ tới, nhưng chắc không kịp trước lúc mặt trời mọc, cho phép cậu lên núi trước, tớ sẽ đi sau”.

Tăng Lý vừa nhìn điện thoại, vừa nhìn Ngải Cảnh Sơ, sợ không để ý bị bỏ lại một mình đằng sau.

“Sáng mai có đi ngắm mặt trời mọc không?” Cô hỏi anh.

“Nếu trời đẹp thì chắc là có.”

Tăng Lý giương mắt nhìn bốn phía, cảm thấy mong muốn ngày mai trời đẹp thật quá xa vời. Đằng trước có một cái cây bị đổ chắn ngang đường, hai người phải đi vòng qua.

Trên thân cây là một lớp tuyết dày, Tăng Lý vợ lấy một nắm. Đi bộ với Ngải Cảnh Sơ một đoạn đường, lòng bàn tay đã toát mồ hôi, cầm nắm tuyết chẳng hề lạnh còn cảm thấy rất thích thú.

Ngải Cảnh Sơ liếc nhìn bàn tay cô.

Tăng Lý vân vê nắm tuyết trong tay, mãi đến khi nó trở thành một quả cầu tuyết nho nhỏ. Cô đưa lên mũi hít, rồi há miệng cắn một miếng. Tuyết chạm vào răng, hơi buốt, vào đến lưỡi thì nhanh chóng tan ra, rất lạnh, và không có vị gì hết.

Ngải Cảnh Sơ nhìn Tăng Lý, muốn nói lại thôi.

“Cô...”

Tăng Lý xấu hổ khẽ cười.

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô mấy giây, rồi quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Tăng Lý ném nắm tuyết xuống, cúi gằm mặt, lén lút liếm môi. Đi được vài bước, cô bỗng nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ vang lên.

Cô cảm thấy rất kì lạ, bởi vì, âm thanh này hình như phát ra từ... trong miệng cô. Không phải cảm giác mà đúng là thật. Cô dừng lại, cố gắng hồi tưởng lại cảm giác kỳ quái đó, giống như là tiếng dây đàn đứt, hay là, tiếng một viên gì đó rơi!

Mắc cài???

Tăng Lý bắt đầu lo lắng cho cái niềng răng trong miệng mình, cô dùng đầu lưỡi đảo qua một lượt kiểm tra. Vẫn ổn! Lại lần nữa, bây giờ mới phát hiện ra dây kim loại ở răng cửa hơi lỏng lẻo.

Nhận ra Tăng Lý dừng lại khá lâu, Ngải Cảnh Sơ nghi hoặc quay đầu. Thấy cô đứng nguyên tại chỗ, tay sờ vào niềng răng, vẻ mặt rất nghiêm trọng, anh bèn đi về phía cô.

“Thầy Ngải.” Tăng Lý sợ hãi nhìn Ngải Cảnh Sơ.

“Răng nào?” Vừa rồi anh còn định nhắc nhở cô, quả nhiên...

“Răng cửa.”

Tăng Lý há miệng ra cho Ngải Cảnh Sơ kiểm tra. Hôm nay cô đi dép đế bằng, Ngải Cảnh Sơ phải cúi thấp đầu mới nhìn được. Anh cầm đèn pin soi vào miệng cô, thấy một cái khay đỡ răng trên bên trái rời khỏi răng.

“Những cái khác còn không?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Không biết.”

Không có nước rửa tay, không có găng tay cao su, Ngải Cảnh Sơ không dám tùy tiện đưa tay vào kiểm tra miệng Tăng Lý, chỉ có thể cầm đèn pin soi để quan sát. Anh cao hơn cô khá nhiều, góc nhìn và hướng chiếu sáng bị chênh lệch, sợ ánh đèn khiến Tăng Lý chói mắt, anh dùng ngón trỏ nâng nhẹ cằm cô lên.

Ngón tay anh rất ấm, đây là cảm giác duy nhất mà Tăng Lý nhận thấy ngoài sự khó chịu khi phải ngửa cổ và há miệng.

Nhưng cảm giác ấm áp ấy không giống da thịt chạm vào nhau, càng không phải leo núi nóng mà toát mồ hôi. Cô bắt đầu hoài nghi... chẳng lẽ anh bị sốt?

“Chắc rơi mất một mắc cài.”

“Làm sao giờ?”

“Lần sau làm lại.” Ngải Cảnh Sơ thu tay về.

“Thầy đang bị sốt.” Tăng Lý chân chừ nói.

“Ừm.” Ngải Cảnh Sơ thờ ơ đáp rồi soi đèn pin lên phía trước, điềm nhiên đi tiếp.

“Có sốt cao lắm không?” Tăng Lý đuổi theo hỏi.

“Không sao.” Anh trả lời.

Mỗi lần Tăng Lý bị cảm đều ho khan và chảy nước mũi, vài lần bị rất nặng mới phát sốt, hễ sốt thì đầu óc choáng váng, chân tay tê mõi, bước đi không vững, cảm thấy toàn thân mất hết sức lực.

Cô có phần lo lắng cho Ngải Cảnh Sơ, nhưng hai người không thân thiết, với tính cách rụt rè của Tăng Lý, hỏi một câu có sốt cao hay không như vậy đã cực hạn rồi. Vì thế cô không nói gì nữa, cũng không muốn Ngải Cảnh Sơ phải tốn sức trả lời. Cô đi chậm lại, anh cũng bước chậm lại theo.

Cũng may, đi thêm một đoạn đường uốn khúc nữa, Tăng Lý đã nhìn thấy ánh đèn phát ra từ nhà nghỉ.

“Tới rồi.” Tăng Lý reo lên mừng rỡ.

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy, nghiêng đầu về phía ánh đèn. Hai người đi tới cửa lớn, nhân viên bảo vệ nhìn theo với vẻ dò xét.

Nhà nghỉ Đông Sơn có bốn dãy nhìn về bốn hướng, nhà phía Bắc là dãy nhà chính. Ở giữa là vườn hoa và khu giải trí nhỏ. Đằng sau khu nhà phía nam có suối nước nóng, sau nữa là một căn biệt thự.

Tăng Lý hỏi: “Đoàn cơ quan tôi đều ở khu nhà phía tây, còn anh ở đâu?”.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Đi đến khu nhà phía tây đi!”.

Tầng trệt tòa nhà có một quán bar nhỏ, bên trong vẫn còn khá đông người.

Lúc này, một người đàn ông chừng ngoài ba mươi vừa đi xuống cầu thang, nhìn thấy Tăng Lý, anh ta liền lên tiếng: “Tiểu Tăng, vừa rồi còn nói chuyện về cô, cô trốn đi đâu thế?”.

“Chủ nhiệm Lý.” Tăng Lý cười.

“Cô mau đi thôi, mọi người đều ở bên ngoài đánh bài.” Nói xong, anh ta đi tiếp.

“Họ là đồng nghiệp của cô?” Ngải Cảnh Sơ nhìn theo hướng người đàn ông đó đi vào, hỏi Tăng Lý.

“Vâng.” Tăng Lý đi lên phía trước vài bước mới phát hiện Ngải Cảnh Sơ không đi cùng mình.

“Cô về tới nơi rồi vậy tôi cũng quay về đây.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Cảm ơn anh.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, quay về đường cũ. Tăng Lý nhìn bóng lưng anh một hồi, cảm thấy hình như anh đi sai đường, rõ ràng là hướng ra khỏi nhà nghỉ.

“Thầy Ngải! Thầy ở chỗ nào?” Tăng Lý nghi hoặc chạy theo hỏi.

“Chùa Đông Bình.”

Tăng Lý kinh ngạc. Suốt từ lúc gặp Ngải Cảnh Sơ, cô chưa hề hỏi anh muốn đến chỗ nào, chưa hỏi anh ở đâu. Nghe bác bảo vệ kia nói anh lên núi, mà dọc đường chỉ có duy nhất nhà nghỉ Đông Sơn này, thế nên anh không nói, cô cũng không hỏi.

Thật không ngờ, anh không hề ở cùng khu nhà nghỉ với cô.

Chùa Đông Bình...

Tăng Lý biết nơi này, trước đây cô chỉ nghe loáng thoáng, nhưng đi qua con đường vừa rồi, cô đã biết rõ ràng vị trí. Bởi vì, khi xe chạy qua một khúc rẽ có cắm biển độ cao 1800m, cô trông thấy một lối rẽ nhỏ, ngay ngã ba người ta cắm một cái biển báo: rẽ phải đi khách sạn Đông Sơn, rẽ trái đi chùa Đông Bình cách 500m.

Lúc này, lẽ ra Ngải Cảnh Sơ cũng đã tới nơi rồi!

Vậy mà anh không hề nói, vẫn tiếp tục lái xe lên núi, thậm chí bị sốt cũng đưa cô đi bộ đến đây, giao cô cho đồng nghiệp.

Bỗng dưng, vô vàn cảm xúc ủa về bữa vây lấy Tăng Lý, không biết làm thế nào cho phải. Tiễn anh trở về hoặc giữ anh lại đây, có lẽ anh đều không đồng ý.

Cuối cùng Tăng Lý nói: “Thầy chờ tôi, tôi lấy ô cho thầy”.

Nói xong, cô nhanh chóng chạy vào tòa nhà phía Tây ấn nút thang máy. Đợi mãi không thấy thang máy xuống, Tăng Lý sốt ruột đành leo cầu thang bộ. Tòa nhà phía Tây có sáu tầng, cô ở tầng năm. Cô chạy một mạch tới phòng mình, mở hành lý ra lấy chiếc ô dự phòng, rồi lại chạy xuống.

Thế nhưng, không còn thấy bóng dáng Ngải Cảnh Sơ.

Chương 4

Tăng Lý vội vàng lấy di động ra, cô nhớ mang máng là đã lưu số điện thoại của Ngải Cảnh Sơ, vậy mà tìm đi tìm lại mãi không thấy, có lẽ không lưu. Đầu mỗi duy nhất lúc này là tin nhắn anh gửi cho cô từ nửa tháng trước.

May mà Tăng Lý không thích nhắn tin, cũng không thường xuyên dọn hộp thư đến. Cô lục lại tin nhắn, kéo qua một đồng tin rác mới thấy tin nhắn của Ngải Cảnh Sơ, vội vàng bấm gọi đi, chuông chờ vừa vang hai ba tiếng đã có người bắt máy.

“Thầy đi rồi à?” Tăng Lý nôn nóng hỏi ngay.

Giọng nói bên kia chần chừ một hồi, vẻ không chắc chắn: “Tăng Lý?”.

Cô không lưu số của anh, anh cũng thế.

“Là tôi, thầy quay về rồi sao?”

“Ừm.”

“Không sao chứ?”

“Không sao, đi một đoạn là có thể lái xe được rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Ngộ nhỡ xe bị đóng băng ở đó rồi thì sao?”

“Đi bộ tiếp, cũng không xa lắm.”

Nghe thấy câu trả lời của Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý im lặng, không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể nói lại câu kia một lần nữa: “Cảm ơn thầy đã đưa tôi về”.

Sau khi cúp máy, Tăng Lý trở về khu nhà phía tây. Vừa mở cánh cửa kính đã nghe thấy tiếng nhạc hòa lẫn trong tiếng nói chuyện ồn ào. Đám trẻ con của đồng nghiệp đang chạy nhảy đùa nghịch, ấn cửa thang máy mở ra lại đóng vào.

Tăng Lý không vào chơi bài cùng mọi người mà ngồi một mình ở sofa bên ngoài. Nhân viên phục vụ đi tới, đặt thêm một cái ly lên bàn rồi rót nước. Vài đồng nghiệp đi qua thuận miệng chào hỏi cô.

Đoạn đường vừa rồi thật giống như trong mơ, vừa lạnh, vừa tối.

Cô ngồi chưa được hai phút, bên cạnh đã có người lên tiếng: “Tăng Lý đến thì Ngô Văn Hà lại mất tâm”.

Một đồng nghiệp lớn tuổi nói: “Tiểu Ngô kêu đau đầu nên về phòng nằm nghỉ rồi”.

“Chắc vừa nãy ra ngoài kia nghịch tuyết nên bị cảm chứ gì, thanh niên cũng không thể không chú ý, thời tiết này dễ ốm lắm.”

Tăng Lý ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, cách một lớp thủy tinh, trong ngoài là hai thế giới hoàn toàn đối lập.

Cô chậm rãi đứng dậy, trong lòng đã có một quyết định, cô đi lên phòng.

Ngải Cảnh Sơ vừa ra khỏi nhà nghỉ Đông Sơn chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của Tăng Lý. Câu cuối cảm ơn chân thành của cô khiến anh dừng lại một lúc mới đáp: “Không có gì!”.

Anh không chờ cô mang ô xuống là bởi vì anh rất lúng túng khi phải đối mặt với sự cảm kích của người khác. Dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Lúc ở dưới chân núi thấy Tăng Lý nói muốn về nhà nghỉ Đông Sơn, Ngải Cảnh Sơ đã đoán không thể lái xe lên đó được, nhưng có lẽ ở nơi này anh là người duy nhất cô quen nên cảm thấy không thể bỏ mặc cô lại một mình được. Nào

ngờ giữa đường phải tiếp điện thoại đến nửa tiếng đồng hồ, thời tiết càng lúc càng xấu nên đành phải đi bộ.

Có lẽ vì chỉ có một mình nên Ngải Cảnh Sơ đi khá nhanh, sốt cao khiến anh cảm thấy váng đầu, anh bước chậm lại, trông thấy bên đường có một chiếc ghế đá, bèn phui hết tuyết xuống rồi ngồi nghỉ.

Anh tắt đèn pin, đặt lên ghế, lấy hai hộp thuốc trong túi áo ra, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại cất vào. Anh thật sự không quen uống thuốc không có nước, cảm giác khô họng rất khó chịu.

Sau đó, Ngải Cảnh Sơ rút một điếu thuốc ra hút.

Khi còn ở Mỹ, anh đã được Vu Dịch dạy hút thuốc. Vu Dịch nói nicotin có khả năng nâng cao tinh thần, giảm đau nhức, trị bách bệnh.

Anh hít mạnh một hơi, khói vào cuống họng rất khó chịu, nếu không phải vì muốn xua đuổi khí lạnh và để giữ đầu óc tỉnh táo, thì hút thuốc trong lúc đang bị cảm thế này thật sự không phải ý kiến hay.

Đêm, rất tĩnh mịch.

Một mình ngồi giữa đêm tuyết rơi thế này đúng là trải nghiệm đặc biệt.

Một tiếng động nhỏ vang lên gần chỗ Ngải Cảnh Sơ ngồi, anh bật đèn pin, trông thấy một con sóc vừa chạy từ bụi cây ra. Bị ánh sáng đột ngột chiếu đến, nó nhanh chóng nhảy vào bụi rậm bên cạnh.

Lúc thu đèn pin về, ánh đèn lướt qua chỗ có cái cây đổ ngang đường, cũng chính là vị trí anh đứng kiểm tra niềng răng cho Tăng Lý khi nãy. Thấy cô đưa nắm tuyết lên miệng, anh đã định nhắc nhở, nhưng cô không có hiện tượng gì nên an tâm đi tiếp, nào ngờ vừa đi được mấy bước đã xảy ra chuyện.

Nhớ lại vẻ mặt của Tăng Lý lúc ấy, khóe môi Ngải Cảnh Sơ bắt đầu nhếch lên. Anh lắc đầu, dụi tắt nửa điều thuốc còn lại rồi cứ thế ngồi lặng im trong bóng tối nghỉ ngơi. Một lúc sau anh đứng dậy đi tiếp lại nghe thấy tiếng động khác.

Âm thanh truyền tới từ hướng lúc nãy, nhưng không giống với tiếng động con sóc gây ra, mà có tiết tấu nhịp nhàng, hình như tiếng bước chân. Tiếp đó, Ngải Cảnh Sơ thấy một luồng sáng di chuyển mỗi lúc một gần mình. Chắc là có người một mình đi bộ xuống núi giống anh.

Đối phương có vẻ rất vội vàng, đi như đang chạy, chẳng mấy chốc mà tiếng chân đã tới gần và ánh đèn pin cũng sáng rõ một đoạn đường.

Ngải Cảnh Sơ rút ruộc cũng thấy rõ diện mạo đối phương. Anh ngẩn người, không kìm lòng được mà thốt ra: “Tăng Lý!”.

Anh đứng ở đây một mình, không phát ra tiếng động, không bật đèn pin, đã thế còn thỉnh thoảng lên tiếng. Tăng Lý hoảng sợ đến mức hét toáng lên, quăng cả đèn pin đi mà quay đầu bỏ chạy. Ngải Cảnh Sơ thấy vậy vội vàng chạy theo tóm cô lại, chẳng ngờ anh càng đuổi cô chạy càng nhanh.

“Là tôi đây.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Tránh ra! Tránh ra! Đừng bắt tôi!” Tăng Lý vừa giãy giụa, vừa cầu xin.

“Là tôi, Tăng Lý! Tôi là Ngải Cảnh Sơ!” Anh giữ chặt tay cô, không dám buông ra, sợ cô không đứng vững sẽ ngã xuống sườn dốc.

Những lời này lọt vào tai Tăng Lý, cô lấy lại bình tĩnh, quay đầu run rẩy hỏi: “Ngải Cảnh Sơ?”.

“Đúng, Ngải Cảnh Sơ!” Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Còn sống?” Tăng Lý lại hỏi.

Câu này của cô quả thật khiến Ngải Cảnh Sơ dở khóc dở cười.

Đèn pin của anh còn ở trên ghế đá, đèn của cô thì đã bị ném ra xa. Hai người đứng gần nhau nhưng không nhìn rõ mặt nhau. Ngải Cảnh Sơ không biết phải làm gì để chứng minh, thế nên anh cầm lấy tay Tăng Lý, đặt lên mặt mình: “Tôi đảm bảo, còn sống!”.

Tăng Lý cuống quýt sờ soạng một hồi, gương mặt đúng là rất ấm, có cảm, có hơi thở, cô thậm chí còn tiến lên ngửi, cảm nhận được hô hấp của anh.

Tăng Lý định thần lại, bàn tay run rẩy mở di động lên, mượn ánh sáng xanh xanh mờ mờ của màn hình để xác nhận lần cuối. Trông rõ mặt mũi Ngải Cảnh Sơ rồi, cô mới nhẹ nhõm mà bật khóc.

“Ngải Cảnh Sơ, anh làm tôi sợ gần chết!”

“Tại tôi!” Anh nhận lỗi.

Quả thực, Ngải Cảnh Sơ không kịp suy nghĩ, lẽ ra anh không nên đột ngột gọi cô như vậy.

Xác định là Tăng Lý đã bình tĩnh rồi, Ngải Cảnh Sơ mới buông tay ra, sau đó chậm rãi quay về ghế đá lấy đèn pin của mình và nhặt đèn pin bị ném của cô lên.

Tăng Lý lau nước mắt, không muốn khóc nhưng nước mắt cứ chảy ra.

Ngải Cảnh Sơ đưa đèn pin cho cô, hỏi: “Cô đi xuống đây làm gì?”.

Có năm mơ anh cũng không ngờ gặp cô ở đây.

“Tìm thầy.”

“Tìm tôi?” Ngải Cảnh Sơ hỏi lại.

“Thầy bị sốt cao còn đưa tôi về, cứ để thầy đi như thế, tôi thấy thật không phải. Tôi mang cho thầy áo bông và mũ, còn có thuốc cảm, thuốc hạ sốt, nước ấm.” Nói xong, Tăng Lý lại quệt nước mắt, sau đó sau đó đưa cái ba lô cho Ngải Cảnh Sơ.

Vừa nãy cô đã về phòng chuẩn bị mấy thứ này, còn mượn áo khoác của một đồng nghiệp nam, gói ghém cẩn thận rồi đuổi theo Ngải Cảnh Sơ.

Ngải Cảnh Sơ không khỏi sửng sốt, đứng ngây một lúc mới nhận lấy túi đồ.

Cô đuổi theo anh một đoạn đường dài để đưa mấy thứ này ư?

Khi nãy đi lên núi, tuy rằng Tăng Lý không hề mở miệng nói sợ, nhưng lúc cô đòi đi trước, lúc lại đi song song, nghe thấy tiếng động lạ thì không dám bước tiếp, tất cả những

biểu hiện ấy Ngải Cảnh Sơ đều nhìn ra. Một cô gái nhát gan như thế lại dám một mình chạy xuống chỉ để đưa cho anh mấy thứ này.

Chắc chắn cô đã rất sợ hãi, phải lấy hết can đảm ra mới dám đi, thế nên đã bị câu gọi đột ngột của anh làm cho sợ đến hồn bay phách tán.

Đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Cô đưa đồ đến cho anh, chẳng lẽ giờ anh lại đưa cô về tiếp?

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Ngải Cảnh Sơ im lặng nhìn Tăng Lý, rất lâu không lên tiếng.

Có lẽ đọc được ý nghĩ trong lòng anh, Tăng Lý vội vàng khoát tay: “Không cần lo cho tôi. Thầy cứ đi đi, tôi tự mình về được. Lúc nào đến chùa Đông Bình thì gửi tin nhắn báo tôi là được rồi”.

Ngải Cảnh Sơ nhất thời nghẹn lời.

“Tôi không sợ đâu, vừa rồi một mình đi được thì giờ cũng một mình về được.” Lúc nói những lời này, Tăng Lý khiến cưỡng nở nụ cười, sau đó cô quay đầu chuẩn bị về.

Ngải Cảnh Sơ nhìn theo, đột nhiên cảm thấy trong tim có thứ gì đó tích tụ, rồi phân tán ra tứ chi.

Anh đứng im một lúc, mạch suy nghĩ trở lại, anh khẽ thở dài.

“Tăng Lý.”

Nghe thấy Ngải Cảnh Sơ gọi, Tăng Lý dừng chân, quay đầu lại chờ anh nói tiếp.

“Giờ này chắc là nhà nghỉ vẫn còn phòng trống?” Anh nói.

Tăng Lý ngơ ngác, không hiểu Ngải Cảnh Sơ hỏi cái này làm gì.

“Phải hỏi mới biết được.”

“Đi thôi.” Ngải Cảnh Sơ đi về phía cô.

“Tôi thật sự không cần thầy đưa tôi về lần nữa. Khác nào tôi rước thêm phiền phức cho thầy.” Cô nói.

“Không liên quan tới cô, là do tôi đi không nổi nữa rồi.”

Tăng Lý nghe vậy thì há hốc mồm, không ngờ anh ồm nặng đến thế, nhưng không dám hỏi thăm gì nhiều, sợ người ta cho rằng cô quan tâm thái quá.

Cũng không biết là có phải do vừa đi một mình ra đây nên đã tôi luyện thêm can đảm hay không, Tăng Lý lúc này thản nhiên đi song song cùng Ngải Cảnh Sơ, lúc gần lúc xa.

“Thầy vừa nãy ngồi kia làm gì?” Cô tò mò hỏi. Một mình ngồi ven đường, không bật đèn, chẳng lẽ không sợ sao?

Ngải Cảnh Sơ định trả lời thành thật là hút thuốc, nhưng nghĩ một lát lại nói: “Ngồi nghỉ”.

Câu trả lời rất hợp lo-gic, bởi vì không đi được cho nên mới phải ngồi nghỉ.

“Tôi còn tưởng thầy xem cái gì.”

“Cũng coi như thế.” Anh nói.

“Xem gì?”

“Ven đường có một ngôi mộ.”

“Mộ?”, Tăng Lý xám xịt mặt, “Không phải gò đất sao?”, không có bia mà...

“Tôi thấy có tiền vàng nên thơm.”

Nghe Ngải Cảnh Sơ nói vậy, Tăng Lý đột nhiên nhớ tới lúc này ở dưới chân núi bị mấy người phụ nữ lôi kéo cô, tự xưng có thể xem phong thủy mộ phần. Người ta nói núi Đông Sơn phong thủy rất tốt, chọn được chỗ xây mộ phần tốt có thể phú quý ba đời.

Lúc đó nghe xong Tăng Lý còn thấy nhảm nhí, Đông Sơn không có nghĩa trang, sao có thể làm như vậy. Bây giờ nghĩ lại, cũng có thể người ta tự ý xây mộ phần lắm chứ.

Dũng khí vừa có bỗng dung biến mất tiêu, thậm chí Tăng Lý còn cảm thấy một mình chạy xuống đây tìm Ngải Cảnh Sơ thật đáng sợ. Cô nhìn chung quang một vòng, chợt thấy lạnh sống lưng. Cô dừng chân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một mảnh tối tăm đen kịt, trong lòng càng sợ hãi.

“Thầy không sợ sao?” Tăng Lý hỏi.

“Sợ gì?”

“Ngôi mộ đó... có tro cốt, chưa biết chừng còn là chôn nguyên cả người...”

“Thực ra...”

“Dừng!” Tăng Lý vội ngăn cản lời nói của Ngải Cảnh Sơ, không dám nghe tiếp.

Đúng là điên mấy rồi, sao có thể thảo luận vấn đề sợ hay không sợ người chết với một thầy giáo y khoa thâm niên như Ngải Cảnh Sơ chứ? Chắc chắn anh chính là kiểu người có thể vừa ngồi xem thi thể bị hủy thành từng mảnh nhỏ, vừa ăn thịt mà không bị nôn.

Trong đầu vừa xuất hiện từ “thi thể”, Tăng Lý không kìm được mà đưa mắt nhìn bốn phía, nhanh chóng bước lại gần Ngải Cảnh Sơ.

Khoảng cách giữa hai người nháy mắt xích gần lại.

Tới nhà nghỉ, nhân viên lễ tân nói phòng bình dân và phòng giường đôi đều không còn, chỉ còn phòng suite^[1] với giá khá cao.

[1] Phòng suite hay business suite: loại phòng cao cấp có bàn máy, bàn làm việc, thường dành cho thương nhân.

Nhà nghỉ Đông Sơn độc quyền ở khu du lịch này nên giá cả cũng không phải mức bình dân, Tăng Lý nhìn dãy số trên bảng giá điện tử mà xót ruột.

Ngải Cảnh Sơ không nói gì, lấy ví tiền ra làm thủ tục.

Tăng Lý đột nhiên có cảm giác mình là kẻ phạm tội. Nếu không phải vì cô, Ngải Cảnh Sơ đã đến chùa Đông Bình ngủ một giấc thật say từ lâu rồi, đâu phải ở đây khổ sở thế này.

Bỗng nhiên, một giọng nữ từ phía sau vang lên: “Su huynh?”.

Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý cùng quay đầu lại nhìn.

Thấy đúng là Ngải Cảnh Sơ, cô gái kia tươi cười chạy ra chào đón: “Anh bảo ở chùa Đông Bình cơ mà?”.

“Vừa nãy có chút việc không về kịp nên ở lại đây một đêm.” Ngải Cảnh Sơ vừa đưa cho người tiếp tân chứng minh thư, vừa trả lời.

Cô gái này tên là Cát Y, mới tốt nghiệp đại học trở về nước, hiện đang là đồng nghiệp của Ngải Cảnh Sơ ở Học viện Y, nhưng vẫn quen gọi anh là sư huynh.

Ngải Cảnh Sơ luôn cho rằng, sinh viên nói chuyện với anh chỉ có thể xưng hô thầy trò, không thể phá vỡ quy củ tôn sư trọng đạo, còn những người khác muốn gọi anh là bác sĩ hay Ngải Cảnh Sơ đều được, thậm chí bạn bè thân thiết còn gọi anh là sư huynh, sư đệ.

Bố của Cát Y là một cổ đông của nhà nghỉ này. Buổi chiều Cát Y có ngẫu nhiên gặp Ngải Cảnh Sơ ở trạm thu phí, biết anh ở chùa Đông Bình, cô mời anh lên núi chơi nhưng anh từ chối vì bận việc khác, không ngờ buổi tối lại được gặp lại anh ở đây.

Nhân viên lễ tân trả chứng minh thư cho Ngải Cảnh Sơ, sau đó quay sang hỏi Tăng Lý: “Chị ơi cho em xem chứng minh của chị!”.

Tăng Lý thoáng đỏ mặt, xấu hổ nói: “Chúng tôi không đi cùng nhau”.

“Cô ấy có phòng rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Lễ tân gật đầu, nói với Ngải Cảnh Sơ số tiền đặt cọc. Anh đưa thẻ tín dụng đưa cho đối phương.

Cát Y vội vàng nói: “Không cần, lát nữa bảo giám đốc Văn ký là được rồi”.

“Không cần phiền phức thế đâu.” Ngải Cảnh Sơ kiên trì từ chối, nhưng cô lễ tân không dám nhận thẻ của anh.

Tăng Lý đứng chờ bên cạnh, nghĩ rằng những chuyện tiếp theo Ngải Cảnh Sơ sẽ phải tự mình giải quyết, nhưng nghe thấy có người gọi anh là sư huynh, có lẽ phí phòng nghỉ sẽ được giảm, đằng nào cũng không có tổn hại gì. Tăng Lý lúc này mới yên tâm, vội vàng cáo từ Ngải Cảnh Sơ rồi trở lại dãy nhà phía Tây.

Đồng nghiệp vẫn đang hào hứng đánh bài, bọn nhỏ nghịch ngợm đã được dỗ đi ngủ, chỉ còn một thằng bé béo tròn chạy qua chạy lại. Cu Mập là con trai của chủ nhiệm Lý,

người vừa bắt chuyện với Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ, thằng bé ngang bướng nổi tiếng cả đơn vị.

Tăng Lý tháo khăn quàng cổ đi vào thang máy, chuẩn bị lên phòng ngủ. Nhìn màn hình di động, mới hơn mười một giờ, vậy mà cô có cảm giác như một thế kỉ đã trôi qua.

Tăng Lý tắm rửa qua rồi lên giường, do quá mệt nên cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh, vừa mới chợp mắt lại nghe thấy tiếng ồn ào ngoài hành lang, xen lẫn tiếng trẻ con khóc. Tăng Lý mơ mơ màng màng chưa tỉnh hẳn, nhưng âm thanh quá âm ỉ, còn có người va chạm phải tay nắm cửa phòng cô.

“Có ai lái xe không?” Tiếng ai đó hét lên.

“Nhà nghỉ chúng tôi có xe, nhưng giờ không thể lái xuống núi.”

Tăng Lý trở dậy, mặc thêm áo đi ra ngoài, vừa mở cửa liền thấy chủ nhiệm Lý đang ôm con đứng ở cửa thang máy cùng mấy người nữa. Khách trọ trong các phòng khác cũng tò mò ngó ra xem. Đồng nghiệp của Tăng Lý đều vây quanh bố con chủ nhiệm Lý, vẻ mặt lo lắng. Cô chạy tới gần, vừa nhìn thấy cu Mập thì sợ ngây người.

Miệng thằng bé bị một cái đĩa inox cắm vào.

Chủ nhiệm Lý bế cu Mập, một tay giữ tay nó lại, sợ nó đau mà đưa tay lên chạm vào cái đĩa. Thằng bé khóc âm ỉ, miệng bị kìm giữ nên tiếng khóc nghe càng dữ dội.

“Sao lại bị như vậy? Vừa nãy còn bình thường mà?”
Tăng Lý hỏi Ngô Văn Hà.

“Chị Viên kể, lúc mọi người đánh bài xong, đưa bánh ga-to cho tiểu Mập ăn, thằng bé cầm đĩa chạy ra ngoài chơi, lúc về thì bị ngã.”

Mọi người và nhân viên nhà nghỉ đưa cu Mập xuống dưới lầu nhưng sau đó cũng không biết phải làm sao, gọi 120 thì bệnh viện nói đường bị tuyết phủ kín, xe cứu thương không thể đến được, xe của nhà nghỉ lại càng không thể chạy xuống núi lúc này.

Trong nhà nghỉ có phòng y tế, nhưng bác sĩ của họ cũng giống như bác sĩ Vương của thư viện, đều là bác sĩ nội khoa bình thường, chữa cảm cúm đau đầu còn được, những cái khác không dám nói.

“Tôi cống con tôi xuống núi!” Mẹ cu Mập vừa khóc vừa nói.

“Không có bác sĩ khác sao?” Lại có người lên tiếng.

Người của phòng y tế lắc đầu.

Tăng Lý đột nhiên nói: “Có”.

Ban đầu cô cho rằng Ngải Cảnh Sơ là nha sĩ, chắc không có cách gì nên chần chừ không dám mở miệng, nhưng thấy cu Mập như vậy, Tăng Lý không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, ngộ nhỡ Ngải Cảnh Sơ có thể giúp gì được thì sao?

Nghe thấy Tăng Lý nói, mọi người đều nhìn về phía cô.

Giây tiếp theo, giám đốc Văn cũng nhớ ra: “À đúng là có một người...”, lời còn chưa dứt, một giọng nói khác đã vang lên: “Tôi là bác sĩ”.

Tăng Lý quay đầu lại, người đến là Cát Y.

Cát Y bảo mọi người đưa cu Mập đến phòng y tế của nhà nghỉ, bật đèn kiểm tra rồi nói với giám đốc Văn: “Phiền anh đi mời vị khách phòng 608 ở dãy nhà hành chính tới đây”.

Giám đốc Văn do dự: “Cũng muộn rồi, có tiện không?”.

Cát Y nói: “Không sao, anh nói với anh ấy tình hình ở đây là được”.

Mẹ cu Mập tiến lên: “Bác sĩ, sao thế? Con tôi bị nghiêm trọng lắm sao? Hay là cô không muốn giúp?”.

Cát Y nói: “Em là bác sĩ ngoại khoa của Bệnh viện Học viện Y trực thuộc Đại học A. Vị khách phòng 608 là đồng

nghiệp của em, anh ấy là chuyên gia về hàm mắt, có kinh nghiệm hơn em. Mời anh ấy đến chắc chắn phù hợp, dù thế nào thì chuyện liên quan đến bọn trẻ cũng không thể chủ quan được”.

Chuyên ngành học của Ngải Cảnh Sơ là hàm mắt, mãi về sau mới chuyên sang chỉnh răng. Thầy giáo của Cát Y cũng là thầy dạy Ngải Cảnh Sơ, lần nào nhắc tới anh cũng khen không dứt lời, còn nhấn mạnh rằng, Ngải Cảnh Sơ mà làm phẫu thuật thì yên tâm không có vấn đề gì, đáng tiếc anh lại chuyển sang khoa chỉnh răng.

“Bác sĩ đó tên gì?” Mẹ cu Mập lo lắng hỏi, tỏ vẻ nghi hoặc với vị bác sĩ từ trên trời rơi xuống kia, “Giỏi thật không? Tốt nghiệp trường nào? Chức danh gì? Là giảng viên chính thức của Đại học A à?”.

Tăng Lý đứng ngoài cửa, nhìn không được phải lên tiếng: “Chị Lý, bác sĩ ấy em cũng quen, chính là giảng viên của đại học A, bệnh nhân muốn anh ta khám bệnh phải xếp hàng mấy ngày mới đến lượt. Em đảm bảo là bác sĩ giỏi, chị yên tâm đi”.

Chẳng mấy chốc, Ngải Cảnh Sơ đã theo giám đốc Văn tới đây. Anh đi rất nhanh, không hề chú ý đến Tăng Lý đang đứng ngoài hành lang. Vào trong phòng y tế, trông thấy đứa trẻ đang nằm trên giường bị mẹ nó giữ, anh lạnh lùng nói: “Sao lại để nằm ngửa, máu chảy xuống khí quản không thở được thì sao?”.

Tuy Ngải Cảnh Sơ không nhắc đến tên ai, nhưng chỉ có vài người trong phòng, cha mẹ đứa trẻ chắc chắn không biết, đây rõ ràng là sơ suất của Cát Y. Cát Y lúng túng, vội vàng chạy lại giúp đứa trẻ trở mình.

Tăng Lý đứng ở ngoài nghe vậy cũng không khỏi rụt cổ lại.

Anh ấy thật hung dữ!

Ngô Văn Hà hỏi: “Bác sĩ tài giỏi ai cũng dữ dần như thế hả?”.

Tăng Lý không đáp mà chỉ cười cười, cô đâu có không biết xấu hổ đến mức nói xấu sau lưng Ngải Cảnh Sơ chứ?

“Vừa nãy cậu bảo có quen biết một bác sĩ, là anh ta à?”

“Ừ.”

“Vừa trẻ vừa đẹp trai, hung dữ một chút cũng được!”
Ngô Văn Hà xuýt xoa.

Phòng y tế dù còn nhiều hạn chế, nhưng vẫn đầy đủ dụng cụ cấp cứu cần thiết. Ngải Cảnh Sơ quan sát tình trạng đứa bé, bình tĩnh nói: “Dĩa đâm vào hàm dưới, không sâu lắm, có thể rút ra được nhưng khoang miệng không dễ cầm máu nên

phải khâu lại. Nếu đến bệnh viện được là cái tốt, nhưng giờ không xuống núi được thì đành phải làm ở đây luôn”.

“Liệu có vấn đề gì không bác sĩ?” Mẹ cu Mập lo lắng.

“Không sao.” Ngải Cảnh Sơ trả lời với vẻ chắc chắn.

Sau đó anh rửa sạch tay, khử trùng, đeo găng tay, rồi bảo bố đưa bé ôm lấy nó, yêu cầu Cát Y lấy một ống thuốc mê.

Cu Mập vừa nhìn thấy kim tiêm liền sợ hãi òa khóc, không ngừng giãy giụa. Tăng Lý nghe thấy mà cũng nóng ruột. Ngải Cảnh Sơ vẫn bình thản: “Chúng tôi không có cách gây mê toàn bộ, nên anh chị phải giữ chặt đứa bé”. Nói xong, Ngải Cảnh Sơ tiêm trực tiếp vào vị trí gần vết thương trong miệng cu Mập.

Dù mũi kim cực kỳ mảnh, nhưng vẫn khiến cho đứa bé cảm thấy đau, nó giãy giụa. Chủ nhiệm Lý giữ chặt cầm cu Mập, vợ anh ta cũng đè chặt thẳng bé lại.

Lúc Ngải Cảnh Sơ rút chiếc dĩa ra, máu chảy không ngừng. Tăng Lý vừa trông thấy đã trắng bệch mặt, vội vàng quay đầu đi.

Cát Y dùng cái kẹp bông cầm máu, khử trùng vết thương.

Có lẽ do tác dụng của thuốc tê, cu Mập dần thôi khóc. Tăng Lý tò mò ngó đầu vào xem, Ngải Cảnh Sơ đang khâu vết thương, ánh đèn không rõ lắm. Cu Mập vẫn còn thút thít, miệng hé ra rồi lại ngậm vào. Trong tình huống như vậy, Ngải Cảnh Sơ hết sức cẩn thận, hai tay linh hoạt di chuyển cây kim. Máu theo đường chỉ chảy ra càng nhiều, Tăng Lý không dám nhìn nữa, lập tức rút đầu lại.

Xong xuôi, Ngải Cảnh Sơ dặn dò Cát Y mấy câu rồi mới đi ra khỏi phòng y tế.

Vừa ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy Tăng Lý.

Ban nãy, chủ nhiệm Lý thấy con trai không còn vấn đề gì mới quay ra cảm ơn mọi người và bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại Tăng Lý vẫn chờ ở ngoài.

Thấy Ngải Cảnh Sơ đi ra, cô gật đầu chào hỏi.

“Cô cũng ở đây?” Ngải Cảnh Sơ có chút ngạc nhiên.

“Đứa bé là con của đồng nghiệp với tôi.” Tăng Lý giải thích.

“Đứa bé không sao rồi. Tạm thời như vậy, mai về thành phố thì đưa vào bệnh viện kiểm tra.” Anh nói.

Dưới ánh đèn, Tăng Lý thấy khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ hơi ửng đỏ, có lẽ là do sốt cao. Anh nói sau khi uống thuốc

cảm rất dễ bị buồn ngủ, chắc là anh vừa ngủ thì bị người ta gọi dậy.

“Cảm ơn thầy.” Tăng Lý nói.

Không ngờ chỉ trong một buổi tối mà cô lại nói nhiều câu cảm ơn với anh như vậy.

“Chuyện nhỏ thôi!” Anh vẫn đáp lại bằng một câu ấy, nhưng giọng điệu lúc này có vẻ uể oải.

Hai người cùng nhau ra khỏi hành lang của phòng y tế, đến lối rẽ, Ngải Cảnh Sơ nói với Tăng Lý: “Cô ở đây chờ tôi một chút, tôi đi lấy đồ trả lại cho cô”.

Đồ mà anh nói chính là mấy thứ cô mang cho anh khi này. Nếu bây giờ anh không đưa trả cô, không biết đến khi nào mới trả được, cũng không biết cô có cần gấp hay không.

Tăng Lý bỗng nhớ tới trong ba lô kia còn có áo cô mượn của người khác: “Tôi đi cùng thầy, đằng nào bây giờ về phòng tôi cũng không ngủ được ngay”.

Ngải Cảnh Sơ im lặng đồng ý.

Tăng Lý đi cùng anh vào tòa nhà chính, đợi thang máy lên tầng sáu. Ngải Cảnh Sơ dùng thẻ từ mở cửa, Tăng Lý do dự không biết nên vào hay là đứng ngoài này chờ.

Vậy mà cửa vừa mở ra, đã nghe tiếng chuông điện thoại của Ngải Cảnh Sơ. Có lẽ vừa rồi anh ra ngoài vội vàng nên không kịp cầm theo di động. Tiếng chuông từ phòng ngủ liên tục truyền tới, không biết đã vang bao lâu, Ngải Cảnh Sơ nhanh chóng đi vào nhận điện.

Tăng Lý cứ đứng bên ngoài như thế. Một người vừa từ thang máy đi ra, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, sau đó mới mở cửa phòng bên cạnh đi vào.

Hơn nửa đêm, một người phụ nữ tóc tai bù xù đứng ngoài cửa một căn phòng sang trọng, cửa mở, cũng không đi vào, lại chẳng có ý muốn đi. Chẳng cần nghĩ cũng biết bị người ta hiểu lầm mình làm nghề gì.

Tăng Lý nhìn trần nhà, lấy dũng khí đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Đèn phòng khách và phòng ngủ sáng choang, Ngải Cảnh Sơ đang ở trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại. Tăng Lý liếc mắt nhìn vào bên trong, tấm chăn trắng tinh nhăn nhúm, rõ ràng là khi nãy anh đang ngủ thì bị gọi dậy.

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy tiếng đóng cửa thì ngó ra ngoài xem. Tăng Lý đang đứng ngoài phòng khách, đối diện với anh.

Anh chỉ vào sofa, ý bảo cô ngồi xuống.

Tăng Lý phát hiện trên bàn trà có một hộp thuốc đã mở nắp và bình giữ nhiệt cô đưa Ngải Cảnh Sơ khi này.

Sau đó, cô nghe thấy anh nói một câu: “Sáng mai về”, rồi kết thúc trò chuyện.

Ngải Cảnh Sơ cúp máy, đi đến bàn trà cầm bình nước đổ nước còn thừa đi rồi đem rửa sạch, lau khô, bỏ vào trong túi của Tăng Lý. Hai người đang định nói chuyện thì đến lượt điện thoại của Tăng Lý vang lên.

Là chủ nhiệm Lý gọi.

“Tiểu Tăng, em chưa đi nghỉ à?”

“Chưa, anh Lý, bé Mập sao rồi?”

“Bác sĩ Cát cho nó uống thuốc để nó ngủ rồi, mẹ nó đang trông.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Anh vừa đi tìm em mà không thấy, nghe tiểu Ngô nói em và bác sĩ Ngải kia quen biết, phải không?” Chủ nhiệm Lý lại hỏi.

Tăng Lý nghe vậy, quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ, thấy anh cũng đang nhìn mình.

Rút kinh nghiệm lần trước, Tăng Lý không dám bàn luận về người ta sau lưng. Hơn nữa chủ nhiệm Lý dù sao cũng là cấp trên, cô không tiện tắt máy, vì vậy đành nhìn Ngải Cảnh Sơ cười ngây ngô một cái rồi đẩy cửa ra ngoài ban công nói chuyện tiếp.

Thấy cô không trả lời, chủ nhiệm Lý lại hỏi: “Vừa nãy em đi về cùng bác sĩ Ngải đó phải không?”.

Tăng Lý quay đầu lại, nhìn qua lớp cửa kính, Ngải Cảnh Sơ vừa cởi áo khoác ngoài, dựa lưng vào sofa, có vẻ như đang ngồi chờ cô.

Nghe câu hỏi của chủ nhiệm, Tăng Lý không khỏi giật mình. Vừa rồi Ngải Cảnh Sơ đưa cô về, cũng vô tình gặp chủ nhiệm Lý trước cửa quán bar, tuy rằng hai người họ không nói chuyện, nhưng chắc chắn Ngải Cảnh Sơ vẫn còn nhớ, cô buộc phải thừa nhận: “Vâng, thời gian này em đang đeo niềng răng mà, anh ấy là bác sĩ điều trị của em”.

“Thế à, anh không biết, lúc nãy không kịp chào hỏi.”

Tăng Lý cười cười cho qua.

“Cậu ấy là ân nhân gia đình anh, nhất định phải cảm tạ cậu ấy.”

“Vâng.”

“Vì thế, em nhất định phải giúp anh hẹn cậu ấy, vợ chồng anh muốn mời cậu ấy ăn cơm.”

Đối phương liên tục nhờ Tăng Lý chuyển lời cảm ơn tới Ngải Cảnh Sơ, khiến cô đồng ý không được mà từ chối cũng chẳng xong.

Chủ nhiệm Lý là người nổi tiếng đông dài ở thư viện, mỗi lần họp, anh ta đều nói trái nói phải đến mức nước miếng bay tứ tung mới nhớ đến xem đồng hồ và thốt lên: “Chết, sắp hết giờ rồi, chúng ta bàn chuyện chính thôi!”.

Mãi mới kết thúc cuộc điện thoại, Tăng Lý thở dài, xoa xoa bàn tay đã lạnh cứng, đi vào phòng khách.

Cô sững sờ. Ngải Cảnh Sơ đang ngồi trên sofa mà ngủ.

Tăng Lý nhẹ nhàng tiến gần vài bước, thử thăm dò một tiếng: “Ngải... Cảnh Sơ...”. Cô gọi rất khẽ, vừa sợ anh chỉ nhắm mắt để đẩy, vừa sợ anh thực sự đang ngủ, ngộ nhỡ lớn tiếng lại đánh thức anh dậy.

Ngải Cảnh Sơ không có phản ứng, nhịp thở dài và đều đặn. Có lẽ do tác dụng của thuốc, hoặc anh thật sự rất mệt. Tăng Lý yên lặng đợi vài phút, phát hiện Ngải Cảnh Sơ ngủ rất sâu giấc.

Đầu anh hơi nghiêng, tựa trên gối dựa của sofa. Dưới ánh đèn da cam, gương mặt anh tản ra một thứ cảm giác

khiến người khác vừa nhìn đã thích, một tay để trên người, một tay đặt trên tay vịn, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi khẽ động. Dáng vẻ anh lúc này hiền hơn so với bình thường.

Tăng Lý bối rối không biết nên làm gì.

Cuối cùng, cô đi vào phòng ngủ lấy chăn.

Tầm chăn xẹt qua một góc bàn, không cẩn thận làm rớt cái túi xuống đất. Một tiếng động khá lớn vang lên. Tăng Lý vội vàng nhìn Ngải Cảnh Sơ, may là anh không bị đánh thức.

Cô cẩn thận nhặt túi đồ lên bàn, rồi khom người đắp chăn cho anh. Cánh tay vịn trên thành ghế quá xa nên lộ ra ngoài. Mười đầu ngón tay rất gọn gàng, không có một chút móng tay thừa nào, thậm chí có những chỗ còn bị biến dạng, có lẽ do bị cắt quá nhiều. Da tay anh trắng và sạch sẽ. Đây là đôi bàn tay dùng để cứu người.

Những người đàn ông cần dùng bàn tay để làm việc có phải ai cũng như vậy hay không?

Tăng Lý do dự một lát rồi lại cúi xuống cầm lấy bàn tay kia, nhẹ nhàng đặt lên chân anh. Có thể do tay cô lạnh, anh khẽ nhúu mày. Tăng Lý vội vàng rút tay về, anh hơi nghiêng đầu sang một bên, vẫn ngủ say.

Làm xong tất cả, cô cầm túi đồ lên, tắt đèn và ra khỏi phòng, chậm rãi đóng cửa lại.

Về phòng một lúc lâu nhưng Tăng Lý vẫn không ngủ được, vừa lạ giường, vừa quá giấc. Cô nằm trên giường, hết nhìn rèm cửa lại nhìn trần nhà, không biết qua bao lâu mới thiếp đi, nhưng lại mơ mơ màng màng, những giấc mộng đứt đoạn chồng chất như có bóng đen đè lên người, khiến cô không thể hô hấp.

Tăng Lý gắng sức đập tung chăn, ép mình tỉnh lại.

Cô nhìn đồng hồ, đi ra cửa sổ kéo rèm cửa. Tuyết đã ngừng rơi, chân trời có những mảng xám trắng mờ ảo.

Cuối cùng Tăng Lý quyết định ra ngoài.

Đông Sơn là điểm ngắm mặt trời mọc khá nổi tiếng. Do tuyết lớn gió to nên không có xe cộ đi lại, chỉ có cáp treo hoạt động. Nhà nghỉ Đông Sơn cách đỉnh núi không xa, có thể ngồi cáp treo hoặc tự đi bộ lên đều được.

Đêm qua tuyết rơi dày nên hiện giờ người đi xem mặt trời mọc khá thưa thớt.

Lúc Tăng Lý ra cửa thì bắt gặp mấy đồng nghiệp cũng đi ngắm bình minh. Cô không dám một mình leo núi, bèn nhập hội cùng mọi người.

Một thùng cáp treo có thể chứa được hơn hai mươi người. Dọc đường, ai nấy cũng đều hào hứng, liên tục chụp ảnh kỉ niệm, chỉ có Tăng Lý một mình ngồi lặng im trong góc.

Cáp treo đến nơi, mọi người đổ xô ra ngoài kiếm chỗ ngắm cảnh, không hề chú ý tới Tăng Lý đang đi về một chỗ hẻo lánh.

Cô không đi ngắm mặt trời mọc cùng mọi người, mà vòng theo bức tường bao của ngôi chùa trên đỉnh núi. Tuyết phủ mặt đất rất dày, nơi này ở vị trí khá cao nên đi lại có phần khó khăn. Tăng Lý cảm thấy ngạt thở, nhưng cô càng đi càng nhanh, đến khi không xê dịch nổi chân nữa, cô ngồi phịch xuống, khuôn mặt kề sát vào tuyết, bất động hồi lâu.

Một lát sau, Tăng Lý nghe thấy tiếng người hét lớn ở vách núi bên kia, từng đợt âm thanh nối tiếp nhau, hình như trời sắp sáng.

Cô cố chống tay đứng dậy, tiếp tục bước về phía trước.

Cuối cùng cũng trông thấy tám điều khắc khóa đồng tâm. Dây xích bảo vệ chung quanh và tay vịn sắt bên vách núi đều đã được treo kín khóa đồng, từng lớp chồng chất lên nhau đến nỗi không còn một khe hở nào, không thể nhìn ra hình dạng dây xích ban đầu nữa.

Tăng Lý đến gần, ngồi xuống nhìn.

Mỗi chiếc khóa đều được khắc dòng chữ: Vĩnh viễn một lòng, trăm năm hòa hợp.

Nhưng, đó không phải thứ cô muốn tìm.

Chiếc khóa cô đang tìm không chỉ có tám chữ này, mà mặt trái còn viết tên cô và anh. Mùa hè năm ấy, hai người tới đây, chính anh đã tự tay khắc từng nét lên chiếc khóa.

Găng tay quá dày khiến Tăng Lý cảm thấy vương vীu, cô lập tức tháo ra, dùng đầu ngón tay lật trở từng chiếc khóa.

Lát sau, cô bỗng nhiên cảm thấy mình thật ngốc. Đã qua nhiều năm như vậy rồi, nét chữ sao còn rõ nét? Vì thế, cô bỏ qua những chiếc khóa mới, tìm những chiếc đã bị gỉ.

Kim loại chồng chéo lên nhau, hừng sương phơi nắng trong thời gian dài nên bề mặt đã bị bao phủ bởi gỉ sắt. Tăng Lý dùng tay chà sát sạch sẽ rồi cúi sát vào nhìn cho rõ.

Đầu óc cô lúc này rất tỉnh táo, không muốn khóc, cũng không hề rơi nước mắt.

Dần dần, cảm thấy chân đã tê dại, Tăng Lý ngồi bệt xuống.

Nhưng tìm mãi, hết cái này đến cái khác... đều không phải.

Bên kia đỉnh núi bỗng nhiên ửng đỏ. Tiếng reo hò phấn khích vang trời.

Sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt Tăng Lý.

Cô tưởng là một người qua đường, nên xê dịch sang một chỗ nhường lối. Nhưng đối phương không hề đi, mà hỏi: “Đang làm gì vậy?”.

Tăng Lý nghe tiếng nói thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ, cô xấu hổ: “Sao lại là thầy?”.

“Tôi vừa dậy, tự nhiên muốn đi xem mặt trời mọc.”

“Vậy thầy đến muộn rồi.” Ánh mặt trời đầu tiên đã chiếu xuống mà anh vẫn còn ở đây với cô.

“Đang tìm cái gì thế?” Ngải Cảnh Sơ không hề để ý tới câu nói của Tăng Lý, tiếp tục truy hỏi.

“Trước đây tôi từng treo một cái khóa ở chỗ này.”

“Bao lâu rồi?” Anh lại hỏi.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy tức giận: “Không liên quan đến thầy”.

“Tôi biết ở đây người ta vài tháng sẽ thay dây xích một lần. Cho nên toàn bộ khóa treo trên dây xích cũng bị ném đi, nếu không nặng quá dây xích sẽ bị đứt.”

Nói xong, Ngải Cảnh Sơ nhìn xuống tay Tăng Lý. Ngón tay cô vừa bần vừa đỏ bồng vì lạnh, mu bàn tay hình như đã bị xước.

Thực ra, anh đã đứng từ xa nhìn cô được một lúc khá lâu.

Ngủ dậy, anh định quay về chùa Đông Sơn ngay, nhưng mở cửa sổ thấy sắc trời khá tốt, đột nhiên nhớ tới tối qua Tăng Lý hỏi có đi ngắm mặt trời mọc không, thế nên anh mới quyết định lên núi.

Anh không ngồi cáp treo mà đi bộ. Tới nơi, thấy Tăng Lý ngẩn ngơ đi một mình trên con đường nhỏ, anh cảm thấy không yên tâm nên đã đi theo.

Ban đầu, anh không có ý định quấy rầy cô, nhưng rốt cuộc cũng không kiềm chế được mà lên tiếng.

“Đứng lên đi!” Anh nói.

“Tôi không tìm nữa rồi, chỉ ngồi đây xem chút thôi.”

“Tăng Lý.”

“Mặt trời mọc rồi đấy, thầy mau đi xem đi. Không cần lo chuyện ở đây.” Tăng Lý có phần bực bội, cô tiếp tục xê dịch ra một chút, tỏ ý tránh đường cho anh đi. Nói xong, cô lại làm như chăm chú xem khóa.

Ngải Cảnh Sơ ngồi xồm bên cạnh cô, chậm rãi nói: “Đêm qua cô không về nhà nghỉ được không phải chuyện tôi cần lo, đứa trẻ đó xảy ra chuyện không phải chuyện tôi cần lo, cô ở đây làm chuyện điên rồ cũng không phải chuyện tôi cần lo. Nhưng, Tăng Lý, chuyện gì tôi cũng đều đã lo mất rồi”.

Gió lại bắt đầu thổi, ù ù bên tai hai người.

“Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô không phải trẻ con nữa rồi, cuộc sống con người ta sao có thể kí thác vào một vật như chiếc khóa này được.”

Bên kia sườn núi, ánh mặt trời đã rực rỡ. Người ta hướng về phía mặt trời mà hô lớn những câu nói, những cái tên.

Đột nhiên, một cô gái nhìn ra hướng biển lớn, hét lên:

“Tạ Tiểu Vũ! Em yêu anh!”

Nói tiếp đó là một giọng nam kích động: “Anh biết!”.

Một trận cười giòn tan vang lên.

Giữa bầu không khí náo nhiệt này, đáy lòng Tăng Lý đột nhiên nổi lên những cơn sóng cuộn cuộn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Xin lỗi.” Cô thì thầm.

Ngải Cảnh Sơ tốt như vậy, nhưng trong lúc hờn dỗi cô lại nói những lời khiến anh tổn thương.

“Xin lỗi.” Cô lặp lại.

Ngải Cảnh Sơ im lặng đưa cho cô chiếc khăn tay.

“Có phải nhìn tôi rất buồn cười không?” Cô hỏi.

Anh muốn nói gì đó để an ủi cô, nhưng căn bản không nghĩ ra được câu nào, rốt cuộc đành im lặng.

Cô lại nói: “Tôi từ nhỏ đã ngốc nghếch, sợ người lạ, nhát gan, trí nhớ kém. Bạn bè mất có mười phút là thuộc bài, còn tôi phải mất một tiếng đồng hồ. Nhiều lần học mãi mới thuộc, cuối cùng đứng trước mặt giáo viên lại quên sạch không còn một chữ”.

...

“Có lần trong giờ thể dục tổ chức chơi bóng rổ, một cậu bạn ném quả bóng về phía tôi, tôi chạy ra đỡ, bị quả bóng đập vào ngón tay, đau mà không dám nói, sợ thầy giáo và

bạn bè nói tôi ẻo lả. Về nhà tôi cũng không dám nói với mẹ, sợ mẹ đến trường tìm giáo viên. Lúc ấy tôi vừa chịu đựng vừa nghĩ, gắng nhẫn nhịn mấy ngày sau sẽ khỏi. Nhưng không ngờ đốt ngón tay càng ngày càng sưng to. Mẹ đưa tôi đi khám, bác sĩ nói, để quá lâu, không thể chữa lành hẳn”.

Tăng Lý bình tĩnh tường thuật lại những chuyện vặt vãnh ấy, dường như nếu lúc này không nói ra, không tìm ai trút giận một lúc, thì cô sẽ phát điên.

“Từ lúc mười lăm tuổi đến giờ tôi chỉ yêu duy nhất một người. Tính cách nhút nhát như tôi, không ngờ lại thích anh ấy trước, ngốc nghếch theo đuổi anh ấy nhiều năm liền. Chúng tôi đã từng tới đây, anh ấy nói, treo một cái khóa ở đây rồi ném chìa khóa đi thật xa, như vậy chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nhau không rời”.

...

“Rất ngu ngốc, rất ấu trĩ, rất nực cười. Đúng không? Lúc người ta đang yêu, hình như IQ đều xuống thấp. Sau này tôi cũng đến đây vài lần, nhưng đều không tới chỗ này. Không hiểu sao đêm qua tôi lại đột nhiên muốn tới đây, tôi nghĩ, cứ đến xem xem, không biết cái khóa kia còn ở đây không”.

Nghe xong câu chuyện của cô, Ngải Cảnh Sơ nhìn đi chỗ khác, im lặng rất lâu.

Cô cười khỏ: “Tôi thật là...”.

Tăng Lý bắt đầu hối hận vì không ngăn được cái miệng mình. Bình thường cô rất ít khi nói những chuyện này với người khác, thậm chí cả Mã Y Y cô cũng không nói, vậy mà hôm nay lại có thể trút hết ra trước mặt Ngải Cảnh Sơ.

Mọi người trên đỉnh núi bắt đầu kéo nhau đi xuống. Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý đang đứng ở con đường duy nhất lên núi, thỉnh thoảng có người tò mò ngoái đầu nhìn hai người, nhưng đa phần đều nhanh chóng đi qua, không để ý nhiều.

“Gặp tôi đúng là phiền phức cho thầy”, cô nói, “Thật là không phải!”.

Lúc này mặt trời đã lộ diện hoàn toàn, tỏa ra ánh nắng hồng rực, nhẹ nhàng mà ấm áp. Ngải Cảnh Sơ đứng đối diện với Tăng Lý, quay lưng về phía đông nên cô không thấy rõ sắc mặt anh, chỉ nghe thấy anh thở dài một hơi rồi nói: “Đưa tay đây tôi xem”.

“Cái gì?”

“Bàn tay bị bóng rổ đập vào!”

Tăng Lý giơ tay trái đến trước mặt Ngải Cảnh Sơ.

Cô gầy, người dong dỏng cao, xương nhỏ, thế nên ngón tay khá dài và mảnh, nhưng rất đẹp. Ngón út có một đốt

giống như mụn cơm trên thân cây, hoàn toàn không hài hòa với cả bàn tay.

Ngải Cảnh Sơ cầm lấy tay Tăng Lý, lật qua lật lại quan sát một hồi.

Tay cô lúc này đã dính đầy gỉ sắt, khiến tay anh cũng bị nhiễm bẩn.

“Bị u nang hạch rồi.” Anh buông tay cô ra, kết luận một câu.

“Cũng lâu rồi, chỉ xấu một chút, cũng không có vấn đề gì.”

Anh không đáp lại.

Đột nhiên, Tăng Lý thấy Ngô Văn Hà và mấy người đồng nghiệp đi tới, mỗi lúc một gần cô và Ngải Cảnh Sơ, nhất thời cô trở nên căng thẳng. Ngô Văn Hà nổi tiếng là phát thanh viên của toàn cơ quan, hễ chuyện gì lọt vào tai cô ấy thì sẽ ngay lập tức ra khỏi tai kia một cách hoành tráng gấp bội. Nếu để cô ấy thấy mình ngồi khóc ở đây, không biết sẽ bị tra hỏi đến mức nào, huống hồ bên cạnh còn có Ngải Cảnh Sơ.

Nhất định sẽ vượt quá khả năng chịu đựng của Tăng Lý.

Phụ nữ văn phòng thường có hai thú vui, một là giới thiệu đối tượng cho những cô gái độc thân, hai là rủ tai nhau tin giật gân.

Tăng Lý vội đưa tay lên lau nước mắt rồi nói với Ngải Cảnh Sơ: “Thầy đi đâu bây giờ?”.

“Lên núi.”

“Tôi xuống núi.” Nói xong, cô lập tức đứng dậy, đi xuống núi.

Về đến nhà nghỉ còn chưa đến tám giờ, Tăng Lý thấy buồn ngủ, bèn thay quần áo leo lên giường, kết quả lại bị Mã Y Y đánh thức.

“Trời ạ, cậu đi du lịch mà giờ này vẫn ngủ à? Mặt trời sắp xuống núi đến nơi rồi mà còn chưa dậy.” Mã Y Y thấy Tăng Lý đầu bù tóc rối thì cau mày.

“Mấy giờ rồi? Đã tối rồi à?” Tăng Lý vừa day trán, vừa ngáp, rèm cửa khá dày nên không thấy rõ bên ngoài.

“Bà già! Mặt trời sắp xuống núi chỉ là cách nói phóng đại thôi ạ.”

“Ồ.” Tăng Lý vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Đến giờ ăn trưa rồi, đồng nghiệp của cậu gọi cậu xuống ăn kia.”

Tăng Lý chậm chạp đi đánh răng rửa mặt.

“Anh chàng đẹp trai kia lúc nào về?” Mã Y Y ngồi trên giường nói vọng vào.

“Anh chàng nào?” Tăng Lý miệng đầy bọt kem đánh răng, khó hiểu hỏi lại.

“Trời ạ. Tăng Lý! Cậu chỉ mới rời tổ được một ngày một đêm mà sao đã biến thành cái dạng này rồi?”, Mã Y Y lần thứ hai kêu trời, “Đừng hòng lấp liếm, vừa nãy tớ đã được nghe sự tích huy hoàng đêm qua rồi. Nghe nói bạn trai cậu đã cứu vớt thế giới này!”.

Phụt!!! Tăng Lý phụt ngụm nước trong miệng ra.

Cô lấy tay lau bọt kem đánh răng, chạy ra ngoài hỏi: “Cậu nói cái gì?”.

Sau đó, Mã Y Y tường thuật lại toàn bộ sự việc nghe được.

Tăng Lý kêu thảm thiết: “Ngô Văn Hà đúng là đồ ba hoa, tớ thừa nhận quen biết Ngải Cảnh Sơ, còn những chuyện khác đều không phải sự thật”.

“Họ nói tôi qua cậu một mình xuống núi là để đón anh ta.”

“Tớ đi đón cậu đấy chứ!” Tăng Lý bức bối.

“Ừ nhỉ!”, Mã Y Y chợt nhớ ra, “Nhưng mà tôi qua cậu nói với tớ là đi cùng đồng nghiệp cơ mà?”.

“Chuyện đó tớ giải thích sau.”

“Họ còn nói hai người các cậu hẹn nhau đi ngắm mặt trời mọc.”

“Nói vớ vẩn!”

“Họ còn nói...”

“Nói gì?”

“Cậu có bạn trai vừa giàu có vừa đẹp trai mà giấu giếm, không giới thiệu với mọi người. Nếu không phải hôm qua xảy ra chuyện khẩn cấp như vậy thì còn bị cậu tiếp tục lừa gạt. Thảo nào trước đây giới thiệu cho cậu nhiều người thế mà toàn bị cậu gạt đi, hóa ra là hoa đã có chủ.”

Mã Y Y nói xong nhìn thấy Tăng Lý cấp tốc thay quần áo.

“Cậu làm gì thế?”

“Tớ đi tìm Ngải Cảnh Sơ làm chứng. Nói rõ cho bọn họ biết.”

“Đi rồi còn đâu.” Mã Y Y nói.

“Đi?”

“Ừ, anh ta ăn sáng xong liền trả phòng.”

“Sao cậu biết?”

“Haiz... nói tiếp chuyện lúc nãy.” Mã Y Y đặc ý.

“Nói đi.”

“Anh ta từ bên ngoài về nhà nghỉ ăn sáng, bắt gặp đồng nghiệp của cậu. Máy bà cô đó xúm lấy xin số điện thoại anh ta, còn nói sau này đăng kí khám bệnh sẽ không phải xếp hàng cả ngày nữa, đến bệnh viện Đại học A chỉ cần nói có người quen là được. Để cảm ơn anh ta, họ hứa nhất định sẽ thay anh ta để ý cậu, không để cậu ở đơn vị bị bắt nạt. Kết quả, cậu đoán xem anh ta nói gì?”

Tăng Lý suy nghĩ một lát, đáp: “Tôi không quen Tăng Lý?”. Với biểu cảm và giọng điệu của Ngải Cảnh Sơ, khẳng định anh ta sẽ khiến cho đám bà cô kia tiêu tan cả tôn nghiêm lẫn hy vọng.

“Sai.”

“Tăng Lý là ai?”

“Sai sai sai.”

“Rốt cuộc anh ấy nói gì?”

“Anh ta nói: Cảm ơn!”

“Cảm ơn?!” Tăng Lý sững sốt.

“Cho nên, Tăng Lý à, cậu chuẩn bị đèn tị đi được rồi đây!” Mã Y Y tủm tủm cười nhéo nhéo má Tăng Lý một cái.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Ngải Cảnh Sơ quay về chùa Đông Bình, dọc đường gặp rất nhiều công nhân đang cào tuyết. Đến lưng chừng núi, anh nhìn thấy xe của mình.

Mui xe và thùng xe bị tuyết phủ kín.

Không biết bọn trẻ nhà ai nghịch ngợm đã vẽ lên lớp tuyết trên xe anh một hình trái tim thật to. Anh thông thả bước đến, cạnh xe còn có vài người khách du lịch, trông dáng vẻ có lẽ là học sinh. Họ đang mãi vẽ thêm một mũi tên xuyên qua hình trái tim, chỉ có duy nhất một nữ sinh chú ý

tới Ngải Cảnh Sơ. Mãi đến khi anh bấm nút trên điều khiển từ xa, một tiếng “tít” vang lên, đèn trong xe bật sáng, đám học sinh mới biết anh là chủ nhân, vội vàng kéo nhau bỏ đi.

Cô gái có đôi mắt to kia phản ứng chậm, không kịp chạy đi nên bị tóm tại trận.

Chạy một đoạn khá xa, nhóm học sinh kia quay đầu lại, thấy Ngải Cảnh Sơ căn bản không thèm để ý nên dừng chân, nhìn cô gái kia mà cười.

Một cậu con trai chạy tới vừa cười vừa kéo cô bạn còn đang ngây người: “Này, có đi không?”.

Lúc ấy cô gái mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi nhưng không cẩn thận làm rơi di động trong túi áo ra. Chạy được vài bước mới phát hiện, định quay lại nhặt thì đã thấy Ngải Cảnh Sơ cầm lên. Cô gái đỏ mặt tiến lại gần nhận lấy di động.

“Cảm ơn anh.”

Đột nhiên Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Các em bao nhiêu tuổi rồi?”.

Cô gái ngạc nhiên: “Mười chín”.

Ngải Cảnh Sơ đứng ngây một lúc, bất chợt nghiêm mặt lại, anh mở cửa lên xe.

Mười chín tuổi...

Với anh mà nói, thực sự đã là một chuyện rất xa xôi...

Nghiên cứu sinh dưới trướng của anh đều đã ngoài hai mươi, thậm chí còn có nhiều người lớn tuổi hơn anh, họ là bác sĩ được cử đi học bồi dưỡng.

Ngải Cảnh Sơ rất thông minh nên thời gian học khá nhanh, thế nhưng anh chưa bao giờ suy nghĩ về những chuyện khác. Người ta khi mười chín tuổi thì đang làm gì? Sinh viên đại học năm nhất, năm hai, đều có thể thỏa sức yêu đương.

Còn mười lăm tuổi thì sao?

Thắt dây an toàn xong, Ngải Cảnh Sơ quay đầu nhìn sang ghế phụ bên cạnh, thấy hai chai nước khoáng. Một chai còn đầy, một chai đã bị anh uống hơn nửa.

Anh cầm chai nước uống dở lên quan sát.

Cũng giống nhiều người trong nghề, Ngải Cảnh Sơ có một thói quen là ưa sạch sẽ, từ chuyện ăn uống đến bất luận chuyện gì. Sáng nay bị Tăng Lý làm bẩn tay, sau khi leo lên núi, chuyện đầu tiên anh làm là vào chùa xin nước rửa tay. Nước để cách đêm anh cũng sẽ không uống, vì thế anh ít khi uống nước đóng chai đã mở nắp.

Vậy mà hiện tại, anh lại mở nắp chai nước đang uống dở kia ra, ngửa đầu uống một ngụm.

Chất lỏng trong suốt chậm rãi qua miệng, chảy xuống thực quản, đi vào trong cơ thể.

Thật lạnh!

Chương 5

Lần tiếp theo Tăng Lý gặp lại Ngải Cảnh Sơ đã là một tháng sau, chính xác thì không phải cô đi tìm anh, mà là đến bệnh viện để khám lại.

Nộp phiếu hẹn tái khám cho y tá, Tăng Lý an vị ngồi chờ ở ngoài đại sảnh. Bệnh viện rất đông người, có lẽ là sau kì nghỉ Tết, bệnh nhân một tháng dồn lại. Tăng Lý tới trễ có một chút mà phải ngồi đợi hơn tiếng đồng hồ vẫn chưa đến lượt mình. Một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh bắt chuyện với cô: “Chờ lâu quá chị nhỉ!”.

Vừa thấy cô gái mở miệng, Tăng Lý không kìm được thốt lên: “Hàm răng chị trắng quá!”.

Cô gái thích thú cười: “Ai cũng nói thế”.

“Đeo niềng răng mà còn giữ trắng được như vậy, thật không dễ dàng gì.”

Cô gái cười cười, lấy chiếc gương nhỏ trong túi ra ngắm nghía: “Em còn đang định đi rửa lại”, ngừng một lúc, cô gái bực bội nói, “Điên mất, chờ sốt cả ruột. Bệnh viện cũng là một ngành dịch vụ, sao có thể như vậy chứ”.

“Ừ.” Tăng Lý cũng thờ dài.

Hơn mười một giờ, rốt cuộc cũng đến lượt cô.

Tăng Lý vội vàng vào phòng khám. Chu Văn vừa nhìn thấy cô đã nói: “Tăng Lý, chị chờ một chút, bệnh nhân trước vẫn chưa xong”, sau đó, lại ngồi xuống bên giường bệnh tiếp tục công việc.

Người được gọi vào trước Tăng Lý là một cậu nhóc vẫn còn mặc đồng phục học sinh, hình như cũng bị lỏng niềng răng.

Chu Văn hỏi: “Rớt mấy cái mắc cài?”

“Hai cái.” Cậu bé đáp.

“Nghỉ Tết ăn nhiều đồ ngon quá phải không, làm sao lại rơi?”

“Gặm một cái sườn lợn nhỏ.”

“Quên hết lời dặn của thầy Ngải và bác sĩ Chu rồi phải không?”, Chu Văn nhẹ nhàng quở trách thằng bé: “Đã dặn là không được ăn đồ cứng, đồ lạnh, đồ nóng, lần sau mà còn như vậy nữa là chị mặc kệ em đấy nhé”.

Thằng bé lè lưỡi.

Nghe cuộc đối thoại, Tăng Lý đứng bên cạnh bỗng cảm thấy xấu hổ. Cô là người lớn mà vẫn quên lời dặn của bác sĩ đấy thôi.

Tăng Lý đưa mắt nhìn xung quanh, Ngải Cảnh Sơ đang đứng cạnh một giường bệnh. Anh mặc áo blouse trắng dài, so với lúc mặc đồ bình thường thì hoàn toàn khác nhau, toàn thân toát lên một sự lạnh lùng khó tả khiến người ta cảm thấy xa cách.

Mấy phút sau, một nữ sinh khác đi đến hỏi: “Chị Chu tí nữa ăn gì để em gọi, thầy Ngải mời cơm”.

Tăng Lý vô cùng kinh ngạc: “Mọi người buổi trưa không nghỉ sao?”

“Mỗi ngày chỉ có một tiếng nghỉ trưa, vừa ăn xong một phút sau đã phải làm việc. Hôm nay đông bệnh nhân thế này thì ăn cũng chẳng có thời gian ấy chứ”.

Lúc này, điện thoại Tăng Lý đổ chuông, là mẹ cô gọi đến.

“Tiểu Lý, mọi người vẫn đang chờ con.”

Mẹ Tăng đã sắp xếp cho cô một cuộc gặp mặt, biết là hôm nay cô xin nghỉ làm để đi khám lại nên hẹn vào lúc ăn trưa. Không biết phải chờ lâu thế này, giải thích qua điện thoại một hồi vẫn không thể từ chối, hiện giờ hai người đã đợi ở nhà hàng, chỉ còn thiếu mình cô.

Tăng Lý hỏi Chu Văn xem còn phải đợi bao lâu nữa.

“Niềng răng của chị có bị rớt mắc cài không?”

“Có.” Tăng Lý xấu hổ đáp.

Chu Văn kêu lên: “Sao mọi người không ai chịu nghe lời thế? Phải hai mươi phút nữa mới xong bệnh nhân kia, làm cho chị ít nhất cũng nửa tiếng.”

Tăng Lý nhìn đồng hồ: “Không kịp rồi. Tôi phải đi trước. Buổi chiều quay lại được không?”

“Sao thế?”

Tăng Lý và Chu Văn so về tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều lắm, tiếp xúc vài lần cũng coi như thân, cho nên cô cũng không vòng vo, chấp tay trước ngực ra vẻ cầu xin: “Tôi phải đi em mặt. Không kịp rồi, không đến sẽ bị mắng!”

Chu Văn bật cười: “Thế hả?”

“Ừm.” Tăng Lý nhú mày gật đầu.

“VẬY CHỊ ĐI NÓI VỚI THẦY NGẢI ĐI.”

Tăng Lý sừng sốt.

Chu Văn cười: “Trêu chị thôi. Chị đi đi, chiều quay lại.”

Sau đó, Tăng Lý vội vã ra khỏi bệnh viện, bắt taxi đến chỗ hẹn.

Ngải Cảnh Sơ xong việc, ngồi xuống ghế nghỉ. Bệnh nhân tiếp theo là Tăng Lý. Bệnh án của cô đặt trên cùng, vừa liếc mắt anh liền nhìn thấy cái tên kia.

Anh hỏi: “Chu Văn, bệnh nhân tiếp theo đâu?”

Chu Văn đứng lên: “Chị Tăng Lý tới từ sáng, ngồi đợi gần đến lượt thì có việc gấp nên nói với em cho chị ấy lùi sang chiều.” Cô sợ Ngải Cảnh Sơ có ấn tượng xấu với Tăng

Lý và nghĩ rằng mình tự ý quyết định nên vội vàng giải thích.

Ngải Cảnh Sơ không nói tiếp, đặt phiếu khám lại của Tăng Lý sang một bên.

Hai giờ chiều, Tăng Lý mới quay lại, phải đợi một tiếng mới tới lượt mình. Bệnh nhân đã vãn đi khá nhiều, cô nằm trong tốp cuối.

Tăng Lý nằm xuống giường trị liệu, Chu Văn đi mời Ngải Cảnh Sơ.

“Bị rớt một cái mắc cài, em dính cho bệnh nhân chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Tăng Lý thấy giọng anh hơi khàn.

“Chưa.” Chu Văn trả lời xong còn nhìn Ngải Cảnh Sơ với vẻ khó hiểu. Cô cảm thấy thầy giáo của mình càng ngày càng cao siêu không với nổi. Bệnh nhân còn chưa há miệng mà anh đã biết là bị rớt một cái mắc cài. May mà lúc sáng đã hỏi qua Tăng Lý, nếu không bây giờ thật là trở tay không kịp.

Ngải Cảnh Sơ ngồi xuống, thay găng tay mới, cầm chiếc gương lồi nhỏ kiểm tra miệng Tăng Lý một lượt, sau đó dặn dò Chu Văn rồi đi sang chỗ bệnh nhân khác.

Chu Văn nhận gương từ tay Ngải Cảnh Sơ, nhưng không làm ngay cho Tăng Lý, mà ngấm niềng răng của cô một lúc, sau đó gọi bạn học tới... ngấm cùng.

Tăng Lý bị nhìn chăm chăm nên sợ hãi: “Sao thế?”

“Tác phẩm nghệ thuật.”

Thấy Tăng Lý ngơ ngác, Chu Văn giải thích: “Không phải nói chị, đang nói cái niềng răng. Cậu nói xem đúng không, Phạm Phạm.”

Cô gái tên Phạm Phạm kia vội vàng gật đầu: “Thầy Ngải thật là tuyệt, quá tuyệt”.

“Đã lâu rồi không thấy thầy Ngải niềng toàn bộ hàm, nên chụp lại một kiểu làm kỉ niệm.”

Tăng Lý mặt mày xám xịt, thật sự không hiểu cái niềng răng đen như mực này có liên quan gì tới tác phẩm nghệ thuật.

Chu Văn lại nói: “Hôm đó em có việc bận nên không đến làm cho chị theo hẹn được, gọi điện chị lại tắt máy. đành dặn y tá nếu chị đến thì hẹn lịch khác cho chị. Kết quả, thầy Ngải nghe thấy liền tức giận.”

Tăng Lý đang há miệng để Chu Văn làm việc, không cách nào tiếp lời được, đành tiếp tục lắng nghe.

Chu Văn vừa làm vừa nói: “Thầy Ngải lúc nào cũng dặn tụi em, đã nói thì phải làm, đã làm thì phải xong. Nganh y cần phải “thành tín”, hai chữ “thành tín” có nghĩa là: thành thật với lòng mình, giữ chữ tín với người khác.”

Tăng Lý được ngậm miệng, tò mò hỏi: “Thầy Ngải là một người hay lải nhải vậy sao?”

“Lải nhải? Sao lại dùng từ này để nói về thầy ấy được chứ. Bình thường mà chị khiến thầy ấy nói thêm một chút, chưa biết chừng thầy ấy còn cho rằng lãng phí ý chứ.”

“Vậy sao các cô lại sợ thầy Ngải thế?”

“Sếp người ta thì hòa nhã, dễ gần, còn sếp tụi em thì chưa bao giờ mở miệng nói đùa nửa câu. Hơn nữa, chị không biết lúc thi cử, thầy Ngải nghiêm khắc thế nào đâu, chấm luận văn lại càng kinh khủng. Ngày trước có một chị khóa trên em, lúc bảo vệ luận văn còn bị thầy Ngải hỏi đến phát khóc, bảo vệ xong chắc mắc bệnh tim luôn!” Chu Văn liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ, len lén oán giận.

Tăng Lý nghe vậy, không nhin được bật cười. Cô nhớ lại buổi tối hôm đó cũng suýt chút nữa bị Ngải Cảnh Sơ dọa cho phát bệnh tim.

Tiếp theo, Chu Văn dính lại mắc cài, Phạm Phạm quấy chất dính. Chuẩn bị xong, Chu Văn gọi Ngải Cảnh Sơ đến kiểm tra và hướng dẫn bước tiếp theo.

Vậy mà, anh bận rộn mãi chưa thể đến ngay.

Tăng Lý là bệnh nhân cuối cùng của Chu Văn, giờ đã sắp tan ca, cũng không còn việc gì nữa, cứ tưởng còn phải đợi Ngải Cảnh Sơ lúc lâu nên Chu Văn tranh thủ đi WC.

Tăng Lý buồn chán ngắm nghía cái bồn nước nhỏ bên trái, không hiểu vì sao nước chốc chốc dâng lên, một lúc lại dừng. Cô nhíu mày, đang mải mê suy nghĩ thì có người tiến lại gần.

Cô nhanh chóng nằm ngay ngắn lại, mắt chăm chú nhìn thẳng, sau đó mới phát hiện Ngải Cảnh Sơ vừa mới ngồi xuống.

Cô muốn bắt chuyện với anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, cô cứ thất thố như vậy, giống như vừa diễn một vở thất tình. Còn Ngải Cảnh Sơ, chắc chắn anh không hề biết, chỉ vì một câu cảm ơn kia của anh, mà khiến cô gặp bao nhiêu khốn đốn ở cơ quan.

“Ừm... Chu Văn đi WC.” Tăng Lý mở miệng.

“VẬY chờ một chút.” Anh nói.

Dây buộc tóc của Tăng Lý rơi xuống đất, cô chưa phát hiện ra thì Ngải Cảnh Sơ đã nhìn thấy, bèn cúi xuống nhặt lên giúp cô.

Anh khom lưng đúng lúc Chu Văn vừa vắn chạy vào phòng. Không trông thấy Ngải Cảnh Sơ, Chu Văn vô tư hỏi: “Đúng rồi, buổi trưa đi xem mặt thế nào?”, vừa dứt lời thì Ngải Cảnh Sơ đứng lên, Chu Văn lắp bắp: “Thầy... Thầy Ngải... đến rồi ạ?”

“Ừ.” Động tác của anh khựng lại, thuận tiện bỏ cái dây buộc tóc vào túi áo.

Sau đó, Ngải Cảnh Sơ làm các bước tiếp theo, Chu Văn đứng bên cạnh quan sát.

Y tá trưởng đi đến, nói: “Tiểu Ngải, đây số bốn cậu cần đây, hai bó nhé.” Y tá trưởng là một người phụ nữ trung niên to béo, chừng ngoài năm mươi.

Ngải Cảnh Sơ cảm ơn, rồi để Chu Văn tiếp tục làm.

Thấy chỉ còn một bệnh nhân, chị y tá trưởng bèn đứng lại nói chuyện, hỏi vài câu về Tết nhất, Ngải Cảnh Sơ lần lượt trả lời.

Đột nhiên, chị ta chuyển chủ đề: “À đúng rồi, tiểu Ngải, nghe nói cậu có bạn gái.”

Câu hỏi vừa thốt ra, toàn bộ sinh viên đang ghi chép sổ sách ở phòng bên cạnh đều dừng tay.

Ngải Cảnh Sơ muốn nói gì lại thôi, chị y tá trưởng tiếp tục lái nhai: “Cậu đừng giấu. Ông bạn học cũ của tôi nói cho tôi biết. Tên là gì nhỉ... nghe đặc biệt lắm.. trí nhớ tôi kém quá...”, chị ta trầm ngâm.

Những người khác, trong đó có Tăng Lý, đều đang hồi hộp chờ đáp án.

“À, đúng rồi”, chị ta hô lên: “Tên là Tăng Lý. Ông bạn học tôi nói cậu đã hái được bông hoa của thư viện người ta.”

Tăng Lý suýt nữa lăn từ trên giường xuống đất.

Ngay cả Ngải Cảnh Sơ cũng sửng sờ.

Người kinh ngạc không kém còn có Chu Văn, hết nhìn thầy giáo mình rồi lại nhìn Tăng Lý, trong lòng không ngừng phán đoán Tăng Lý trong lời nói của chị y tá trưởng có đúng là Tăng Lý này không?

Phạm Phạm vừa đúng lúc đi vào, vô tư nhìn Tăng Lý nói: “Trùng hợp quá, hình như chị cũng tên Tăng Lý mà?”

Chu Văn phóng ánh mắt đầy kính nể về phía Phạm Phạm. Trước giờ cứ nghĩ Phạm Phạm là một người hay mắc cỡ, không ngờ vào thời khắc mấu chốt lại hỏi được một câu rất có chiều sâu!

Mấy sinh viên kia không ai lạ gì cái tên Tăng Lý, bởi vì hôm qua lên lớp đã được nghe Ngải Cảnh Sơ nhắc đến bệnh án của cô làm ví dụ. Mặc dù chỉ được ngắm cái phim X-quang chụp khuôn mặt phía trước, nhưng cái tên thì ai cũng đều nhớ rõ.

Chu Văn cân nhắc, Tăng Lý là sư mẫu ư???

Không thể nào! Chẳng thấy giống gì cả!

Nhưng nếu là sự thật, vậy... chẳng hóa ra lúc trưa cô đã che giấu cho sư mẫu đi gặp mặt đối tượng??? Nếu vậy thì đâu chỉ đơn giản là phát bệnh tim, chắc chắn cô sẽ bị ông thầy của mình bức đến tâm thần luôn mất.

Suy nghĩ của Chu Văn bắt đầu hỗn loạn.

Mọi người trong phòng bệnh đều tập trung ánh mắt nhìn Tăng Lý khiến cô chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống. Cô cũng muốn giải thích gì đó, nhưng nghĩ lại, sao cô phải giúp Ngải Cảnh Sơ giải thích chứ? Rõ ràng là vì lời nói không rõ ràng của anh mà cô bị đồng nghiệp cô lập, há miệng giải thích ngàn lần không ai tin. Giờ thì tốt rồi, anh

gieo gió thì phải gặp bão, đại thù của cô rốt cuộc đã được trả!

Đáng tiếc, Tăng Lý không bình tĩnh được như Ngải Cảnh Sơ. Nghẹn họng không được bao lâu, cô liền xua tay: “Không phải, không phải”.

Thấy mọi người cứ nhìn mình chằm chằm, cô lại nói: “Tuyệt đối không phải như đồng nghiệp của tôi nói. Chúng tôi chỉ là... chỉ là...”. Tăng Lý vốn không giỏi ăn nói, trong tình huống này càng thêm luống cuống không biết giải thích ra sao.

Cuối cùng cô nóng nảy thốt lên một câu: “Ngải Cảnh Sơ. Anh nói gì đi chứ!”

Chu Văn giật mình. Ngoài bạn gái ra, còn có ai trên đời dám dùng giọng điệu và thái độ này nói chuyện với thầy giáo của cô đây?

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Ngải Cảnh Sơ không lường được câu cảm ơn vu vơ kia của mình lại khiến Tăng Lý lâm vào tình cảnh như vậy.

Sáng sớm hôm ấy, anh xuống núi, trở về nhà nghỉ ăn cháo trắng và dưa muối. Đang ăn thì có mấy người tự dung ngồi xuống chung quanh xin số điện thoại của mình. Sau đó mấy người kia tự dung hứa hẹn sẽ chăm sóc Tăng Lý thật

tốt, không để cô bị bắt nạt, cũng không để lãnh đạo bắt cô làm nhiều việc, không ép cô viết báo cáo, làm kế hoạch, vân vân và vân vân. Lúc ấy vô tình nhớ lại bộ dạng khốn đốn của cô lúc sáng sớm, anh bèn thuận miệng nói một câu cảm ơn.

Hiện giờ thấy Tăng Lý cuống quýt như kiến bò trên chảo nóng, Ngải Cảnh Sơ thông thả tháo găng tay cao su ra, nói: “Đã thu phí dính lại niềng răng chưa?” thanh âm của anh vang vọng trong căn phòng yên tĩnh, cổ họng hơi khàn, tuy không quá nặng nhưng cũng khiến cho giọng nói của anh càng thêm trầm.

Có điều những lời này không phải anh nói với Tăng Lý, mà là nói với Chu Văn, thái độ của anh bình thản cứ như câu chuyện kia chẳng liên quan gì tới mình.

Anh vẫn bình thản như vậy.

Chu Văn vội vàng lắc đầu: “Chưa”.

Ngải Cảnh Sơ lại nói: “Vậy em lấy hóa đơn hai mươi đồng, đưa cho Tăng Lý xuống lầu trả phí, không lát nữa họ tan ca về mất. Trả phí xong quay lại đây chúng ta làm nốt bước tiếp theo.”

Thế là, trước mặt bao nhiêu người, Tăng Lý phải kiềm chế kích động muốn bóp cổ Ngải Cảnh Sơ, cô đứng dậy, âm ỉ cầm lấy hóa đơn đi ra khỏi phòng.

Đang trong tình huống nước sôi lửa bỏng này mà anh ta còn có thể điềm nhiên nhắc nhở cô đi trả tiền trước khi tan ca.

Tăng Lý nghiêng răng nghiêng lợi đi đến quầy thu ngân, gần hết giờ làm nên người xếp hàng trả phí khá đông, cô đứng một lúc lâu mới tới lượt mình. Đến lúc Tăng Lý vừa thở hồng hộc vừa leo lên tầng bốn thì phát hiện tình hình đã thay đổi.

Không thấy tung tích y tá trưởng đâu. Phạm Phạm và mấy sinh viên khác vùi đầu vào làm khuôn răng, Chu Văn ngồi bên cạnh giường điều trị chờ cô. Còn Ngải Cảnh Sơ đang ngồi trước máy vi tính xem bệnh án.

Trong phòng yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ tiếng động. Hình như tất cả mọi người đều quay về vị trí và công việc của mình, không còn chút tò mò về vấn đề ban nãy.

Tăng Lý đưa phiếu thu tiền cho Chu Văn, Chu Văn nhận lấy, nhìn cô không chớp mắt, sau đó tiếp tục công việc. Xong xuôi lại mời Ngải Cảnh Sơ ra kiểm tra.

“Được rồi, hẹn thời gian tái khám cho cô ấy.” Ngải Cảnh Sơ nói với Chu Văn.

Tăng Lý bỗng nghi ngờ mình bị ảo giác, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô đứng dậy, nhớ lúc nãy vừa nằm xuống giường, vì dây buộc tóc quá chặt nên nới lỏng một vòng ra, bây giờ không thấy đâu. Cô cúi xuống đất tìm, không thấy, lục lại túi xách cũng không có.

“Thứ Tư chị tới khám lại nhé.”

“Ừ.”

Bồng Chu Văn quay qua nháy mắt với cô. Tăng Lý cảm thấy khó hiểu. Lúc này Ngải Cảnh Sơ đang quay lưng về phía hai người, Chu Văn tranh thủ làm bộ dạng chùi nước mắt với Tăng Lý, dáng vẻ vô cùng tội nghiệp.

Rời khỏi phòng, Tăng Lý do dự nhìn bóng lưng Ngải Cảnh Sơ. Cô còn một việc quan trọng chưa làm.

Có điều, sau tình huống hiểu lầm kia, Tăng Lý thực sự không tài nào mở miệng. Hôm qua khi cô xin phép nghỉ để đi khám, chủ nhiệm Lý đã nhắc đi nhắc lại phải hỏi xem Ngải Cảnh Sơ hôm nào rảnh để mời đi ăn. Trước đây mỗi lần xin nghỉ để đi khám răng, chủ nhiệm Lý chỉ cho cô nghỉ hai, ba tiếng, cùng lắm là nửa ngày, vậy mà lần này anh ta rất hào phóng mà cho cô nghỉ hẳn một ngày, nên mới có thời gian lúc trưa đi xem mặt.

Nếu hôm nay cô không hỏi được Ngải Cảnh Sơ, chắc hẳn chủ nhiệm Lý sẽ nghĩ rằng cô coi nhẹ chuyện của anh ta, cho rằng cô không đáng tin cậy.

Tăng Lý bối rối, cô không thể nói chuyện với Ngải Cảnh Sơ trước mặt nhiều người thế này được, cuối cùng đành đi ra ngoài.

Đứng chờ thang máy một lúc, Tăng Lý đột nhiên hiểu ra tại sao Ngải Cảnh Sơ phải bảo cô đi nộp phí. Cô quay lại, đứng ngoài hành lang, cách một lớp cửa kính, Ngải Cảnh Sơ đang ngồi ở bàn làm việc. Lấy hết dũng khí, Tăng Lý rút điện thoại ra.

Cô trông anh đưa di động lên tai, nói “a lô”. Vẫn như lần trước, di động của anh được đặt trong một chiếc túi nhựa trong suốt, như vậy trong lúc làm việc sẽ không bị bắn. Anh quả nhiên là sạch sẽ đến cực điểm.

“Tôi là Tăng Lý.” Định chào hỏi anh một câu, nhưng cô không biết nói thế nào, gọi là Ngải Cảnh Sơ ư? Quá kì cục. Gọi thầy Ngải hay bác sĩ Ngải? Giả tạo quá, vừa nãy cô còn gọi thẳng cả tên họ người ta, giờ lại xưng hô lịch sự như vậy.

“Tôi biết.” Ngải Cảnh Sơ ngồi quay mặt về phía cửa thủy tinh cho nên chỉ cần nâng đầu lên khỏi máy vi tính là có thể nhìn thấy Tăng Lý.

Tăng Lý rất sợ Ngải Cảnh Sơ sẽ tắt điện thoại để ra ngoài nói chuyện trực tiếp với mình, ngộ nhỡ mọi người nhìn thấy không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng may mà anh không làm thế.

Hai người nhìn nhau qua lớp kính trong suốt, nói chuyện qua điện thoại.

“Khi nào anh có thời gian rảnh, chủ nhiệm Lý của tôi muốn mời anh ăn cơm.” Tăng Lý nói.

“Cô nói với anh ấy không cần phiền phức như vậy.”

“Tôi đã từ chối nhiều lần nhưng anh ấy vẫn nhất quyết muốn mời. Nếu anh không đồng ý thì cứ trực tiếp gọi điện nói với anh ấy.” Tăng Lý bắt đầu dĩ nói.

Ngải Cảnh Sơ im lặng một lúc, đáp: “Vậy buổi tối nay đi, nếu anh ấy rảnh.”

“Chắc chắn không thành vấn đề.” Tăng Lý quyết định thay chủ nhiệm Lý, “Tôi gọi điện bảo anh ấy đặt chỗ.”

“Được.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Cúp máy xong, Tăng Lý liền báo cáo với sếp của mình. Chủ nhiệm Lý vô cùng vui vẻ, không ngớt lời khen ngợi cô,

sau đó anh ta lại hỏi Ngải Cảnh Sơ thích ăn cái gì, cơm Trung hay cơm Tây, muốn ăn ở đâu...

Tăng Lý đành đành bạo gọi lại cho Ngải Cảnh Sơ lần nữa. “Tôi quên không hỏi anh thích ăn gì rồi. Anh muốn ăn ở đâu?”

Đúng lúc này, Chu Văn đứng dậy đi ra ngoài. Tăng Lý vội vàng quay đầu đi về phía thang máy.

Nếu họ phát hiện ra người nói chuyện điện thoại với Ngải Cảnh Sơ chính là cô, hơn nữa còn đang mời anh đi ăn, thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà, cô cũng không rửa sạch tội.

“Cơm Trung đi, không rượu.”

“Được.” Tăng Lý nói, “Vậy tôi đi trước, lát sẽ gọi điện báo địa điểm cho anh. Tan ca anh đến sau.”

Điện thoại im lặng chừng ba giây, Tăng Lý chợt nghe Ngải Cảnh Sơ do dự nói: “Bây giờ tôi cũng không còn bệnh nhân nữa rồi. Cùng đi đi, cô đợi tôi ở bãi đỗ xe mấy phút.”

Tăng Lý ra cửa đợi không lâu thì thấy Ngải Cảnh Sơ lái chiếc SUV đi ra, được một đoạn rồi dừng lại. Cô lên xe liền nói: “Chủ nhiệm của chúng tôi nói để tiện cho anh nên đã đặt chỗ ở nhà hàng gần bệnh viện. Vợ chồng anh ấy sẽ đợi chúng ta ở đó lúc sáu rưỡi.”

Nói xong, cô và Ngải Cảnh Sơ không hẹn mà cùng nhìn đồng hồ – Năm giờ.

Hơn một tiếng nữa biết làm gì??? Tăng Lý chưa từng phải đi tiếp khách hay đưa đón lãnh đạo, không hề có kinh nghiệm trong chuyện này.

“Hay là, tôi gọi điện báo chủ nhiệm Lý anh đã tan ca rồi, gặp sớm một chút?” Tăng Lý dò hỏi.

“Không cần, lái xe đi dạo đi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Đang là giờ cao điểm, xe cô trên đường đông đúc, vậy mà hai người còn không ngại góp vui?

Tăng Lý thực sự hết cách, đành nhắn tin cầu cứu Mã Y Y.

Mã Y Y nhắn lại: “Còn phải xem đối tượng là kiểu người nào, thông thường là đi đánh bài, ngâm chân, mát-xa, uống trà giết thời gian.”

Ngâm chân? Mát-xa?

Đi uống trà thì hơn!

Tăng Lý cân nhắc mấy gợi ý của Mã Y Y rồi nói: “Hay là chúng ta tìm chỗ nào uống trà?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô rồi nói: “Nếu cô muốn uống trà, tôi biết một chỗ này.”

Ngải Cảnh Sơ lái xe chạy đến một con phố vắng. Mùa này, ngô đồng đã rụng hết lá, những mảng tường xám và mái ngói đen lộ ra vẻ đẹp tĩnh lặng. Xe dừng trước một quán nhỏ treo tấm biển chỉ có hai chữ: Nhất Vị. Nếu không phải được Ngải Cảnh Sơ đưa đến thì Tăng Lý thật không biết đây là một quán trà.

Người đón khách ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục xanh lam, cô gái dẫn hai người đến một gian phòng nhỏ. Sau khi hai người ngồi xuống, cô nói: “Anh Ngải, loại trà lần trước anh cần đã có rồi.”

“Vậy phiền cô ngâm giúp tôi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Sau đó, cô gái đem bộ đồ trà lên.

Tăng Lý không hiểu nhiều về trà đạo, chỉ biết người ta hay dùng ấm nung bằng đất sét từ sa. Nhưng hiện giờ trên bàn lại là một chiếc cốc thủy tinh trong suốt, cô tò mò cầm lên xem.

Ngải Cảnh Sơ đọc được nghi vấn trong lòng Tăng Lý: “Chúng ta uống trà xanh, loại trà này ngoài thưởng thức

hương vị trà ra còn phải thưởng thức cả màu sắc nữa, vì thế phải dùng đồ thủy tinh.”

Cô nhân viên mỉm cười, nhẹ nhàng giải thích: “Đây là loại trà xanh thượng hạng – trà búp Minh Tiên, được trồng gần chùa Đông Bình trên núi Đông Sơn, vị trí không quá cao cũng không quá thấp, mỗi hạt đều là một mầm duy nhất, nghìn mầm chọn một.” Nói đoạn, cô gái múc một muống trà cho Tăng Lý xem, rồi san đều vào hai tách thủy tinh.

Tăng Lý nhìn kỹ, lá trà dài, nhỏ, mỏng, màu xanh mượt. Từng lá trà đều tươi và mọng. Tăng Lý đột nhiên liên tưởng tới một món ăn không quá nên thơ nhưng rất gần gũi – hạt dưa luộc nước trà xanh.

Cô nhân viên chạm tay vào bên ngoài bình nước sôi để thử độ nóng, cảm thấy thích hợp, cô mới tráng bộ đồ trà một lượt, sau đó mỉm cười làm tư thế “Mời dùng trà” và lặng lẽ lui ra ngoài.

Bên trong chỉ còn lại Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý, tiếng đàn tranh du dương không biết phát ra từ nơi nào.

Lá trà đầu tiên từ từ nổi lên mặt nước, sau đó từng chiếc lá dựng thẳng đứng, nước trắng chuyển dần sang màu xanh lục. Tất cả sự biến hóa này có thể nhìn thấy rõ ràng qua lớp thủy tinh trong suốt, hương trà lan tỏa, phảng phất trong không khí.

Cả hai đều là những người ít nói.

Đột nhiên di động của Tăng Lý vang lên âm báo. Cô mở ra xem, tin nhắn đến từ một số lạ: “Có phải chị là Tăng Lý không? Em là Chu Văn.”

Tăng Lý nhìn những dòng chữ kia, căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn Ngải Cảnh Sơ. Anh cũng đang nhìn cô.

“Tôi phải ra ngoài gọi điện thoại một lát.” Nói xong, Tăng Lý đứng dậy ra khỏi phòng, đóng cửa lại và gọi vào số di động kia.

“Chu Văn? Tôi là Tăng Lý.”

“Đúng là chị thật!”, Chu Văn nói, “Em nhìn trộm tư liệu bệnh án của chị, hóa ra không nhầm.”

“Số này tôi dùng nhiều năm rồi. Vừa đúng lúc tôi có việc muốn hỏi cô.”

“Chuyện gì?”

“Lúc tôi đi nộp viện phí, thầy Ngải đã nói những gì? Có giải thích gì không?” Cô cảm thấy phản ứng của mọi người có chút kì quặc.

“Haizzz... đừng nhắc đến nữa. Chị vừa đi, ông thầy em đã lập tức dùng ánh mắt đối phó với mọi người, đâu cần mở

miệng để giải thích. Mọi người ai có việc cần làm thì lập tức đi làm, không có việc cũng phải vờ như nhiều việc lắm, tránh cho thầy ấy mất công sai bảo!” Chu Văn kể: “Sau đó, y tá trưởng thấy thầy Ngải thu viện phí của chị thì cho rằng có hiểu lầm. Bởi vì sinh viên của thầy Ngải đến đây chỉnh răng đều không phải trả tiền, hưởng hồ là bạn gái. Sau đó, chị ấy thấy chúng em không có phản ứng gì nữa liền bỏ đi.”

“Đơn giản như vậy sao?”

“Vâng.”

Tăng Lý cho rằng lúc ấy Ngải Cảnh Sơ bảo cô đi, là vì sợ cô càng nói càng rối, để một mình anh ở lại giải thích sẽ tốt hơn.

“Nhưng mà, hôm nay thầy Ngải rất lạ.” Chu Văn tiếp tục.

“Lạ thế nào?”

“Bệnh viện quy định phí gắn một chiếc mắc cài là hai mươi đồng. Nhưng thực ra thầy Ngải rất hiếm khi thu phí. Chuyện này thì y tá trưởng không rõ bằng chúng em. Có lúc thì là do bận quá nên quên, cũng có lúc là vì thầy ấy cảm thấy thu một ít tiền của người ta thật ngại. Thầy Ngải không hỏi, chúng em cũng lười quan tâm. Thế nên, em cảm thấy thầy ấy bảo thu tiền của chị, thực chất không phải là có thù

oán gì với chị, mà là trong lòng có điều mờ ám!", Chu Văn phân tích rành mạch, "Chị nói xem, vậy là sao?"

"Đúng vậy, là sao?" Tăng Lý giả ngây giả ngô.

Lúc đứng chờ thang máy Tăng Lý đã nghĩ đi nghĩ lại, lần ở Đông Sơn, anh không giải thích là nể mặt cô. Đối mặt với những tin đồn kiểu này, nếu bên đầu tiên đứng ra giải thích không phải là cô, mà là anh thì sẽ khiến cô khó xử trước mặt đồng nghiệp. Như vậy, hôm nay trước mặt đồng nghiệp và học sinh của anh, anh cố ý để cô đi chỗ khác, có phải cũng là vì nguyên nhân đó?

Hay là...

Anh vốn chẳng bận tâm tới mấy chuyện vặt vãnh này?

"Chị là bạn gái của thầy Ngải thật sao?" Chu Văn truy hỏi.

"Tôi đã nói rồi, không phải."

"Em vẫn cảm thấy thầy ấy định bảo chị đi để chỉnh đốn tụi em một trận," Chu Văn nói, "Dù sao thì em gọi điện đến là để nhờ chị một việc."

"Việc gì?" Tăng Lý cảnh giác.

“Trước mặt thầy Ngải em mong chị nói mấy lời tốt đẹp giúp tụi em, nếu không tụi em chết thảm thế nào chị không tưởng tượng được đâu.”

“Tôi đã nói rồi, tôi...”

“Mặc kệ chị có phải là bạn gái thầy ấy hay không, tụi em cũng sẽ chết thảm. Thật đấy! Nếu chị không phải bạn gái thầy Ngải, mà chúng em lại dám nói chuyện huyền thuyên như thế, thầy ấy bề ngoài thì tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng nhất định sẽ rất bức. Còn nếu thực sự chị là sư mẫu tương lai của em, thế em còn chết thảm hơn vì vừa nãy dám giúp chị gạt thầy đi gặp mặt. Nể mặt lúc trưa em giúp chị, chị nhớ nói giúp em vài lời nhé! Tăng Lý...” Chu Văn tính tình cởi mở, đối xử với ai cũng rất nhiệt tình, bây giờ lại ra mặt cầu xin như thế, Tăng Lý tiến thoái lưỡng nan.

“Thầy Ngải...không giống người ấy việc công trả thù tư.”

“Sư mẫu à!!!” Chu Văn kêu lên.

Kiểu xưng hô này khiến Tăng Lý hoảng đến suýt làm rơi điện thoại: “Đừng có gọi như thế!”

Đúng lúc này, cô gái phục vụ đi tới, mỉm cười nhìn Tăng Lý. Cô gái gõ cửa phòng, nói: “Xin lỗi đã quấy rầy”, rồi mở cửa bung một bình nước vào. Tăng Lý nghiêng người tránh đường, nhìn qua khe cửa thấy được khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ, bắt gặp ánh mắt của anh.

“Sur mẫu!” thấy cô không nói gì Chu Văn liền gọi một tiếng nữa, “Hôm nay vừa tan ca thầy Ngải lập tức tới phòng thay đồ, một câu cũng không nói. Lúc về kí túc em nghe mấy đứa bạn nói nhìn thấy trên xe thầy Ngải có một người đẹp. Phải chị không? Nếu không phải chị thì từ từ điều tra mới được. Sếp em chưa bao giờ...”

“Dừng dừng!” Tăng Lý đau đầu, cô không dám nói đối trắng trợn, vì thế tốt nhất qua loa lấy lệ vài câu rồi tắt máy.

Cô gái kia mang nước vào ủ trà rồi lại đi ra, Tăng Lý cũng quay về chỗ ngồi.

“Ở đây uống trà tôi lại nhớ tới quán cà phê tôi và bạn tôi cùng nhau mở.” Tăng Lý nhớ lời dặn của Chu Văn, bèn tìm chuyện gì đó để nói.

“Ở đâu?” Ngải Cảnh Sơ rót thêm nước vào chén.

“Ngay bên cạnh trường các anh đây”, Tăng Lý đáp, “So với nơi đây thì chỉ là một nơi phàm trần thế tục mà thôi.”

Ngải Cảnh Sơ không trả lời, Tăng Lý trong lòng thở dài một hơi rồi nói tiếp, “Vì sao gọi là Nhất Vị?”

“Có thể là vì bốn chữ *Thiên trà nhất vị*.”

“Quán cà phê của chúng tôi cũng rất thô tục, trực tiếp dùng tôi tiếng Anh của tôi.” Tăng Lý nói tới đây, đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt ử rữ.

Ngải Cảnh Sơ hỏi lại: “Kinh doanh được không?”

“Cũng coi như đủ chỉ tiêu. Đó là giấc mơ của mấy người cùng phòng kí túc chúng tôi từ khi học đại học”, Tăng Lý đáp: “Lúc ấy cảm thấy được làm những việc mình thích, được ở bên cạnh người mình thích, mở quán cà phê nho nhỏ chính là cuộc sống hạnh phúc nhất.” Lúc nói những lời này, khóe miệng Tăng Lý cong lên, nhưng nụ cười lại hiện rõ một nỗi bất đắc dĩ.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy mình có tâm trạng không nên có: “À, chỗ tôi có một nhân viên làm thêm là sinh viên Học viện Y trường anh, cô bé ấy nói anh rất nghiêm khắc với sinh viên.”

Rốt cuộc đã vào vấn đề chính.

“Nói thế nào?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Nói có lần trong buổi bảo vệ luận văn, anh đã khiến một nữ sinh phát khóc.” Tăng Lý không thể bán đứng Chu Văn, đành phải lôi Đậu Đậu ra làm lá chắn.

“Thực ra, không phải chỉ một lần!” Ngải Cảnh Sơ thành thật đáp.

Tăng Lý lú lười: “Đáng sợ thế sao! Trước đây chúng tôi tốt nghiệp, các thầy giáo đều cho qua khá dễ dàng. Rất ôn hòa!”

“Khác nhau.” Anh nói.

“Khác ở đâu?” Tăng Lý không hiểu, chẳng lẽ khác nhau ở chỗ một bên trường xịn, một bên là trường hạng ba sao?

“Đôi khi là vấn đề cơ chế, người bình thường không thể chi phối. Nhưng việc tôi có thể làm chính là dốc hết sức mình dạy dỗ học trò, bất cứ một hành động nhỏ cỡ nào cũng đều có liên quan tới tính mạng con người.”

“Nhưng...” Tăng Lý muốn nói tiếp nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Ngải Cảnh Sơ đặt tay lên mặt bàn, ánh mắt chăm chú nhìn vào chén trà của mình.

Lá trà đã tản ra, không nổi lên mặt nước nữa mà dựng đứng lên.

Anh dùng ngón tay gõ nhẹ vào cốc thủy tinh, phát ra những âm thanh vui tai. Bị tác động, lá trà trong cốc chuyển động, màu nước đậm thêm một chút.

Tăng Lý còn đang chìm đắm trong suy nghĩ, thì nghe được Ngải Cảnh Sơ chậm rãi nói: “Cổ nhân có câu: Tiểu y trị bệnh, trung y trị nhân, đại y trị quốc. Y không chỉ là thuật, mà còn là đạo. Không cần trị nhân trị quốc, nhưng nhất định không được để hồ thẹn với lương tâm. Tôi muốn dạy học trò hiểu rõ điều này.”

Ngải Cảnh Sơ nói xong, không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Lúc này lá trà đã xòe ra, dựng thẳng đứng, chìm dưới đáy chén, nước chuyển màu lục, giống như một khối ngọc bích chìm trong nước.

Ngải Cảnh Sơ nheo mắt, lẳng lặng cúi đầu uống trà.

Chén trà dao động khiến lá trà dưới đáy khẽ tản ra.

Đột nhiên, Tăng Lý cảm thấy người đàn ông trước mặt rất giống những lá trà này. Lúc đầu thì nhạt màu vô vị, nhưng theo thời gian dần dần tỏa ra mùi vị nồng đượm.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Đến nhà hàng, ba người nhà chủ nhiệm Lý đã ngồi chờ sẵn.

Vợ chồng chủ nhiệm Lý và cu Mập đứng lên chào, mời Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý ngồi vào ghế. Cu Mập ngồi giữa bố và mẹ. Tăng Lý ngồi cạnh chị Lý, còn Ngải Cảnh Sơ ngồi

cạnh chủ nhiệm Lý. Cu Mập có vẻ ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều.

Chị Lý nói: “Đàn ông ngồi với nhau, cứ để cho bọn họ uống rượu đi. Tiểu Tăng, em xem xem còn muốn gọi thêm gì không?” Nói xong, chị Lý bảo nhân viên phục vụ mở chai rượu.

Tăng Lý nói đủ rồi, đưa trả lại thực đơn. Cô nhìn chai rượu trắng vừa mới mở, lại nhìn Ngải Cảnh Sơ. Lúc này cô rõ ràng đã nói với chủ nhiệm Lý là ăn cơm Trung không cần rượu.

Quả nhiên, lúc chủ nhiệm Lý rót rượu mời Ngải Cảnh Sơ liền bị anh từ chối. Sau đó bữa cơm chính thức bắt đầu, năm người cạn ly mấy lần. Ngoài chủ nhiệm Lý ra, còn lại ba người lớn đều uống nước ngọt. Một lúc sau, chủ nhiệm Lý lại định rót rượu mời Ngải Cảnh Sơ, nhưng anh vẫn khéo léo từ chối.

“Mai tôi còn phải đi làm, thật sự không thể uống được.”

“Uống một chút cũng không ảnh hưởng tới công việc đâu, phải không, Tiểu Tăng?”

Tăng Lý không dám đáp lại, chỉ cười.

“Tôi còn phải lái xe.” Ngải Cảnh Sơ lại nói.

Chủ nhiệm Lý tiếp tục phát huy bản lĩnh miệng lưỡi của mình: “Không thành vấn đề, bảo Tiểu Tăng đưa cậu về. Cô ấy biết lái xe, không sao đâu.”

Ngải Cảnh Sơ mặc kệ anh ta nói thế nào cũng không chịu uống.

“Hay là Tiểu Tăng uống một chút đi.” Chủ nhiệm Lý chuyển đổi mục tiêu.

“Chủ nhiệm, anh cũng biết là em không uống được rượu mà.”

“Đâu phải anh chưa từng thấy cô uống rượu”, Chủ nhiệm Lý cười, “Nào nào, chúng ta phải vui vẻ một bữa mới được”, Nói xong, anh ta rót đầy rượu vang vào một cái chén nhỏ, đặt lên bàn xoay, xoay nửa vòng liền tới trước mặt Tăng Lý. Cô vô cùng khó chịu.

Vì sao cứ phải uống rượu rồi mới ăn cơm chứ?

Ngải Cảnh Sơ không uống đã là không nể mặt chủ nhiệm Lý rồi, nếu cô không uống...

Trong lúc Tăng Lý còn đang chần chừ, chị Lý bỗng nhiên đứng lên, giả vờ quở trách ông xã: “Anh cũng thật là! Ai lại bắt một cô gái trẻ uống rượu chứ.” Nói rồi, chị Lý cầm lấy chai rượu rót vào cốc của mình, nói: “Vậy đi, tôi tuy là

thân nội trợ trong nhà nhưng cũng có đôi lời muốn nói. Nói ra mà có gì sai sót cũng không thầy Ngải không để bụng.”

Sau đó, chị Lý nâng ly rượu về phía Ngải Cảnh Sơ: “Hôm đó, nếu không phải nhờ có thầy Ngải giúp đỡ thì không biết con trai chúng tôi còn bị làm sao nữa. Thầy là ân nhân cứu mạng của chúng tôi. Tết vừa rồi chồng tôi đã dạy cu Mập nhiều phép tắc, đáng lẽ muốn con xin nhận thầy làm bố nuôi, nhưng sau đó nghe nói thầy Ngải dòng dõi cao quý, nên chúng tôi không dám tùy tiện leo cao. Khó khăn lắm mới nhờ Tiểu Tăng giúp mời thầy đi ăn bữa cơm, nói bao nhiêu lời cũng không bày tỏ hết được lòng biết ơn của nhà chúng tôi với thầy. Hôm nay tôi xin uống một chén coi như tỏ lòng cảm ơn. Mong thầy cứ tự nhiên!”

Nói xong, chị Lý ngửa đầu, hai tay nâng chén rượu lên miệng uống sạch.

Tuy rằng nói để Ngải Cảnh Sơ tự nhiên nhưng dù sao chị Lý cũng là đàn bà con gái, lại lớn tuổi hơn, giờ chị ta đã ra mặt uống trước, đương nhiên Ngải Cảnh Sơ cũng phải đáp lễ. Anh đứng lên, bung chén rượu ở trước mặt Tăng Lý đưa lên miệng, một hơi cạn sạch. Tăng Lý để ý thấy lông mi anh nhúu chặt lại lúc nuốt chất lỏng kia xuống.

Việc mời rượu trên bàn tiệc này xưa nay đều vậy, có lần một ắt có lần hai. Đến cuối bữa cơm, bình rượu trắng đã được ba người giải quyết sạch.

Chủ nhiệm Lý gọi phục vụ lấy thêm một bình nữa nhưng Tăng Lý vội vàng ngăn cản.

Chị Lý cũng lên tiếng khuyên chồng: “Thôi anh, vui vẻ là tốt rồi. Còn uống nữa, sợ rằng Tiểu Tăng nhà người ta sốt ruột.”

Tăng Lý định giải thích nhưng lại thôi.

Cuối cùng, đúng là như phân công của chủ nhiệm Lý. Ngải Cảnh Sơ uống rượu không lái được xe, đành để Tăng Lý phụ trách đưa về.

Cô ngồi trên ghế lái, không tránh khỏi căng thẳng. Trước đây cô chưa từng lái loại xe đất liền này nên chốc chốc cô lại hỏi hạ ghế ở đâu, khởi động thế nào, bật đèn ra sao...

Ngải Cảnh Sơ chỉ chỉ trỏ giải thích một hồi, sau đó quay sang nhìn cô.

“Tôi lái xe không hề kém chút nào đâu!” Tăng Lý lớn giọng bảo đảm.

Đến khi xe lăn bánh lên đường trên cao, Ngải Cảnh Sơ thật sự tin lời Tăng Lý. Kỹ thuật lái xe của cô rất thuần thục, hơn nữa cảm giác phương hướng cũng rất tốt. Anh chỉ dẫn cô đi thế nào, y như rằng không sai lệch một li.

Ngải Cảnh Sơ uống ba, bốn chén rượu, không đến mức quá say, nhưng hơi vầng đầu, mắt cũng nhắm lại. Anh tựa đầu vào lưng ghế nghỉ ngơi.

“Xin lỗi.” Tăng Lý áy náy nói.

“Xin lỗi cái gì?” Anh không suy nghĩ mà hỏi lại luôn.

“Nếu không phải vì nể mặt tôi thì anh đã không phải đến.” Có lẽ cô và anh đều giống nhau, cảm thấy tiếc tưng như vậy thật phiền phức.

“Vậy phải nói cảm ơn chứ.” Ngải Cảnh Sơ lại nói.

Sau khi uống rượu, anh thật khác lúc bình thường, lời nói có vẻ thân thiện hơn, thích đông dài hơn một chút. Tăng Lý vì vậy cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, dường như lại nhớ tới đêm tuyết rơi hôm đó, chỉ có hai người họ trên đường, nói mấy chuyện không đâu.

“Dù sao thì mỗi lần gặp anh, nếu tôi không phải nói xin lỗi thì cũng là cảm ơn.” Cô nói.

Lần này, anh không đáp.

Một lúc lâu sau, Tăng Lý lại nói: “Ngày mai anh đi dạy hay đến bệnh viện?”, cô sợ làm lỡ việc của anh.

Hỏi xong, cô mới nhớ ra, anh chỉ làm việc ở bệnh viện vào thứ Tư và thứ Sáu.

“Vậy sáng mai có phải lên lớp không?”

Đợi một lát không nghe thấy đáp án, cô liền nhìn anh một cái, phát hiện anh đang nhắm nghiền mắt.

“Anh đang ngủ đây à?”

...

“Lần này tôi mặc kệ anh luôn.” Cô lẩm bẩm.

Nói xong, Tăng Lý phanh xe chậm lại rồi đứng bên vệ đường. Cô quay sang nhìn anh mấy giây, không hề có động tĩnh.

“Mình vẫn còn chưa làm việc mà Chu Văn nhờ!” Tăng Lý thở dài.

“Chẳng lẽ là cớ đồ của anh ra, chụp một tấm hình ướt át rồi gửi cho Chu Văn, sau này chắc chắn anh sẽ phải đưa ra điều kiện bắt cô ấy trao đổi bức ảnh, thế là coi như tôi đã giúp xong rồi.”

Vậy mà, Tăng Lý vừa nói xong, Ngải Cảnh Sơ liền không nhịn được bật cười.

Khóe môi anh cong lên một chút, lúm đồng tiền hai bên má lõm sâu xuống, sau đó anh mở mắt nhìn Tăng Lý: “Cô định cảm ơn tôi như thế à?”

“Tôi... tôi...” Tăng Lý luống cuống không biết làm gì đành phải khởi động xe tiếp tục lái.

Ngải Cảnh Sơ ngồi thẳng lưng: “Vừa nãy Chu Văn gọi điện à?”

“Ừm. Cô ấy nói anh sẽ chinh đốn họ một trận, nên muốn nhờ tôi nói giúp.” Tăng Lý thành thật nói.

“Bọn họ đang chinh cô thì có.” Anh nói.

“Hả? Sao lại thế?”

“Lúc ấy không có được đáp án từ tôi, họ nghĩ cô dễ đối phó hơn nên thăm dò cô thôi.”

“Thật à?”

“Tám mươi phần trăm.” Anh đáp.

Tăng Lý nghe xong, dờ khóc dờ cười. Người ta trêu chọc cô thế, thế mà cô còn lo lắng thay họ.

Tăng Lý im lặng lái xe, dáng vẻ khá nghiêm túc khiến người bên cạnh cảm thấy phần nào xa cách, tuyệt nhiên không còn vẻ nhút nhát thường thấy. Ngải Cảnh Sơ không kìm được nhìn thoáng qua cô. Cô không để móng tay dài, nhưng lại đánh một lớp sơn mỏng màu hồng, khuyên tai lóe sáng lấp lánh trong mái tóc, cảnh tượng này khiến Ngải Cảnh Sơ nhớ đến đồ vật trong túi mình.

Anh tưởng Tăng Lý đang tức giận, liền nói: “Họ vẫn là trẻ con, đừng so đo.”

“Tôi và họ tuổi tác cũng không chênh lệch là bao.”

“Họ còn chưa vào xã hội, cô đã đi làm rồi.” Anh giải thích.

“Anh thật giỏi bao biện, lúc uống trà còn muốn làm thầy giáo nghiêm khắc.” Tăng Lý nói.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ sờ tìm trong túi áo, lấy ra một vật gì đó đưa cho Tăng Lý: “Có phải của cô không?”

Tăng Lý nghiêng đầu nhìn, một cái dây buộc tóc màu đen, rất giống dây buộc tóc hôm nay cô dùng.

“Sao lại ở chỗ anh?” Tăng Lý đưa tay ra nhận lấy.

“Rơi dưới đất.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Bệnh nhân đến khám răng đều phải nằm trên giường, nên nhiều người làm rơi cái này cái kia. Thường thì Ngải Cảnh Sơ không mấy khi nhặt lên mà chỉ nhắc người ta một câu là được. Không phải vì anh lười khom lưng hay sợ phiền phức, mà là trên mặt đất lắm vi khuẩn, cúi xuống nhặt, găng tay lại phải thay cái khác. Không biết chiều nay ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại giúp Tăng Lý nhặt lên, thậm chí lúc Chu Văn xuất hiện, anh còn cất vào túi áo mình.

Tăng Lý cảm ơn, rồi như nghĩ đến cái gì, cô chần chừ nói: “Thật ra trước đây tôi...”

“Cô lái qua đường mát rồi.” Ngải Cảnh Sơ cắt ngang lời cô.

Tăng Lý vội vàng giảm tốc độ: “Nói chuyện cùng anh không chú ý.”

“Không sao. Cô lái xe về phía trước, có một con đường nhỏ cũng chạy về cùng hướng, gần đây thôi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý làm theo hướng dẫn, ngoặt vào con đường nhỏ, đây là một dãy phố cũ chạy dọc theo bờ sông. Gần đây đang thi công công trình ven bờ sông nên dân cư đã được di dời đi nơi khác. Toàn bộ nhà cửa đang đợi dỡ bỏ, hầu như không có đèn đường và xe cộ qua lại ở khu vực này. Nếu không phải Ngải Cảnh Sơ ngồi ở bên cạnh, Tăng Lý chắc chắn không dám đi tới đây.

Ánh sáng quá mờ, cô bật đèn xe lên rồi tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên trông thấy một chiếc xe dừng ở giữa đường.

“Thật là vô ý thức.”

“Đi được không?”

Tăng Lý nhìn lại, nhìn sang chiếc xe kia: “Để tôi thử.”

Cô lái xe chậm chậm tiến lại gần, không hiểu sao cảm thấy hình như chiếc xe kia... đang lắc lư, nhưng lại nghĩ chắc mình bị ảo giác.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên nói lên tiếng: “Bỏ đi, chúng ta quay xe lại.”

“Vì sao?” đây là đường một chiều, nếu đi ngược trở lại, đến lỗi rẽ ngang đường lớn nhất định sẽ bị phạt tiền.

Ngải Cảnh Sơ nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tăng Lý, muốn giải thích, nhưng không biết phải mở miệng ra sao. Vấn đề này quả thật nan giải. Anh cố gắng tìm một từ ngữ có sức biểu đạt hàm súc trong từ điển của bản thân để giải thích, đáng tiếc, quá khó...

Cùng lúc đó, cửa kính chiếc xe kia hạ xuống. Người trong xe thò đầu ra xem xét. Là một đôi nam nữ.

Đèn xe chiếu rõ, Tăng Lý giờ mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhất thời ngây ngốc, hóa đá tại chỗ.

Ngải Cảnh Sơ lại bình tĩnh nói: “VẬY THÌ CHỜ LÁT NỮA XEM.”

Thế là, hai người ngồi im khoảng chừng ba phút.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, gương mặt Tăng Lý càng ngày càng hồng, càng ngày càng hồng...

Cô đang ngồi đây với một người đàn ông chờ người ta “động xe”. May mà đối phương hiểu chuyện, thấy có người phía sau thì không “động” nữa, phỏng chừng đang giải quyết vấn đề hậu công tác. Nhưng mấu chốt là chiếc xe kia và xe của Ngải Cảnh Sơ cùng một loại, cùng một màu sơn.

Tăng Lý cảm thấy cứ bật đèn pha chiếu vào họ như vậy thật mất lịch sự, bèn tắt đèn đi.

Ngải Cảnh Sơ ngăn lại: “ĐỪNG TẮT.”

Tăng Lý khó hiểu.

Anh tiếp tục giải thích: “TRÁNH CHO NGƯỜI KHÁC HIỂU LẦM.”

Tăng Lý càng lấy làm lạ: “Hiểu làm cái gì?” Hỏi xong, cô lập tức tỉnh ngộ.

Ở ven bờ sông không có ánh đèn, hai đôi nam nữ, trong hai chiếc xe tối tăm...

Tàn sát lẫn nhau!

Lúc câu thành ngữ này vọt lên trong đầu, Tăng Lý liền run rẩy toàn thân!

Cổ nhân phát minh ra câu này chắc hẳn muốn bật khóc.

Hai người lại ngồi im vài phút nữa, không thấy đối phương có biểu hiện sắp lái xe đi. Dưới tình huống xấu hổ này, có cảm giác thời gian trôi thật chậm, một giây mà dài như một năm, hai người thậm chí còn thể nghe rõ tiếng hô hấp của nhau.

So với cứ im lặng ngồi quan sát đối phương thế này, chi bằng tìm chuyện gì làm. Vì vậy, Tăng Lý bất đắc dĩ mở radio.

Ai ngờ, vừa mới mở lên đã nghe thấy giọng nói khản đặc của một người đàn ông trung niên: “Hải miên là do tổ chức các tế bào sợi cấu thành, sự sinh trưởng của nó là sự tăng trưởng của tổ chức sợi dẫn đến...”. Bởi vì có quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành, Tăng Lý nghe không hiểu gì, mãi tới khi từ miệng người đàn ông trong radio kia phun ra mấy chữ:

“Cơ quan sinh dục nam giới lần thứ hai phát dục...”, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trong đầu nổ “bùm” một tiếng, Tăng Lý hoảng loạn giơ tay ra chuyển kênh, nhưng bên tay vẫn vang lên chương trình sức khỏe tương tự như thế. Cô bực bội tắt radio đi, sau đó bấm còi xe.

Nhìn ra tâm trạng của Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ nói: “Không đợi nữa, chúng ta quay xe lại.”

Nhưng Tăng Lý không nghe theo mà cứ tiếp tục bấm còi. Nhận thấy không có kết quả gì, cô chuẩn bị quay xe ngược lại thì chiếc xe đằng trước mở cửa sau, một đôi nam nữ dắt nhau đi xuống. Gã đàn ông trung niên béo ục ịch mặc áo sơ mi, bước chân lão đảo như say rượu, cố gắng bước nhanh nhất có thể ngồi vào ghế phụ lái. Cô gái trẻ bên kia quần áo xộc xệch, chậm chạp đi lên mở cửa ghế lái, không quên quay về phía Tăng Lý giơ ngón tay giữa ra hiệu. Thấy Tăng Lý vẫn chiếu đèn vào người mình, cô ta then quá hóa giận lớn tiếng mắng chửi. Ngữ điệu cực kì nhanh, giọng nói chua ngoa, lạnh lạnh vang vọng giữa dãy phố u ám.

Tăng Lý vẫn như trước kia, máu nóng dồn lên đầu, tức đến đỏ ran cả mặt nhưng không biết làm sao đối đáp, mười đầu ngón tay nắm chặt tay lái, không phản bác được dù chỉ một chữ.

À kia thấy Tăng Lý không cãi lại nên càng tỏ ra kiêu ngạo vênh váo.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ đột nhiên lên tiếng: “Có phải cô bị bắt nạt nhiều thành quen rồi không?”

“Hả?” Tăng Lý ngơ ngác.

Ngải Cảnh Sơ liếc cô một cái rồi tháo dây an toàn ra.

“Anh muốn làm gì?” Tăng Lý vội ngăn cản.

“Không làm gì, lấy hai cái đĩa CD.”

Quả nhiên, Ngải Cảnh Sơ lấy hai chiếc CD từ trong hộp đựng đĩa ra, sau đó, anh mở cửa xuống xe.

Tăng Lý cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thấy Ngải Cảnh Sơ xuống xe, cô ở kia tưởng anh ra tay trả thù giúp bạn gái, nên lập tức ngậm miệng, cảnh giác lùi về phía sau.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không hề đi tới chỗ cô ta. Anh đến trước mũi xe của mình, cúi người dán một chiếc CD lên biển số xe, rồi lại vòng ra phía sau, làm tương tự.

Toàn bộ quá trình, Ngải Cảnh Sơ không hề nhìn cô ả kia lấy một cái, xong đâu đấy, anh quay vào vị trí ngồi.

“Đôi khi đánh trả đối phương không nhất định phải dùng tới miệng.” Nói rồi, Ngải Cảnh Sơ lẳng lặng thắt dây an toàn.

Tăng Lý vẫn mờ mịt không hiểu.

“Cô lái xe rất khá, có thể chạy về một hướng rồi quay đầu ngay lập tức được không?” Vừa nói, Ngải Cảnh Sơ vừa giơ ngón tay lên ra dấu quẹo.

Tăng Lý vội vã quan sát bốn phía: “Chắc là được.”

“Thế cô nhấn ga đụng vào chiếc xe kia.” Ngải Cảnh Sơ thản nhiên nói.

“Nhưng... nhưng...” đầu óc Tăng Lý hỗn loạn: “Sẽ bị bắt, phải bồi thường tiền đấy, với cả nhớ không may xe mình hỏng thì sao?”

Bấy giờ Tăng Lý mới hiểu ra, Ngải Cảnh Sơ che biển số xe vào để chuẩn bị gây chuyện rồi bỏ trốn.

Cô ả kia thấy Ngải Cảnh Sơ đột nhiên xuống xe làm một hành động khó hiểu thì vô cùng kinh sợ, lập tức chui vào trong ghế lái.

“Cô sợ gì chứ! Nhanh lên!” Ngải Cảnh Sơ nhắc nhở.

Trong khi Tăng Lý đặt tay lên hộp số chân chừ, Ngải Cảnh Sơ đã nhanh chóng giơ tay trái ra ấn tay cô xuống.

Tăng Lý hít sâu một hơi, nắm chặt bánh lái, chân phải nhấn ga, tích tắc sau, một tiếng động vang lên, mũi xe của hai người đã đụng vào chiếc xe phía trước. Chiếc xe kia bị đẩy đi nửa mét, khung bảo hiểm sau xe lồm vào một chút.

Chứng kiến cảnh tượng mình gây ra, Tăng Lý tròn mắt kinh ngạc.

“Quay đầu,” Ngải Cảnh Sơ lại nhắc nhở cô.

“Ồ.” Tăng Lý vội vàng xoay tay lái, nhưng có lẽ do quá hoảng hốt nên suýt nữa đụng phải bồn hoa bên vệ đường, làm lại một lần nữa mới thành công xoay đầu 180 độ.

Xe ngêngh ngang chạy đi rồi, Tăng Lý mới nhìn kính chiếu hậu, đôi nam nữ kia xuống xe, người phụ nữ lớn tiếng chửi ầm lên, nhưng Tăng Lý đã không nghe thấy gì nữa.

Bởi vì trong lòng thấp thỏm mà Tăng Lý chạy xe với vận tốc cực nhanh, thậm chí đến ngã tư ban này, cô quên mất cần phải về đường cũ, cứ thế vọt thẳng lên phía trước.

Chạy được vài cây số, thấy phía sau không có gì khác thường, Tăng Lý mới chọn một nơi yên tĩnh, dừng xe lại.

Việc đầu tiên là ra ngoài, kiểm tra mũ xe.

Không khá hơn xe đối phương là mấy, xước sơn và lõm vào một ít, có lẽ là do góc đụng bị lệch nên đèn xe cũng bị rớt.

Tuy chưa hết run và căng thẳng nhưng Tăng Lý không giấu được sự phân khích, quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ đã đứng bên cạnh, hỏi: “Thấy tôi hành động thế nào?”

Ngải Cảnh Sơ nhíu mày: “So với dự đoán của tôi còn tàn bạo hơn.”

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Sau khi trở về, Tăng Lý lập tức đến Carol's. Đây là lần đầu tiên bị người ta mắng mà cô lại vui vẻ như thế, hào hứng kể lại mọi chuyện cho Mã Y Y nghe.

“Cậu có bảo sẽ sửa xe lại giúp anh ta không?” Mã Y Y hỏi.

“Có, nhưng anh ấy không cho.” Tăng Lý đáp.

“Ngải Cảnh Sơ đúng là cáo già. Đàn ông đàn ang mà lại giật dây cho cậu làm cái chuyện điên rồ thế.” Mã Y Y vừa rửa cốc, vừa cau mày nói.

Tăng Lý tủm tủm cười, nhặt những chiếc cốc đã rửa đặt lên giá.

Nếu như lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ không làm gì, không nói gì thì cô cũng cảm thấy bình thường. Bởi vì dù sao anh cũng là một người đàn ông, không nên can dự vào mấy chuyện giữa đàn bà con gái với nhau. Còn nếu lúc ấy mà giống như tưởng tượng của cô, anh xuống xe thay cô trút giận thì cô sẽ cảm thấy anh là người bạn chí cốt của mình.

Tuy nhiên, dù một trong hai giả thuyết đó xảy ra thật, sau khi sự việc kết thúc, có lẽ tất cả ấn tượng của Tăng Lý về người đàn ông ấy chỉ còn là quá thiếu nghĩa khí, hoặc quá mức kích động.

Nhưng sự thật đã chứng minh, rõ ràng Ngải Cảnh Sơ không phải là người như thế.

Nếu có thể dễ dàng để người khác đoán tâm tư thì anh đâu còn là Ngải Cảnh Sơ

Anh đã dạy cô, khi bị người ta chửi mắng, còn có thể dùng phương thức khác báo thù. Thật không hiểu vì sao, một nguyên tắc rất đơn giản như thế mà cô lại lĩnh hội chậm hơn người khác.

“Hai người làm thế khác nào hai hổ đánh nhau, con cụt con què.”

“Nhưng thật sự rất sáng khoái mà!” Tăng Lý cười.

“Cá Nhỏ!” Mã Y Y đột nhiên gọi cô, “Cậu mà cứ thế này cẩn thận không là yêu anh ta đấy!”

Sắc mặt Tăng Lý chợt biến.

Lúc này, sau khi giúp Ngải Cảnh Sơ tháo bỏ hai cái đĩa CD xuống khỏi biển số xe, Tăng Lý tiếp tục hoàn thành nốt nhiệm vụ còn dang dở mà chủ nhiệm Lý giao phó: Đưa Ngải Cảnh Sơ về nhà. Nhà anh nằm trong khu vực dành cho gia quyến của Bộ tư lệnh Không quân, vì thế từ bãi đỗ xe đến đường lớn để bắt taxi còn phải đi qua một con đường khá dài. Ngải Cảnh Sơ đi bộ cùng cô.

Gió đêm thổi lồng lộng, mái tóc buông xõa của Tăng Lý phủ trên mặt. Cô lồng dây buộc tóc vào cổ tay, sau đó giơ tay lên cào cào lại mái tóc, buộc gọn lại. Trên cánh tay cô còn đang khoác túi. Phải ra khỏi nhà từ sáng sớm nên Tăng Lý bỏ cả kem đánh răng, bàn chải và cốc vào túi xách, cái túi vừa to vừa nặng khiến cử động của cô có phần vương vãi, làm đi làm lại hai, ba lần mới buộc xong tóc.

Từ đầu đến cuối, Ngải Cảnh Sơ không hề có ý định giúp cô cầm túi, mà chỉ đứng một bên quan sát.

Chợt phát hiện chuỗi hành động vừa rồi của mình hơi thiếu nữ tính, Tăng Lý ngượng ngùng nhìn Ngải Cảnh Sơ cười. Cô vừa hé miệng, niềng răng kim loại sáng bóng liền

lộ ra, lộ luôn cả cái răng nanh và khoảng trống ở chân răng đã bị nhổ bên cạnh. Răng nanh của cô không nhô ra quá nhiều, nhưng vị trí mọc không đúng nên tạo cảm giác đang chèn răng số hai vào trong, nhìn rất chướng mắt. Trước đây, Ngải Cảnh Sơ vẫn cho rằng tất cả răng mọc đúng vị trí mới có thể hoàn toàn khỏe và đẹp, không ngờ những khuyết điểm của hàm răng lại khiến người ta trở nên độc nhất vô nhị.

Cuối cùng cũng có một chiếc taxi chạy đến.

Tăng Lý vẫy lại, vừa chào tạm biệt Ngải Cảnh Sơ vừa nhanh chân bước lên xe. Bỗng nhiên, Ngải Cảnh Sơ tiến thêm vài bước, gọi cô lại.

Tăng Lý quay đầu.

Ngải Cảnh Sơ đứng trong gió, đối diện với cô, cách chừng ba bốn mét, đôi mắt anh sâu thẳm nhưng rất sáng. Tăng Lý đợi mãi không thấy anh nói tiếp.

Tài xế nôn nóng hỏi: “Cô gái, có đi không đây?”

“Có có. Bác tài đợi tôi một lát.” Tăng Lý quay đầu nói với tài xế, mở cửa xe, rồi quay đầu nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Anh khẽ cúi đầu, chau mày nói: “Nhớ bốn tuần nữa tới tái khám.”

Tăng Lý cười cười: “Yên tâm, không quên được đâu”, rồi ngồi vào trong xe.

Một người bình thường, ngoại trừ bốn chiếc răng khôn thỉnh thoảng nổi hứng đùa dai, thì có hai mươi tám chiếc răng.

Người Trung Quốc cổ đại cho rằng bầu trời có hai mươi tám chòm sao.

Bốn tuần vừa tròn bằng hai mươi tám ngày.

Chu kì sinh lí của phụ nữ và quá trình trao đổi chất trung bình cũng là hai mươi tám ngày.

Thỉnh thoảng, trong các chương trình quảng cáo mỹ phẩm trên ti-vi, người giới thiệu cũng hay nói, sau hai mươi tám ngày sử dụng sẽ thấy sự thay đổi triệt để.

Trước đây, trong một bộ phim Mỹ tên là *28 days*, nữ chính phải trải qua một cuộc điều trị tâm lý thường xuyên trong vòng hai mươi tám ngày. Kì lạ hơn, còn có một phim kinh dị mang tên *28 days later*, nam chính sau hai mươi tám ngày hôn mê, lúc tỉnh dậy phát hiện toàn bộ thế giới này đã biến đổi.

Thế nhưng, hai mươi tám ngày...

Cũng chính là chu kì Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ gặp nhau.

Chương 6

“Nếu anh nói anh yêu em thì sẽ thế nào?”

Thì sẽ giống như thắp một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực.”

Về đến nhà, Tăng Lý mở ti-vi, kênh nào đó đang chiếu chương trình hồi ký điện ảnh, đúng lúc nhắc đến đạo diễn Michelangelo Antonio, hai câu thoại kia chính là do ông viết lúc sinh thời.

Tăng Lý bung cốc nước, đứng ngây người trước ti-vi rất lâu.

Câu đối thoại này cô đã được nghe trong một bộ phim điện ảnh từ lúc mới trưởng thành. Một buổi chiều của kỳ nghỉ hè năm học lớp tám, Tăng Lý và mấy cô bạn thân hẹn nhau ở nhà một bạn học, lấy cớ là học nhóm nhưng thực ra là tranh thủ lúc phụ huynh đi vắng mà lén lút xem phim. Ban

đầu, các cô xem phim kinh dị, sau đó để làm dịu bầu không khí bèn xem *Beyond the clouds*.

Đối với những cô học sinh chen chúc nhau ngồi trên sofa thuở ấy mà nói, nội dung bộ phim là cái gì đều không hiểu, điều thu hút duy nhất chỉ là những cảnh nhảy cảm trên màn hình.

Tăng Lý ngồi thu lu trong góc, dù khiếp đảm, dù không giải thích được, nhưng vẫn phải bắt chước mọi người tỏ ra “chỉ là chuyện nhỏ”.

Ngày hôm sau, bố Tăng về nhà nói với Tăng Lý là sẽ tìm gia sư cho cô, sắp lên lớp chín, việc học cần phải tăng cường.

“Nam hay nữ?”, mẹ Tăng hỏi, “Đừng có người nào cũng tùy tiện đưa về nhà.”

“Cháu trai của bà thím họ. Bà cũng từng gặp rồi đấy thôi, thằng bé đang học ở đại học Bắc Kinh đấy.” Bố Tăng nói.

“Thím nào của ông cơ?”

“Anh họ của mẹ tôi, nhà cậu tư đó.”

“Mấy anh em bên nhà mẹ ông ấy à, chẳng có lấy một ai tử tế.” Mẹ Tăng hể mở miệng chê gia đình chồng là sẽ liên miên không dứt, hai người lập tức cãi cọ.

Tăng Lý giả vờ đi WC. Cô trốn trong đó, nghe bố mẹ cãi nhau đủ thứ chuyện, từ chuyện của bậc bề trên đến chuyện trước khi hai người kết hôn, cuối cùng đến chuyện về cô. Tăng Lý cứ tưởng mình đã tập mãi thành thói quen, thế nhưng vẫn không kìm được nước mắt rơi.

Từ lúc cô bắt đầu có khả năng ghi nhớ sự việc, chuyện như thế này không biết đã xảy ra bao nhiêu lần rồi.

Nhiều khi, tới nhà bạn học chơi, thấy gia đình người ta hòa thuận vui vẻ, trong lòng Tăng Lý có một cảm giác rất là kì lạ. Cô thầm nhủ, có lẽ sau khi mình về nhà rồi, nhà họ cũng sẽ cãi cọ đá thúng đụng nia. Cô chỉ có thể nghĩ như vậy để tự an ủi bản thân.

Thế nhưng, ngay cả việc che giấu ấy mà bố mẹ cô cũng không làm nổi, thậm chí chẳng thém kiêng dè gì trước mặt bạn bè của cô. Vì thế mà dần dà, Tăng Lý càng ít mời bạn bè tới nhà chơi.

Vốn tưởng rằng chuyện gia sự sẽ bị hủy bỏ nhưng cuối tuần ấy, bố Tăng vẫn đưa một người về nhà. Đó không phải lần đầu tiên Tăng Lý gặp Vu Dịch.

Hai nhà tuy rằng chỉ là bà con xa, nhưng có một lần trong tiết thanh minh mọi người về quê tụ họp nên từng gặp nhau. Bữa cơm gia đình ngày đó có hơn chục người, Tăng

Lý chẳng có ấn tượng với ai ngoài Vu Dịch, vì lúc ấy bà nội cầm tay cô, bảo cô gọi anh một tiếng: “Chú họ.”

Thế nên hôm gặp Vu Dịch ở nhà mình, Tăng Lý bắt đầu lúng túng. Cô đã không còn biết nghe lời như khi còn nhỏ nữa, không phải người lớn nói gì cũng ngoan ngoãn làm theo. Người thanh niên kia cùng lắm hơn cô vài tuổi, bảo cô mở miệng gọi anh ta một tiếng “chú họ” thật là quá khó.

Bố Tăng nói: “Tiểu Lý, sao không chào chú đi?”

Vu Dịch nở nụ cười: “Gọi tên là được rồi.”

Tăng Lý không có phòng riêng, cô ngủ ở chiếc giường kê ngoài phòng khách, lúc học bài sẽ vào trong phòng ngủ của bố mẹ. Vì vậy, Vu Dịch cũng ở trong đó dạy cô học bài.

Bảy tuổi, Vu Dịch mới nhập hộ khẩu gia đình. Ngay cả bản thân bố mẹ anh cũng không ngờ rằng con trai mình lại cực kì thông minh, học giỏi nổi danh khắp thị trấn. Năm ngoái anh thi đỗ đại học, trường học còn treo cả biểu ngữ đỏ chót ngoài cửa lớn, cứ như sợ người khác không biết.

Vu Dịch về nhà nghỉ hè, rất nhiều người tới mời anh làm gia sư cho con họ, đến lúc bố Tăng có lời nhờ vả, anh khó khăn lắm mới thu xếp được thời gian, dành ra ba buổi sáng Ba, Năm, Bảy để bổ túc tiếng Anh, Toán và Hóa cho Tăng Lý. Ngoài thứ Bảy ra, những hôm khác chỉ có hai người họ ở nhà. Vu Dịch là người thân thích nên mẹ Tăng không lo lắng

nhiều, hơn nữa Tăng Lý bản chất trong sáng, vốn không có tư tưởng gì khác.

Năm học lớp tám kết thúc, Tăng Lý vẫn chưa bước vào tuổi dậy thì. Không biết có phải vì nguyên nhân này mà so với các bạn nữ cùng tuổi, cô khá mù mờ về chuyện nam nữ hay không?

Thứ Bảy của tuần tiếp theo, bố mẹ Tăng Lý lại cãi nhau. Tăng Lý ngồi bên cạnh Vu Dịch, đang nghe anh giảng bài thì bỗng nghe thấy tiếng cãi vã từ bên ngoài truyền vào. Cây bút trên tay Vu Dịch dừng lại, âm thanh ồn ào áp đảo tiếng nói của anh. Không biết phải đợi đến khi nào nên Vu Dịch đứng dậy ra đóng cửa phòng.

Tăng Lý xấu hổ nhìn anh, cho rằng anh đang cảm thấy ngán ngẩm, không ngờ Vu Dịch lại cười và nói với cô: “Đừng để ý tới bố mẹ em. Chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi chút đã, anh kể chuyện cười cho em nhé.”

Vu Dịch là một người cởi mở, có tài ăn nói, lại hiểu biết nhiều, anh kể chuyện rất sống động, khiến Tăng Lý nghe chăm chú đến nỗi không rời mắt đi chỗ khác được. Hai người đang cười nói vui vẻ, bỗng nhiên mẹ Tăng đẩy cửa xông vào. Tăng Lý giật nảy người, ngay cả Vu Dịch đang kể chuyện cũng im bật.

“Tăng Lý, con nói mau, nếu bố mẹ li hôn, con sẽ theo ai?” Mẹ Tăng lớn tiếng nói.

Tăng Lý sững sờ. Vấn đề này, cô đã bị hỏi vô số lần, nhưng có nhất thiết phải hỏi trước mặt người ngoài thế không?

Không đợi Tăng Lý trả lời, bố Tăng đã lao vào, quát lớn: “Li hôn thì li hôn, ai sợ ai. Tôi thấy rõ ràng cô đã tìm được một thằng khác có tiền để dựa dẫm rồi.”

Lời qua tiếng lại, hai người tiếp tục giằng co, phớt lờ Tăng Lý và Vu Dịch. Cuối cùng, bố Tăng giận dữ đẩy cửa bỏ đi.

Mẹ Tăng vẫn không quên đuổi theo cố nói với theo một câu: “Cứ cãi nhau là lại cầm tiền của bà đây ra ngoài ăn uống nhậu nhẹt. Con gái không mang họ tôi, sao tôi phải lo?”, dứt lời, mẹ Tăng tháo tạp dề ném đi, rồi cầm túi ra khỏi nhà.

Thoáng cái, trận ồn ào lắng xuống.

Vu Dịch bấy giờ mới hỏi: “Bình thường đều cãi nhau như thế à?”

Tăng Lý hoảng loạn nói: “Không phải. Không phải như vậy. Thực sự không có.” Sau đó, cô mím chặt môi.

“Đừng có dùng răng cắn môi như thế, sẽ thành răng thỏ đấy.” Vu Dịch bỗng nói.

Nghe anh nói vậy, Tăng Lý càng hoảng, vội vàng nhả môi ra.

Vu Dịch cố ý bắt chước cô cắn môi, giả vờ làm hàm răng thỏ để trêu Tăng Lý nhưng cô vẫn mặt mày ửng rửng không cười nổi.

Vu Dịch lại nói: “Răng thỏ mới có lợi, biết không?”

“Sao cơ?”

“Lúc gặm dưa hấu sẽ rất tiện, không sợ bắn mặt.” Vừa nói, anh vừa làm động tác minh họa.

Tăng Lý lần đầu tiên nghe được một điều có ích hay hay như thế, cô bật cười.

Vu Dịch nhìn khuôn mặt tươi cười của cô rồi nói: “Cô bé ngoan”, sau đó anh xoa đầu cô.

Cuối tháng tám, kì nghỉ hè kết thúc, Vu Dịch quay về trường học.

Mùa đông, đang trong một giờ thể dục, Tăng Lý chợt cảm thấy cơ thể có gì là lạ, vội vàng chạy đi WC kiểm tra. Thấy quần mình có dính máu đỏ, cô lập tức hiểu ra chuyện gì.

Tăng Lý không hoảng loạn, cũng không xấu hổ. Ở lớp, cô là nữ sinh bước vào dậy thì muộn nhất, từ lâu đã được nghe các bạn học nói rất nhiều về vấn đề này rồi. Cô bình tĩnh lót một lớp giấy vệ sinh, rồi cầm tiền ra cửa hàng mua băng vệ sinh.

Về nhà, cô nói với mẹ. Mẹ Tăng bình tĩnh nói: “Cái gì cần biết cũng đều biết rồi phải không”.

Vén vén chỉ một câu nói như vậy.

Có lẽ vì bố mẹ tính tình quá bộc trực, Tăng Lý từ nhỏ đã trầm tĩnh và nhất gan. Gia đình cô ở trong một căn hộ chung cư ngoại thành. Dưới chân tòa nhà có một khoảng sân nhỏ, vốn dĩ là nơi để xe nhưng lại bị cho thuê để tổ chức tang lễ.

Theo tập tục địa phương, khi có người qua đời, phải làm lễ viếng ba ngày rồi mới được đưa đi hỏa táng. Bình thường người ta đều kiêng kị không muốn để trong nhà, trong thành phố lại chẳng mấy nơi có dịch vụ này, vì thế quanh năm suốt sáng khoảng sân trước cửa khu chung cư của Tăng Lý đều bận rộn hết tang lễ này đến tang lễ khác. Thậm chí gia đình mê tín còn mời cả thầy cúng, lập đàn bái cả đêm lẫn ngày. Hàng xóm không phải không có ý kiến, họ từng cãi nhau về chuyện này nhưng vẫn không có kết quả.

Nỗi phiền não của Tăng Lý cũng chính là những thi thể được mang về đây.

Hơn mười năm trước vẫn chưa có kiểu quan tài ướp đá như bây giờ, thi thể được quấn vải trắng và đặt lên một tấm ván gỗ kê trên hai băng ghế dài. Không biết vì sao người ta lại thắp một ngọn đèn dầu ở phía trước thi thể.

Sau này nghe hàng xóm nói, Tăng Lý mới biết, ngọn đèn chính là linh hồn, trong vòng ba ngày không được tắt đèn, nếu không sẽ không tốt, cụ thể không tốt ở điểm gì thì cô cũng không dám tiếp tục tìm hiểu.

Hằng ngày đi đi về về, Tăng Lý đều phải đi qua sân. Mới đứng từ xa, hai mắt cô đã nhìn chằm chằm về phía tấm vải trắng và ngọn đèn dầu, đến gần rồi thì ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên nhà.

Lớp chín, học sinh không phải ở lại trường tự học buổi tối nhưng giáo viên thỉnh thoảng sẽ bắt học thêm. Tan học, Tăng Lý đều một mình về nhà, phần vì nhà gần trường, phần vì bố mẹ bận rộn, hơn nữa anh ninh khu này không đến nổi tệ. Thường thì chín giờ tối là cô về đến nhà. Đây cũng là lúc dưới sân vô cùng náo nhiệt, những người túc trực bên linh cữu đang ngồi đánh bài, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, tạo nên một bầu không khí khá vui vẻ!

Thế nhưng, thời điểm Tăng Lý sợ nhất không phải là buổi tối mà là lúc sáng sớm.

Mỗi ngày sáu rưỡi cô đã phải dậy, bảy giờ sẽ ra khỏi nhà. Trời mùa đông, bảy giờ còn chưa sáng, mà những người túc

trực bên linh cữu cả đêm đã về nhà ngủ, người khác còn chưa tới thay ca, vì thế nhiều hôm ở sân chẳng có lấy một ai, chỉ có thi thể nằm đó bất động và ngọn đèn dầu run rẩy.

Những lúc như thế, hễ xung quanh có một chút động tĩnh nhỏ, Tăng Lý cũng sợ đến mức thét lên chói tai. Về sau, không chịu được nữa, cô tâm sự với mẹ, không ngờ bố mẹ liền kéo cô đi tìm ông chủ khu nhà: “Mấy người làm ăn buôn bán kiểu gì khiến con gái chúng tôi sợ hãi ra nông nỗi này? Tính bồi thường thế nào hả?”

Tiếp đó, hàng xóm xung quanh cũng vậy lại cãi nhau, mỗi lúc một âm ỉ.

Chẳng mấy chốc kì nghỉ đông đã tới, Vu Dịch lại trở về.

Ngày đó, mọi người lại tập trung ở nhà bác cả ăn cơm đoàn viên, có tất cả bốn bàn ăn. Có thể là do tuổi cao, sức khỏe yếu, cảm thấy không còn sống được bao lâu cho nên bà nội rất thích trong nhà náo nhiệt. Thế nên tết năm nay, bác cả mời toàn bộ họ hàng thân thích của bà nội đến ăn cơm.

Tăng Lý ngồi bên cạnh nghe bà nội nói chuyện qua chuyện lại, giữa rất nhiều khách khứa, cô trông thấy Vu Dịch. Không kìm được lòng, cô gọi anh.

Vu Dịch đến bên cạnh chào bà nội Tăng Lý.

“Ôi dào, bà còn tưởng Tăng Lý gọi ai. Bà dạy cháu thế nào hả? Sau lại thiếu lễ phép như thế?” Bà nội trách yêu cô.

Tăng Lý xấu hổ vừa định nói gì lại thôi, cuối cùng mở miệng kêu một tiếng: “Chú họ!”

Vu Dịch vừa gật đầu, vừa nháy mắt cười hì hì với cô.

Đứa em họ của Tăng Lý cũng tiến lại gần, cô gái này chỉ sinh sau Tăng Lý mấy tháng nhưng chẳng hiểu sao lại có thể vô tư gọi Vu Dịch là “Chú họ”.

Cô gái không ngượng nghịu như Tăng Lý, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Chú họ! Cháu chúc chú năm mới phát tài! Chú lì xì cho cháu đi ạ.”

Vu Dịch thuận tay cầm quả cam trên bàn đưa cho cô gái: “Cho cháu.”

“Đây là cam nhà cháu, sao tính là lì xì được.” Cô gái nhất quyết không chịu nghe.

Sau đó, một đám trẻ con choai choai lao đến náo loạn.

Tăng Lý lẳng lặng ngồi một bên quan sát Vu Dịch. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy có chút mát mát, hóa ra anh chẳng phải là “chú họ” của một mình cô.

Mãi đến khi ăn cơm, mẹ Tăng vẫn chưa xuất hiện, bố Tăng cúi kính nói: “Chắc mẹ Tăng Lý có việc bận, cả nhà ăn cơm thôi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi ăn xong, bà nội lại kéo từng người để nói chuyện, bất ngờ hỏi đến chuyện học tập của Tăng Lý.

“Bố cháu nhờ chú Vu Dịch tới dạy thêm cho cháu, có tốt không?” Bà nội hỏi.

“Có ạ.” Tăng Lý đáp.

Vu Dịch cười: “Cuối tháng này chú mới phải về trường học. Hay là mấy hôm nữa tiếp tục tới nhà kèm Tăng Lý học nhé? Nhưng mà chú cũng không nhớ lớp chín học những gì nữa rồi, để lát về xem lại sách đã.”

“Còn không cảm ơn chú đi.” Bà nội thúc giục.

Tăng Lý liếc mắt nhìn Vu Dịch: “Cảm ơn chú.”

“Con bé này chẳng biết ăn nói gì cả. Câu nào cũng phải dạy mới biết nói.” Bà nội thở dài.

Vài ngày sau, Vu Dịch bắt đầu tới nhà phục vụ Tăng Lý. Lần này anh còn mượn được rất nhiều đề thi để ôn tập cho cô, đồng thời giúp cô lên kế hoạch học tập cụ thể.

Thỉnh thoảng Vu Dịch vẫn sẽ thấy bố mẹ Tăng Lý cãi nhau, anh cũng đã quen, hơn nữa trong đầu anh luôn có rất nhiều chuyện cười để kể cho cô nghe.

Có một lần cãi nhau kịch liệt nhất, bố Tăng đập vỡ hết bát đĩa trong bếp, sau đó cả hai cùng bỏ lại đồng hồ điện mà ra khỏi nhà.

Vu Dịch hỏi: “Buổi trưa ăn gì?”

“Trong tủ lạnh còn thức ăn, đem hâm nóng lên là ăn được rồi.”

“Thế tối nay?”

Tăng Lý ngẫm nghĩ một chút: “Lại hâm nóng lên.”

Vu Dịch thở dài, giúp cô thu dọn đồng bát vỡ.

“Đừng lo. Thực ra mẹ em không bỏ em đi đâu, lần nào cũng quay về nấu cơm cho em.” Tăng Lý nói.

Vu Dịch nghi hoặc nhìn cô.

Tăng Lý sốt sắng: “Thật đấy!”

“Được rồi, được rồi, anh biết rồi.”

Một lúc sau, Vu Dịch bỗng lên tiếng: “Lần sau nếu muốn nói dối ai đó, em đừng có cuống lên như thế, vừa liếc cái đã phát hiện ra là nói dối rồi. Em chỉ cần cười hì hì mà nói: Thật đấy, còn thật hơn cả ngọc trai.”

Tăng Lý sững sờ nhìn Vu Dịch.

“Cá Nhỏ.” Anh gọi cô.

“Hử?”

“Em phải mau lớn lên, lớn lên rồi có thể ra ngoài tự lập được. Lúc ấy sẽ phát hiện ra bố mẹ thật sự rất tốt với mình.”

“Ừm.” Tăng Lý gật đầu, sau đó nước mắt trào ra.

Vu Dịch vội vàng nói: “Em đừng khóc, khóc nhìn rất xấu. Cười mới đẹp, không chừng còn giống Vương Tổ Hiền.”

Tăng Lý thi vào trường cấp ba trong thành phố rất thuận lợi, kết quả còn tốt hơn giáo viên của cô dự đoán. Tiếc rằng, cuộc hôn nhân của bố mẹ cô lại không thuận lợi như vậy. Sau hơn mười năm sống chung trong cái vĩa, rốt cục đường ai nấy đi.

Hai người bắt đầu ở riêng từ sau ngày Tăng Lý nhận được giấy báo vào cấp ba, đó là một ngày khó khăn nhất trong cuộc đời cô.

Ở nhà bà nội, tất cả người thân tề tựu đông đủ để phân xử chuyện bố mẹ cô nhưng thật ra là đến xem hai người diễn tuồng. Mọi thứ đều phân chia rạch ròi, từ sổ tiết kiệm, tiền mặt, cổ phiếu, sau đó đến Tăng Lý, cuối cùng là nhà ở. Mỗi khi bố mẹ không thống nhất được chuyện gì, thì bà nội và mọi người sẽ tham gia góp ý.

Đến lúc nhận nuôi Tăng Lý, mẹ Tăng lập tức nói: “Con gái thuộc về tôi.” Bố Tăng lần này không nói gì. Ông rất ít khi ở nhà, cho nên chuyện nuôi nấng con cái không hiểu nhiều. Vì thế, không để tâm.

Bà nội trong lòng luyến tiếc cháu gái, nói: “Tăng Lý là con gái họ Tăng, sau này con tái giá, đưa về cho nó một ông bố khác thì nó biết làm sao?”

“Các người nuôi nó bao giờ mà nói? Bố dượng thì sao nào? Bố ruột sao không quan tâm nó đi! Nó học hành nhìn tới chưa? Họp phụ huynh đi bao giờ chưa?”

“Tôi không quan tâm bao giờ?” Bố Tăng tức giận.

Sau đó, hai người lại bắt đầu cãi nhau.

Tăng Lý đứng phía trước, có người an ủi, có người lặng lẽ nhìn cô thở dài, trong ánh mắt đều toát lên vẻ tội nghiệp: đứa trẻ này thật đáng thương. Thế nên về sau, rất nhiều đêm Tăng Lý đã nằm mơ, thấy mình đang đi trên đường, đi mãi, đi mãi, đến lúc rất nhiều người nhìn mình, cô mới phát hiện mình quên mặc quần áo.

Sau đó, cô nhìn thấy Vu Dịch ngồi ngoài cùng.

Người chú họ của cô có một gia đình hoàn toàn khác cô.

Anh là con trai út trong gia đình, chị gái nhỏ nhất của anh cũng hơn anh đến mười tuổi, đã kết hôn từ lâu. Cho dù là anh chị ruột hay anh rể chị dâu, tất cả mọi người đều rất quan tâm Vu Dịch, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hơn nữa, Vu Dịch không phải là một người dễ dàng chịu thua kém người khác, khiến cho mọi người trong gia đình ai cũng tự hào về anh.

Người lên tiếng chấm dứt mạch suy nghĩ của Tăng Lý là bác cả: “Đề Tăng Lý tự mình chọn. Cháu muốn theo ai?”

Nước mắt trào ra xối xả: “Con... Con muốn cả bố và mẹ.”

Mẹ Tăng cắn răng nói: “Không được! Có ông ta thì không có mẹ, có mẹ thì không có ông ta.”

Cuối cùng, Tăng Lý chọn mẹ.

Thứ nhất, mẹ Tăng cố ý đòi quyền nuôi con gái, thậm chí có thể không cần căn nhà. Thứ hai, đúng như điều cô nói với Vu Dịch, mẹ Tăng rất lo cho con gái, ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn trở về nấu cơm cho cô ăn. Cho nên từ đáy lòng cô cho rằng, có lẽ ở với mẹ sẽ tốt hơn.

[©STENT](#)

Tăng Lý vào học cấp ba, muốn ở nội trú, mẹ Tăng không phản đối. Rốt cuộc, cô đã được rời khỏi căn nhà tập thể kia, rời khỏi thị trấn kia, chuyển tới một trường học trong thành phố cách nhà hơn chục cây số.

Mẹ Tăng là một người rất có bản lĩnh. Sau khi công ty bách hóa đóng cửa, bà đăng kí học tại chức kế toán vào buổi tối, sau đó làm kế toán trong một nhà máy nhỏ. Bà có vóc dáng cao gầy, da trắng, tuổi còn khá trẻ, tuy rằng đối với bố Tăng tính tình không tốt, nhưng với người ngoài lúc nào cũng niềm nở cười nói, vì thế li hôn chưa đầy một năm, mẹ Tăng liền tái hôn. Người đàn ông kia tên là Đặng Cương, làm việc cho một ngân hàng trong thành phố, điều kiện xét về mọi mặt đều tốt hơn bố Tăng. Đặng Cương là một người đàn ông tốt, vợ trước qua đời sớm, không có con gái nên ông đối xử với Tăng Lý như con ruột. Thế nhưng Tăng Lý vẫn không thể nhanh chóng tiếp nhận được ông, cô rất ít khi nói chuyện với ông, và vẫn gọi ông là chú Đặng.

Giữa cô và mẹ Tăng cũng không có nhiều chuyện để nói, chuyện học hành thỉnh thoảng nhắc tới một hai câu, mà điều duy nhất có thể nói đó là về các bạn học.

Tăng Lý sang tuổi mười lăm, cơ thể nhanh chóng biến đổi, vóc dáng uyển chuyển, ngực nở nang, đôi môi mọng nước đáng yêu. Thỉnh thoảng có những nam sinh hơn cô mấy tuổi bắt chuyện làm quen, nhưng ngoài các bạn nữ cùng lớp, cùng kí túc ra, Tăng Lý chẳng bao giờ vô tư cười nói với ai, thế nên không tránh được khiến cho người khác cảm giác cô là người lạnh lùng khó gần.

Mỗi đêm sau khi kí túc tắt đèn chính là thời điểm các cô gái tâm sự với nhau đủ thứ chuyện, nào là ở lớp ai thích ai, ai với ai đang hẹn hò, hay có anh nào đó khối mười hai đẹp trai ra sao, cầu thủ đội bóng rổ, bóng chuyền của trường vừa đổi bạn gái,...

Đến kì nghỉ đông, bà nội nói muốn Tăng Lý về nhà chơi vài ngày.

Bởi vì lúc trước không được con gái chọn, cho nên từ sau khi li hôn, bố Tăng trở nên lạnh nhạt với Tăng Lý. Rõ ràng là do ông ngay từ đầu đã không muốn nuôi nấng cô, thế mà cuối cùng lại oán trách con gái không hiếu đạo với mình. Hơn nữa, mẹ Tăng cấm cô và nhà nội qua lại, vì thế nửa năm nay Tăng Lý chưa được về thăm bà nội. Lần này, mẹ Tăng đồng ý cô mới được về.

Bữa cơm đoàn viên vẫn là những người đó, nhưng bố Tăng không thèm để ý tới cô, cũng không gọi cô ngồi bên cạnh. Xung quanh bà nội đã bị đám cháu chắt vây kín, chẳng còn khe hở nào cho cô chui vào.

Tăng Lý đang bối rối không biết nên làm gì thì Vu Dịch đã đi đến bên cạnh, cầm tay cô kéo tới bàn của anh, tay kia cầm một cái ghế nhựa.

Anh nói: “Em ngồi đây đi”, rồi đặt cái ghế xuống bên cạnh chỗ mình.

Bàn của anh toàn là thanh niên trạc tuổi anh. Mặc dù vai vế không giống nhau nhưng mọi người lại cực kì thoải mái vui vẻ. Lúc mới ngồi xuống, Tăng Lý đang định lễ phép chào hỏi nhưng có quá nhiều người, cô có thể chỉ nhớ mặt nhưng không gọi được ra tên. Khó khăn lắm cô mới nhớ ra tên một người, chào người ta xong, những người khác liền không tha cho cô, nhất định bắt cô chào mình.

Tăng Lý quần bách cực kì.

Vu Dịch nói: “Cá Nhỏ, mặc kệ họ đi. Ngoài anh ra, em cứ gọi họ là anh hết là được rồi. Hơn nữa, mấy người ấy à, dựa vào đâu mà bắt người ta chào mình chứ?” câu sau là Vu Dịch nói với những người kia.

Vu Dịch là một người có tài ăn nói, ở đâu cũng nổi bật, chỉ một câu nói đùa cũng có thể giải vây giúp người khác ngay tức thì.

Ông anh họ ngồi bên cạnh lại rất hào hứng: “Ồ hay, Vu Dịch, cùng lắm thì em ấy chào tôi một tiếng, tôi uống một chén rượu là được chứ gì!”

Vu Dịch nói: “Cơ hội gồm. Đã được chào lại còn được uống rượu.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Nhìn đây!” Vu Dịch đứng lên, cười khi nhìn Tăng Lý: “Em gọi anh là gì?”

Tăng Lý không hiểu đột nhiên anh hỏi cái này làm gì, có nhiều người ở đây như vậy cô cũng không dám gọi thẳng tên họ anh, đành phải thành thật đáp: “Chú họ”.

“Được, được, được!” Vu Dịch lên tiếng, không biết lấy từ đâu ra một phong lì xì, đưa cho Tăng Lý: “Cầm lấy, chú họ mừng tuổi.”

Tăng Lý nhận lì xì, những người khác bỗng nhiên vút hết bát đĩa tại chỗ, chạy tới phía Vu Dịch thì nhau gọi mấy câu “chú họ” để đòi lì xì. Tăng Lý cũng bị cảnh tượng ấy làm bật cười.

Sau này cô mới biết, tiền lì xì đó là một phần tiền học bổng của Vu Dịch.

Ra Tết, bắt đầu đi học, Tăng Lý vô tình trông thấy trên bàn học có một quyển tạp chí, bìa trước ghi hai câu thoại mà cô đã được nghe trong bộ phim *Beyond the clouds* xem hồi lớp tám.

“Nếu anh nói anh yêu em thì sẽ thế nào?”

“Thì sẽ giống như thắp một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực.”

Cô không còn nhớ rõ bộ phim kia nói về cái gì, nhưng khi ánh mắt vừa chạm vào những dòng chữ này, cô lập tức nghĩ tới Vu Dịch, nghĩ tới tình yêu...

Tăng Lý cảm thấy trái tim mình như có một chồi non vừa mới nhú lên.

Suy nghĩ kia bắt đầu sinh sôi nảy nở trong lòng cô.

So với tất cả những bạn nam cùng tuổi xung quanh Tăng Lý, Vu Dịch đều xuất sắc hơn, chín chắn hơn, anh còn rất hiểu cô, hiểu được nỗi lo sợ trong lòng cô, hiểu được sự lúng túng của cô. Anh giống như ánh mặt trời chiếu sáng cuộc sống của cô.

Cô cứ âm thầm mến anh như thế.

Cô chờ mong mỗi lần được gặp anh.

Chức Nữ hằng năm chỉ có thể gặp người thương một lần, còn cô may mắn hơn một chút, một năm gặp được anh hai lần. Mỗi kì nghỉ, cô đều đòi tới nhà bà nội ở vài ngày. Nếu Vu Dịch chưa đến, cô sẽ đi tìm anh, nhưng khi tìm được anh rồi, cô lại không dám tới gần, chỉ len lén đứng từ xa nhìn anh, không để anh phát hiện.

Mỗi khi Vu Dịch tới nhà ăn cơm, cho dù người khác có cưỡng ép thế nào cô cũng nhất định không chịu gọi anh là chú họ.

Từ sau khi có bí mật này, Tăng Lý cảm thấy thế giới dường như rộng lớn hơn. Cô có thể cùng bạn bè tâm sự về Vu Dịch mỗi đêm.

Tăng Lý vẫn gọi Đặng Cương là chú Đặng, nhưng không còn tỏ ra xa lạ như trước đây nữa. Mỗi lần đi công tác về, Đặng Cương đều mua quà cho cô, còn chủ động bảo cô mời bạn học về nhà chơi. Mỗi lần cãi vã với mẹ Tăng, chú Đặng có tức giận đến mấy cũng không đập bát đập đĩa, nếu mẹ Tăng bận việc không đi họp phụ huynh cho cô được, ông sẽ chủ động đi thay, tới lớp gặp giáo viên, ông còn nói: “Con gái chúng tôi nhờ vả cả ở thầy cô!”

Tăng Lý bắt đầu cảm thấy Đặng Cương thật sự là một người rất tốt, trong lòng dần chấp nhận ông.

Ba năm qua, không tính những khi Vu Dịch dạy Tăng Lý học bài thì thời gian hai người ở bên cạnh nhau chưa đến mười ngày. Thế nhưng mỗi lần gặp nhau, mỗi câu nói, mỗi nụ cười của anh, cô đều nhớ kỹ trong lòng, sau đó cô sẽ dùng nửa năm tiếp theo để hồi tưởng về anh.

Cô cứ hèn mọn mà yêu thương người con trai ấy, tự biến mình trở thành một hạt bụi nhỏ bé, ỷ lại, dựa dẫm vào anh, không dám có bất cứ hành động gì. Cô nỗ lực muốn tới gần anh, nhưng sao lại khó khăn đến thế.

Kì nghỉ đông năm lớp mười hai, bố Tăng chủ động vào thành phố thăm cô, còn mua rất nhiều đồ cho cô. Sau đó, ông nói, ông đã tái hôn, và người ấy đã mang thai.

Mẹ Tăng sau khi biết chuyện đã chỉ vào mũi Tăng Lý mà nói: “Ý tứ của bố cô ấy à, chính là bảo cô đừng có về nhà họ phá hỏng cuộc sống gia đình họ nữa.” Vì thế, Tăng Lý không bao giờ về nhà nội nữa. Tết năm ấy, cô không được gặp Vu Dịch. Sau này cô mới biết, thực ra năm ấy anh cũng không về ăn Tết, thời điểm đó, anh sắp tốt nghiệp đại học nên ở lại Bắc Kinh thực tập hoặc tiếp tục học.

Lúc điền đơn nguyện vọng đại học, Tăng Lý không dám kì vọng vào được trường anh, cô chỉ muốn tới Bắc Kinh, cũng anh hít thở chung một bầu không khí. Thế nhưng, mẹ Tăng nói với cô: “Tài giỏi tới đâu mà mơ mộng cao siêu.

Thực tế một chút đi. Chọn vào một trường ở đây là được rồi.”

Đêm đó, Tăng Lý vào nhà tắm, vừa tắm vừa khóc. Cô từ nhỏ đã hay khóc, nhưng chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như lần này, không kiềm chế được mà bật khóc nức nở. Tiếng khóc bị át đi trong tiếng nước xối xả. Đúng vậy, cô ngốc quá, vốn dĩ cô chẳng thể đuổi kịp bước chân anh.

Bỗng nhiên đến một ngày, cô phát hiện cô đã để lạc mất Vu Dịch.

Tăng Lý tới thành phố A học đại học. Cuối năm ấy, bà nội qua đời. Khoảng cách giữa cô và Vu Dịch càng ngày càng xa. Ngay cả cơ hội nửa năm gặp một lần cũng không còn nữa.

Rất lâu sau đó, Tăng Lý ngẫu nhiên gặp được người anh họ đã trêu chọc cô lần trước. Anh ta nói với cô: “Em không biết sao? Vu Dịch đi Mỹ học rồi.”

“Trường nào ở Mỹ?” Tăng Lý cuống quýt hỏi.

Anh ta suy nghĩ một chút: “Hình như là đại học Pen gì gì Li đó.”

Cô tìm được cái tên của thành phố kia trong danh sách, rồi cô chỉ ngón tay lên một điểm trên bản đồ thế giới. Nửa địa cầu bên kia, rất xa, rất xa...

Kì nghỉ hè năm đó xảy ra chuyện Ngũ Dĩnh trốn nhà đi theo người yêu. Tăng Lý vừa cảm động vừa bội phục dũng khí của Ngũ Dĩnh, rồi cô bắt đầu nghĩ tới chuyện của bản thân.

Tình cờ, một lần đến thư viện, cô đọc được một cuốn tiểu thuyết có tên *Bức thư từ cô gái xa lạ*. Đọc đến dòng cuối cùng, cô ngồi bên cạnh cửa sổ trong thư viện mà khóc. Chung quanh có bạn học, có giáo viên, có người đến người đi, nhưng cô không quan tâm. Đó là lần đầu tiên cô mặc kệ ánh mắt của mọi người.

Trở lại phòng, Tăng Lý ngồi trước bàn học viết một lá thư gửi cho Vu Dịch. Thư rất dài, rất dài, cô đem toàn bộ tình yêu sau đấm của một thiếu nữ, toàn bộ tâm trí và tình cảm biến hóa thành những câu chữ. Vài vệt nước mắt làm hoen màu mực, nhưng cô không kiềm chế được bản thân, không thể không viết tiếp. Lúc kí tên, cô ghi “Carol”. Đó là cái tên mà chỉ có Vu Dịch biết.

Phong thư không đề địa chỉ người gửi, phần địa chỉ người nhận chỉ có tên Vu Dịch và tên trường đại học Pennsylvania.

Hình như, cô đang đợi phán quyết của số phận. Nếu anh không nhận được lá thư này, thì nó vĩnh viễn sẽ là một bí mật.

Khoảnh khắc bỏ lá thư và thùng thư, Tăng Lý đột nhiên giật trở về, nhìn đi nhìn lại một hồi, cuối cùng cô mở phong thư ra, ghi thêm số di động của mình vào dòng cuối cùng.

Một tuần trôi qua...

Hai tuần trôi qua...

Một tháng trôi qua...

Ba tháng trôi qua...

Đá chìm đáy biển!

Một đêm nọ trước kì nghỉ Tết, di động của Tăng Lý đổ chuông, trên màn hình là một dãy số kì lạ. Chợt có linh cảm điều gì đó, trái tim cô giật thót, cô ấn nút nghe.

“A lô.” Tăng Lý không thể kiềm chế được giọng nói run rẩy của mình.

“Cô là Carol phải không? Tôi là bạn cùng phòng của Vu Dịch.” Giọng một người con trai truyền tới.

“Đúng.” Đôi mắt Tăng Lý hoen đỏ, khó khăn lắm mới thốt lên được một tiếng.

“Nhà Vu Dịch có việc gấp nên cậu ấy đã về nước rồi.”

“Thư của tôi...” Tăng Lý xấu hổ. Anh chắc chắn đã đọc bức thư ấy của cô, nhưng...

“Hiện giờ không thể giải thích rõ ràng cho cô được. Tôi cũng không liên lạc được với Vu Dịch, nếu cô có việc gấp muốn nói với cậu ấy, tôi có thể cho cô số điện thoại.” Đối phương nói.

“Cảm ơn.” Tăng Lý vội vàng tìm bút ghi lại số điện thoại. Cuối cùng, cô đột nhiên hỏi một câu: “Có thể hỏi anh tên gì được không?”

“Ngải Cảnh Sơ.” Anh đáp

Đó là lần đầu tiên Tăng Lý nghe tới cái tên Ngải Cảnh Sơ. Giọng nói của anh ấm áp và trầm tĩnh khiến người nghe có một cảm giác rất lạ, mơ hồ, vừa gần lại vừa xa, nhưng giọng nói ấy lại khiến thế giới của cô trở nên đầy màu sắc.

Giống như âm thanh của thiên nhiên vọng lại, cả đời khó quên!

Chương 7

Cuộc điện thoại đó đã là chuyện bao nhiêu năm rồi?

Tăng Lý rời giường, vừa soi gương vừa hồi tưởng lại...

Năm năm trước?

Nhờ Ngải Cảnh Sơ, cô đã tìm được Vu Dịch, nhưng sau khi chia tay với Vu Dịch, cô lại ngẫu nhiên gặp được Ngải Cảnh Sơ. Không phải chỉ có giọng nói nữa, mà anh thực sự xuất hiện trước mặt cô bằng xương bằng thịt. Ngày đó ở thư viện anh còn thờ ơ nói với cô: “Cũng may không phun vào mặt.”

Nhưng mà, cho dù những người khác đánh giá Ngải Cảnh Sơ thế nào, cho dù anh thoát nhìn có chút cứng cỏi, lạnh lùng, thì Tăng Lý vẫn luôn cảm thấy chắc chắn trong lòng anh có nơi nào đó rất ấm áp, rất mềm yếu.

Ngày đó ở chân núi Đông Sơn, bác bảo vệ nhắc nhở cô phải cẩn thận, nhưng cô biết anh là người tốt.

Một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ xa lạ như vậy, cho dù cô có nhiều điều không phải với anh, cho dù cô có chút lúng túng hèn mọn, nhưng với anh, cô luôn được tôn trọng.

Cả ngày hôm nay, Tăng Lý làm gì cũng đều lơ là đăng trí, lo lắng không biết chuyện hôm qua liệu có trôi qua êm

thăm hay không, cô gây ra đại họa xong bỏ chạy, không biết chủ chiếc xe kia có báo cảnh sát hay đi tìm Ngải Cảnh Sơ gây chuyện không?

Tăng Lý muốn gọi điện hỏi thăm nhưng nhớ lại lời tiên đoán của Mã Y Y, cô đành nhịn xuống.

Buổi trưa, Tăng Lý đi ra ngoài ăn. Ti-vi trong quán cơm đang phát bản tin Pháp luật, một chiếc BMW trên đường cao tốc gây tai nạn rồi bỏ chạy, cảnh sát đã tiến hành điều tra tất cả các trạm sửa xe gần khu vực đó, rốt cuộc cũng tìm ra manh mối, bắt được thủ phạm.

Xem xong tin này Tăng Lý càng sợ hãi, cô từ nhỏ tới lớn chưa làm chuyện xấu bao giờ, ngay cả chuyện đi học quên mang sách vở hay tan học quên không trực nhật vệ sinh cũng lo lắng không yên, huống chi là cái chuyện đụng xe bỏ chạy như hôm qua.

Thế nên, suốt buổi chiều, Tăng Lý cứ đứng ngồi không yên, cuối cùng buộc phải lấy hết can đảm gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ.

Lần thứ nhất, chuông reo hơn mười lần rồi chấm dứt, không có người nghe máy. Tăng Lý đành cắt điện thoại đi ra ngoài làm việc tiếp.

Mấy phút sau, cô trở lại bàn, tiếp tục gọi lần nữa.

Lần này thì khác, chuông mới reo ba hồi liền bị từ chối.

Nghe tiếng tút tút liên hồi, Tăng Lý vừa sửng sốt, vừa lo lắng, cảm thấy có gì không ổn. Một phần sợ đã làm phiền anh phần lại nghĩ anh có nguyên nhân gì đó không tiện tiếp điện thoại. Cố chấp gọi lần nữa thì có vẻ không hay lắm, thế nên cân nhắc một lúc, Tăng Lý quyết định gửi tin nhắn.

Thực ra Ngải Cảnh Sơ bảy giờ đang đứng lớp. Một tuần anh có vài tiết dạy sinh viên chính quy. Cứ đến chiều thứ Năm là giảng đường phòng 101 sẽ chật kín không còn một chỗ. Đề phòng bệnh viện có chuyện gấp, cho nên Ngải Cảnh Sơ rất hiếm khi tắt máy, lúc lên lớp chỉ để chuông rất nhỏ, hoặc chuyển thành im lặng. Bởi vậy, lần đầu tiên Tăng Lý gọi tới, anh không nghe thấy, nhưng anh đứng ở trên bục giảng, phía sau là màn hình, phía trước là thiết bị máy chiếu và loa, chỉ cần trong phòng có sóng điện thoại là lập tức sẽ nghe thấy tạp âm. Lúc đầu, tưởng có sinh viên đang nghịch điện thoại, anh liền nhíu mày, dùng ánh mắt lạnh lùng quét một vòng quanh lớp, phía dưới lập tức im như thóc.

Đến lần thứ hai, thấy sinh viên ai cũng nhìn mình với vẻ vô tội đáng thương, lúc ấy anh mới phát hiện là di động của mình.

Anh có chút áy náy lấy điện thoại ra xem. Hai chữ “Tăng Lý” lấp lóe trên màn hình, anh ấn nút tắt máy rồi đặt xuống bàn.

Mấy phút sau thì nhận được tin nhắn của cô.

“Cảnh sát không tới tìm anh chứ?”

Khi đó, Ngải Cảnh Sơ đang gọi một sinh viên đứng dậy trả lời câu hỏi, vừa nghe vừa cúi mặt xuống bàn ấn nút mở tin nhắn. Đọc xong, anh đột nhiên tưởng tượng ra vẻ mặt lo lắng của Tăng Lý mà buồn cười.

Nữ sinh trả lời xong, vẫn đứng im chờ, chưa được phép của giáo viên, cô gái không dám tự ý ngồi xuống, nhưng đợi mãi mà vẫn chưa thấy thầy giáo mình nói gì. Vài giây sau, Ngải Cảnh Sơ khẽ tùm tùm cười, ngẩng đầu lên nhìn khắp phòng một lượt, sắc mặt tươi tỉnh. Anh hờ hững nói một câu: “Đáp án chưa đủ chặt chẽ” rồi yêu cầu sinh viên mở một trang tài liệu bổ sung ra xem, sau đó giải thích kĩ càng.

Sau khi đưa ra một cái tiêu kết, anh giơ tay nhìn đồng hồ và nói: “Giải lao mười phút.”

Nghe vậy, toàn bộ sinh viên sững sốt một chút, rồi mừng rỡ thở phào. Họ phải học liền hai tiết nhưng chẳng mấy khi Ngải Cảnh Sơ cho nghỉ giải lao, cũng không cho tan học sớm. Nếu có ai muốn đi WC thì có thể tự ý ra ngoài, miễn là không làm ảnh hưởng tới lớp là được. Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây, Ngải Cảnh Sơ lần đầu tiên họ phép họ nghỉ mười phút!

Vài sinh viên cầm sách lên bục giảng hỏi anh mấy vấn đề, phần lớn đều là nữ sinh, có người thực sự muốn hỏi bài, nhưng đương nhiên cũng có những người là ý tại ngôn ngoại. Ngải Cảnh Sơ khoát tay ý bảo họ đợi một chút, sau đó anh cầm di động trên bàn, ra khỏi phòng học. Anh gọi lại cho Tăng Lý nhưng không thấy cô nghe máy, chuông reo mà không ai tiếp.

Ngải Cảnh Sơ đành thôi không gọi nữa, đi tới đầu hành lang yên lặng châm một điếu thuốc. Thường thì trong giờ dạy, giáo viên không thể hút thuốc, anh cũng rất hiếm khi làm việc này, người làm giáo dục, điều quan trọng nhất là phải tạo hình tượng tốt.

Trong lúc trốn trong một góc cầu thang vắng vẻ hút thuốc thì Ngải Cảnh Sơ bắt gặp Cát Y vừa đi thang bộ từ trên tầng xuống.

“ Sư huynh!” Cát Y ngọt ngào gọi anh.

Ngải Cảnh Sơ còn đang ngậm điếu thuốc trong miệng, không tiện trả lời, chỉ gật đầu đáp lại.

“ Em đang định đi tìm anh.” Cát Y nói.

Thấy đối phương nói có việc nên Ngải Cảnh Sơ dập nửa điếu thuốc đang dở, đi vài bước tới thùng rác để vứt.

“ Chuyện gì?” Anh quay đầu lại hỏi.

“Luận văn lần trước em mới sửa lại, anh giúp em xem lại được không?” Cát Y đang bận rộn chuyện luận văn để chuẩn bị cho cuộc bình bầu giảng viên sắp tới.

“Tôi nay em gửi mail cho anh.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Cát Y còn muốn nói gì nhưng anh đã sinh viên cướp mất. Đây là tiết học đầu tiên của học kì mới, rất nhiều sinh viên đều ôm một bụng “vấn đề” muốn thỉnh giáo, thế nên xung quanh Ngải Cảnh Sơ lúc nào cũng bị vây chặt như nêm cối, chẳng có phần cho Cát Y.

Ngải Cảnh Sơ nói với Cát Y vài câu rồi cùng sinh viên quay vào phòng học.

Chỉ cần sinh viên thật sự có vấn đề muốn hỏi, anh đều sẽ kiên trì giải thích. Chốc lát, mười phút đã hết, Ngải Cảnh Sơ yêu cầu mọi người ổn định chỗ ngồi, anh cũng về chỗ của mình.

Cùng lúc ấy, Tăng Lý vừa đi giúp người ta tìm sách xong quay về bàn làm việc thì thấy cuộc gọi nhớ của Ngải Cảnh Sơ. Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức gọi lại.

“A lô.” Anh đã nhận điện.

Nghe thấy tiếng vọng lại, Tăng Lý đoán là anh đang ở nơi nào đó rộng.

“Vừa nãy tôi bận một chút việc nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Hai người kia có tìm anh gây rắc rối không? Anh đang ở đâu?”

Ngải Cảnh Sơ nghiêng đầu nhìn thoáng qua hơn trăm sinh viên đang yên lặng ngồi dưới, đáp: “Tôi ở trên giảng đường, chuẩn bị vào lớp.”

“A!” Tăng Lý hoảng hốt, vội vàng nói, “Xin lỗi! Lát tôi gọi lại!”

“Tăng Lý...” Ngải Cảnh Sơ lên tiếng ngăn cản, vì thế giọng nói lớn hơn một chút, thu hút sự chú ý của cả lớp.

“Gì vậy?” Tăng Lý dừng lại hỏi.

“Tôi và xe đều không có chuyện gì, đừng lo!”

Câu này được Ngải Cảnh Sơ nói nhỏ hơn, giọng điệu thông thả, trầm lắng, chỉ như gió thoảng bên tai. Vậy nên, những nữ sinh ngồi mấy bàn đầu đang vênh tai lên chăm chú lắng nghe không nhận được mà trong lòng nổ bùm một tiếng.

Tăng Lý bên kia cũng yên tâm hơn, cảm giác áy náy giảm đi phân nửa.

Công việc ở thư viện đợt này khá nhiều, quán cà phê cũng đông khách, Tăng Lý cứ thế trải qua mấy tuần bận rộn.

Cuối tuần, mấy người bạn cùng quản lý trang web hẹn nhau đi ăn cơm, Tăng Lý đưa Ngũ Dĩnh đi cùng. Ăn cơm xong, Ninh Phong nói còn mấy vé xem phim sót lại sau sự kiện của website lần trước, Ngũ Dĩnh vốn thích xem phim nên đồng ý ngay tức khắc. Thế là, tám chín người kéo nhau đến rạp chiếu phim.

Nam ngồi với nam, nữ ngồi với nữ, Tăng Lý trùng hợp ngồi giữa Ninh Phong và Ngũ Dĩnh. Đang xem thì mẹ Tăng gọi điện thoại đến, chuông khá to, Tăng Lý vội vàng nhận điện.

“Chuyện lần trước thế nào, có ý hay không cũng phải nói một tiếng chứ?” Mẹ Tăng hỏi.

“Cái gì thế nào ạ?” Đang chăm chú theo dõi tình tiết bộ phim nên Tăng Lý có phần không thích ứng kịp.

“Cái cậu mà dì Tần của con giới thiệu lần trước ấy!”

“À.”

“Người ta nói rất hài lòng về con, nói đã gọi điện cho con nhưng không được. Đã hơn mười ngày rồi, người ta không biết ý con thế nào?”

“Con đang xem phim trong rạp, lát nói chuyện sau mẹ nhé.” Tăng Lý bất đắc dĩ tắt điện thoại.

Cô bỏ đi động vào trong túi. Vừa lúc, chai nước của Ngũ Dĩnh rơi xuống, lăn dưới chân Tăng Lý, cô tiện tay cúi xuống nhặt lên. Nhưng trong lúc cô khom lưng, di động trong túi bị va chạm, khi này cô quên chưa khóa bàn phím nên vô tình ấn vào phím gọi đi, gọi đúng vào số của Ngải Cảnh Sơ.

Ngải Cảnh Sơ lúc ấy đang trên đường về nhà, giờ cao điểm ngày cuối tuần thường bị tắc đường khá lâu, không biết có phải tai nạn ở đằng trước hay không, mà mỗi chiếc xe đều lăn bánh cực kì chậm.

Chuông điện thoại vang lên, Ngải Cảnh Sơ liếc nhìn dãy số trên màn hình rồi ấn nút nghe.

“A lô.”

Bên kia không có ai trả lời.

Một lúc sau, anh lại lên tiếng. Đôi phương vẫn không đáp, chỉ có tiếng quần áo cọ sát.

Ngải Cảnh Sơ lập tức hiểu ra Tăng Lý vô tình chạm phải nút gọi. Chuyện này không phải lần đầu tiên anh gặp phải, gần như đã trở thành chuyện bình thường. Cũng dễ hiểu, vì tên của anh bắt đầu bằng chữ A^[1], đứng đầu danh bạ, nên rất

nhiều người trong lúc vô tình đã lỡ ấn phím gọi và số của anh.

[1] Ngải Cảnh Sơ phiên âm là Ai Jing Chu.

Chiếc xe đằng trước đã di chuyển được chừng hai ba mét. Ngải Cảnh Sơ chưa kịp theo sau, một chiếc taxi chạy ở làn bên kia thấy bên này có khoảng trống liền lao sang với tốc độ cực nhanh. Đang tắc đường nên khoảng cách giữa các xe khá gần, Ngải Cảnh Sơ mãi nghe điện thoại, suýt nữa đụng phải đuôi xe đối phương, may mà kịp thời phanh lại.

Một lúc sau anh tiếp tục lái xe về phía trước, chăm chú nhìn đường, không để ý tới điện thoại vẫn còn đang kết nối.

Bên kia, Tăng Lý đang cùng Ngũ Dĩnh chia sẻ bịch bỏng ngô, vừa nhai tóp tép vừa xem phim.

Trên màn hình, một người Mỹ cầm súng bắn vào người đối diện, sau đó còn ném một quả lựu đạn.

“Nhớ ngày xưa bọn Mỹ khôn kiếp dùng cách tàn nhẫn này để tàn sát dân quân tình nguyện chúng ta, thiêu sống đến nỗi chết cháy rồi cũng không buông tha.” Ngũ Dĩnh nói.

“Cậu đang nói Hoàng Kế Quang à?” Tăng Lý hỏi.

“Hoàng Kế Quang là người lập lô châu mai.” Ngũ Dĩnh cau mày nói.

“Lắp lỗ châu mai là Đồng Tồn Thụ chứ?”

“Tăng Lý, thật bó tay với cậu.” Ngũ Dĩnh trừng mắt nói, “Uổng công Đảng dạy dỗ cậu mười sáu năm!”

Xem phim xong, Ninh Phong chủ động muốn đưa Tăng Lý và Ngũ Dĩnh về nhà.

Ngũ Dĩnh nói: “Càng tốt, đỡ phải bắt xe. Nhưng mà em phải đến bệnh viện, không cùng hướng với Tăng Lý.”

Ninh Phong đáp: “Anh đưa Tăng Lý về trước rồi đưa em đến bệnh viện.”

Tăng Lý nhìn Ninh Phong, đột nhiên cảm thấy mình quá ngốc, vừa rồi lại ngồi giữa làm vật cản. Đây không phải là lần đầu tiên Ngũ Dĩnh đi ăn cùng họ, vậy mà Tăng Lý lại không nhìn ra ý tứ của Ninh Phong. Còn Ngũ Dĩnh thì vẫn vô tư cho rằng Ninh Phong chỉ đơn thuần muốn đưa hai người họ về.

Tăng Lý xua tay nói: “Anh đưa Ngũ Dĩnh về bệnh viện đi. Em về tiện đường xe buýt lắm, không phải chuyển xe.”

Lên xe buýt, Tăng Lý lấy di động ra nhìn giờ, rồi gọi điện cho mẹ.

“Tăng Lý, hôm nay mẹ tình cờ gặp hàng xóm cũ, nghe nói nhà của bà nội con sắp phải dỡ bỏ và di dời.”

“Sao lại thế ạ?”

“Chính quyền huyện sắp triển khai đề án xây khu công nghiệp thực phẩm, phải dùng đến mảnh đất đó nên đang lấy ý kiến từng hộ gia đình. Con cũng nên đề ý một chút, đừng để cho mấy người nhà họ Tăng kia qua mặt. Bọn họ không có một ai tốt cả. Rõ ràng là tên con mà dám chiếm đoạt, bắt nạt hai mẹ con ta...” Mẹ Tăng liền thoáng một hồi.

Nhà họ Tăng có một khu nhà rộng trong thành phố, mấy chục năm trước sau khi bác cả kết hôn, bà nội đã phân chia. Bà nội một mình sống ở gian nhà nhỏ, còn lại chia cho mấy người con trai. Lúc ấy bố Tăng đang thay ông nội tiếp quản công việc ở nhà máy, đã có việc làm nên không được phân đất.

Bà nội vẫn luôn canh cánh trong lòng việc này, lại nhớ tới đứa cháu gái Tăng Lý đang sống cùng mẹ ở bên ngoài, lo lắng cô chịu thiệt thòi. Vì vậy, trước lúc lâm chung, bà đã sang tên căn nhà đang ở cho Tăng Lý.

Chuyện này toàn bộ con trai và con dâu trong nhà đều không hay, mãi tới khi bà qua đời, mọi người mới biết. Thiếu chút nữa cả nhà náo loạn, cũng may là sau khi tang sự xong xuôi chuyện mới bại lộ, chứ không thì cãi nhau to đến mức bà nội nằm trong quan tài cũng phải bật dậy nói rõ.

Sau đó, căn nhà vẫn mang tên Tăng Lý, nhưng lại bị họ chiếm dụng. Ngay cả bố Tăng cũng không cam lòng, ông cho rằng căn nhà vốn dĩ là của mình. Mẹ Tăng đã tới lên tiếng mấy lần nhưng đều không đầu lại được.

Nhận thấy mẹ đang chuẩn bị lôi thù cũ nợ mới ra để lải nhải, Tăng Lý liền nói: “Mẹ, di động của con sắp hết pin.”

Mẹ Tăng lúc này mới nhớ đến chuyện chính: “Mau gọi điện lại cho cái cậu Cố Hải Đông kia đi. Năm nay đã hai mươi lăm tuổi rồi, không cần ngại. Rốt cuộc là muốn tìm một người như thế nào thì tự con phải suy nghĩ kỹ, đừng có đứng núi này trông núi nọ, cuối cùng mất cả chì lẫn chài. Thấy được thì phải nhanh chóng giữ lấy, nhớ chưa?”

“Con biết rồi.” Không biết các bậc phụ huynh khác có giống như bố mẹ cô và Ngũ Dĩnh không, trước đây thì rất sợ con gái mình yêu đương, rồi bây giờ lại sợ con mình không ai lấy.

“À!” Mẹ Tăng bổ sung, “Con cũng đừng có nhớ nhung cái cậu Vu Dịch kia nữa. Người ta không cần con, con còn lưu luyến làm gì.”

Tăng Lý vừa nghe tới hai chữ Vu Dịch, viền mắt đã đỏ hoe, không nói thêm câu nào liền tắt điện thoại.

Sau đó, cô lặng lẽ nắm chặt đi động trong tay, ngồi yên trên xe buýt, ngắm nhìn ánh đèn nê-ông sáng choang ngoài khung cửa sổ, một lúc lâu không động đậy.

Điều chỉnh lại tâm tình, Tăng Lý quyết định gọi điện loại cho người lần trước gặp mặt.

Người giới thiệu đối tượng gặp mặt cho cô là dì Tần – bạn thân của mẹ Tăng. Người này nổi tiếng đánh đá, mở miệng ra là nói lấy nói để, nói không nể nang ai, chẳng ai là không là sợ dì ấy cả. Đương nhiên Tăng Lý càng không thể trêu vào dì Tần được, cho nên cô cũng không dám thất lễ với đối tượng gặp mặt kia.

“Xin chào, anh là Cố Hải Đông phải không? Em là Tăng Lý.”

“À, à, chào em.”

“Nghe nói mấy hôm trước anh gọi điện cho em? Thật không phải, không nhận được điện của anh.” Cô giải thích.

“Không sao, không sao. Vậy bây giờ em có rảnh không? Nếu đã ăn tối rồi thì chúng ta đi xem phim, được không?”

“Em mới từ rạp chiếu phim đi ra.”

“Thế à, hay mình đi đâu uống chén trà? Cà phê cũng được.”

Tăng Lý định từ chối nhưng nhớ tới vẻ mặt hùng hổ của dì Tần đành nhin xuống, thuận miệng đáp: “Được”. Nhân cơ hội không có người khác, hai người nói rõ ràng cho xong chuyện.

Vì vậy, Tăng Lý xuống ở trạm dừng tiếp theo, bắt taxi tới địa điểm đã hẹn. Tới nơi, Cố Hải Đông đã ngồi chờ sẵn.

Lần trước xem mắt vì có cả bề trên nên hai người chỉ gọi là gặp mặt, hỏi thăm qua loa về tình hình công việc và gia cảnh, không tìm hiểu sâu lắm. Nhưng cách nói chuyện của Cố Hải Đông mơ hồ tạo cho người đối diện có cảm giác anh ta là người tự cao tự đại, vì thế Tăng Lý không thoải mái cho lắm.

Hàn huyên một lúc, Cố Hải Đông bắt đầu nói chuyện chính.

“Nghe nói em... trước giờ vẫn chưa yêu ai. Thật không vậy?” Cố Hải Đông nhấp một ngụm cà phê, mỉm cười bình thản hỏi.

“Dì Tần nói vậy ạ?”

“Ừm, năm nay em cũng đã hai mươi rồi, chẳng nhẽ trước đây chưa từng yêu ai, có chút...” Nói xong, anh ta lại cười.

Tăng Lý nhìn vẻ mặt tươi cười của Cố Hải Đông, chợt thấy khó chịu.

Không hiểu cái xã hội này thế nào nữa, thấy một cô gái hơn hai mươi tuổi chưa từng yêu bao giờ lại lập tức nghĩ cô ta có vấn đề, còn nếu cô gái đã từng yêu thì lại cho rằng cô ta là người không đứng đắn.

“Dì Tần không biết rõ chuyện này, thực ra trước đây em từng yêu rồi.”

“Vì sao chia tay?”

“Có thể không nhắc tới chuyện này không?”

“Tới mức độ nào rồi?” Cố Hải Đông vừa hỏi câu này vừa nhìn Tăng Lý từ đầu đến chân.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Đây đâu phải chuyện tình yêu và hôn nhân, đây rõ ràng là một cuộc mua bán.

Thấy cô không trả lời, sự nhiệt tình ban đầu của Cố Hải Đông vơi hẳn đi. Anh ta rút ra một điếu thuốc, hút trước mặt Tăng Lý.

Lúc này, cô thật sự muốn xin anh ta một điếu thuốc để hút, triệt để phá vỡ hình tượng với anh ta, nhưng lại sợ anh ta bầm bảo tội trạng với các vị đại nhân ở nhà nên đành thôi.

Hai người cứ ngồi im lặng như thế hồi lâu.

Tăng Lý cảm thấy hồi hận, quên mất vừa nãy đến đây không gọi điện cho Mã Y Y hay Ngũ Dĩnh, nhờ yểm trợ để kiếm có ròi đi.

Đang phiên muộn thì di động bỗng báo có tin nhắn, mà người gửi, rất bất ngờ là Ngải Cảnh Sơ. Tin nhắn chỉ có bốn chữ: “Là Khuru Thiếu Vân”.

Tăng Lý ngây người không hiểu gì hết.

Suy nghĩ một lúc lâu, cô cho rằng Ngải Cảnh Sơ nhắn nhầm số, rồi cô chợt nhớ tới cuộc trò chuyện với Ngũ Dĩnh ở rạp chiếu phim, sau đó mở nhật kí cuộc gọi ra xem lại. Quả nhiên là có một cuộc gọi tới Ngải Cảnh Sơ. Lúc ấy cô mới đoán chừng là mình quên không khoa bàn phím, nhờ tay chạm vào phím gọi.

Cô quay lại hộp tin nhắn, đọc lại tin nhắn kia một lần nữa, không khỏi bật ra tiếng cười.

Lúc cười, lúc đồng tiền bên khóe miệng Tăng Lý mới lộ ra.

Cố Hải Đông nhìn đến ngây ngẩn.

Phát hiện đôi phương đang nhìn mình, Tăng Lý vội vàng cúi đầu, giấu đi nửa khuôn mặt, sau đó cô bung tách cà phê lên nhấp một ngụm.

“Có gì vui à?” Cố Hải Đông không kìm lòng được mà hỏi.

“Một người bạn gửi truyện cười đến.”

“Kể anh nghe được không?”

Tăng Lý cất di động đi, hờ hững mỉm cười, nói: “Truyện cười mà đọc ra thì sẽ không buồn cười nữa.” Sau đó, cô lại ngồi im.

Một lát sau, Cố Hải Đông hỏi: “Chúng ta có thể tiếp tục giữ liên lạc được không?”

Tăng Lý vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng anh ta vẫn có ấn tượng tốt với mình. Cô chần chừ đáp: “Anh Cố, anh rất tốt nhưng chúng ta không hợp nhau.”

“Em cảm thấy không vừa ý à?”

“Không phải là không vừa ý...”, Tăng Lý gạt mấy sợi tóc mái, buột lòng phải nói: “Em có người khác rồi.”

“Thế vì sao còn đi xem mặt?”

“Bởi vì...”, sợ uy lực của người giới thiệu...., “Xin lỗi anh!” Tăng Lý chỉ có thể nói ra ba chữ này.

“Cho nên vừa rồi em nhất định đòi thanh toán hóa đơn, lần trước cũng thế?” Cố Hải Đông truy hỏi.

Tăng Lý lặng lẽ gật đầu. Cô không thích mắc nợ ai cái gì, cho dù là chuyện uống trà lúc gặp mặt.

“Hai người đang hẹn hò?” Cố Hải Đông chưa từ bỏ ý định, tiếp tục thăm dò.

Tăng Lý buồn bã nhìn sang chỗ khác.

Cố Hải Đông thấy thế, trong lòng như sáng tỏ ra cái gì, anh ta thở phào một hơi: “Có thể cho anh một cơ hội được không?”

“Em...” Cô thực sự không biết cách từ chối người khác sao cho lịch sự.

“Không cần trả lời ngay đâu!” Cố Hải Đông vội vàng cắt ngang lời cô, “Lần sau chúng ta gặp nhau rồi nói tiếp.”

Tăng Lý chậm chạp nhắc lại lời cũ: “Xin lỗi anh!”. Không có lần sau nữa đâu.

Về tới nhà, cô mới nhớ ra, đáng lẽ phải gọi điện lại cho Ngải Cảnh Sơ cho phải phép, nhưng nhìn đồng hồ thấy đã muộn nên thôi.

Hôm sau, Tăng Lý dậy rất sớm, đến quán cà phê giúp Mã Y Y.

Nghỉ Tết xong, Tiểu Mạch quay lại quán cà phê làm việc tiếp. Tiểu Mạch đã làm việc ở Carol's khá lâu, trước đây cô ấy từng làm bồi bàn ở nơi khác nên rất có kinh nghiệm, không như Đậu Đậu là sinh viên làm thêm nên thi thoảng còn phải nhắc nhở nhiều. Tiểu Mạch xin nghỉ hết tháng giêng, bây giờ đã quay lại làm việc, nên Tăng Lý và Mã Y Y bớt vất vả hơn nhiều.

Sáng sớm không đông khách cho lắm, Mã Y Y đi nhập hàng, Tăng Lý ở lại trong quán vừa tiếp khách vừa dạy Đậu Đậu pha nước trái cây.

“Quả này dùng ngay được ạ?” Đậu Đậu chỉ vào quả đậu bắp trên tay Tăng Lý và hỏi.

“Có thể dùng nước sôi trần qua, nhưng mà chị thích dùng ngay hơn, như thế mùi vị sẽ rất thơm ngon, màu sắc cũng tươi.” Nói đoạn, Tăng Lý cho quả đậu bắp vào trong nước muối ngâm một lúc, sau đó cạo hết lớp lông tơ bên ngoài, rồi cắt thành miếng nhỏ bỏ vào máy xay sinh tố.

“Cho thêm chút kem vào nữa.” Vừa nói, Tăng Lý vừa cho kem vào, rồi bật công tắc.

Sinh tố kem đậu bắp tươi ngon đã hoàn thành. Tăng Lý đổ vào cốc thủy tinh, đặt vào khay để Đậu Đậu mang ra cho khách.

Lát sau, có một người đàn ông đi vào, Đậu Đậu nhanh nhẩu: “Hoan nghênh quý khách!”

“Là anh à?” Đậu Đậu tươi cười, đưa anh ta vào bàn trống rồi chạy đi lấy một cốc nước trắng mang đến.

“Người quen à?” Tăng Lý hỏi.

Đậu Đậu che miệng lại, làm ra vẻ thần bí: “Mã Y Y không cho em nói với chị.”

“Có gì mờ ám?”

“Chị đừng có nói với chị Y Y là em nói đấy!”

Hóa ra, anh chàng kia đang theo đuổi Mã Y Y, dạo này cứ vài ngày anh ta lại đến đây một lần, khiến Mã Y Y phiền muộn chết.

Tăng Lý vì tò mò nên tranh bưng nước ra cho anh ta, tiện thể quan sát tướng mạo một chút.

Anh tươi cười nói: “Cảm ơn.” Nụ cười làm nổi bật lên làn da ngăm ngăm.

Tăng Lý mỉm cười đáp lại, đồng thời đã hiểu vì sao Mã Y Y không thích anh ta.

Đây hoàn toàn không phải “khẩu vị” của Mã Y Y. Quen biết đã nhiều năm, Tăng Lý biết rõ Mã Y Y thích nhất là những người đàn ông chín chắn, trưởng thành, làn da trắng một chút, vẻ mặt lạnh lùng, luôn mặc âu phục, lúc vui vẻ chỉ nhưn mày, lúc nổi giận thì hơi nheo mắt, tốt nhất là hơn cô khoảng chục tuổi, biết suy nghĩ cho tương lai, có chí tiến thủ. Người đó được rất nhiều cô gái ngưỡng mộ, nhưng anh ta sẽ chỉ yêu một mình Mã Y Y mà thôi. Còn về mấy thứ gọi là tình yêu thanh mai trúc mã, mối tình học trò, hay chị em gì gì đấy, Mã Y Y tuyệt đối không ham hố.

Ngũ Dĩnh từng tóm gọn tiêu chuẩn của Mã Y Y vào mười hai chữ: *trầm ổn chín chắn, sự nghiệp thành công*, và một điều vô cùng quan trọng là: *da trắng mặt đẹp!*

Chẳng hiểu sao, Tăng Lý bỗng dưng nhớ tới Ngải Cảnh Sơ.

Nếu anh hơn khoảng chục tuổi, nỗ lực phấn đấu làm viện trưởng, thì đúng là hình tượng người trong mộng của Mã Y Y. Nghĩ đến đây, Tăng Lý bật cười.

“Em ơi, Mã Y Y không có ở đây à?” Đối phương chợt hỏi.

Tăng Lý mặc đồng phục của quán, tóc buộc cao đuôi ngựa, thoát nhìn có vẻ trạc tuổi Đậu Đậu, nên mới bị người ta hiểu lầm là sinh viên.

“Y Y đi ra ngoài rồi, phải một lúc lâu nữa mới về.” Tăng Lý đáp.

Vậy mà gần trưa, Mã Y Y thông minh gọi điện thoại cho Đậu Đậu hỏi thăm tình hình, biết là anh ta vẫn đang ngồi ở quán chờ, thế là quyết định giao mọi chuyện ở quán cho Tăng Lý, xin nghỉ một ngày luôn.

Hễ Chủ Nhật, tình cảnh đó lại tái diễn.

Chàng trai kia tới, Mã Y Y liền trốn.

Cũng may là hôm nay Ngũ Dĩnh không có ca trực nên tới quán cùng Tăng Lý. Đến lúc Tăng Lý đang định gọi điện trêu chọc Mã Y Y thì bỗng dưng thấy Cố Hải Đông xuất hiện trước cửa Carol's.

“Anh...” Tăng Lý sửng sốt.

Cố Hải Đông gượng cười: “Anh nghe dì Tần nói quán cà phê của em ở đây nên tiện đường ghé qua xem.”

Người tới là khách, Tăng Lý vẫn buộc lòng mời anh ta vào bàn ngồi

“Ai đây?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Người lần trước đi xem mặt.” Tăng Lý thành thật khai báo.

“Hai cậu lên núi Đông Sơn bái phật, sao lại dẫn theo số đào hoa về nhà thế này?”

“Cậu đi chết đi!”

“Thoạt nhìn cũng đứng đắn đấy!” Ngũ Dĩnh bắt đầu trêu chọc.

Tăng Lý thui cho Ngũ Dĩnh mấy cái, bắt cô im miệng.

“À quên mất, cậu và Mã Y Y đều gu da trắng mặt đẹp!”

“...”

Tăng Lý không đến mức tuyệt tình như Mã Y Y, một lát sau, cảm thấy để mặc Cố Hải Đông ngồi đó một mình thật không phải phép, dẫu sao người ta cũng được bậc trưởng bối giới thiệu. Vì thế, Tăng Lý đi tới ngồi xuống ghế đối diện, nói vài câu.

“Quán cà phê này của các em rất được. Lẽ ra lần trước hẹn gặp nên tới đây.” Cố Hải Đông nói.

Tăng Lý nở nụ cười, không trả lời.

Cố Hải Đông bung tách cà phê, nhấp một ngụm.

Tăng Lý để ý thấy ngón út của anh ta nuôi móng tay, không quá dài. Bàn tay kia cũng tương tự. Thực ra tay anh ta khá đẹp, mặc dù chỉ để móng tay út dài cũng không tạo cảm giác chướng mắt.

Thế nhưng, Tăng Lý không thích.

Ngón tay của Vu Dịch hơi thô, trên mu bàn tay mạch máu nổi lên khá rõ, móng tay cắt cực ngắn, nhìn chẳng có gì là đẹp cả.

Đề cập tới tính từ “đẹp” này, Tăng Lý lại nhớ tới một đôi tay khác khiến cô có cảm giác giống như bàn tay của Vu Dịch. Ngày ở nhà nghỉ Đông Sơn, người ấy nằm trên sofa, ngón tay ấm áp mảnh khảnh, trắng trẻo sạch sẽ. Lúc đó, cô thật sự có khao khát chạm vào đôi tay ấy.

Sau này, lúc lái xe trên đường ven bờ sông, do dự xem có nên tông vào chiếc xe kia không, cũng là bàn tay ấy đã trườn lên tay cô, dạy cô bài học không được sợ hãi.

Đó là điểm giống nhau nhất giữa anh và Vu Dịch.

Tăng Lý ngẩng đầu nói với Cố Hải Đông: “Anh Cố, em nghĩ hôm trước em đã nói rõ ràng rồi.”

Cố Hải Đông gật đầu: “Anh biết. Anh chỉ tới uống nước. Em không hoan nghênh khách hàng à?”

Người ta đã nói vậy, Tăng Lý cũng không còn gì để mà phản bác, đành để mặc anh ta.

Lúc cô đứng dậy thì trông thấy chàng trai kia, anh ta vừa cười vừa hỏi: “Em ơi, Mã Y Y hôm nay có tới không?”

Tăng Lý xám xịt mặt, chuyện quỷ gì thế này? Quả nhiên là mùa xuân tới, hoa đào bay đầy trời!

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Thứ Tư, Tăng Lý đi khám răng theo đúng lịch hẹn.

Như thường lệ, vừa vào cửa cô liền xếp hàng ở đại sảnh tầng một để lấy số thứ tự. Hôm nay cô ghé qua thư viện một chuyến rồi mới đến phòng khám nên lúc này người xếp hàng đã rất đông.

Đợi lúc lây mới tới lượt mình, Tăng Lý đưa sổ khám bệnh và phiếu hẹn tái khám ra, nói: “Tôi lấy số phòng khám của bác sĩ Ngải.”

Y tá tiếp nhận rồi đưa cho cô tám thẻ ghi số và tiền trả lại.

Đột nhiên, một người đàn ông nói giọng địa phương hùng hổ chen lên, kéo Tăng Lý ra, nói với y tá: “Thế này là sao hả? Khinh thường nông dân nghèo chúng tôi phải không?”

Tăng Lý kinh ngạc nhìn người đàn ông kia.

“Sao chúng tôi đăng kí lấy số trong phòng khám của Ngải Cảnh Sơ thì mấy người nói không còn? Cô này lại lấy được?”, người đàn ông quát lớn, “Bắt nạt chúng tôi chứ gì? Mấy người đi cửa sau rồi chứ gì?”

Cô y tá tức giận nói: “Cô gái này tới tái khám. Đã hẹn trước từ một tháng nay rồi.”

“Chúng tôi từ xa xôi đến đây, chẳng lẽ cũng phải hẹn trước một tháng? Các người rõ ràng là đang làm khó kẻ khác.”

“Bác sĩ Ngải đã kín lịch khám, bác đăng kí với bác sĩ khác đi.” Cô y tá không tiếp tục tranh cãi, quay đầu nói: “Người tiếp theo.”

Người đàn ông kia vừa nhìn đã biết là từ nông thôn đến. Theo sau ông ta có một người phụ nữ đang bế một đứa bé chừng ba tuổi. Thấy cô y tá không thèm để ý tới mình nữa,

ông ta quay sang nài nỉ Tăng Lý: “Cô gái, cô có thể cho chúng tôi thẻ của cô được không? Chúng tôi chờ nóng ruột lắm rồi.”

“Cháu bé bị làm sao vậy ạ?”

“Con chúng tôi nói không rõ ràng, đồng hương giới thiệu chúng tôi đến đây tìm bác sĩ Ngải để khám bệnh. Kết quả hai ngày trước tới đây thì họ nói bác sĩ Ngải không có ca làm việc, hôm nay lại nói đã kín lịch.”

“Nhưng số này của cháu...” Có viết tên, có viết chữ tái khám, có thể cho sao? Hơn nữa, Ngải Cảnh Sơ chẳng phải khám răng sao, có liên quan gì tới giọng nói không?

“Chú này làm gì thế?” Một tiếng gằn giọng vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Tăng Lý. Cô quay đầu lại, trông thấy Cố Hải Đông.

Thấy anh ta kéo tay người đàn ông kia ra, đứng lên trước che chắn mình, Tăng Lý khó hiểu hỏi: “Anh cũng đến khám bệnh?”

“Bác gái nói hôm nay em phải tới đây khám răng. Anh biết bệnh nhân ở đây rất đông, tới khám bệnh nhất định phải đợi lâu nên tới nói chuyện cùng em cho đỡ buồn. Dù sao hôm nay anh cũng đang rảnh.” Cố Hải Đông giải thích.

Da mặt anh ta thật là dày.

Tăng Lý phớt lờ Cố Hải Đông, nói với đôi vợ chồng kia: “Thầy Ngải rất tốt, không bằng chúng ta cùng đi tìm thầy ấy, nếu thầy ấy rảnh, biết đâu có thể nói khó để thầy ấy xem bệnh cho đứa bé.”

Lúc nói lời này, thực ra Tăng Lý có chút do dự. Cô vốn không phải một người hay lo chuyện bao đồng. Bệnh viện đương nhiên có rất nhiều bệnh nhân, mỗi người có một cái khó riêng. Nhưng Tăng Lý lại bị đôi vợ chồng kia làm cho cảm động.

Trước đây Vu Dịch từng kể với cô một chuyện. Hồi anh ba tuổi, phát âm của anh có vấn đề, bố mẹ rất lo lắng. Họ là nông dân, hiểu biết không nhiều nên tưởng anh đầu óc chậm phát triển. Kết quả, sau khi đưa anh đi khám, bác sĩ “Haizzz” một tiếng rồi nói, cái này là do thắng lưỡi quá ngắn, không có gì nghiêm trọng. Sau đó, bác sĩ chuẩn bị một vài thứ, rồi cầm kéo, cắt bỏ phần thắng lưỡi, chỉ mấy mấy phút đã giải quyết xong.

Bởi vậy có lúc, Tăng Lý cảm thấy có những chuyện rất nhỏ nhưng lại ảnh hưởng trực tiếp tới cuộc sống của một đứa trẻ.

Tăng Lý đưa vợ chồng nông dân kia cùng lên phòng khám, Cố Hải Đông vẫn đi theo sau. Dọc đường, Tăng Lý không ngừng thấp thỏm, hi vọng Ngải Cảnh Sơ nể tình, cũng

hi vọng anh không nghĩ cô là người xen vào chuyện của anh chỉ sau vài lần tiếp xúc.

Mấy người tới phòng khám thì Ngải Cảnh Sơ đã sang phòng làm khay răng. Mười phút sau mới thấy anh về.

Đúng bốn tuần rồi Tăng Lý mới gặp lại Ngải Cảnh Sơ. Anh vẫn mặc chiếc áo blouse trắng dài bên ngoài bộ quần áo màu xám, khuy trên cùng không cài, cổ áo mở rộng.

Vừa thấy Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ định đi tới thì lại bị một sinh viên ngăn lại hỏi gì đó. Tăng Lý không dám quấy rầy, đợi thêm một lúc nữa.

“Ngải... thầy Ngải...” Tăng Lý không chú ý, suýt nữa thì gọi cả tên họ người ta ra.

“Đề số phiếu lên bàn, đến lượt tôi gọi cô.” Anh nói.

Tăng Lý hơi chột dạ nhìn Ngải Cảnh Sơ: “Tôi... có một người bạn. Bọn họ rất mong anh xem bệnh cho con trai. Vừa rồi không đăng kí được số vào khám, không biết anh bây giờ có tiện hay không?” Nói xong, Tăng Lý chỉ về hai vợ chồng phía sau.

Ngải Cảnh Sơ di chuyển ánh mắt tới cặp vợ chồng kia, không chân chừ liền hỏi: “Bị làm sao?”

Bấy giờ, Tăng Lý mới thở phào nhẹ nhõm. Đứng vài phút thấy mình thừa thãi, liền chào hỏi mấy câu với Chu Văn rồi đi ra hành lang ngồi chờ.

Cố Hải Đông cũng đi theo, ngồi bên cạnh cô.

“Trước tiên cứ làm bạn bè đã.” Cố Hải Đông nói.

Tăng Lý liếc nhìn Cố Hải Đông, muốn nói lại thôi. Điều là người lớn cả rồi, nếu đã nói rõ như vậy thì không cần phải lãng phí thêm lời nào nữa. Tăng Lý lẳng lặng lấy di động ra chơi game.

“Chúng ta bắt đầu từ bạn bè, không được sao?” Cố Hải Đông lại hỏi.

Tăng Lý vẫn không lên tiếng.

Không lâu sau, đôi vợ chồng kia bế con đi ra, nhìn thấy Tăng Lý liền cúi đầu cảm ơn. Tăng Lý hỏi: “Bệnh thế nào?”

Ông chồng nói: “Bác sĩ Ngải bảo chúng tôi đi tới khoa Tai Mũi Họng tìm bác sĩ Đường.”

“Có thể tìm được không?”

“Được, bác sĩ Ngải đã gọi điện thoại qua đó nói trước rồi.” Người đàn ông trả lời.

“Vô cùng cảm ơn cô!” Người phụ nữ lên tiếng, “Các cô thật sự là người tốt.”

Ba người nhà họ đi rồi, Tăng Lý lại ngồi xuống, đợi hơn mười phút, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng loa gọi tên mình.

Cố Hải Đông lại hỏi: “Vừa nãy đôi vợ chồng kia dù không quen biết nhưng em vẫn nhận là bạn, chúng ta đã gặp mặt nhiều lần như vậy, chẳng lẽ không được tính là bạn bè sao?”

“Bạn bè có kiểu như anh sao?” Tăng Lý hỏi ngược lại.

“Sau này anh sẽ không nữa vậy nữa, được không? Chỉ vì anh muốn gặp em nhưng gọi điện em không nghe, gửi tin nhắn em không trả lời.”

“Em nghĩ em đã nói rõ với anh rồi.” Tăng Lý không biết phải làm sao, cô chưa từng có kinh nghiệm ứng phó trường hợp như thế này.

“Em độc thân, anh cũng độc thân. Anh đương nhiên có quyền theo đuổi.”

Cố Hải Đông hơi lớn tiếng, khiến mọi người đang ngồi bên ngoài chú ý. Tăng Lý không dám tranh cãi tiếp, sợ anh ta không chịu dừng, cô đứng lại nói: “Đây là nơi công cộng, anh chú ý một chút.”

“Thế anh đợi em cùng đi ăn trưa.” Cố Hải Đông nhất quyết không buông tha.

Tăng Lý đang định cự tuyệt thì một giọng nói vang lên cắt đứt cuộc cãi vã của hai người.

“Tăng Lý...”

Ngải Cảnh Sơ gọi tên cô.

“Loa gọi tên cô hai lần rồi. Nếu không vào thì tôi gọi người tiếp theo.” Ngải Cảnh Sơ lạnh lùng nói.

“Á!” Tăng Lý giống như sắp chết đuối vớ được cây sào vui vẻ theo Ngải Cảnh Sơ vào phòng khám.

Chu Văn thay gắng tay, thu dọn khay dụng cụ, bật đèn bảo Tăng Lý há mồm, sau đó cô bỗng cảm thấy tình huống lúc này có chút kì quặc. Sư mẫu nằm trên giường bệnh, sư phụ ngồi bên cạnh, mà cách vài bước ở ngoài kia còn có một người đàn ông lai lịch chưa rõ đang ngồi canh giữ.

Ngải Cảnh Sơ chưa hề mở miệng nói một câu, thậm chí còn không chỉ dẫn Chu Văn phải làm gì mà tự mình thao tác. Lúc cài một mảnh dây kềm vào niềng răng của Tăng Lý, anh hơi cúi đầu, một tay vỗ nhẹ vào mặt cô, một tay cầm kim khéo léo cử động. Ngực anh ở ngay trước mặt Tăng Lý, cổ áo rộng tản ra một thứ mùi hương thơm man mát. Tăng Lý ngượng ngùng quay đầu tránh.

“Đừng nhúc nhích.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Đây câu đầu tiên cô nghe thấy anh nói từ lúc bước chân vào phòng bệnh.

Thời gian dài đằng dặc.

Mặt cô vẫn dán vào ngực anh, không dám xê dịch thêm.

Sau khi kết thúc, Chu Văn tự giác viết giấy hẹn tái khám cho Tăng Lý. Ngải Cảnh Sơ chuẩn bị gọi người tiếp theo nhưng vừa đi mấy bước lại quay trở về, nói với Tăng Lý: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm.”

“Hả?” Tăng Lý ngơ ngác không kịp phản ứng.

Ngải Cảnh Sơ liếc cô một cái, nói tiếp: “Tôi sẽ cố gắng đúng mười hai giờ tan ca. Cô có thể vào phòng làm việc chờ tôi một chút, lát nữa chúng ta đi ăn trưa.” Nói xong, anh dứt tay vào túi áo, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho cô.

Tăng Lý ngây ngốc nhận lấy.

Ngải Cảnh Sơ đi rồi còn không quên dặn Chu Văn: “Nếu rảnh thì cô đưa cô ấy đi, sợ cô ấy không tìm được phòng.”

Chu Văn nhin không được liếc nhìn Cố Hải Đông, cảm thấy người đàn ông này thật đáng ghét, dám tới tận địa bàn của sư phụ mình để bắt người.

Nằm mơ!

Anh ta có biết bọn họ chinh rãg nhàm chán buồn tẻ đến mức nào hay không? Có biết giúp thầy Ngải nghe ngóng tin tức khó khăn thế nào không? Có biết mỗi lần thầy Ngải đứng lớp là sinh viên lớp khác đều kéo đến dự thính chiếm hết chỗ ngồi của họ hay không? Anh ta có biết nam sinh trong trường đều ngày ngày trông chờ thầy Ngải sớm thành hoa có chủ để đồng bào nữ sinh nản lòng thoát chí cho bọn họ có cơ hội hay không?

Thế mà, anh ta dám ở đây tranh giành với thầy Ngải.

Chu Văn sốt sắng quay sang dặn dò cô em khóa dưới: “Em ở đây giúp chị một lát, chị đi rồi về ngay”, nói rồi, Chu Văn lôi Tăng Lý đi.

Đây là lần đầu tiên bị hiểu lầm mà Tăng Lý không thấy xấu hổ. Ngược lại, cô thầm cảm kích Ngải Cảnh Sơ, bởi vì nhờ chuyện này mà chị ít có thể đối phó với Cố Hải Đông. Cô quay đầu nhìn người đàn ông kia, anh vẫn đang đứng bên cạnh một chiếc giường bệnh, mở đèn, người hơi nghiêng, cầm gương phóng đại quan sát hàm răng bệnh nhân, không hề ngẩng đầu. Vừa rồi anh nhất định đã nghe được mẩu đối thoại giữa cô và Cố Hải Đông, biết cô lâm vào tình huống

khó xử nên mới giúp cô giải vây. Nếu không, với tính cách của anh, làm gì có chuyện phí thời gian, phí lời cùng người khác như thế.

Cố Hải Đông thấy Tăng Lý đi ra, tiến lên vài bước, muốn gọi cô lại. Thế nhưng Chu Văn đã cố ý lớn giọng nói: “Su mầu, nếu chị mệt thì có thể vào phòng làm việc của thầy Ngải. Trong đó còn có giường, chị cứ nằm nghỉ một lát, chờ thầy Ngải tan ca.”

Tăng Lý cắn răng, không để ý tới Cố Hải Đông, nhanh chóng bước theo Chu Văn. Hiểu lầm thì hiểu lầm vậy, chỉ cần thoát khỏi tên Cố Hải Đông dai như đĩa kia là được rồi.

Tăng Lý đi theo Chu Văn đi tới chỗ rẽ ngoài hành lang, vào một căn phòng.

Chu Văn mở cửa, đưa chìa khóa trả lại cho Tăng Lý, nói: “Đây là phòng nghỉ chung của thầy Ngải và bác sĩ Lữ. Nhưng hôm nay bác sĩ Lữ không có ở đây, chắc chắn không tới đâu, cho nên chị cứ tự nhiên.” Chu Văn nói ngọng n và l, bình thường hay bị người khác cười, nhưng lần này cô vô cùng cẩn thận mà nói, chỉ sợ mình nhầm “lữ” và “nữ” thì thật rắc rối to.

Đợi Chu Văn đi rồi, Tăng Lý mới quan sát một lượt quanh phòng.

Một căn phòng rất nhỏ, cạnh cửa sổ có một chiếc bồn rửa mặt và một tủ treo quần áo, ngoài ra, còn có ba chiếc ghế đơn, một chiếc bàn làm việc.

Đương nhiên, hoàn toàn không có giường nào như trong lời bịa đặt của Chu Văn!

Chật chội, nhưng ngăn nắp và gọn gàng.

Tăng Lý bỏ túi xách ra, ngồi xuống ghế, không dám động vào bất cứ đồ vật gì ở đây. Cô mở điện thoại ra nghịch một lúc. Mãi đến mười hai giờ. Cô nghĩ Cố Hải Đông có lẽ đã bỏ đi rồi, nếu như vậy mà còn không khiến anh ta thất vọng thì cô thật sự bó tay.

Tăng Lý đợi thêm mười phút, vẫn không thấy Ngải Cảnh Sơ đâu.

Cô biết, anh chỉ muốn giải vây giúp cô, giống như khi cô ở Đông Sơn, giống như khi anh đồng ý tới ăn cơm cùng chủ nhiệm Lý, lần này cũng vậy, hoàn toàn không phải anh có ý định mời cô ăn trưa thật. Bởi thế, cô muốn đi ra ngoài tìm anh trả lại chùm chìa khóa, tránh làm phiền anh công tác.

Vậy mà Tăng Lý vừa mới đứng dậy, thì bên ngoài có người gõ cửa. Là Ngải Cảnh Sơ, trên tay anh cầm một cặp lồng cơm.

Anh nói: “Xin lỗi, tôi tới muộn.”

Tăng Lý đáp: “Không sao, tôi không vội.”

“Thời gian nghỉ trưa không nhiều, ra ngoài ăn e rằng không kịp, ăn tạm cái này đi. Tối nay tôi mời cô đi ăn.” Nói đoạn, Ngải Cảnh Sơ đặt cặp lồng cơm trên bàn rồi đi tới giá treo quần áo cởi chiếc áo choàng trắng trên người ra.

Tăng Lý vội vàng nói: “Không cần, không cần, anh cứ làm việc của mình đi. Vừa rồi cảm ơn anh giải vây, tôi xin phép về trước,”

Ngải Cảnh Sơ quay lưng về phía Tăng Lý, nghe cô nói vậy, tay đang treo áo lên móc khựng lại một chút, mi mắt anh sụp xuống, khóe môi khẽ giật, một lát sau anh quay lại, thông thả nói: “Tôi hiện giờ không quá bận.”

Sáu chữ đó khiến Tăng Lý cứng họng, không biết nói gì thêm.

Ngải Cảnh Sơ cũng không nói gì nữa, đi tới bên bồn rửa tay. Loại xà bông anh dùng là loại có hình dáng kiểu cũ. Anh tỉ mỉ rửa tay hai lần, từ đầu ngón tay tới kẽ tay, từ mu bàn tay tới cổ tay.

“Không biết cô thích ăn gì nên tôi chỉ gọi mấy món bình dân.” Anh thẳng thắn nói, sau đó bày cơm và đồ ăn ra bàn, tựa hồ không hề cho rằng câu nói ban nãy của Tăng Lý là có ý muốn cáo từ.

Tất cả đều không phải những món mà Tăng Lý thích ăn, nhưng lại vô cùng phù hợp với tình trạng đeo niềng hiện giờ của cô.

Cô đứng tại chỗ, không biết nên lùi hay tiến. Nếu bỏ đi bây giờ, hình như thực sự không phải phép cho lắm.

Thế là, Tăng Lý nằm mơ cũng chẳng ngờ tới, cô và Ngải Cảnh Sơ lại có dịp thứ hai ngồi ăn cùng nhau.

Thực ra vừa rồi ngồi chờ Ngải Cảnh Sơ, cô đã thầm nghĩ, nếu lần này hai người đi ăn thì hẳn là do cô mời cơm. Bởi vì Ngải Cảnh Sơ đã giúp cô nhiều như vậy, hơn nữa cô còn phá hỏng xe của người ta. Đây là còn chưa nói đến, xã hội này chỉ có bệnh nhân mời cơm bác sĩ, chứ lấy đâu ra bác sĩ mời cơm bệnh nhân.

Lúc này, một chiếc ghế đã được di chuyển tới cạnh bàn làm việc, trên mặt bàn là cơm nước đã bày sẵn. Tăng Lý ngồi vào vị trí chính diện với bàn làm việc, Ngải Cảnh Sơ ngồi ở phía trong, bị vướng chiếc máy vi tính dưới gầm bàn nên anh không thể duỗi chân, tư thế ngồi rất cứng nhắc.

Bận rộn cả buổi sáng, có vẻ rất đói, anh ngồi yên lặng ăn khá nhanh.

Còn Tăng Lý, bởi vì vừa thay mảnh kim loại trên niềng răng nên chưa quen, ăn rất vướng víu. May mà đồ ăn anh mua đều là những món không cần phải nhai quá nhiều.

Ngải Cảnh Sơ vốn ít nói, Tăng Lý cũng chẳng khác là bao, vậy nên bữa cơm trôi qua trong yên lặng.

Tăng Lý đang trầm nghĩ, có lẽ sự im lặng này còn suy trì đến hết bữa cơm thì bất chợt Ngải Cảnh Sơ lên tiếng: “Chỗ cô làm việc buổi trưa có thời gian nghỉ không?”

“Không nghỉ.” Tăng Lý đáp.

Gian phòng lại không phục sự yên tĩnh ban đầu.

Qua một lúc, Ngải Cảnh Sơ mới hỏi: “Còn bữa trưa thì sao?”

Tăng Lý nhìn Ngải Cảnh Sơ một chút, cảm thấy Ngải Cảnh Sơ hơi lạ, dường như tìm chuyện để nói không phải phong cách của anh. Anh gượng gạo hỏi cô những vấn đề không đâu, chẳng lẽ cũng vì cảm thấy không tự nhiên?

“Gọi cơm ngoài mang đến, không thì sáng mang cơm từ nhà đi, cũng có khi nhờ đồng nghiệp trông chừng rồi tranh thủ ra ngoài ăn, miễn là không được để phòng không người.” Cô phối hợp nói thêm vài câu.

“So với chúng tôi có vẻ sít sao hơn.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Nhưng lúc làm việc, phần lớn thời gian chúng tôi đều chỉ ngồi không, đâu có bận bịu như các anh ở đây.” Tăng Lý cười.

“Giờ giấc ở phòng khám cũng có quy luật, không giống phòng phẫu thuật.” Ngải Cảnh Sơ nói tiếp.

Nói tới chuyện phẫu thuật và ăn uống, trong đầu Tăng Lý đột nhiên xuất hiện một vấn đề. Cô tò mò hỏi: “Lúc làm phẫu thuật, bác sĩ có được ăn cơm không?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô, không hiểu vì sao tự nhiên cô lại hỏi chuyện này, đáp: “Không được.” Nếu có thể ăn thì còn gì bằng.

“Nhưng có cuộc phẫu thuật phải kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, cũng không được ăn à?” Tăng Lý tiếp tục hỏi.

“Không được.”

“Phải đứng à?”

“Không nhất định. Cái đó còn phải xem làm phẫu thuật ở bộ phận nào.”

“Vậy đi WC thì sao?” Tăng Lý rút cuộc đi hỏi vấn đề muốn hỏi nhất, cô nhìn thoáng qua bàn thức ăn, có vẻ câu nói này... không phù hợp lắm.

“Chịu đựng.”

“Nếu không nhịn được thì sao?” Cô hỏi đến cùng.

“Vạn bất đắc dĩ thì phải đổi người, sau đó rửa sạch chân tay, khử trùng, thay quần áo.”

Nghe đến đây, Tăng Lý chợt cảm thấy các bác sĩ quả thật cao siêu.

Ngải Cảnh Sơ ăn xong trước, nói: “Cô từ từ ăn, tôi ra sofa ngồi nghỉ một lát.”

Anh đứng dậy, đi đến sofa, chậm rãi ngả lưng vào ghế, ngửa cổ một chút, thả lỏng toàn bộ cơ thể. Có lẽ cổ và vai quá mỏi, anh nặng nề hít thở sâu một hơi, lông mày khẽ nhú lại.

Tăng Lý quay lưng về phía anh, không nhìn thấy hàng lông mày của anh đang nhú lại một chỗ. Ngồi ăn một mình, không được thoải mái lắm, cô cố gắng nuốt vào bụng hai ba miếng rồi thôi.

Thu dọn bàn ăn sạch sẽ xong, Tăng Lý lấy trong túi ra bàn chải, kem đánh răng và một chiếc cốc nhỏ, đi tới bồn rửa chuẩn bị đánh răng. Đeo niềng răng nên sau khi ăn cơm thức ăn rất hay bị mắc lại, vì thế hễ ăn xong là Tăng Lý lại phải đánh răng cẩn thận.

Cô đi tới bên bồn rửa, vặn vòi lấy đầy cốc nước, nhúng bàn chải vào trong cốc cho ướt rồi mới bóp kem đánh răng ra.

“Cô đều đánh răng như vậy à?” Ngải Cảnh Sơ bỗng lên tiếng.

Tăng Lý hơi ngạc nhiên, không nghĩ anh đang quan sát mình.

“Ừm, sao vậy?” Đã sống một phần tư thế kỉ, Tăng Lý không biết đánh răng như thế có gì sai.

“Trước khi cho vào miệng, bàn chải khô thì sẽ tốt hơn.” Ngải Cảnh Sơ nói, “Đánh răng vốn dĩ là làm vệ sinh hàm răng, khô ráo là tốt nhất, không cần thiết phải để miệng đầy bọt.”

“Nhưng mà như vậy vừa cứng vừa khô, rất khó chịu.”

“Đeo niềng răng thì nên dùng bàn chải nhỏ và mềm một chút.”

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, mở tủ lấy ra một chiếc bàn chải mới. Sau đó anh cầm một chiếc cốc đi ra gian phòng ngoài rót một ít nước nóng mang vào. Anh tháo bao nilon bên ngoài bàn chải ra, đầu tiên rửa qua bằng nước lã rồi mới nhúng vào nước sôi.

“Sau này ở nhà cô có thể súc miệng bằng nước muối.”
Ngải Cảnh Sơ nói.

Mấy phút sau, anh vẩy khô chiếc bàn chải rồi đưa cho Tăng Lý.

Tăng Lý bóp kem đánh răng ra bàn chải mới. Đánh răng dưới sự quan sát của nha sĩ quả thật vô cùng áp lực, so với bình thường cô tỉ mỉ hơn rất nhiều, mỗi chiếc răng đều bị chà sát một lần.

Đột nhiên cô nghĩ, sau này yêu đương, lúc chuẩn bị hôn người yêu, liệu Ngải Cảnh Sơ có dừng lại để hỏi đối phương “Đánh răng chưa?” hay không?

Nhĩ đến đây, Tăng Lý không nhịn được mà tủm tỉm cười.

Ngải Cảnh Sơ tự dưng thấy cô cười đến quỷ dị, liền hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Tăng Lý ngoài miệng nói vậy, nhưng ý cười ở khóe mắt vẫn còn nguyên.

Nhất thời cô cảm thấy, mình và vị nha sĩ nghiêm túc này giao tiếp cũng không quá khó khăn.

Mấy phút sau, có một sinh viên tới phòng làm việc tìm Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý nhân cơ hội đó nói cáo từ.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Suốt cả buổi chiều, có lẽ do trời mưa nên thư viện rất ít độc giả. Tăng Lý cầm lấy một cuốn tạp chí du lịch lật qua lật lại. Chẳng mấy chốc đã tới năm giờ. Di động đổ chuông. Cô mở ngăn kéo ra, không ngờ là người cha dượng trước kia của mình.

“Chú Đặng.” Tăng Lý lên tiếng.

“Tiểu Lý à, lâu rồi không gặp con.”

Tăng Lý không biết nên nói thế nào, xấu hổ cười.

“Con và...”, Đặng Cương chân chừ hỏi, “Con và mẹ con gần đây có khỏe không?”

“Mẹ con con đều khỏe, chú thì sao ạ?”

“Chú cũng thế, hôm nay chú tới thành phố A công tác, tối nay ra ngoài ăn cơm với chú được không? Cuối cùng, ông bổ sung thêm: “Cả hai.”

Dù ông nói năng có chút mơ hồ nhưng Tăng Lý hoàn toàn hiểu rõ, “cả hai” chính là hai mẹ con cô. Nhưng mà...

“Mẹ đi du lịch, cuối tuần sau mới về cơ ạ.” Không còn cách nào, cô đành phải nói dối.

“Thế à... ừm.” Ông đáp.

Cúp máy, Tăng Lý thần thờ nhìn làn mưa ngoài cửa sổ, ngồi im hồi lâu.

Lát sau, cô nhìn đồng hồ, rồi nhờ Ngô Văn Hà ở phòng bên cạnh giúp cô trông phòng, cô lết lút chuồn ra khỏi cửa sau bỏ về sớm.

Vừa ra khỏi thư viện, Tăng Lý liền bắt xe tới trung tâm thương mại. Cô rất ít mua đồ cho đàn ông, hiện tại gấp rút thế này không biết nên chọn thứ gì, bèn gọi điện thoại cầu cứu Mã Y Y.

Mã Y Y đã biết chuyện gần đây Cố Hải Đông đang theo đuổi Tăng Lý, tưởng rằng hai người đã có tiến triển, liền trên Tăng Lý: “Ghe nhỉ, phát triển nhanh quá đấy! Bắt đầu trao đổi tín vật đính ước rồi cơ à?”

“Huyền thuyên.” Tăng Lý cười.

“Nếu cậu mua tặng Cố Hải Đông, tớ bảo, không cần phải hao tâm tốn sức thế đâu, chỉ cần tặng anh ta một ít nước bọt là anh ta cũng đã vui chết đi được rồi.”

Mã Y Y nói xong câu này, Tăng Lý đột nhiên nghe thấy tiếng của Ngũ Dĩnh, xem ra hai người họ đang ở cùng nhau. Ngũ Dĩnh xen vào nói: “Các cậu tặng ai nước bọt thế? Tặng nước bọt cũng cần học đây nhé! Phải xem nên nhổ từ xa vào mặt hay là môi chạm môi...”

Tăng Lý buồn cười cúp máy, một mình đi chọn quà.

Sau đó, vất vả lắm cô mới chọn được một chiếc áo vest và áo sơ mi. cô không có năng khiếu chọn đồ, chân chừ về màu sắc và số đo mãi vẫn không hạ được quyết tâm. Thấy sắp đến giờ hẹn, Tăng Lý cắn răng đi tới quầy thanh toán, không ngừng hỏi nhân viên cho chắc chắn, xem có được đem đổi đồ nếu không vừa hay không?

Mãi tới khi đã ngồi trong quán ăn rồi, Tăng Lý mới nhớ ra lúc trưa Ngải Cảnh Sơ có nói là tối mời cô ăn cơm. Nhưng cuối cùng cô cũng chỉ coi nó là một lời nói khách sáo.

Giống như bình thường, thỉnh thoảng gặp đồng nghiệp hay bạn bè, người ta vẫn hay thuận miệng nói một câu: “Hôm nào cùng đi ăn nhé”. Hay giống như trước đây, mỗi khi bạn bè của dương tới nhà chơi, mẹ Tăng không kịp chuẩn bị cơm nước thịnh soạn thì sẽ nói một câu: “Khi khác anh tới chơi, chúng tôi sẽ tiếp đón chu đáo hơn.”

Về phần “hôm nào” và “khi khác” cụ thể nó là ngày mai, ngày kia, hay mãi mãi không thấy, thì chẳng ai biết, hoặc giả chẳng ai muốn tìm hiểu kĩ.

Tăng Lý là một người cẩn thận, ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy với mỗi giao tình giữa mình và Ngải Cảnh Sơ, thì câu nói kia của anh có lẽ cũng chỉ là một lời khách sáo mà thôi.

Nhưng xuất phát từ sự kính trọng dành cho vị bác sĩ sẽ điều trị nhiều năm cho mình, cô chủ động cầm điện thoại đi động gửi tin nhắn.

“Thầy Ngải, cảm ơn thầy đã mời tôi ăn trưa, khi khác tôi mời thầy ăn cơm.”

Tăng Lý cẩn thận kiểm tra lại tin nhắn một lần rồi mới gửi đi.

Vừa buông di động, Đặng Cương đã tới.

Đã lâu không gặp ông, Tăng Lý để ý thấy tóc trên đầu ông dường như thưa đi nhiều. Ông kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn thấy Tăng Lý, câu đầu tiên ông nói là: “Con gọi nhiều vào mà ăn, không cần tiết kiệm tiền cho chú đâu”.

Một câu nói khiến cho lòng Tăng Lý thổn thức.

Lúc học cấp ba, cô ở nội trú, mỗi lần Đặng Cương tới trường thăm cô đều nói câu ấy. Thậm chí trước đó, bố ruột cũng không yêu thương cô đến vậy.

Cô từng lén lút khóc, rồi cũng từng âm thầm vui vẻ.

Vài năm sau, khi lòng cô đã chấp nhận Đặng Cương làm cha thì mẹ Tăng lại nói, hai người sắp li hôn.

Tăng Lý đưa quà vừa mua tới trước mặt Đặng Cương.

“Chú Đặng, chú mặc thử xem có hợp hay không?”

“Đẹp quá.” Đặng Cương tươi cười nói.

Ông còn chưa thử nhưng đã luôn miệng nói rất thích. Kết quả, dưới sự thuyết phục kiên trì của Tăng Lý, ông vẫn cởi áo khoác ra, mặc chiếc áo cô mua lên thử.

“Chết rồi, hình như hơi rộng.” Tăng Lý hỏi hận, tự trách bản thân.

“Không, rất hợp, rất vừa.”

Vai áo khoác hơi rộng, khiến ống tay áo nhìn cũng dài ra. Rõ ràng là lớn hơn một cỡ, nhưng Đặng Cương vẫn hết lời khen đẹp, còn bảo mình già rồi, thích mặc rộng.

Tăng Lý không còn cách nào khác, đành coi như không có gì.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ đã điều trị xong cho bệnh nhân cuối cùng, anh quay về phòng làm việc, rửa tay, thay quần áo. Sau đó ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại.

Tiện tay, anh móc điện thoại trong túi ra, bấy giờ mới đọc được tin nhắn của Tăng Lý.

Tường hai bên hành lang trắng xóa, nền trải thảm nhựa màu lam. Y tá và sinh viên thực tập đang thu dọn đồ dùng trong phòng khám.

Ngải Cảnh Sơ đứng trước cửa phòng làm việc, một tay trong túi quần, một tay cầm di động, lẳng lặng nhìn những câu chữ khách sáo trên màn hình mà Tăng Lý gửi đến.

Chung quanh vang lên âm thanh kéo kẹt của những xe đẩy inox, kết hợp với tiếng hát khe khẽ của vài đứa trẻ đang đợi thang máy cách đó không xa.

Anh nhìn chằm chằm vào tin nhắn kia hồi lâu, cuối cùng, gửi trả lời cô ba chữ: “Không cần đâu.”

Chương 8

Chớp mắt một cái đã tới tháng tư rồi, khí trời ngày càng ấm áp.

Câu lạc bộ đi xe đạp của trang web bắt đầu tổ chức hoạt động. Tăng Lý đã vắng hợp mấy lần rồi, giờ không còn lý do gì để từ chối nữa, vả lại, đột nhiên nhớ tới mối quan hệ mờ ám giữa Ninh Phong và Ngũ Dĩnh, nên cô liền đăng ký.

Gần chục năm nay Tăng Lý không đi xe đạp, lo lắng đi không quen nên cô bớt thời gian tới vùng lân cận thuê một chiếc xe để đi thử.

Mới leo lên xe, Tăng Lý không tránh khỏi cảm thấy bỡ ngỡ, phải đi hai vòng mới dần quen tay. Sau đó, trên đường về nhà, cô và Mã Y Y bàn nhau, quyết định đi mua một chiếc xe đạp.

“Ngũ Dĩnh cũng đi, cậu không đi à?” Tăng Lý hỏi.

“Vớ dĩ thân kinh vận động của tớ, cậu nghĩ tớ nên đi à?” Mã Y Y hỏi ngược lại.

Tăng Lý nhìn Mã Y Y ba giây không chớp mắt, nghĩ tới bộ dạng bất lực trong giờ thể dục hồi còn học đại học của cô ấy, quyết định không khuyên Mã Y Y nữa.

Đích đến của hành trình đạp xe cuối tuần này là một thị trấn cổ ở gần thành phố A.

Tăng Lý và Ngũ Dĩnh bình thường không mấy khi vận động chân tay, cuộc hành trình hơn chục cây số vừa mới bắt đầu mà hai cô đã bị tụt lại cuối cùng sau khi gặp đoạn đường dốc. Ninh Phong và một đội phó khác đành phải đi chậm lại để ý hai người.

Dọc đường, nhận thấy sự chăm sóc cẩn thận của Ninh Phong dành cho Ngũ Dĩnh, Tăng Lý vô cùng thỏa mãn, cảm thấy lần này hao tâm tốn sức cũng không đến nỗi mất công toi.

Đoàn người quay về tới thành phố thì trời đã sẩm tối, sau khi chia tay với mọi người, Tăng Lý một mình đạp xe về nhà.

Ngải Cảnh Sơ giờ này cũng đang ở trên đường đông đúc. Phía trước có hai chiếc xe va chạm, cảnh sát giao thông đang giải quyết vụ việc, vì thế một làn đường lại bị ùn tắc.

Đúng lúc ấy, anh bắt gặp Tăng Lý. Cô mặc bộ đồ thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai xanh sẫm, đi bên phải một chiếc xe trước mặt anh. Vì chỉ nhìn thấy từ sau lưng, bình thường cũng chưa bao giờ thấy cô ăn mặc như thế, nên Ngải Cảnh Sơ bắt đầu nghĩ có lẽ là ai đó có dáng người giống cô mà thôi. Quan sát một lúc lâu, thấy cô quay đầu nghiêng sang một bên, lúc ấy anh mới xác định đúng là Tăng Lý.

Hai tay cô giữ chặt tay lái, một chân hạ xuống chống đất, đợi đèn xanh.

Tiếc rằng, đèn xanh bật cũng chẳng có tác dụng vì vụ va chạm chưa giải quyết xong.

Nửa phút trôi qua, đèn xanh bật. Tăng Lý mắc kẹt giữa vô số xe máy điện, xe buýt, xích lô,... cẩn thận tìm đường đi.

Cảnh sát giao thông vất vả lắm mới thông được làn đường, nhưng chiếc xe trước mặt Tăng Lý vừa đứng lúc tới điểm dừng, nên cô bị chặn lại phía sau. Trong khi đó, làn đường của Ngải Cảnh Sơ đã thông thoáng, cảnh sát thôi còi giục tài xế nhanh chóng lái xe đi, tránh ách tắc lần nữa. Anh nhún chân ga, nhìn theo kính chiếu hậu. Xe ngoặt vào một đoạn đường cong, sau đó, anh không nhìn thấy Tăng Lý nữa.

Ngải Cảnh Sơ buông một tay ra, vịn lên chỗ đặt di động ở trước mặt, chân chừ một lát, cuối cùng lại giơ tay ra mở radio.

Tới giao lộ tiếp theo, xe chờ ở phía trước rất nhiều mà thời gian đèn xanh quá ngắn, khó khăn lắm anh mới nhích lên được một chút, sau một khúc ngoặt lại gặp ùn tắc.

Hôm nay ra đường thật là xui xẻo, tới ngã tư nào cũng gặp đèn đỏ.

Ngải Cảnh Sơ nhẩn nại, vừa khởi động xe, vừa nghe người dẫn chương trình trên radio kể chuyện cười: “Có người nói, hiện tại đang rất lưu hành chuyện viết tiểu thuyết. Đứng trong nhà tùy tiện ném một hòn gạch qua cửa sổ là cũng có thể ném trúng một tác giả. Thậm chí trong bệnh viện tâm thần cũng có rất nhiều người yêu thích văn học.”

Nghe đến đó, đèn xanh rút cuộc sáng lên, Ngải Cảnh Sơ chậm rãi chạy xe về phía trước, nhưng đợi những chiếc xe đằng trước qua vạch vôi xong, đến lượt anh thì lại chuyển đèn đỏ.

Người dẫn chương trình vẫn đang nói: “Có một ngày, bệnh nhân tâm thần A đưa cho bệnh nhân B cùng phòng một quyển sách, hỏi: “Anh xem cuốn tiểu thuyết tôi mới viết xong thế nào?” Anh B tỉ mỉ xem, một lúc sau trả lời: “Cũng được đây, nhưng mà hình như hơi nhiều nhân vật thì phải”. Đúng lúc ấy, y tá tới phát thuốc nhìn thấy quyển sách trên tay anh B, tức giận nói: “Hai người mau cho tôi số điện thoại chủ nhân cuốn sách để tôi trả lại sách cho người ta”.

Người dẫn chương trình kể xong, còn bật một tràng âm thanh tiếng cười để phối hợp. Nhưng Ngải Cảnh Sơ không cười, anh vốn dĩ không tập trung nghe, cũng không biết rốt cuộc người ta đang nói cái gì.

Đúng lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ vô tình nghiêng đầu, lại nhìn thấy Tăng Lý xuất hiện bên đường.

Anh đi mép đường bên trái, còn cô đi trên làn đường dành cho xe thô sơ, giữa hai người còn cách một chiếc xe nữa.

Tăng Lý buộc tóc đuôi ngựa, ngọn tóc chấm tới cổ áo. Hình như tóc chọc vào trong rất khó chịu, vì anh thấy cô nghiêng đầu, kéo những lọn tóc ra đặt trên vai. Cô quay sang trái nhìn ngó một hồi, nhưng hình như không phát hiện ra anh.

Ánh mắt Ngải Cảnh Sơ lặng lẽ phóng về phía cô, nhưng về mặt anh bình thản, nhìn mà như không nhìn.

Một lát sau, đèn xanh bật sáng.

Ngải Cảnh Sơ theo dòng xe rẽ trái, còn Tăng Lý dễ dàng đạp xe rẽ sang phải.

Anh nhìn theo kính chiếu hậu, thân ảnh kia lại một lần nữa biến mất không thấy đâu.

Thoáng chốc, mỗi người một ngã.

Bên trong xe, radio vẫn đang tiếp tục phát chương trình kể chuyện cười trong bệnh viện, thỉnh thoảng dừng để quảng cáo. Ngải Cảnh Sơ đột nhiên cảm thấy tiếng radio khiến mình đau đầu, bèn tắt đi. Anh lái xe vào một con đường nhỏ, đi chừng mười mét thì dừng lại ở bên cạnh vành đai xanh.

Yên lặng giây lát. Anh đột nhiên kích động, ngoặt tay lái, chạy xe theo chiều ngược lại.

Qua ngã tư kia, anh vừa lái xe vừa quan sát xung quanh.

Thế nhưng, xe đã đi xa như vậy, đường rộng, người đông, cô đi nơi nào, làm sao anh biết?

Ngải Cảnh Sơ gương cười tự giễu.

Đang định từ bỏ thì Ngải Cảnh Sơ lại vô tình trông thấy Tăng Lý. Cô đi ra từ một cửa hàng bách hóa, tay cầm một chai nước, mũ lưỡi trai ban nãy đã bỏ xuống, tóc ướm mồ hôi dính trên trán, rối tung lộn xộn.

Sợ bỏ lỡ một lần nữa, Ngải Cảnh Sơ vội vàng xuống xe, trong lòng dấy lên niềm vui và một chút hy vọng khó hiểu.

Tăng Lý vừa ngẩng đầu liền trông thấy Ngải Cảnh Sơ, kinh ngạc nói: “Ồ, trùng hợp quá”.

Ngải Cảnh Sơ nhất thời chẳng biết phải nói gì, cũng không giải thích được tâm trạng ban nãy của mình, đành gật đầu.

Tăng Lý từ lâu đã quen với thái độ này của anh nên không suy nghĩ nhiều.

Tuần trước cô tới bệnh viện khám lại, anh một câu cũng không nói, khiến Chu Văn còn lén lút quay sang hỏi cô, có phải hai người cãi nhau hay không. Tăng Lý lúc ấy dở khóc dở cười.

“Nhà tôi ở gần đây, vừa đi xe đạp về khát quá nên vào mua nước.” Vừa nói, cô vừa chỉ tay ra chiếc xe đạp đang dựng bên ngoài.

Ngải Cảnh Sơ tâm tư cũng không để trên người, xưa nay anh chưa từng vất óc nghĩ cách tiếp cận người khác như thế, đành nói trắng ra: “Tôi đang định đi ăn, cùng nhau đi nhé?”.

Anh không đề cập tới thì còn may, nói ra liền động tới vấn đề nhạy cảm của Tăng Lý.

Lần trước cô thuận miệng nói khi nào có dịp sẽ mời anh ăn cơm, kết quả hơn một tháng cũng chưa có “dịp”. Lúc ấy cô nghĩ, tính cách anh như vậy, ngay cả chủ nhiệm Lý mời anh ăn một bữa cũng phải hẹn đi hẹn lại, hơn nữa cũng là do cô mặt dày tới ép người nên anh mới miễn cưỡng đồng ý. Cho nên, cô nghĩ, anh hẳn là không thích được mời ăn, thế nên không nghĩ đến chuyện này nữa. Hôm nay Ngải Cảnh Sơ tự nhiên nhắc tới. Người nói vô tình nhưng người nghe có ý, Tăng Lý cảm thấy bản thân quá hẹp hòi.

Cô vội vàng nói: “Vâng, hiếm có dịp anh rảnh rồi, để tôi mời, lần trước đã nói rồi”.

Sau đó, cô đi lấy xe đạp.

Còn nhớ Ngải Cảnh Sơ thích ăn cay, Tăng Lý bèn hỏi: “Ăn lẩu nhé?”

“Ừ.”

Thế là hai người vào một nhà hàng lẩu sạch sẽ gần đó. Gọi gọi đồ ăn xong, Tăng Lý chợt nhớ ra một việc.

“À, tôi có một đồng nghiệp tên là Ngô Văn Hà, gần đây cô ấy đi viện thẩm mỹ, bị người ta xúi bẩy nên quyết tâm đi làm cằm nhọn. Tôi đã nói với cô ấy là phải dè chừng bệnh viện tư nhân, muốn làm thì cũng nên vào bệnh viện lớn như chỗ các anh mới yên tâm.”

“Làm cằm nhọn?” Ngải Cảnh Sơ có vẻ không hiểu từ này.

“Mài cằm cho gọn lại ấy! Tôi cũng không biết nói thế nào cho rõ, anh xem xem bệnh viện các anh có làm cái đấy không?” Nói đoạn, Tăng Lý lấy điện thoại ra tìm một tấm ảnh đưa cho Ngải Cảnh Sơ xem.

Xem xong, anh hỏi: “Đồng nghiệp của cô à?”

“Vâng.”

“Chẳng trách quen quen, tôi gặp cô gái này rồi, buổi tối hôm ở khách sạn Đông Sơn, sáng hôm sau lên núi cũng gặp.”

Tăng Lý ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như thế”, chính vì tình cờ gặp hai lần nên Ngô Văn Hà mới có cớ để tung tin đồn nhảm, “Trí nhớ anh tốt thật!”.

“Thỉnh thoảng tôi khá nhạy cảm với tướng mạo người khác.”

“Thế sao anh không nhớ mặt tôi?” Máy lần đều phải khoe niềng răng anh mới nhận ra.

“Vì đôi khi hình dạng khuôn mặt lúc há miệng nằm ở giường điều trị sẽ khác lúc bình thường.” Anh đáp.

Tăng Lý nghe vậy liền đỏ mặt. Chắc là lúc cô nằm há miệng, nhìn rất kinh khủng.

Không biết Ngải Cảnh Sơ suy nghĩ cái gì, sau đó anh bỗng nói: “Cô gửi ảnh đó cho tôi xem xem”.

“À, ừm.” Tăng Lý vội vã làm theo.

Vài giây sau, di động của Ngải Cảnh Sơ nhận được tin nhắn, anh mở ra quan sát: “Có thể mài xương cằm”.

“Anh cũng nghĩ như vậy à?”

“Có điều...”

“Có nguy hiểm phải không?”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, mí mắt trùng xuống dưới, lặng yên không nói.

Lúc này, đồ ăn được bày lên, nước trong nồi đã sôi. Trước mặt bọn họ đều có một nồi nước nhỏ, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Tăng Lý nhanh chóng bung đĩa thức ăn trước mặt lên, chia làm hai phần, vừa làm vừa nói: “Cô ấy cực kỳ chú ý tới diện mạo, khuyên thế nào cũng không được”.

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy liền nhìn thoáng qua người trong ảnh: “Mắt cô ấy to, mở mắt là đã xinh rồi, không cần đi mài xương cằm”.

Tăng Lý vừa gấp rau, vừa nghĩ tới hình dạng khuôn mặt Ngô Văn Hà, lần đầu tiên chú ý tới mắt cô ấy. Cô tỉ mỉ cân nhắc lời của Ngải Cảnh Sơ. Anh nói rất đúng. Nhất thời cô cảm thấy ánh mắt của anh rất tinh tế. Cô buông đĩa, ngồi thẳng người, túm gọn mái tóc của mình lại và nói: “Anh dùng con mắt chuyên nghiệp của anh nhìn xem khuôn mặt tôi thiếu hụt lớn nhất là ở đâu?”, rồi cô bổ sung: “Ngoại trừ hàm răng”.

Ngải Cảnh Sơ ngẩng đầu, bình thản quan sát Tăng Lý, từ mắt đến mũi, từ mũi đến miệng, tựa như lần đầu tiên anh tiếp nhận bệnh án của cô. Một lúc sau, anh mới nghiêm túc đáp: “Tôi thấy, đều rất ổn”.

Tăng Lý không ngờ Ngải Cảnh Sơ sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, mặt bỗng đỏ ửng lên. Cô quả thực muốn nói cho anh biết, cô rất kiên cường, không sợ bị người khác đả kích.

Sau đó, Tăng Lý liền yên lặng ăn.

Qua một lúc cô mới phá vỡ cục diện bế tắc, lên tiếng hỏi: “Nếu đến bệnh viện các anh mài quai hàm thì tới khoa nào?”.

“Là xương cằm! Tới khoa hàm mặt.”

“Khoa hàm mặt?” Nghe thấy cụm từ lạ hoắc này, Tăng Lý bỗng nhớ tới một việc: “À, sư muội của anh mà tôi gặp ở Đông Sơn nói anh trước đây học cái này?”.

“Ừ.”

“Sao lại chuyển khoa?”

Ngải Cảnh Sơ ngừng tay, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có lẽ là vì không cần phải trực ca đêm”.

Tăng Lý nghe đáp án này, không nhịn được nở nụ cười: “Nhưng mà làm bác sĩ ngoại khoa hẳn là thu nhập rất cao.”

“Ừ nhỉ, hồi đó tôi không nghĩ nhiều như thế, giờ cô nhắc đến tôi mới thấy đúng là đã thiệt rồi.” Ngải Cảnh Sơ tùy hứng mỉm cười.

Nụ cười trên mặt anh rạng rỡ, không khỏi khiến người khác cảm thấy thoải mái.

Tăng Lý bỗng nhiên không dám nhìn thẳng vào Ngải Cảnh Sơ, đành phải cúi đầu cào cào mái tóc. Cô cảm thấy hai người đi ăn thế này quả thực là sai lầm, lẽ ra cô nên kéo cả Ngũ Dĩnh và Ninh Phong cùng đi.

Cô ho khan một tiếng, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Khoa hàm mặt làm những gì?”.

“Có thể nói là kết hợp giữa khoa khoang miệng và khoa ngoại.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Xương cằm ở chỗ nào?”

Ngải Cảnh Sơ chỉ vào mặt mình: “Lớp trên bên trong khoang miệng gọi là hàm trên, phía dưới là cằm.”

“Cằm chính là xương hàm dưới à?”

“Ừ.”

Tăng Lý nhớ tới tình huống của cu Mập, con của chủ nhiệm Lý. Hôm đó đúng là rất may, tìm được Ngải Cảnh Sơ, không ngờ đây lại là sở trường của anh.

“Có nhiều người làm phẫu thuật này không?” Bình thường cô rất ít gặp phải.

“Trước đây không nhiều lắm, hiện tại thì nhiều.”

“Vì sao?”

“Mãi tới khi khoa này bắt đầu xuất hiện ở chỗ chúng tôi, xã hội mới chấp nhận.” Ngải Cảnh Sơ nói xong, ra hiệu cho Tăng Lý nhìn lên ti-vi.

Tăng Lý quay đầu, ti-vi treo trên tường đang phát bản tin giải trí sáu giờ, một nữ ca sĩ ngoại quốc nổi tiếng đang biểu diễn.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Cô có cảm thấy mặt cô ấy có vấn đề không?”.

Tăng Lý đáp: “Đâu có, rất đẹp mà”. Chỉ là mặt cô ấy lên hình không ăn ống kính lắm thôi.

“Cầm cô ấy chưa phát triển đầy đủ, thụt vào trong một chút, dẫn đến ngũ quan không được tinh tế, cũng không đầy đặn.”

“Cần độn cầm?”

“Dùng miếng lót giả để độn cầm là phương pháp truyền thống, hiện giờ có thể làm phẫu thuật tạo hình vòm miệng và cầm.”

“Vỏ^[1]?”

[1] Chữ “vỏ” và chữ “cầm” có cách phát âm gần giống.

Ngải Cảnh Sơ dùng ngón tay viết trên mặt bàn một chữ “cầm”, rồi giải thích: “Chính là cắt bỏ nửa đoạn xương cầm phía trước rồi chỉnh hình”.

Chuyện máu me kinh dị như thế mà anh nói ra cứ nhẹ bẫng như không. Tăng Lý trố mắt: “Thật kinh khủng”.

“Đó cũng chỉ là tiểu phẫu thôi, làm một lần dùng được cả đời. Trông cầm sẽ tự nhiên hơn là độn cầm giả.”

Tăng Lý quay đầu lại nhìn TV, hình ảnh vừa vặn chuyển tới khuôn mặt cô ca sĩ kia. Dựa vào lý luận của Chu Văn về ba điểm thẳng hàng thì xác thực là cầm của cô gái kia hơi tụt vào trong một chút.

“Thế thì bác sĩ phẫu thuật hàm mặt cũng coi như là bác sĩ chỉnh hình rồi!”

“Không hoàn toàn là phẫu thuật chỉnh hình. Có thể là điều trị những thương tổn ngoài ý muốn, hoặc là phẫu thuật dị tật bẩm sinh và hở hàm ếch.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý bỗng cảm thấy, chỉ có những lúc nói chuyện công việc, Ngải Cảnh Sơ mới không tiếc lời. Cô cảm thán nói: “Thật ngưỡng mộ những người làm công việc như thế”.

“Vì sao?”

“Có thể gây sự tò mò, khiến người ta không ngừng hỏi đến cùng. Trong những tình huống cần nói chuyện sẽ không lo không có chuyện để nói, tránh được sự tẻ nhạt.” Tăng Lý đáp.

“Cô sợ tẻ nhạt?”

“Đúng vậy.” Tăng Lý thành thật trả lời, “Tẻ nhạt sẽ khiến cho người khác tưởng rằng mình khó gần, lại khiến mình không thoải mái”.

“Lúc nào muốn nói chuyện thì nói, không muốn nói thì thôi. Đừng bận tâm người khác nghĩ gì.” Ngải Cảnh Sơ thản nhiên khuyên nhủ.

Tăng Lý liếc nhìn anh, hoàn toàn không tán thành ý kiến của anh, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh đương nhiên có thể như vậy rồi”.

Bình thường ở trường học và bệnh viện, anh đều là người đàn ông được sùng bái, làm sao có thể hiểu được nỗi phiền não của những người bình thường như cô.

Không biết có phải Ngải Cảnh Sơ đã nghe được lời oán thán của Tăng Lý hay không, anh cười nhẹ, phối hợp nói: “Tôi cũng rất tò mò về công việc ở thư viện”.

“Có cái gì mà tò mò chứ, suốt từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, cuối tuần luân phiên tăng ca. Chiều thứ sáu nghỉ làm việc để toàn bộ nhân viên học nghiệp vụ chính trị, ngày nào cũng giống ngày nào.”

“*Bông hoa của thư viện* mà cũng vậy sao?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Mới nghe, Tăng Lý không hiểu “bông hoa của thư viện” ám chỉ cái gì. Nghĩ một lát cô chợt nhớ ra, dịp rằm tháng giêng vừa rồi cô tới bệnh viện tái khám, chị y tá trưởng ở đó đã trêu chọc Ngải Cảnh Sơ. Nhớ lại chuyện này khiến Tăng Lý bối rối, hai má ửng đỏ.

Chẳng hiểu sao, cô cảm thấy Ngải Cảnh Sơ nhắc đến cụm từ này là để trả thù mình.

Trả thù cô đã hại anh bị dính vào cái tin đồn tình cảm với “bông hoa” kia, trả thù cô làm hỏng xe anh, trả thù cô luôn mồm hứa hẹn sẽ mời anh ăn cơm nhưng lại lặn mất tăm...

Tăng Lý đành phải giải thích: “Mọi người nói đùa đấy. Ở thư viện chúng tôi vốn chẳng có mấy cô gái trẻ, chỉ có tôi và Ngô Văn Hà là chưa kết hôn. Mọi người vì muốn nhanh chóng đẩy chúng tôi đi tiêu thụ nên gọi chúng tôi là bông hoa A và bông hoa B”.

Nghe tới đó, thấy bộ dạng lúng túng khó xử của Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ phá lên cười.

Xem ra tâm trạng anh hôm nay rất tốt.

Ngải Cảnh Sơ chỉ cười mà không nói gì, chậm rãi buông đôi đũa.

Tăng Lý nhìn cho là anh đã ăn no rồi, liền lấy cương vị mời khách mà lên tiếng hỏi: “Anh còn muốn gọi thêm món nào không? Có hợp khẩu vị không?”.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ lại hỏi ngược lại cô: “Cô thì sao? Ăn no chưa? Ăn thêm nữa không?”.

Tăng Lý chỉ vào mấy món ăn bên cạnh: “Đều là tôi một mình ăn, anh cũng không thèm hỗ trợ. Ăn xong chỗ này chắc no vỡ bụng mất”.

Cô vừa dứt lời thì điện thoại của Ngải Cảnh Sơ đổ chuông. Anh đứng dậy đi ra chỗ khác nghe điện.

Tăng Lý di dời sự chú ý tới nồi thức ăn đang sôi sùng sục.

Vừa rồi, để chứng minh thành ý mời khách của mình, cô gọi rất nhiều món. Bây giờ một mình ngồi quan sát những thứ thừa thãi trên bàn này, bỗng dưng thấy tiếc.

Một phần lớn tiền lương của cô dùng để trả tiền thuê nhà, phần khác là chi tiêu vật vãnh giống đại bộ phận các thiếu nữ độc thân, mua quần áo, đồ trang điểm, túi xách, đồ điện tử... Còn số tiền vốn mở quán cà phê chung với bạn chính là của hội môn mà bà nội lén đưa riêng cho cô.

Một lúc sau, Ngải Cảnh Sơ quay lại.

Thấy anh có vẻ như bận việc, Tăng Lý vội vàng buông đũa, chuẩn bị kết thúc bữa cơm.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ lại nói: “Cô cứ từ từ ăn, không vội”.

Tăng Lý đâu thể không biết ý như vậy được, cô lập tức gọi phục vụ tới thanh toán, thế mà người ta mỉm cười đáp: “Vừa nãy vị này đã thanh toán xong rồi”.

Giờ Tăng Lý mới hiểu ra, anh nghe điện thoại mà phải đi xa như vậy, chẳng qua chỉ là mượn cớ để thanh toán hóa đơn trước cô mà thôi.

“Đã nói là tôi mời rồi mà?” Tăng Lý nói.

“Lần này coi là tôi đi, lần sau cô mời.” Ngải Cảnh Sơ giải thích.

Tăng Lý đành chịu, dù sao cũng không thể đưa tiền ra trả anh được, chỉ có thể nói mấy câu: “Thật không phải!”, “Anh khách khí quá!”.

Nhà hàng cách nơi đỗ xe một đoạn đường nên hai người sóng vai chậm chậm đi. Được mấy bước, Tăng Lý mới chợt nhớ tới câu nói vừa rồi của Ngải Cảnh Sơ: “Lần sau cô mời”. Cô cẩn thận suy nghĩ, ý anh chẳng phải là cô lại nợ anh một lần nữa sao!?

Tăng Lý thầm than trong lòng.

Cô luôn cho rằng đi ăn cùng với một người khác giới trẻ tuổi là một việc vô cùng mất tự nhiên, cho dù người đó là ai, có quan hệ thế nào với cô, cô thích hay ghét người ta.

Đi tới vạch kẻ sang đường, trong đầu Tăng Lý vẫn còn đắn đo nghĩ cách giải quyết vấn đề bữa cơm, không chú ý tới đèn giao thông, cầm cúi đi về phía trước. May mà Ngải Cảnh Sơ kịp thời kéo cô lại.

Tăng Lý mặc bộ đồng phục thể thao của đoàn đi xe đạp, lúc này vào quán lẩu nóng quá nên cô xắn ống tay lên, giờ vẫn chưa buông xuống. Hai khuỷu tay lộ ra ngoài trong làn

gió mát mẽ giữa trời xuân chạng vạng. Ngải Cảnh Sơ đứng bên cạnh, thấy cô sắp sang đường cũng không lên tiếng mà chỉ lẳng lẳng ngăn cô lại. Tay anh chạm nhẹ cổ tay của cô, chỉ là năm đầu ngón tay lưu lại năm điểm tiếp xúc trên đó. Nhẹ và nhanh đến mức Tăng Lý không cảm nhận được bất cứ sự ấm áp nào từ đối phương, thế nhưng, chẳng hiểu sao lại có cảm giác mờ ám.

Ngải Cảnh Sơ đứng bên cạnh Tăng Lý, giữa hai người cách nhau một nắm tay. Bàn tay phải của anh đang nắm lấy tay trái của cô, dù chỉ là để kéo cô, nhưng lại giống như cái nắm tay của hai người đang yêu nhau.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người tiếp xúc tay như thế. Nhưng không hiểu sao, lần này Tăng Lý lại cảm thấy có gì đó khang khác.

Cô quay đầu nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Ngày xuân, hoàng hôn tới sớm, bầu trời đã không còn chút ánh sáng, cô chỉ có thể nhờ vào ánh đèn nê-ông bên đường và đèn ô tô để quan sát anh.

Khuôn mặt anh vô cùng hài hòa.

Đáng tiếc, từ lâu cô đã không còn là một nữ sinh không biết trời cao đất dày mà ôm mộng mơ về một hình bóng nào đó trong lòng nữa rồi.

Tăng Lý khẽ rút bàn tay đang cứng đờ lại, Ngải Cảnh Sơ cũng biết ý mà buông năm đầu ngón tay mình ra, sau đó nói với cô: “Đợi lát nữa mới sang được”.

Đúng lúc ấy, không biết mấy đứa trẻ từ đâu chạy ra trước mặt hai người. Chúng giờ mấy bông hồng đã héo rũ đến dưới mũi Tăng Lý, nói: “Chị ơi mua hoa đi!”.

Đứa bé đứng giữa đường như phát hiện ra mình tìm sai đối tượng, nó liền quay sang phía Ngải Cảnh Sơ: “Chú ơi chú, chị này rất xinh, chú mua hoa tặng chị ấy nhé!”.

Tăng Lý nghe cách xưng hô của bọn trẻ mà buồn cười, cô vừa tủm tỉm vừa xua tay từ chối giúp Ngải Cảnh Sơ.

Anh không từ chối, cũng không cười. Sau khi nhìn thấy lũ trẻ, dường như anh nhớ tới chuyện gì, nhìn ngó chung quanh tìm kiếm, rốt cuộc cũng thấy được mục tiêu. Anh sai bước tới đó.

Tăng Lý khó hiểu đi theo, trông thấy một thằng bé gầy gò đang ngồi xổm ở lề đường nghịch hòn đá. Ngải Cảnh Sơ đi tới bên cạnh, giờ tay ra tóm được cậu bé. Nó giật mình hét lên một tiếng.

“Còn nhớ chú không?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Đứa trẻ dừng mắt vài giây quan sát, sau đó bắt đầu giãy giụa nhưng đã bị Ngải Cảnh Sơ tóm chặt không buông.

Tăng Lý không hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ ngây ngốc đứng bên cạnh.

Ngải Cảnh Sơ sợ thằng bé cứ xê dịch mãi trên đất sẽ bị trầy da, bèn kéo nó đứng dậy, ôm vào trong lòng nói: “Con nghe chú nói, chú sẽ mua kẹo, mua nước, mua gà rán cho con ăn, đưa con đi ngồi cầu trượt, vào vườn bách thú xem gấu trúc”.

Tăng Lý tủm tủm cười. Phỏng chừng anh đã nói hết tất cả mấy lời dùng để lừa trẻ con rồi.

Thằng bé nghe vậy, dần dần thôi giãy giụa nữa, cuối cùng đứng im.

Lúc ấy, Tăng Lý mới nhìn rõ khuôn mặt thằng bé. Cô sửng sốt, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa.

Mùa xuân rồi, mùa xuân đã phủ xuống từ lâu. Tất cả mọi người đều chỉ mặc áo mỏng, còn thằng bé này lại mặc một chiếc áo bông nhỏ, vừa bẩn vừa rách. Tóc nó không dài, nhưng bị cắt xén so le chẳng đều nhau. Nó có gương mặt giống một gương mặt nào đó mà cô đã được nhìn thấy trên tivi, hôm nay lần đầu tiên cô được chứng kiến tận mắt, cũng chính là vấn đề cô và Ngải Cảnh Sơ vừa mới bàn luận – sút môi hở hàm ếch.

Tăng Lý tới gần hơn. Thằng bé phát hiện ra sự quan sát của mọi người, vội vàng giãy ra khỏi sự kiểm soát của Ngải Cảnh Sơ rồi chạy đi mất.

Trận giằng co vừa rồi đã thu hút ánh mắt nhiều người, lại thêm khuôn mặt của thằng bé không bình thường như vậy, càng khiến người đi đường tò mò dừng lại xem.

Đúng lúc ấy, Tăng Lý nghe thấy có người gọi mình: “Tăng Lý!”.

Cô ngẩng đầu, cách vài bước chân chẳng phải ai xa lạ, là mẹ Tăng.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Mẹ Tăng đi đằng trước, bà có chìa khóa căn hộ của Tăng Lý, không nói lời nào, bà mở cửa, thay dép đi thẳng vào trong nhà. Tăng Lý chậm chạp theo sau.

Sau khi cất chìa khóa vào túi xách, mẹ Tăng quẳng túi lên bàn, ngồi phịch xuống sô pha, ngẩng đầu lạnh lùng hỏi: “Cậu ta là ai?”.

“Bạn con.”

“Mẹ đang hỏi, cậu ta là ai?”

Tăng Lý biết mẹ muốn hỏi cái gì, nhưng cô không trả lời.

“Là vị bác sĩ kia sao?” Mẹ Tăng cười khẩy, “Mẹ đã nghe Tần Lệ Hoa nói rồi. Lúc đó mẹ còn không tin, mẹ còn nói với dì ấy, con gái tôi không phải cái loại người tùy tiện liếc mắt đưa tình với người khác, từ nhỏ tôi đã quản nó nghiêm ngặt, chưa từng có bạn học nam nào gọi điện thoại tới nhà.”

...

“Thế mà Tần Lệ Hoa nói, Tiểu Cố đi tới bệnh viện cùng con, ngồi ở phòng khám đợi con hơn một giờ đồng hồ. Người ta xin nghỉ cả việc để tới gặp con, sợ con ngồi một mình chán, cuối cùng con lại không thèm để ý tới người ta, cùng với một bác sĩ... tên gì mẹ quên rồi, chạy mất.”

...

“Con xem xem, đang ngồi ăn cơm trước mặt nhiều người như vậy, người ta nói con gái không được dạy dỗ tử tế, mẹ biết giấu mặt vào đâu?”

...

“Lúc đó mẹ còn không tin, còn nghĩ là con vẫn chưa quên được Vu Dịch, cố ý làm trò trước mặt người ta, nên chưa hỏi con chuyện này. Hôm nay muốn tới thăm cô con gái một tháng chưa gặp, thật không ngờ lại thấy con thân mật với một người đàn ông.”

...

“Nếu con thật sự đã hồi tâm chuyển ý, muốn tìm đối tượng thì tìm cho tốt. Tàn Lệ Hoa giới thiệu Tiểu Cố cho con, bố cậu ta làm việc ở ủy ban thành phố, lên như điều gặp gió, nhà cửa có tới sáu bảy căn, thậm chí nhà cho con trai ra ở riêng sau khi cưới cũng chuẩn bị cả rồi. Tốt như vậy con còn muốn gì nữa?”

...

“Đừng có nói với mẹ về yêu với chả đương! Vớ va vớ vẩn! Tình yêu có làm cơm ăn được không? Có nhà mà ở không?”

Mẹ Tăng nói trong kích động, có lẽ thấy Tăng Lý còn đang đứng mà mình lại ngồi có chút xa cách nên bà đứng dậy.

Từ đầu tới cuối, Tăng Lý không hề lên tiếng, không hề phản ứng.

“Tên cậu ta là gì?”

Tăng Lý vẫn không đáp.

“Bố mẹ làm gì?”

Vẫn im lặng.

“Có nhà riêng không?”

Tăng Lý vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn chỗ khác.

Giằng co một hồi, mẹ Tăng dường như nguôi giận, đi tới trước mặt Tăng Lý, kéo cô ngồi xuống.

Bà nhẹ giọng, tận tình khuyên bảo con gái: “Mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con, sợ con sau này vất vả. Mẹ trải qua khổ cực mới biết, mùi vị đó không dễ gì nuốt được. Hơn nữa, bố của Cố Hải Đông và bố con cũng làm việc cùng một tòa nhà, thường xuyên gặp mặt. Con làm vậy thật sự không hay cho lắm.”

Tăng Lý đột nhiên quay sang nhìn mẹ Tăng, hỏi: “Con có ba ông bố, mẹ nói bố nào?”.

Câu nói của cô tựa như bùa chú, lập tức chọc giận mẹ Tăng. Bà vung tay lên tát cô một cái. Tăng Lý không hề né tránh, chấp nhận cái tát kia.

Trước đây, Ngũ Dĩnh mỗi lần bị bố đánh là chạy tới trường hoặc tới nhà Mã Y Y trốn, không thì tới kể tội bố với bà nội, bà ngoại. Còn Tăng Lý, bị đánh, cô chưa từng trốn khỏi nhà hay bỏ đi cả đêm không về, bởi vì cô không thể, càng không có gan.

Vì quá tức giận, cái tát của mẹ Tăng bị lệch một chút, không phải vào má Tăng Lý mà là vào mũi và miệng. Tăng Lý cảm thấy đau rát, da mặt tê dại. Cô từ nhỏ tới lớn đều không sợ bị ăn đòn, không phải là vì không sợ đau mà cô cảm thấy, lúc phạm lỗi, thà rằng chịu đau một trận còn hơn là bị mẹ càu nhàu mắng nhiếc cả ngày.

Mẹ Tăng đứng dậy, chỉ vào mặt Tăng Lý mà mắng: “Được lắm, đủ lông đủ cánh rồi dám cãi lại tôi đúng không? Cô học ai hả?”.

...

“Suốt ngày chơi bời lêu lổng với mấy đứa Ngũ Dĩnh, Mã Y Y kia, không chịu học hành tử tế, lại còn học đòi cãi mẹ.”

...

“Bao nhiêu năm qua tôi không ghét bỏ cô là con chồng trước, cô còn dám ghét bỏ tôi à.”

...

“Đừng cho là tôi không biết trong đầu cô nghĩ gì. Cô không thích Cố Hải Đông chẳng qua là vì cậu ta không được đẹp trai. Tôi còn không hiểu rõ cô à? Từ nhỏ đã thích mấy thằng con trai trắng trẻo đẹp trai như thằng Vu Dịch ấy. Đàn ông có cái mặt đẹp thì được cái tích sự gì? Vu Dịch nó yêu cô không hả?”

Nghe tới Vu Dịch, Tăng Lý không cầm được nước mắt, từng giọt rơi xuống.

Đúng thế, mẹ rất hiểu cô, mẹ biết rõ cái gì có thể uy hiếp cô.

Nước mắt đọng lại trên mặt, một vệt lằn dài trên má, rồi từ từ bốc hơi, khô lại dính chặt trên da khiến cô đau rát.

“Mẹ đừng nhắc tới nữa được không?” Tăng Lý nói.

“Sao hả, nói động một tý cũng không được. Bạn bè thân thiết có ai không biết chuyện của hai đứa mày hả? May mà tôi đã sớm cắt đứt quan hệ với nhà họ Tăng kia, nếu không thật chẳng biết giấu mặt vào đâu! Cháu yêu chú, chuyện này truyền ra ngoài người ta cười cho thôi mũi con ạ. Mẹ thằng Vu Dịch đó còn tới tận nơi tìm tôi, vênh vào tự đắc thế nào cô còn không biết sao?”

Tăng Lý ngồi lặng yên, âm thầm khóc.

Cắt đứt cơn tức giận của mẹ Tăng là một cuộc điện thoại. Dượng gọi điện tới hỏi Tăng Lý đã về nhà chưa. Mẹ Tăng nói vài câu rồi bỏ đi.

Nước mắt cô vẫn chưa ngừng rơi.

Tăng Lý gọi mẹ của Vu Dịch là bà Tư, chuyện bà ta tới tìm mẹ Tăng, cô vẫn còn nhớ rõ ràng, lúc ấy, mẹ Tăng chưa biết chuyện giữa cô và Vu Dịch.

Bà Tư cũng giống như rất nhiều người mẹ trong phim ảnh, đều cho rằng đây là họ hàng gần, lại còn kém vai vế, chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười, hơn nữa bà ta cũng sợ Tăng Lý làm ảnh hưởng tới con đường học hành và tiền đồ của con trai mình. Huống chi, hai mẹ con cô lúc ấy còn bị cả nhà họ Tăng coi là kẻ thù, chết cũng không muốn tới đó. Thế nhưng, đối mặt với sự hùng hổ của đối phương, mẹ Tăng vẫn ngang ngạnh gân cổ lên cãi nhau.

Đương nhiên cũng như mọi lần, mẹ Tăng không chỉ mắng Vu Dịch, mà còn mắng cả nhà họ Tăng không trừ một ai.

Kết quả khỏi cần đoán, bà Tư bị mẹ Tăng chửi mắng đến uất ức, hận thấu xương hai mẹ con cô. Nhưng bà không giống những người mẹ khác, nếu như mẹ Tăng nổi trận lôi đình bắt Tăng Lý đoạn tuyệt quan hệ với Vu Dịch, thì bà Tư lại một chữ cũng chẳng nhắc tới. Bà ta khéo léo, có nhu có cương, ngay cả mẹ Tăng đến cuối cùng cũng phải mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Kỳ nghỉ hè năm ấy là quãng thời gian vui vẻ nhất của Tăng Lý.

Cô và Vu Dịch đi du lịch Đông Sơn, trên núi, anh đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Mãi mãi?

Khi mọi người đều không phản đối nữa, Tăng Lý và Vu Dịch có thể quang minh chính đại hẹn ước bên nhau, cũng là lúc Tăng Lý phát hiện, hóa ra tình yêu này không giống như cô mong đợi.

Cô quen biết anh từ khi còn nhỏ, yêu anh đến mức đau nhức cả trái tim, nhưng rồi lại cảm thấy, hai người không hề hợp nhau. Cuối cùng cô hiểu ra, người mà cô hiểu rõ chỉ là Vu Dịch trong ảo tưởng khi cô còn trẻ mà thôi, thật sự không phải anh...

Vu Dịch là con út trong nhà, dù hiền lành nhưng vẫn có phần kiêu căng. Bạn bè khác giới của anh nhiều vô kể, nói chuyện dăm ba câu đã có thể thân mật, tụ tập bạn bè anh đều dùng ánh mắt ngọt như đường mật mà đối đãi với mọi người.

Người con trai với những ưu điểm sáng chói như ánh mặt trời kia thật sự đã ở bên cạnh cô, rất gần, thế nhưng cô lại cảm thấy mơ hồ.

Ngũ Dĩnh nói với cô: “Người cậu yêu không phải Vu Dịch, mà chỉ là thứ tình yêu tự cậu tưởng tượng ra mà thôi”.

Sau đó, Ngũ Dĩnh kể với cô chuyện cô ấy chia tay bạn trai.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy đồng cảm với Ngũ Dĩnh. Trong khó khăn, muốn buông tay không được, vậy mà lúc thuận buồm xuôi gió rồi chỉ phui tay một cái là đã chia đôi con đường.

Cô vừa lo lắng vừa băn khoăn, không muốn đối mặt với cái tính Diệp Công thích rông^[2] của mình, bao nhiêu bất an cứ chồng chất khiến cô đau đầu.

[2] Diệp Công thích rông ngụ ý bề ngoài tỏ ra thích một vật nhưng trong lòng lại sợ hãi chính vật đó.

Cô sợ bạn bè của Vu Dịch, nhưng đồng thời lại sợ anh không cho cô tiếp xúc với họ.

Cô lúc nào cũng sợ Vu Dịch ở Mỹ quen với người con gái khác, nhưng cũng rất muốn có ai cướp anh khỏi tay cô đi.

Mãi tới một ngày, Vu Dịch ở bên kia đại dương gọi điện về, nói với cô: “Cá Nhỏ, xin lỗi. Chúng ta không hợp nhau, mình chia tay đi”.

Vậy là cuối cùng, mẹ Vu Dịch đã thắng. Bà không hề làm căng bất cứ chuyện gì, thờ ơ mặc kệ con trai mình qua

lại với một đứa con gái chẳng đáng để tâm, đến lúc thích hợp chỉ cần mỉm cười nghiêm thu kết quả mà thôi.

Hè năm ấy là kỉ niệm một năm đạo diễn nổi tiếng Antonio qua đời, các bộ phim của ông liên tục được trình chiếu trong trường. Một tối nhàn rỗi, Tăng Lý cũng đi xem, bộ phim có tên là *Beyond the clouds*. Chi tiết cuối cùng, khi cô gái quyết định làm nữ tu sĩ, chàng trai giữ cô lại và hỏi: “Nếu anh nói anh yêu em thì sẽ thế nào?”.

Cô gái đáp: “Thì sẽ giống như thắp một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực”.

Tình yêu, hóa ra lại nhỏ bé đến thế, không đáng kể như thế...

Lúc ấy, cô đã ngồi trong khán phòng mà khóc.

Chương 9

Tăng Lý lặng yên ngồi trong phòng khách, bên tai vẫn còn vọng lại những lời mẹ cô vừa nói, nhớ tới quãng thời gian ở bên Vu Dịch, nước mắt cứ rơi không thể cầm được.

Cô thậm chí còn không biết, cô cố chấp với mối tình đầu kia tới tận bây giờ là vì Vu Dịch, hay là vì chính bản thân mình không muốn buông tay.

Nước mắt khô cứng lại trên da mặt khiến cô đau nhức, Tăng Lý chậm rãi đứng dậy đi vào WC rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn trong gương cô mới phát hiện ra khóe môi có một vết máu. Cô khẽ dùng tay vén môi lên, có lẽ lúc nãy bị tát nên niềng răng đâm vào môi. Cô thử lay lay một chút, vết thương lại nứt ra, máu lại rỉ. Tăng Lý liếm vết máu, mím môi rồi nhổ ra cùng nước bọt, sau đó không bận tâm nữa.

Cô quay lại phòng khách, chốt cửa nhà, lấy một điều thuốc trong ngăn kéo ra và châm lửa, uể oải tựa lưng vào sofa.

Đầu óc cô bây giờ vừa tỉnh táo, vừa trống rỗng, thỉnh thoảng có tiếng trẻ con khóc dưới tầng và tiếng người bán hàng rong truyền vào từ cửa sổ.

Một lúc sau, Tăng Lý mới nhớ ra xe đạp của mình còn đang để ở ngoài cổng khu nhà. Vừa nãy đi ăn cùng Ngải Cảnh Sơ, sợ làm mất thời gian của anh nên cô gửi xe ở dưới phòng bảo vệ, bây giờ mà không xuống đó lấy e rằng bị ném đi mất.

Nghĩ vậy, Tăng Lý đứng dậy cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Trời đã khuya, người già và đám trẻ con vừa đi tản bộ quay về, chiếc xe đạp màu hồng của cô còn nguyên tại chỗ. Thấy cô đi tới, nhân viên bảo vệ lập tức nói vọng ra: “Sao giờ mới tới lấy? Vừa nãy cô nói để tạm một lúc đi ăn cơm, tôi mới cho cô để. Lát nữa là tôi phải giao ca rồi, mất mặt kìa cô”.

Tăng Lý gượng cười, cuống quýt nói xin lỗi với người bảo vệ.

Cô mở khóa xe, vừa dắt xe quay vòng lại thì nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ.

Dưới ánh đèn màu cam yếu ớt tỏa rộng chưa đầy nửa mét, Ngải Cảnh Sơ ngồi trên chiếc ghế gần đó. Vừa rồi cô đi qua trước mặt anh nhưng vì lơ đãng mà không phát hiện ra. Còn anh, đã chú ý tới cô từ lâu.

“Anh...” Tăng Lý sững sốt, không hiểu anh còn ngồi ở đây làm gì?

“Giúp cô trông xe.” Ngải Cảnh Sơ đứng lên, nghiêng đầu nhìn xuống, khẽ mỉm cười.

Cô dắt xe, anh đi song song bên cạnh.

“Vừa nãy tôi...” Mẹ Tăng vừa rồi đánh mặt lại gọi cô, cô hiểu rõ thái độ ấy của mẹ là gì. Sợ mẹ lại nói những lời không hay giữa đường phố khiến Ngải Cảnh Sơ lúng túng

nên vội vàng kéo mẹ đi, chẳng kịp chào anh. Bây giờ cô biết giải thích thế nào đây?

“Vừa nãy là mẹ tôi. Mẹ có việc gấp muốn nói nên tôi vội về nhà ngay.” Tăng Lý lấp liếm.

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Anh thông cảm, không kịp giới thiệu anh với mẹ tôi.”

Tăng Lý dừng xe, đứng trước mặt Ngải Cảnh Sơ, ngẩng đầu mỉm cười vẻ áy náy, chưa được bao lâu thì cô nhớ tới mặt mình, chợt dạ quay đầu đi.

“Miệng cô sao thế?” Ngải Cảnh Sơ đã kịp nhìn thấy.

Tăng Lý gượng gạo, cúi đầu không dám đón nhận ánh mắt của anh, nhỏ giọng nói: “Không sao”.

Thấy anh như đang muốn hỏi thêm gì, cô vội vã chuyển đề tài: “Đứa trẻ vừa nãy sao rồi?”.

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô, ngưng một lúc mới đáp: “Tôi đưa thằng bé đi bệnh viện rồi, dặn dò mọi người ở đó mấy câu rồi quay lại tìm cô. Gọi điện cho cô không được, sau đó thấy xe của cô còn ở đây, đoán là cô sẽ ra lấy nên ngồi chờ”.

Thật ra là anh đã rất tốn công mới đưa được thằng bé tới bệnh viện, nhờ mấy y tá thân quen sắp xếp giường bệnh và

trông nom nó, rồi quay lại tìm Tăng Lý. Ánh mắt của mẹ Tăng thể hiện thái độ gì, anh hoàn toàn nhận ra. Hai mẹ con cô bỏ đi vội vàng như thế khiến anh cảm thấy có gì đó không ổn, lại thêm chuyện không gọi điện được cho cô, trong lòng anh càng thêm lo lắng. Anh quay lại khu chung cư mà vừa nãy cô gửi xe đạp, nhưng không biết cô ở trong tòa nhà nào. Nhìn thấy xe đạp của cô vẫn còn ở đây anh liền ngồi chờ, cũng phải hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Ngải Cảnh Sơ không nhiều lời, qua loa nói vài câu thuật lại sự việc.

Tăng Lý gạt tóc mái che trán, cản trở ánh mắt của Ngải Cảnh Sơ. Suy nghĩ một lúc, cô đột nhiên nói: “Nếu đã tới rồi thì vào nhà tôi ngồi chơi đã?”.

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ không nói câu này, nhưng sau khi bị mẹ Tăng mắng nhiếc, cô lại càng muốn gồng mình phản kháng.

Ngải Cảnh Sơ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đáp: “Được”.

Hai người lại sóng vai đi bên nhau, tới cổng khu nhà, cô mở cửa lớn. Ngải Cảnh Sơ giúp cô vác xe đạp lên tầng, cô cũng không nhiều lời từ chối.

Hành lang đen kịt.

Việc tiến hành thi công tu sửa tòa nhà gặp trục trặc, giấy chứng nhận quyền sử dụng đất chưa được cấp, cho nên rất nhiều chủ đầu tư không chịu cấp kinh phí. Công ty vật liệu xây dựng đương nhiên không cung cấp vật liệu. Đèn bị hỏng chưa được thay cũng là chuyện dễ hiểu.

Trước kia, Tăng Lý quyết định thuê căn hộ ở đây là vì gần chỗ làm và khá rẻ.

Cầu thang không có đèn, cô đi đằng trước, Ngải Cảnh Sơ vác xe đạp theo sau. Cô quen đường hơn nên thỉnh thoảng quay đầu lại nhắc nhở anh: “Cẩn thận”.

Xe đạp không nặng, nhưng cầu thang quá tối, lại còn bày la liệt nhiều đồ đạc. Lúc chuyển hướng không thể quay đầu được nên Ngải Cảnh Sơ rất cẩn thận, trong đầu nhắm đếm số bậc thang.

Lên tới tầng ba, Tăng Lý dùng sức đạp chân hai phát, bóng đèn trên tầng bốn yếu ớt chiếu xuống như lời đáp trả cô. Lờ mờ,朦朧 lung, nhưng chí ít có thể giúp trông thấy bậc cầu thang.

Tăng Lý quay đầu lại nhìn Ngải Cảnh Sơ, đúng lúc anh ngẩng đầu lên, cô vội nói: “Còn một tầng nữa”.

Lên tới tầng bốn, Tăng Lý đứng trước cửa nhà mình, bắt đầu hồi hận.

Đúng là cô bị bại não rồi mới mời Ngải Cảnh Sơ vào nhà chơi. Lúc này cô hút nhiều thuốc như vậy, giờ trong nhà nhất định chưa hết mùi khói. Nhưng thôi, dù sao thì anh cũng biết chuyện cô hút thuốc lá lâu rồi.

Tăng Lý mở cửa, mời Ngải Cảnh Sơ vào.

Anh dựng xe đạp sát tường, nhìn khắp phòng một lượt.

Bên trong này hoàn toàn đối lập với hành lang bên ngoài, được trang trí, bày biện rất tỉ mỉ. Rèm cửa, sofa, đèn chùm, tất cả đều mang phong cách nữ chủ nhân. Dưới cửa sổ có một giàn cây leo xanh tốt um tùm, cành lá rủ xuống tận sàn nhà trông như một thác nước. Trong góc nhà tuy chồng chất nhiều đồ nhưng rất gọn gàng, ngăn nắp.

Điều duy nhất lạc tông trong căn phòng này chính là mùi khói thuốc.

Tăng Lý từ trong bếp nói vọng ra: “Anh ngồi đi, tôi lấy nước”.

Ngải Cảnh Sơ không trả lời, ngồi xuống sofa. Trên chiếc bàn trước mặt anh, một hộp thuốc lá nữ, bốn đầu thuốc đã hút hết, và một chiếc gạt tàn.

Tăng Lý bưng hai cốc nước ra, áy náy nói: “Nhà tôi không có trà, chỉ có nước trắng”.

Đèn trong phòng khách rất sáng, Ngải Cảnh Sơ vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt Tăng Lý. Chắc hẳn cô vừa khóc. Viên mắt sưng mọng, khóe môi có một vết thương, còn khá mới, hình như bị niềng răng đâm vào.

Chăm chú quan sát rất lâu, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, phát hiện má và mũi cô cũng sưng đỏ, nhìn kĩ còn có thể nhận ra dấu ngón tay.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Tăng Lý gượng gạo, lên tiếng giải thích: “Không cần thận bị ngã”.

Chẳng ngờ anh hỏi: “Mẹ cô đánh cô sao?”.

Bị mẹ đánh, cho dù là trẻ con cũng cảm thấy mất mặt, huống chi là người lớn như cô. Tăng Lý đỏ mặt, lập tức đáp: “Không”.

Lên tiếng phủ nhận xong, cô định nói thêm vài câu biện hộ, nhưng nghĩ thế nào lại thôi.

“Vì tôi?” Ngải Cảnh Sơ lại hỏi.

“Không phải.” Tăng Lý lắc đầu.

Anh lặng im, không biết anh có tin hay không, Tăng Lý lại nói: “Thật sự không phải vì anh”, cô ngập ngừng, “Mẹ con cãi nhau, tôi nói mấy câu hỗn xược, cho nên...”.

Cô mới nói được một nửa, chẳng hiểu nước mắt từ đâu lại trào ra, cô vội vàng đưa tay lên lau. Nhưng vừa lau được mắt phải, thì mắt trái đã nhòe...

Từ nhỏ cô đã hay khóc, nhưng chỉ ở trước mặt người nhà và Vu Dịch. Ngải Cảnh Sơ là trường hợp ngoại lệ đầu tiên.

Tăng Lý nói: “Có đôi khi tôi cảm thấy mẹ chỉ là nghĩ cho tôi, tái hôn đi tái hôn lại là để tìm một gia đình tốt nhất cho tôi. Mẹ can thiệp vào chuyện học hành, yêu đương, công việc của tôi, chẳng qua là vì trước đây mẹ tôi quá khổ sở, không muốn nhìn thấy tôi dẫm vào vết xe đổ của mình”.

...

“Nhưng, cũng có lúc tôi tự hỏi, tại sao mẹ làm mọi việc mà lại không hỏi qua tôi, xem tôi muốn gì. Mẹ luôn cho rằng thứ mẹ thích sẽ tốt với tôi. Nhiều khi tôi thầm nghĩ, nếu không có một gia đình như thế, không có cha mẹ như thế, thì thật tốt biết bao.”

Ngải Cảnh Sơ vẫn im lặng, không hề lên tiếng an ủi cô, để mặc cô lau nước mắt. Đợi cô bình tĩnh rồi, anh mới đề nghị: “Ra ngoài đi dạo đi!”.

[©STENT](#)

Hai người ra khỏi khu chung cư. Anh không hỏi cô muốn đi đâu, lái xe tới bên bờ sông mới dừng lại.

Ánh đèn trong chiếc thuyền nhỏ trên mặt sông sáng lấp lánh.

Mui xe và cửa sổ xe đều đã mở, gió đêm lùa vào quạt quít trong xe, quét qua gương mặt Tăng Lý, gợi cảm giác vô cùng mát mẻ.

Ngải Cảnh Sơ yên lặng nhìn màn đêm xa xăm.

“Trên đời này, nhiều thứ chúng ta có thể lựa chọn, có thể cố gắng đạt được, nhưng cũng có rất nhiều chuyện chúng ta phải bất lực. Gia đình và cha mẹ, thuộc về nhóm thứ hai.” Nói xong, anh quay đầu nhìn cô, chậm rãi bổ sung, “Tôi mò côi từ trong bụng mẹ”.

Tăng Lý sửng sốt, dường như không kịp tiêu hóa những lời của Ngải Cảnh Sơ, trong đầu cô lặp lại câu nói ấy một lần nữa mới hiểu được hết hàm ý của anh. Cô kinh ngạc tột độ, nhưng không dám quay sang nhìn thẳng anh, chỉ có thể cố gắng che giấu tâm tư của mình, tránh để lộ ra vẻ thương hại người đối diện.

Ngải Cảnh Sơ vẫn bình thản nhìn mặt sông, cơ hồ trong đầu đang nghĩ xem nên kể câu chuyện của mình ra như thế nào. Trán anh khẽ nhăn lại, rồi lại dần ra.

Anh nói: “Khi bố mẹ tôi yêu nhau, vì gia đình phản đối nên bố tôi đưa mẹ tôi bỏ đi, chẳng được bao lâu thì bố tôi đột

ngọt qua đời. Sau đó mẹ mới phát hiện đã có thai. Bà nội tôi biết được, dùng trăm phương ngàn kế bắt mẹ tôi sinh ra. Sau đó...”.

Giọng nói của anh trầm xuống và nặng nề, không giống như đang tự thuật, anh dường như đang kể chuyện của một người khác. Ngắn gọn và đơn giản như thế, nhưng rất rõ ràng, chỉ có điều, kể tới đây, anh dừng lại.

Tăng Lý rút cuộc không kiềm chế được nữa, quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Hai người ngồi trong xe, động cơ đã tắt, cũng không mở đèn. Dưới ánh trăng yếu ớt, cô có thể trông thấy rõ đường nét khuôn mặt anh, nhưng không thể nắm bắt được thần sắc của anh.

Anh tiếp tục: “Sau đó, mẹ tôi sinh đứa trẻ, theo nhu cầu của hai bên gia đình”.

Đứa trẻ ấy, đương nhiên là anh. Nhưng, cái “nhu cầu” mà anh nói kia rốt cuộc nghĩa là gì, anh không giải thích.

Bà mẹ chồng ấy đương nhiên chỉ cần có được thứ bà ta muốn, rồi sau đó sẽ khiến cho hai mẹ con họ phải xa rời nhau.

Tăng Lý còn nhớ sau khi trở thành bệnh nhân của Ngải Cảnh Sơ, có một sáng đã gặp anh trong thư viện. Anh ngồi

đọc sách dưới ánh mặt trời chiếu qua lớp thủy tinh, lúc ấy trong đầu cô thành linh vang lên câu nói của mẹ Mã Y Y: “Bà mẹ nào tích đức tám đời mới nuôi được một đứa con như thế!”.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là một sự mỉa mai...

Ngải Cảnh Sơ nhẹ nhàng đặt tay phải lên vô lăng trước mặt.

Tăng Lý hạ mi mắt, nhìn theo tay anh.

Không biết có phải là thường xuyên được khử trùng và đeo bao tay hay không mà làn da ở mu bàn tay còn trắng hơn da mặt và cánh tay.

Bất chợt anh lại hạ tay xuống, cầm vào cần gạt số. Lúc ấy, trong lòng Tăng Lý bỗng xuất hiện cảm giác muốn nắm lấy bàn tay kia, tựa như vô số lần anh an ủi, dỗ dành cô...

“Tăng Lý!” Ngải Cảnh Sơ chợt gọi cô.

Tăng Lý giật mình, vội lấy lại thần trí vừa bị đầu độc, rút bàn tay đang lơ lửng giữa không trung về.

Ngải Cảnh Sơ hình như vẫn chưa nhận ra sự khác thường của cô, anh nói tiếp: “Tôi nói với cô những điều này, không phải vì muốn cô đồng cảm với tôi, cũng không phải tôi muốn lấy chuyện của tôi ra để an ủi cô. Tôi cảm thấy, con người ta

nhất định sẽ có những trắc trở không giống nhau, dù đã từng đau khổ, đã từng khóc, thì cuối cùng vẫn cứ phải hướng về phía trước. Có lẽ nhiều năm sau khi quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện hóa ra những chuyện mà mình đã từng cố chấp muốn làm cho bằng được, chẳng qua chỉ là những điều rất nhỏ nhặt mà thôi”.

Tăng Lý lặng im không nói.

Ngải Cảnh Sơ lại tiếp tục: “Con người tôi thật sự không thích hợp làm nghề dạy học, cũng không hợp đi giảng đạo lí cho người khác, cho nên...”.

“Tôi hiểu.” Tăng Lý đáp.

Di động của Ngải Cảnh Sơ chợt vang lên, anh nhận điện, nói được vài câu đã vội vã tắt máy.

Tăng Lý nhanh chóng nhận ra sắc mặt anh không tốt, lo lắng hỏi: “Sao thế?”.

“Bệnh viện gọi tới, thằng bé bỏ trốn rồi.” Ngải Cảnh Sơ vừa trả lời vừa khởi động xe, anh nhìn Tăng Lý nói: “Tôi đưa cô về trước”.

“Không cần.” Tăng Lý vội ngăn cản, “Tôi tự bắt xe về, chuyện của anh quan trọng hơn”. Bệnh viện đại học A ngược hướng nhà cô, làm sao để anh vất vả như vậy được.

Ngải Cảnh Sơ nhìn đồng hồ, quả quyết: “Không được, ở đây hẻo lánh quá, giờ muộn rồi một mình cô đi bắt xe tôi không yên tâm”.

“Vậy anh đưa tôi tới đường lớn đằng kia là được rồi.”
Tăng Lý nói.

Ngải Cảnh Sơ không nói gì nữa, chỉ lặng yên lái xe. Trong khi Tăng Lý tưởng anh đã ngầm đồng ý thì lại nghe thấy anh nói: “Giờ đi cùng tôi tới bệnh viện đã, lát nữa tôi đưa cô về”.

“Thật sự không cần đâu.”

“Không mất nhiều thời gian của cô đâu. Nghe lời!”

Hai chữ “nghe lời” của anh khiến sắc mặt Tăng Lý ửng hồng, không dám lên tiếng tranh cãi nữa.

Cô nhớ lúc chập tối khi anh đỗ dành đưa trẻ kia, hình như, anh cũng dùng giọng điệu này?! Có phải bác sĩ khoa răng miệng phải thường xuyên tiếp xúc với bệnh nhân là trẻ con và vị thành niên, cho nên còn có một cái chiêu đầy tính sát thương như thế?

Tới bệnh viện, Ngải Cảnh Sơ không kịp chạy xe về gara, anh đỗ ngay ngoài cửa đại sảnh, căn dặn Tăng Lý vài câu, sau đó đưa chìa khóa xe cho cô rồi vội vã chạy vào trong.

Khoa răng hàm mặt là một bộ phận của Bệnh viện Đại học A nhưng được đặt tại một vị trí khác nằm cách biệt. Số người của khoa không nhiều lắm, tòa nhà có tổng cộng mười hai tầng, bảy tầng dưới là phòng khám, các tầng ở trên là văn phòng, phòng bệnh, và phòng phẫu thuật.

Lúc này đưa đưa trẻ tới đây, Ngải Cảnh Sơ sắp xếp cho nó nằm trên tầng chín, giao cho một học sinh của Cát Y đang trực ban.

Ngải Cảnh Sơ tới nơi thì thấy mấy sinh viên đang đi đi lại lại vẻ lo lắng, họ chạy tới rồi rít xin lỗi: “Thầy Ngải, em xin lỗi. Em vừa vào WC quay ra đã không thấy thằng bé đâu nữa”.

Y tá cũng nói: “Lúc đó tôi ngồi ở đây, không chú ý thằng bé chuồn mất khi nào”.

Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Mấy giờ?”.

“Tầm mười rưỡi, vừa phát hiện ra thì chúng tôi gọi cho thầy ngay.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, lấy di động ra nhìn thời gian cuộc gọi, ghi gì đó lên một tờ giấy rồi bảo sinh viên kia tới phòng bảo vệ, dặn họ làm theo những việc anh đã sắp xếp.

Chừng mười phút sau, sinh viên kia gọi điện nói bảo vệ đã nhìn thấy thằng bé chạy ra khỏi bệnh viện. Ngải Cảnh Sơ

có chút mệt mỏi, ra khỏi phòng y tá trực ban, anh đi tới cuối hành lang ngồi một mình.

Anh sơ suất quá.

Lẽ ra trong lúc thằng bé còn chưa kịp đổi ý, anh nên nhẹ nhàng hỏi thăm tình hình của nó, đằng này... Lời nói dỗ dành nó ban chiều còn chưa kịp thực hiện, anh đã vội vàng đưa nó đến bệnh viện.

Lúc ấy, trong lòng anh đang lo lắng cho Tăng Lý nên không kịp suy nghĩ nhiều.

Thang máy đột nhiên “ding” một tiếng, dừng lại.

Quá mười giờ, đại sảnh vắng tanh, bệnh nhân nằm viện cũng đã ngủ hết, chỉ còn lại những ánh sáng lập lờ phát ra từ những thiết bị y tế. Cho nên, khi cửa thang máy vừa mở ra, cả một vùng bên ngoài lập tức được chiếu sáng.

Bị ánh đèn và tiếng động thu hút, Ngải Cảnh Sơ quay đầu lại, thấy Tăng Lý bước ra từ thang máy.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế đối diện, bóng dáng cô đơn.

“Có chuyện gì thế?” Tăng Lý vừa nhìn thấy anh liền hỏi, “Tìm được thằng bé chưa?”.

“Chưa.”

“Vừa nãy có mấy chiếc xe phải dừng, tôi đành phải lái xe của anh tới gara.” Cô quên không mang di động theo nên không có cách nào liên lạc với anh, sợ anh lát nữa ra không biết xe ở đâu, thấy anh mãi không xuống nên đành phải lên đây tìm.

“Anh sao thế?” Cô lại hỏi.

“Lần này cách lần đầu tiên tôi gặp thằng bé đã mấy tháng rồi, thằng bé đã lớn, đã qua mất thời kỳ thích hợp nhất để điều trị. Tình trạng bệnh của nó càng ngày càng nghiêm trọng, phát âm và ăn uống đều sẽ bị ảnh hưởng, chưa biết chừng còn ảnh hưởng tới thính giác.” Anh chậm chạp giải thích, giọng nói nghẹn ngào tràn ngập sự tiếc nuối.

Ngải Cảnh Sơ nói xong, cửa thang máy cũng khép lại, ngừng một chút rồi tiếp tục hoạt động.

Tăng Lý nhú mày ngẫm nghĩ: “Nếu anh muốn tìm thằng bé, tôi có thể thử”.

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô khó hiểu.

Cô giải thích: “Tôi làm quản lý cho một trang web, trước đây cũng tham gia một vài hoạt động vì trẻ em khó khăn. Hôm nay bên cạnh thằng bé kia còn có mấy đứa trẻ nữa,

trong đó tôi quen mặt một đứa, nếu thật sự chúng nó cùng một hội thì có thể sẽ tìm được”.

“Cảm ơn.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý mỉm cười: “Rất cuộc cũng có lúc anh nói câu cảm ơn với tôi”.

Ngải Cảnh Sơ khẽ cười, không trả lời.

“Nhưng mà,” Tăng Lý tỏ vẻ khó hiểu, “Thằng bé tôi quen mặt đó có bố mẹ mà, tại sao lại lưu lạc cùng đám trẻ kia nhỉ?”.

“Bọn chúng có lẽ đều không phải cô nhi.”

“Nghĩa là sao?”

“Trước đây tôi từng nhận được một ca bệnh, tình trạng giống như thằng bé đó. Bệnh nhân không phải cô nhi, nhưng cha mẹ nó cho người khác thuê con mình đến thành phố để ăn xin.”

“Cho thuê?”

“Có nhà là vì con mình bị khuyết tật, có nhà là vì đông con không nuôi nổi, nên cho người ta thuê con mình để kiếm tiền. Có thể thuê quanh năm, cũng có thể thuê vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, khai giảng lại về đi học.”

Tăng Lý trầm mặc rất lâu, cô thở dài: “Sao bọn họ có thể làm thế? Chỉ biết sinh, sinh ra lại không nuôi”.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, định bảo Tăng Lý đi, nhưng vừa cúi đầu thì thấy cô đang cắn môi. Anh đứng, cô ngồi, cho nên anh có thể nhìn thấy rõ. Anh khẽ nói một câu: “Đừng nhúc nhích!”.

Tăng Lý khó hiểu.

“Đề tôi xem.” Nói xong, Ngải Cảnh Sơ giơ tay ra, ngón trỏ đặt dưới cằm cô, ngón cái nhẹ nhàng kéo môi dưới của cô xuống.

Đèn điện thẳng trên đầu hai người, bóng anh rơi trên mặt cô, anh liền ngồi xuống để lấy ánh sáng. Lần này, vết thương hình chữ Z kia mới hiện rõ trong tầm mắt anh. Lúc này Tăng Lý bất giác cắn môi, răng cửa chạm vào vết thương, khiến nó rỉ máu.

“Niềng răng cửa vào da rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Anh ngồi xổm trước mặt cô, vị trí thấp hơn cô một chút. Tăng Lý chợt cảm thấy bối rối, bình thường lúc điều trị, khoảng cách giữa hai người còn có lúc gần hơn thế này, nhưng anh đều đeo găng tay, bịt khẩu trang và mặc áo khử trùng. Còn hiện tại, bầu không khí có phần kỳ lạ.

Gương mặt cô nóng lên, nhưng vì cằm vẫn đang bị anh giữ nên cô không thể quay đầu đi chỗ khác được.

Làn da ửng hồng của cô khiến Ngải Cảnh Sơ bần thần, lúc này anh mới nhận ra động tác của mình hơi mờ ám.

Cô quả nhiên dễ đỏ mặt!

Tăng Lý không dám nhìn anh, hàng lông mi của cô khẽ động, một mảng phẫn hồng lan tỏa tới tận vành tai.

Anh thu tay lại.

Ánh mắt lưu luyến trên đôi môi của cô.

Bờ môi của cô chột mấp máy.

Bỗng nhiên, anh rất muốn... hôn cô.

Trái tim khẽ rung động.

Ngải Cảnh Sơ lại giơ tay ra, kéo khuôn mặt Tăng Lý vào gần.

Anh đang ngồi xổm, cô ngồi trên ghế. Khuôn mặt cô ở vị trí cao hơn đầu anh một chút cho nên anh khẽ nhướn người lên phía trước.

Không phải là Tăng Lý không dự cảm được điều gì đó, nhưng cô không dám cử động, càng không dám tự mình đa tình, cô chỉ biết ngây ngốc giương mắt nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Trước đây cô cảm thấy gương mặt anh vô cùng hài hòa, cân xứng, nhưng chưa từng chú ý ánh mắt anh lại hút hồn đến thế. Con người lúc này tựa như mặt hồ gợn sóng dưới ánh dương lấp lánh, khiến người ta nhìn vào không muốn rời đi.

Khoảnh khắc ấy, đối với Tăng Lý dài như mấy tiếng đồng hồ...

Nhất thời cô nghĩ, có phải anh sắp hôn mình không, ý nghĩ này lập tức khiến cô hoảng sợ. Cô chợt nhớ tới một câu nói: “Mắc bệnh công chúa!”, có lẽ khá hợp với cô lúc này.

Cô thường thấy câu này xuất hiện trên các diễn đàn, cũng hay nghe Ngũ Dĩnh nhắc đến mỗi khi miêu tả một bệnh nhân nào đó làm cao, khó chiều.

Có lần cô tới bệnh viện của Ngũ Dĩnh làm điện tim đồ, một bác sĩ nam lạnh lùng yêu cầu cô vén áo lên đến ngực, cô cắn răng làm mấy lần cũng không đúng vị trí. Anh ta liền nói: “Tốt nhất là cởi áo trong ra”.

Việc này Tăng Lý vẫn nhớ mãi không quên.

Về sau có lần cô phải tới bệnh viện tìm Ngũ Dĩnh có việc, nhìn thấy vị bác sĩ đó ở trong phòng làm việc của Ngũ Dĩnh, Tăng Lý sống chết không chịu vào. Ngũ Dĩnh bực bội, đến khi Tăng Lý nói lí do ra, cô ấy mới lên tiếng: “Trên thế giới này đúng là có một vài tên bác sĩ cặn bã, nhưng mà đại bộ phận vẫn là những người có đạo đức nghề nghiệp. Lúc làm phẫu thuật nội thông khí quản, bệnh nhân đều phải phơi ngực, ai còn quan tâm ngực lép hay ngực sữa nữa chứ. Khoa sản tụi mình còn có bác sĩ là nam giới đây này, nhưng mà người ta nhìn bệnh nhân nữ cũng chẳng khác tụi mình nhìn bệnh nhân nam là mấy, đều chỉ như nhìn tiêu bản trong phòng thí nghiệm mà thôi. Ai nghĩ nhiều như đồ ngốc nhà cậu”.

Vì Ngũ Dĩnh nói thế, cho nên mỗi khi tiếp xúc với Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý luôn tự nhủ bản thân không được nghĩ về đối phương quá phức tạp.

Lúc này, giữa đêm khuya trong bệnh viện yên tĩnh, lòng bàn tay Ngải Cảnh Sơ đặt trên mặt cô mềm mại đến nỗi khiến người ta nảy sinh ảo giác. Đáng tiếc, ngay cả Vu Dịch còn không yêu cô, làm sao Ngải Cảnh Sơ có thể để ý tới cô đây.

Đúng lúc này, thang máy “ting” một tiếng mở ra. Cậu sinh viên lúc này được Ngải Cảnh Sơ giao cho nhiệm vụ đi tới phòng bảo vệ đã quay về.

Cậu ta vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy bóng lưng Ngải Cảnh Sơ: “Thầy Ngải...”.

Ngải Cảnh Sơ không hề quay đầu lại đáp, mà thông thả buông tay đang nâng cằm Tăng Lý ra, chậm rãi đứng dậy và bổ sung một câu: “May là chưa bị rơi niềng răng, nếu không thì mấy ngày này nhất định sẽ đau”. Giọng nói bình tĩnh cực kì.

Nghe xong câu đó, thần kinh đang tê liệt của Tăng Lý như được thả lỏng.

Nam sinh kia nói: “Cậu bé chạy ra từ cửa chính, người qua người lại nên không ai chú ý”.

Ngải Cảnh Sơ khẽ “Ừ” một tiếng.

Cậu nam sinh kia hình như rất sợ anh, vẻ mặt giống như mình vừa phạm tội gì.

Tăng Lý nhớ ra chuyện mình vừa đáp ứng với Ngải Cảnh Sơ, liền nói: “Đưa điện thoại tôi mượn, tôi gọi một cuộc xem sao, biết đâu có tin tức”.

Chuyện này phải gọi hỏi Ninh Phong, lần trước tổ chức hoạt động của trang web anh ta là một trong số những người lên kế hoạch. Thế nhưng Tăng Lý lại không nhớ số điện thoại của Ninh Phong, đành gọi cho Ngũ Dĩnh.

Ngũ Dĩnh vừa nhận ra giọng Tăng Lý liền hỏi: “Dùng điện thoại của ai thế?”.

Tăng Lý không muốn giải thích nên nói ngay vào chuyện chính: “Tớ quên mang di động rồi, cậu gửi cho tớ số của Ninh Phong, tớ có việc gấp cần nhờ anh ta”.

Ngũ Dĩnh cười hi hi rồi nói: “Cậu tìm Ninh Phong hả?”.

Chợt giọng của Mã Y Y truyền tới: “Ninh Phong đang ngồi đây đánh bài cùng tụi tớ”.

“Các cậu?”

Hai người này tham gia đi xe đạp xong rồi còn về ngồi chơi với nhau? Phát triển nhanh quá!

“Ừ, Mã Y Y thua sạch rồi.” Ngũ Dĩnh cười ha hả.

“Cậu đưa điện thoại cho Ninh Phong nghe máy đi.”

Không ngờ Mã Y Y chặn giữa đường, hét vào điện thoại: “Đừng nói nữa, cậu tới thẳng đây mang anh ta đi cho tớ. Cá Nhỏ, tớ không chịu nổi tên Phan Tư Vũ ngồi đối diện, cậu mau tới đây cứu tớ đi! Lập tức!” Nói xong, không e dè gì mà cúp máy.

Phan Tư Vũ dạo gần đây ngày nào cũng tới tìm Mã Y Y, đúng là vô cùng kiên nhẫn.

Tăng Lý trong tay cầm di động của Ngải Cảnh Sơ, quay về phía hai thầy trò họ, cười gượng: “Tôi phải qua đó một chuyến đã”.

“Tôi đưa cô đi.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Sau đó, hai người rời khỏi bệnh viện.

Trên đường, Tăng Lý nói qua về thú vui đánh bài của Mã Y Y: “Người khác nhìn vào thì thấy cô ấy là một đại mỹ nữ, không dễ chọc, nhưng thực ra, ai thân với cô ấy đều sẽ nhận ra cô ấy rất dễ trêu đùa”.

Ngải Cảnh Sơ không lên tiếng, chỉ ừ nhẹ một tiếng. Dựa vào thái độ đối đãi với người khác của anh, như vậy đã là nhiệt tình lắm rồi, nhưng không hiểu sao Tăng Lý vẫn mơ hồ thấy anh không tập trung. Cho rằng anh đang lo lắng đưa trẻ kia nên cô cũng không chú ý.

Thật khó mà tưởng tượng được, trong lòng anh không hề bình lặng như vẻ mặt.

Quán cà phê nằm gần Đại học A, chỉ cách bệnh viện một khoảng sân trường, Ngải Cảnh Sơ có giấy ra vào trường nên từ khu giảng đường đi chẳng mấy chốc đã tới quán.

Tăng Lý chỉ về đằng trước: “Chính là chỗ tấm biển sáng đèn kia, tôi xuống ở đây là được rồi”.

Con phố này hai bên đều là nhà cửa dân cư san sát, trời vừa tối, hai bên đường đã đổ đầy xe con, nếu đi vào thì lát nữa sẽ rất khó quay đầu xe. Ngải Cảnh Sơ đành dừng ở đây để cô qua đường.

Tăng Lý cởi dây an toàn, chào Ngải Cảnh Sơ một câu rồi xuống xe.

Ngải Cảnh Sơ ngồi lặng im nhìn theo cô.

Tăng Lý đi qua trước mũi xe, cẩn thận nhìn xung quanh một lát, một chiếc xe đạp điện vừa chạy tới, cô vội né người sang một bên.

Ven đường đổ đầy xe nên Tăng Lý phải nhón chân lách qua những khe hở giữa hai xe mà đi.

Ngải Cảnh Sơ nhìn theo cho tới khi cô đi vào trong quán rồi mới khởi động xe.

Bất giác, anh quay lại nhìn về phía quán cà phê. Toà nhà năm tầng, tầng trệt có một cửa hàng tạp vụ. Quán cà phê của Tăng Lý thuê hai gian tầng trên và tầng dưới, tường và cửa sổ đều được sơn màu xanh lục, bên trong đèn sáng nhưng lại mờ hồ không rõ ràng lắm, thứ duy nhất có thể nhìn rõ là tấm biển hiệu kia. Tấm biển màu da cam hình tròn, bên trên hình tách cà phê là một dòng chữ tiếng Anh “Carol’s”.

Ngải Cảnh Sơ sững người.

Carol.

Một cái tên bình thường, anh đã gặp vô số lần trong đời. Thế nhưng...

Anh vốn là một người nhạy bén, chỉ chớp mắt một cái, anh đã có thể nối liền những mảnh kí ức xưa, chân tướng dần dần hiện rõ.

Carol, Tăng Lý...

Tăng Lý, Vu Dịch...

Ngải Cảnh Sơ ngồi im trong xe. Động cơ vẫn chưa tắt, âm thanh rì rì đều đặn vang lên.

Rất lâu...

Mãi đến khi nghe thấy tiếng còi xe phía trước anh mới lái xe đi.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Ngải Cảnh Sơ về tới nhà, ông nội vẫn còn thức, đang ngồi trong phòng làm việc vừa nghe nhạc vừa cầm kính lúp đọc sách.

Thấy anh về, dì Lý từ phòng bếp đi ra nói: “Tiểu Sơ đã về đây à? Ông nội cháu nói không ngủ được nên dì đang nấu cháo đậu đỏ cho ông. Cháu cũng vào ăn một ít đi”.

Dì Lý thực ra là người nhà của bà nội, đã ở đây giúp việc từ khi bà nội chưa qua đời, xưa nay dì vẫn coi anh như con trai.

Ngải Cảnh Sơ bình tĩnh chào “Dì Hai” rồi đi rửa tay. Ngồi ăn một bát cháo xong, anh vào phòng xem ông nội đang đọc sách gì.

Nhận ra Ngải Cảnh Sơ có gì đó là lạ, dì Lý ôm bản khoăn về phòng hỏi ông xã: “Thằng bé này hôm nay sao ấy?”.

“Sao là sao?” Lão Lưu hỏi.

“Lúc chiều nói ra ngoài chơi bóng, sau đó lại gọi điện về nhà bảo không về ăn cơm, vẫn còn rất vui vẻ lắm.”

“Bây giờ có gì khác đâu?” Lão Lưu nhìn Ngải Cảnh Sơ thăm dò, “Bà cứ suy nghĩ nhiều”.

Sau khi mọi người đi ngủ, Ngải Cảnh Sơ mới lên gác về phòng riêng.

Tắm rửa xong, anh nằm chờ người trên giường, ép mình nhắm mắt lại ngủ.

Đây là thói quen anh đã rèn luyện từ lâu. Mỗi lần trực đêm tại bệnh viện, không có thời gian ngủ đủ giấc, không thể nghỉ ngơi đúng quy luật đồng hồ sinh học, có mười phút mà chỉ chợp mắt chín phút cũng là lãng phí thời gian. Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh thức, làm xong việc lại quay về ngủ tiếp.

Vậy mà hiện tại, thói quen ấy dường như đã mất đi tác dụng.

Trong bóng tối, Ngải Cảnh Sơ nhắm chặt mắt không biết đã bao lâu mà vẫn chưa ngủ được. Chưa bao giờ anh thấy lòng phiền muộn như vậy bao giờ. Cảm giác này quá mới mẻ, dường như bản thân đang nắm giữ thứ gì nhưng liên tục để nó rơi khỏi kẽ tay.

Rốt cuộc, anh trở dậy, lái xe ra khỏi nhà.

Chạy trên đường cao tốc, anh mở mui xe, chiêm một điều thuốc.

Tốc độ xe khá nhanh.

Lúc đầu anh cứ đi không mục đích, chẳng biết mình định đi đâu. Sau đó, bất chợt nhìn thấy biển báo cửa khẩu Đông Sơn, anh liền chuyển hướng xe, vào trạm thu phí.

Tháng giêng hằng năm, vào ngày giỗ bà nội, anh và ông nội đều tới đây ở vài ngày.

Nhưng lúc này, anh tới không phải vì lí do ấy.

Anh không chân chừ, lái xe mấy vòng đã vào con đường dẫn lên núi.

Thời tiết khá đẹp, đường lên núi cũng dễ đi. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh trăng sáng rọi. Không gian im ắng bị tiếng ô tô đánh vỡ.

Ngải Cảnh Sơ chạy qua chùa Đông Bình, dừng xe trước cửa khách sạn Đông Sơn. Anh tắt máy, rút chìa khóa rồi xuống xe.

Ven đường có một cái ghế đá dài.

Đêm tuyết rơi đó, anh bị sốt cao, thật sự không bước đi nổi nữa nên phải ngồi đây nghỉ, chẳng ngờ chốc lát đã thấy Tăng Lý vội vàng đi đến.

Một cô gái nhát gan, dễ xấu hổ, không dám mở miệng mắng người như cô vậy mà dám một mình chạy xuống núi tìm anh giữa đêm khuya.

Ngải Cảnh Sơ đưa điều thuốc lên miệng, hút mạnh hai hơi, sau đó, luồng khói theo hơi thở từ mũi anh tỏa ra.

Cô ấy, không phải của anh...

Chợt di động phát ra âm thanh, Ngải Cảnh Sơ lấy ra xem, là âm báo pin yếu. Kim lòng không được, anh mở hộp tin nhắn, xem tấm ảnh Tăng Lý gửi cho anh lúc ăn cơm chiều.

Trong ảnh có cô và Ngô Văn Hà, có lẽ lúc làm việc hai người tự chụp bằng điện thoại. Tăng Lý mặc chiếc áo len màu xanh lam, đang mỉm cười nhìn về ống kính. Lúc nào cô ấy cũng cười e thẹn như thế, khẽ mím môi rất nhẹ nhàng, bởi vì chỉ cần hở môi là niềng răng sẽ lộ ra.

Ngải Cảnh Sơ lại hút thêm một điều thuốc nữa. Làn khói lướt qua đầu ngón tay, hàng lông mày khẽ nhíu lại, ánh mắt dừng trên ảnh chụp rất lâu.

Cuối cùng, anh bỏ điều thuốc xuống, ấn nút xóa tin nhắn kia đi.

Ngày ấy, Ngải Cảnh Sơ đi trung tâm nghiên cứu ở Boston nghe báo cáo.

Boston cách Philadelphia khá xa, anh đi nhờ xe bạn đến đó, lúc định bắt xe lửa quay về thì nhận được cảnh báo có bão tuyết, nên trì hoãn mấy hôm sau mới về trường được.

Vừa trở lại Philadelphia, anh đi thẳng tới phòng thí nghiệm rồi mới về nhà trọ. Nhà trọ nằm gần trường học, tầng

trên tầng dưới khá nhiều bạn học mới. Ngải Cảnh Sơ lúc đầu trọ một mình nhưng sau đó có một sinh viên mới đến, chưa tìm được nơi ở, nên anh cho ở cùng, đó chính là Vu Dịch.

Trước khi Ngải Cảnh Sơ đi Boston, Vu Dịch đã về nước vì mẹ anh ta phải làm phẫu thuật cắt bỏ khối u.

Cơn bão tuyết để lại hậu quả không quá nghiêm trọng, tuyết đọng trên đường đã được cào đi.

Tới khu nhà trọ, đang định lên tầng thì Ngải Cảnh Sơ gặp một lưu học sinh người Hàn Quốc họ Lý, anh ta có đôi mắt một mí nhỏ, sống mũi cao, tính tình cởi mở. Thật ra anh ta không ở trong khu này, chỉ vì đang theo đuổi một bạn nữ ở đây nên thường xuyên qua lại.

Ngải Cảnh Sơ và Vu Dịch không thích anh ta lắm. Anh ta gần như đã theo đuổi tất cả những lưu học sinh nữ độc thân đến từ châu Á, hơn nữa, còn tán tỉnh cả những sinh viên nước ngoài học khoa tiếng Hàn, chủ động nhận gia sư miễn phí, phục vụ tận nhà, bất kể nam nữ. Có vẻ như mục đích anh ta tới đây không phải là để học Y mà là để tuyên truyền văn hóa nước nhà.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu tỏ ý chào hỏi rồi đi qua, mới đi được mấy bước đã bị anh ta gọi lại: “À đúng rồi, tôi nhất định được một bức thư, tôi nay sẽ mang tới cho cậu”.

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy thế, tưởng là thư mời hay hóa đơn, tờ rơi gì đấy, nên hoàn toàn không để tâm.

Buổi tối, nam sinh Hàn Quốc kia đến gõ cửa thật.

“Mấy hôm trước bão tuyết, gió to, nhà trọ rồi tinh rồi mù hết cả. Lúc tôi đang chạy xe dọn tuyết thì nhặt được bức thư này, thấy bên ngoài ghi chữ Hán nên đoán nó là của cậu.”

Ngải Cảnh Sơ nghi hoặc nhận lấy.

Không nên gọi là thư, cái này đúng là một chồng giấy. Toàn bộ đều bị ngấm nước, hiện giờ đã khô cứng lại, mấy trang giấy đều dính bết lại với nhau, dày cộp.

Ngải Cảnh Sơ quan sát phong thư hồi lâu.

Nam sinh người Hàn Quốc kia, ngoại trừ tinh thần dân tộc quá cao thì có khá nhiều điểm tốt, rất nhiệt tình với mọi người. Anh ta lên tiếng giải thích: “Không biết là ai bóc tem với cắt phong bì nữa. Rơi trong tuyết lâu quá, vừa bẩn vừa ướt nên tôi vớt phong bì đi rồi”.

Ngải Cảnh Sơ nói cảm ơn rồi đóng cửa lại.

Anh xem bức thư, không thấy tên người nhận vì trang thứ nhất đã bị mất. Những chữ Hán xinh đẹp đáng yêu kia cũng hoàn toàn là nét bút xa lạ anh chưa từng gặp.

Ngải Cảnh Sơ vào trong tắt bếp rồi ngồi ở sofa đọc bức thư. Chữ đã nhòe đi khá nhiều vì ngấm nước, tờ nọ dính vào tờ kia, anh phải cẩn thận gỡ chúng ra, tuy nhiên cũng không khó khăn lắm để đọc.

Người viết thư nhắc tới rất nhiều những chuyện cũ đã cùng trải qua với “anh”, từ lúc học cấp hai bị bắt phải học thêm, cho tới lúc cha mẹ li hôn... Những dòng chữ không chỉ là lời tâm sự mà còn chứa đựng nỗi niềm của một cô gái đối với người yêu.

Đọc tới đây, Ngải Cảnh Sơ hoàn toàn xác định đây là bức thư gửi cho Vu Dịch.

Vu Dịch mới chuyển tới chưa lâu, anh bạn người Hàn kia không hiểu rõ chuyện của Vu Dịch lắm, nhìn thấy chữ Hán liền cho rằng bức thư này là của Ngải Cảnh Sơ.

Sau khi đưa ra kết luận, anh không đọc tiếp nữa, đặt thư lên bàn học rồi đi làm việc của mình.

Thời gian đó, sếp của Ngải Cảnh Sơ đi công tác ở Anh, bệnh nhân ở phòng khám không nhiều trong khi có khá nhiều tình nguyện viên, chẳng những phụ giúp y tá mà còn sắp xếp chỗ ở cho bệnh nhân nằm viện.

Tầng hai có một bà lão bị mọc nhọt ở má trái, đã nằm viện khá lâu. Bà là giáo sư Hoa kiều đã về hưu, rất quý Ngải

Cảnh Sơ. Lúc anh tới phòng bệnh thăm bà lão, cô sinh viên tình nguyện vừa đọc xong một cuốn truyện cho bà nghe.

Cô gái than thở: “Thật chẳng ra sao, vì sao cô gái không nói cho chàng trai từ đầu?”.

Bà lão đáp: “Đây chính là điểm khó hiểu nhất trong tình yêu mà không ai giải thích được”.

“Anh ta không quen biết cô gái, sao cô ấy còn yêu anh ta như thế chứ?”

“À, nhất định là anh ta đẹp trai giống như tiểu Ngải.” Bà lão mỉm cười.

Ngải Cảnh Sơ không để ý lắm, nhưng nghe thấy bà lão nhắc tên mình, liền thuận miệng hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”.

“Về cuốn tiểu thuyết vừa đọc.” Cô sinh viên chìa quyển sách ra.

Ngải Cảnh Sơ cầm lấy xem, cuốn truyện tên là *Letter from an unknow woman*.

Anh chẳng mấy khi tiếp xúc với văn học, ngoại trừ những sách cần phải đọc, những loại khác không biết nhiều lắm. Nhưng khi nhìn thấy cái tên này, Ngải Cảnh Sơ chợt thấy tò mò.

“Nội dung thế nào?” Anh hỏi.

“Một nhà văn vào buổi sáng hôm sinh nhật nhận được phong thư kì lạ từ một người con gái xa lạ.” Cô sinh viên suy nghĩ một lúc, lại nói, “Nhưng trước khi bức thư ấy được gửi đi, cô gái kia đã qua đời”.

Nghe vậy, bàn tay đang giở sách của Ngải Cảnh Sơ chợt khựng lại.

Cả ngày hôm ấy, lòng anh thấp thỏm không yên.

Buổi tối về tới nhà trọ, anh cởi áo khoác và khăn quàng cổ rồi lập tức đi tới bàn học cầm bức thư kia lên.

Một chút do dự, một chút chần chừ, anh tiếp tục đọc hết bức thư. Đọc đến dòng cuối cùng, anh thở dài một hơi, một cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng, có lẽ là cảm động, có lẽ là thương hại...

Tình yêu của một cô gái chảy ra từ những câu chữ, chân thành như vậy, rụt rè như vậy, trong sáng như vậy, thật khiến cho người khác không khỏi ước ao.

Anh nhìn đồng hồ, quyết định gọi điện thoại về nước cho Vu Dịch theo số mà anh ta đã để lại, nhưng không ai nghe máy.

Sáng sớm hôm sau, Ngải Cảnh Sơ tới bệnh viện thì gặp một cô gái người Trung Quốc có quen biết qua loa, cô ta hỏi: “Sao gần đây em không thấy anh Vu Dịch nhỉ?”.

“Cậu ấy về nước rồi.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Em thấy anh ấy có một bức thư từ Trung Quốc gửi tới, em tiện đường ghé qua chỗ các anh nên để vào trong hòm thư. Có bị trộm mất không ạ?”

“Không đâu.” Ngải Cảnh Sơ trả lời.

Lại nghĩ tới chuyện hôm qua, anh liền gọi cho Vu Dịch một lần nữa, vẫn không có ai nghe máy. Bất đắc dĩ, anh đành quay về nhà, mở bức thư ra xem số điện thoại ghi cuối thư. Anh gọi vào dãy số ấy.

Chuông reo hơn mười tiếng, người bên kia mới nhận máy.

“A lô.” Giọng một cô gái nhẹ nhàng truyền đến, vừa ấm áp, vừa pha chút thấp thỏm lo âu.

“Cô là Carol? Tôi là bạn cùng phòng với Vu Dịch.”

Chương 10

Tăng Lý một mình đi vào quán cà phê, vừa đẩy cửa đã trông thấy bốn người đang chơi mạt chược, khách hàng không có một ai.

Mã Y Y vừa thấy Tăng Lý liền kêu lên: “Con cá kia! Máy người này a dua vào ăn hiếp tớ, thắng hết tiền của tớ rồi!”.

Ninh Phong tùm tùm cười không nói gì.

Ngũ Dĩnh lên tiếng: “Chơi thì phải chấp nhận thua! Không muốn đánh nữa thì tránh ra để Tăng Lý chơi!”.

“Còn lâu!”, Mã Y Y chỉ vào Phan Tư Vũ, “Được rồi, Cá Nhỏ tới rồi, anh có thể ra rồi đấy. Đây Phan Tư Vũ, anh có biết chơi bài không thế hả? Toàn khiến tôi chịu thiệt thòi thôi!”.

Phan Tư Vũ âm ỉ nhìn Tăng Lý cầu cứu.

Tăng Lý vội vàng lên tiếng giảng hòa: “Tôi nghỉ tẹo đã, ngồi uống cốc nước, anh cứ chơi thay tôi mấy ván đi”.

Ngũ Dĩnh vừa tráo bài vừa hỏi Tăng Lý: “Vừa nãy cậu làm gì thế hả? Di động tắt máy, điện thoại bàn thì không ai nghe, nửa đêm đi đâu thế? Cậu dùng điện thoại của ai?”.

“Bạn.” Tăng Lý cầm cốc thủy tinh lên rót nước, uống một ngụm.

Nói xong, cô nhìn qua lớp cửa kính, trong này sáng hơn ngoài đường nên không nhìn rõ cái gì, chỉ thấy bóng mình phản chiếu trên kính.

Cô ngồi xuống bên cạnh Mã Y Y, xem mọi người đánh bài.

Một lúc sau có một nam thanh niên vào quán, thấy mấy người họ đang chơi bài, anh ta rất tự nhiên hỏi: “Còn bán cơm nữa không?”.

Tăng Lý lập tức cười đáp: “Xin lỗi, ở đây chỉ có rượu và đồ uống”.

Chàng thanh niên “Ồ!” một tiếng rồi đi ra.

Tăng Lý đi theo anh ta vài bước tiễn khách, chợt phát hiện xe Ngải Cảnh Sơ vẫn còn đó. Cô không chắc lắm, chẳng lẽ lâu thế rồi mà anh chưa lái xe đi? Hay xe hỏng?

Đang định đẩy cửa ra xem thì nghe thấy Mã Y Y lại gọi: “Cá Nhỏ, lại đây, mau xem giúp tớ nên đánh quân nào, giữ quân nào. Tớ sắp hoa cả mắt rồi”.

Cô đành phải quay vào, nhìn qua rồi nói: “Đánh quân này đi”.

Mã Y Y ra quân xong, Tăng Lý chợt nghe bên ngoài có tiếng còi xe, cô quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc SUV đen bóng của Ngải Cảnh Sơ chạy đi.

Đêm đến, Tăng Lý, Mã Y Y và Ngũ Dĩnh đều ngủ chung giường trên tầng hai, vừa nằm vừa tán gẫu.

“Lúc này cậu bắt taxi hay ai đưa tới? Nhìn có vẻ lưu luyến không muốn rời.” Ngũ Dĩnh nói.

“Đâu có.”

“Rõ ràng cậu lạ lắm.” Ngũ Dĩnh lại nói, “Với cả, cậu dùng di động của ai gọi đây?”.

“Đã bảo là bạn rồi.”

“Bạn nào?” Mã Y Y hỏi.

Tăng Lý ấp úng.

“Kỳ lạ, cậu làm gì có người bạn nào mà cả hai bọn tớ không quen?” Ngũ Dĩnh nói.

“Đúng là không bình thường, di động của cậu đâu?” Mã Y Y hỏi Ngũ Dĩnh.

“Làm gì?” Ngũ Dĩnh vừa đưa di động cho Mã Y Y, vừa hỏi.

“Cậu ấy không chịu khai báo thành khẩn thì chúng ta gọi lại hỏi xem người kia là ai?” Nói đoạn, Mã Y Y mở nhật kí cuộc gọi ra.

Tăng Lý giật mình hét lên một tiếng, vội vàng cướp lấy điện thoại, đương nhiên cô không đấu lại nổi với hai người kia.

Ngũ Dĩnh như một con bạch tuộc quấn lấy người Tăng Lý. Mã Y Y thuận thế leo lên người cô, đè cô nằm im xuống, rồi cầm điện thoại nhìn Tăng Lý, nói: “Được lắm được lắm! Có tạt giạt mình!”.

“Muốn gọi thì gọi nhanh lên, không giữ được lâu đâu!” Ngũ Dĩnh nói.

“Mã Y Y, cậu dám!” Tăng Lý hét lên.

“Hết cái gì mà hết?” Mã Y Y đặc ý nói, “Cậu mà còn hết nữa người ta nghe thấy lại tưởng chúng ta đang chơi 3P đấy!”.

Tăng Lý khóc không ra nước mắt.

Kết quả, Mã Y Y loay hoay một lúc rồi nói: “Ngũ Dĩnh, điện thoại của cậu nhặt kí cuộc gọi ở chỗ nào?”.

“...” Ngũ Dĩnh bó tay toàn tập.

“Đừng gọi, muộn thế này rồi. Tớ nói là được chứ gì.” Tăng Lý cố thương lượng.

“Thế còn được.” Mã Y Y đặc ý.

Vậy là sau đó, Tăng Lý bắt đầu kể hết chuyện gần đây giữa mình và Ngải Cảnh Sơ.

Nghe xong, Mã Y Y kết luận: “Nếu không phải anh ta thích cậu, tớ bẻ tay răn cho cậu ăn”.

“Sao có thể?!” Tăng Lý kinh ngạc.

“Người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc.” Ngũ Dĩnh nói.

“Chắc chắn lúc đó anh ta đang định hôn cậu. Tin tớ đi, không sai đâu, rõ ràng là anh ta giỏi trò lưu manh.” Mã Y Y lại nói, “Lẽ ra lúc đó cậu nên tát cho anh ta một cái, sau đó khóc lóc bắt anh ta phải chịu trách nhiệm. Rồi bọn tớ sẽ uy hiếp anh ta, bắt anh ta tới đây làm bằng hiệu sống, khách hàng vào quán chúng ta cứ tiêu hết một trăm đồng thì được hôn anh ta một cái, hai trăm hôn hai cái, chả mấy mà chúng ta thu được khối tiền! Oái...”

Ngũ Dĩnh nhéo Mã Y Y một cái rõ đau, chấm dứt giấc mộng của cô ấy: “Tốt nhất cậu mở phòng khám nha khoa rồi mời anh ta tới làm bác sĩ, kiếm được tiền phết đây”.

Tăng Lý tùm tùm cười.

Ngũ Dĩnh đột nhiên hỏi: “Cậu thích anh ta không?”.

Tăng Lý mộng mị: “Làm gì có chuyện đó!”.

“Nếu coi anh ta là người qua đường như bao người khác, sao khi nãy còn đứng nhìn xe anh ta đỗ bên kia làm gì?”

“Tớ... tớ...” Tăng Lý nói liền hai chữ “tớ”, sau đó không biết nói gì nữa.

Nửa đêm, không biết là do lâu không ngủ ở đây hay thế nào mà Tăng Lý thao thức mãi không ngủ được. Sợ ảnh hưởng tới hai người, cô nhẹ nhàng trở mình một cái, nhưng chợt nghe Ngũ Dĩnh nhỏ giọng gọi: “Tăng Lý!”.

“Ừm?”

“Chưa ngủ à?”

“Ừ.”

“Tớ cũng chưa ngủ.”

“Cậu và Ninh Phong thế nào rồi?”

“Anh ấy không đến nổi nào, ai tiếp xúc cũng thích.” Ngũ Dĩnh đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Tăng Lý cười.

“Còn cậu?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Tớ làm sao?”

“Cậu có cảm thấy cậu như thế rất bất công với Ngải Cảnh Sơ không? Nếu anh ta thật sự thích cậu, đến lúc biết sự thật, anh ta sẽ nghĩ thế nào?”

Tăng Lý không đáp.

Ngũ Dĩnh nói tiếp: “Cậu biết anh ta là ai, biết quan hệ giữa anh ta và Vu Dịch, mà anh ta vẫn chưa biết cậu chính là

Carol. Cậu tiếp cận anh ta, chẳng lẽ không phải vì Vu Dịch?”

“Không phải.”

“Đừng vội chối. Y Y không biết, nhưng tớ còn không rõ sao? Anh ta và Vu Dịch rất giống nhau đúng không?”

“Không giống.”

“Cậu biết thừa là tớ không nói về ngoại hình. Lúc cậu ở Đông Sơn, anh ta giúp đỡ cậu, giống như Vu Dịch đã từng giúp cậu mỗi khi cậu gặp chuyện khó xử ở nhà. Cậu muốn tìm thấy cái bóng Vu Dịch trên người Ngải Cảnh Sơ, muốn thông qua Ngải Cảnh Sơ để nghe ngóng tin tức của Vu Dịch. Nếu anh ta không phải bạn học của Vu Dịch, không phải người gọi điện báo cho cậu tình hình của Vu Dịch, liệu tối hôm ở Đông Sơn khi Mã Y Y không tới được cậu có cầu cứu anh ta không, có đi nhờ xe anh ta không, có chạy xuống núi đưa đồ cho anh ta không? Đời này không dính dáng tới Vu Dịch thì cậu không sống nổi ư? Cậu có biết tự trọng hay không thế?”

Càng nói càng tức giận, càng tức giận giọng càng lớn, câu cuối cùng của Ngũ Dĩnh đã đánh thức Mã Y Y.

Mã Y Y bật đèn, mắt nhắm mắt mở trông thấy hai người ngồi ở sofa, một người dáng vẻ hùng hùng hổ hổ, một người lặng im không nói câu nào.

“Nửa đêm hai cậu làm cái gì thế?”

“Không thấy đang cãi nhau à?” Ngũ Dĩnh bực mình nói.

“Chúng ta bao năm nay không cãi nhau rồi, đang cãi cái gì đây? Nói tớ nghe với.” Mã Y Y hào hứng.

Ngũ Dĩnh lặp lại câu nói khi nãy lần nữa.

Bấy giờ Mã Y Y mới biết mối quan hệ giữa Ngải Cảnh Sơ và Vu Dịch.

Sau khi nghe rõ đầu đuôi, Mã Y Y phi cái gối vào người Ngũ Dĩnh, đứng dậy chĩa tay vào mặt Ngũ Dĩnh mà nói: “Ngũ Dĩnh, cái đồ bội bạc nhà cậu, ai khiến cậu ở đây giả làm thánh mẫu? Vu Dịch là họ hàng nhà cậu à? Ngải Cảnh Sơ là họ hàng nhà cậu à? Chẳng phải đã nói là không nhắc tới Vu Dịch nữa rồi còn gì? Bất công với ai thì liên quan gì tới chúng ta? Ai bảo Ngải Cảnh Sơ không chơi với ai mà lại chơi với cái tên Vu Dịch đó chứ? Ai bảo anh ta không khám rắng cho ai lại khám đúng cho Cá Nhỏ chứ? Đáng đời! Cá Nhỏ của chúng ta thích làm gì thì làm, không xử được tên Vu Dịch đáng ghét kia thì chơi bạn anh ta, chẳng lẽ không được sao?”

Mã Y Y hùng hổ nói một trận, sau đó không nhịn được mà bật cười nghiêng ngả với Ngũ Dĩnh.

Tăng Lý cũng mỉm cười: “Hai người hát tuồng được đây, một người đóng vai tốt, một người đóng vai xấu”.

Một lúc sau, Tăng Lý gượng gạo nói: “Thực ra mấy lần tớ cũng định nói với Ngải Cảnh Sơ, nhưng khó nói quá. Ngày xưa tớ vừa ấu trĩ vừa nực cười, huống chi anh ấy đã đọc bức thư đó, nếu anh ấy đã quên rồi thì tốt, nhưng ngộ nhỡ anh ấy vẫn nhớ thì tớ thật sự không biết giấu mặt đi đâu cho hết ngượng”.

“Không muốn nói thì đừng nói, cậu không có nghĩa vụ phải nói cho anh ta.” Mã Y Y nói.

“Với cả, anh ấy sẽ không thích tớ đâu. Các cậu yên tâm, có lẽ anh ấy chỉ thấy tớ đáng thương nên mới giúp đỡ nhiều như thế.” Tăng Lý nằm xuống, “Vừa nãy tớ gọi điện tìm Ninh Phong vì muốn giúp Ngải Cảnh Sơ tìm một thằng bé bị sút môi. Chỉ là một người anh ấy vô tình gặp trên đường. Có lẽ con người anh ấy là thế, bề ngoài lạnh lùng nhưng thực chất bên trong vừa tốt bụng, vừa nhiệt tình”.

Nếu không phải vì anh ta tốt bụng, thì sau đó cô và Vu Dịch đã không có cơ hội gặp gỡ nhau nhiều như thế.

Cô có nên cảm ơn anh hay không?

Tăng Lý cười gượng.

“Không nói chuyện này nữa. Nói chuyện gì vui vui tí đi.”
Ngũ Dĩnh lên tiếng, “Mã Y Y, hôm nay cậu thua bao nhiêu tiền?”.

“Hừ! Chuyên gia cười trên nỗi đau khổ của người khác.”
Mã Y Y khinh bỉ nói.

Nói chuyện một lúc, ba người lại lăn ra ngủ.

Thật ra, Tăng Lý không hề cảm thấy Vu Dịch nợ mình cái gì. Là cô nhớ mãi không quên quãng thời gian ấy. Mã Y Y và Ngũ Dĩnh chỉ vì quá thương cô nên mới coi Vu Dịch không ra gì.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Chiều thứ Tư, Tăng Lý ôm một bụng tâm trạng phức tạp tới bệnh viện.

Từ sau lần chia tay kia, cô và Ngải Cảnh Sơ chỉ liên lạc điện thoại với nhau một lần về chuyện đưa bé sút môi. Nói xong, hai người cũng không thừa thãi thêm một câu nào liên cúp máy.

Thời gian này nhiều đồng nghiệp được cử đi bồi dưỡng, ca làm thiếu người, Tăng Lý không thể xin nghỉ, mãi hôm nay mới xin về sớm được. Vì tới muộn nên cô chẳng kịp đăng kí lấy số, mà vội vã đi lên tầng trên.

Nhìn thấy Tăng Lý, cô y tá đi tới nhận phiếu khám lên tiếng: “Sao chị tới muộn thế? Chị ngồi tạm ngoài này đợi một chút, thầy Ngải đang họp ở phòng bên, tôi chạy qua hỏi xem thầy còn khám nữa không rồi quay lại nói với chị”.

Tăng Lý cảm ơn cô y tá rồi đi ra ngoài cửa, không ngờ lại bắt gặp Ngải Cảnh Sơ đang đi về phía mình.

Cô bối rối không biết làm gì thì cô y tá kia đã lên tiếng trước: “Thầy Ngải, lại có một bệnh nhân nữa tới tái khám, có khám nữa không ạ?”.

“Có, nhưng phải đợi.”

“Xin lỗi anh, tôi tới muộn quá!” Tăng Lý giải thích.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Thực ra, Tăng Lý vẫn còn điều muốn nói, cô không biết có cần nói trước với Chu Văn không, hay là cứ trực tiếp nói thẳng với Ngải Cảnh Sơ.

Tăng Lý đang chần chừ thì bị y tá kia giục: “Chị gì kia, chị mau ra bên ngoài chờ đi, lúc nào khám tôi gọi chị, thầy Ngải còn phải họp đấy”.

Tăng Lý xấu hổ cúi gằm mặt đi ra ngoài.

Đi đến gần cửa thang máy, cô ngồi xuống ghế chờ. Lúc này có mấy bác sĩ và sinh viên đang đợi thang máy, còn có một vài bệnh nhân đến muộn như cô. Tầng Lý nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ, có lẽ do ở đây không nghỉ trưa nên mới tan ca sớm hơn những cơ quan khác.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía thang máy, Tầng Lý giật mình, không ngờ lại ngồi ở đây, vị trí đặt ghế giống y đúc khiến cô sinh ra ảo giác. Điểm khác biệt chỉ là lần trước ở tầng chín, lần này ở tầng bốn. Tối hôm ấy, anh ngồi xôm trước mặt cô, rót cuộc là định hôn cô, hay là chỉ đơn thuần xem niềng răng của cô? Có lẽ cả đời này cô cũng không có câu trả lời.

Nửa tiếng sau, Chu Văn đi ra gọi cô.

Chu Văn vừa đi vừa nói chuyện với Tầng Lý: “Bộ váy này của chị đẹp quá đi! Chị mua ở đâu thế? Rõ ràng chị lớn tuổi hơn em mà nhìn chị sao cứ thấy trẻ hơn em là thế nào nhỉ? Chẳng trách ai kia đòi với chị lại...”. Chu Văn nháy mắt với Tầng Lý, nói lấp lửng.

Tầng Lý không để ý tới câu nói đùa của Chu Văn, đi được mấy bước, cô kéo Chu Văn lại hỏi: “Chu Văn, chị muốn đổi bác sĩ khác, liệu có được không?”.

“Chị không thích em sao?”

“Không phải.”

Chu Văn tỏ ra âm ức: “Em là đệ tử mà thầy Ngải hài lòng nhất, tuy rằng thầy ấy thỉnh thoảng có không thích tính em nhưng mà em làm việc rất nghiêm túc, chỉ vì quý chị nên mới nói đùa với chị, em...”.

Tăng Lý biết Chu Văn hiểu lầm, vội vàng lên tiếng: “Không phải, ý chị là thầy Ngải... Có thể đổi sang phòng khám của bác sĩ khác được không?”.

Chu Văn tròn mắt kinh ngạc: “Hai người làm sao thế? Cãi nhau hả? Chia tay?”.

Tăng Lý vội nói: “Em đừng hỏi nữa, trả lời chị đi, có được hay không?”.

Chu Văn thấy vẻ mặt của Tăng Lý rất nghiêm túc, không giống đang đùa: “Thật sự muốn đổi?”.

“Ừm.” Đêm hôm ấy, Ngũ Dĩnh kích động mà nói với cô những lời kia, cô cũng nghĩ mình quá ích kỉ, cho dù Ngải Cảnh Sơ có thích cô hay không, cô cũng không nên tiếp cận anh vì mục đích nào khác.

“Đổi thì đổi được, chẳng phải chị cũng chuyển từ phòng khám của bác sĩ Lý tới đây sao. Nhưng mà thông thường thì các bác sĩ khác không thích bệnh nhân chuyển giữa chừng, hơn nữa chị lại không nói rõ nguyên nhân cụ thể...”

Tăng Lý lúng túng,

Chu Văn lại nói: “Còn một cách”.

“Cách gì?”

“Hơi thiếu đạo đức!”

“Hả?”

Chu Văn nhìn chung quanh vẻ cảnh giác, nhỏ giọng nói với Tăng Lý: “Chị đến văn phòng bệnh viện phê bình thầy Ngải, nói: Có thầy ấy thì không có chị, có chị thì không có thầy ấy. Sau đó chị sẽ được chuyển bác sĩ.” Nói xong, Chu Văn tự trách, “Em nghĩ ra cách này, đúng là đã vì đại nghĩa diệt thân rồi!”.

Đương nhiên Tăng Lý cũng không có gan tiếp nhận ý tốt của Chu Văn.

“Không sao đâu, có những bác sĩ một năm không biết bao nhiêu lần bị bệnh nhân trách cứ ấy chứ. Cùng lắm thầy Ngải chỉ bị trừ tiền thưởng, hoặc là cuối năm phải làm sát hạch nghiệp vụ, hoặc là đình chỉ công tác một thời gian thôi!” Chu Văn cố ý khoa trương.

Khi hai cô còn đang đứng nói chuyện thì y tá đã đi tới gọi: “Chu Văn! Chị gọi bệnh nhân chưa? Thầy Ngải chờ chị cả ngày rồi kìa! Không muốn tan ca à?”.

Hai người vội vàng đáp lại.

Chu Văn lại nói: “Nếu chị thật sự muốn đổi bác sĩ vẫn nên nói với thầy Ngải một tiếng. Có điều vừa nãy em nói đùa đấy, thay bác sĩ giữa chừng không tốt cho việc điều trị đâu”.

Hai người đi vào trong phòng bệnh đã thấy Ngải Cảnh Sơ ngồi ở bên giường điều trị. Tăng Lý và Chu Văn về đúng vị trí của mình, mỗi người một việc.

Ngải Cảnh Sơ đeo găng tay cao su, cầm cái kính tròn soi vào trong miệng Tăng Lý, nhìn tới nhìn lui, dặn dò vài câu với Chu Văn, rồi đi tới chỗ những sinh viên khác.

Chu Văn cảm thấy sắp mình có gì đó là lạ nhưng sau đó vừa làm việc vừa nghĩ, lại thấy vẫn bình thường, thầy ấy cũng nào mà chẳng kiêu lời.

Tái khám cho Tăng Lý rất đơn giản, mắc cài không bị rớt, chỉ phải điều chỉnh lại vị trí niềng răng một chút và thêm vài sợi dây thép nữa là được. Làm xong, Chu Văn mời Ngải Cảnh Sơ đến kiểm tra.

Ngải Cảnh Sơ xem xét rất kỹ càng, còn gọi Chu Văn tới bàn làm việc xem bệnh án điện tử của Tăng Lý, sau đó thảo luận gì đó một lúc.

Chu Văn chạy tới bên cạnh Tăng Lý, nói: “Chị có thể sẽ phải nhổ hai cái răng”.

“Hà?”

“Thầy Ngải bảo em giải thích với chị”, Chu Văn vừa nói vừa giơ tay làm thành hình hàm răng, “Chỗ hàm răng trên phát triển bị hàm dưới chặn lại, không có khe hở, cho nên phải nhổ hai chiếc ở hàm dưới, để cho hàm trên có lui vào, chị hiểu không?” Tăng Lý gật đầu.

Chu Văn hài lòng tự khen ngợi mình một chút, lời nói vừa rõ ràng vừa dễ hiểu, sắp thừa hưởng được chân truyền của sếp rồi. Sau đó, Chu Văn nghĩ thầm trong bụng, sếp sai cô đi nói với Tăng Lý, tuy rằng là điều đương nhiên nhưng như vậy chẳng phải đã quy chụp Tăng Lý như những bệnh nhân bình thường khác ư? Một người muốn đổi bác sĩ, một người cố tình tỏ ra xa cách, rõ ràng rất lạ, vô cùng lạ. Thật sự chia tay sao?

“Hôm nay phải nhổ luôn à?”

“Chưa tới bước đó, thầy Ngải nói quan sát thêm đã.”

“Ừm.” Tăng Lý thở phào nhẹ nhõm.

“Chị thật sự muốn đổi bác sĩ?” Chu Văn nhỏ giọng hỏi, “Em thấy hay là thôi đi, thầy Ngải đã có phương án điều trị mới cho chị rồi. Giờ mà chị đổi bác sĩ khác, ngộ nhớ người

ta không đồng ý chủ kiến này thì lại làm lỡ dở việc điều trị của chị”.

Lúc này có người khác gọi Chu Văn tới làm hộ chất dính.

“Em đi một lát rồi quay lại.”

Tăng Lý nằm một lúc rồi ngồi dậy, thấy Ngải Cảnh Sơ đang ngồi bên cạnh một giường bệnh khác, mở cái tay tuốc-bin trên giường khám răng, hướng dẫn mấy sinh viên mài dụng cụ kim loại trong tay.

Anh đang đeo kính bảo hộ, dáng vẻ rất chăm chú.

Tăng Lý di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, ngồi xuống giường.

Chốc lát sau, Chu Văn quay về, điền phiếu hẹn tái khám đưa cho Tăng Lý.

Trước khi về, Tăng Lý chần chờ hỏi: “Chu Văn, em có thể giúp chị nói với thầy Ngải được không?”.

“Chuyện đòi bác sĩ?”

“Ừ.”

“Chị muốn hại chết em sao?” Chu Văn khẽ kêu lên, “Nhưng mà, chị phải nghĩ kĩ đi. Chưa chắc giáo sư bác sĩ khác đã tiếp nhận chị, ngộ nữa phải chuyển vào một phòng khám của bác sĩ bình thường, chị cũng không được trả lại tiền đâu, chỉ có chị thiệt thôi”.

Tăng Lý đi rồi, Chu Văn liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ. Anh không hề quay đầu lại nhìn Tăng Lý, cũng không nói câu nào.

Chu Văn thở dài, không biết Tăng Lý đã chọc tới sự tự tôn hay kiêu ngạo gì của sếp mình.

Tăng Lý ra khỏi bệnh viện, trên đường đi tới trạm tàu điện ngầm thì nhận được điện thoại của Mã Y Y, nghe cô ấy ca thán một trận về Phan Tư Vũ.

Thao thao bất tuyệt một lúc, Mã Y Y hỏi: “Hôm nay cậu tới không?”.

Tăng Lý ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên màn hình lớn ở trạm đợi: “Có”.

Sau đó, cô rời khỏi trạm tàu điện ngầm, quan sát sắc trời rồi quyết định đi bộ qua sân Đại học A sang quán cà phê.

Lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ vừa ra khỏi bệnh viện, đang lái xe vào cổng Đại học A. Bình thường, những ngày anh làm ở bệnh viện thì không có tiết dạy ở trường, nhưng tuần này anh

dạy hai tiết thay một giảng viên khác phải đi dự họp, đều vào buổi tối nên không có thời gian về nhà, tan ca liền vào trường ăn tạm gì đó rồi lên lớp. Anh và Tăng Lý đi cùng con đường, vừa lái xe tới cổng trường anh liền trông thấy cô.

Tăng Lý mặc bộ váy liền thân màu lam nhạt, tóc buông tự nhiên, đang đi bộ trong sân trường. Trông cô không khác một học sinh phổ thông là mấy, chỉ vì cô khá gầy và cao, cho nên nhìn qua là có thể nhận ra.

Ngải Cảnh Sơ thấy cô một mình đi dưới hàng cây, bước đi liêu xiêu. Anh không dừng xe, cũng không tăng tốc, mà lẳng lẳng lái xe theo sau, duy trì cự ly không gần, không xa.

Qua hồ sen, qua thư viện, tới cổng nhà ăn, thấy một rạp bán sách cũ, Tăng Lý ngồi xổm xuống, chăm chú xem một lúc, chọn được hai cuốn truyện tranh, trả tiền xong lại tiếp tục đi.

Ngải Cảnh Sơ vẫn đi theo cô tới con phố bên kia, từ xa nhìn thấy bảng hiệu quán cà phê, anh mới giảm mạnh chân ga, lái xe lướt qua cô.

Anh nghĩ, mình đã điên mất rồi.

Chuyện tìm kiếm đứa trẻ bị sứt môi kia không được thuận lợi lắm.

Trong mấy bức ảnh chụp khi diễn ra các hoạt động của website, Tăng Lý đã trông thấy thằng bé đó. Cô có ấn tượng với thằng bé vì hôm tổ chức hoạt động ngoại khóa, thằng bé đứng ngay ở hàng đầu tiên trong đội thiếu niên chào mừng đoàn lãnh đạo. Lúc ấy, vì quá căng thẳng mà thằng bé đã đụng phải cánh tay của bạn mình bên cạnh, khiến cho mọi người bật cười nghiêng ngả.

Ninh Phong liên hệ với nhà trường thì được biết thằng bé theo gia đình chuyển vào nội thành học tiếp, cụ thể là ở đâu thì họ không rõ, chỉ có thể cung cấp số điện thoại của bác thằng bé. Tăng Lý đã gọi vào số đó rất nhiều lần đều không liên lạc được.

Chớp mắt đã được một tháng. Sáng thứ ba, Tăng Lý nhận được điện của Chu Văn.

“Tăng Lý phải không?” Chu Văn hỏi, “Ngày mai là ngày chị tới tái khám, nhưng thầy Ngải đi công tác mất rồi, mấy ngày nữa mới về”.

“Ừ.”

“Lùi lại một tuần nhé, thứ tư tuần sau được không?”

“Được.”

“Thế nhé, em phải gọi mấy cuộc điện thoại nữa.” Chu Văn nói.

“Cảm ơn.” Tăng Lý đáp.

“À đúng rồi, chuyện chị nhờ, em chưa làm đâu, tốt nhất chị nói thẳng với thầy Ngải ý. Nếu chị thấy nói trước mặt ngại thì gọi điện thoại cho thầy ấy là được.”

“Cảm ơn em.”

Tăng Lý cúp máy, đưa tay lên sờ má phải. Đạo trước ở chỗ Mã Y Y ăn ba ngày lâu liền, bây giờ hàm răng đã bắt đầu đau nhức, lợi bị sưng. Một cái mắc cài ở răng hàm trên đã bị cọ sát vào má trong, vô cùng khó chịu, chẳng khác nào Tôn Ngộ Không phải đeo vòng kim cô. Cứ tưởng ngày mai sẽ đi khám, bây giờ lại phải đợi thêm một tuần nữa.

Buổi tối, Tăng Lý đau không chịu nổi, đành đi tới hiệu thuốc mua thuốc về uống.

Cuối tuần là sinh nhật của Ngũ Dĩnh, cô ấy nhất quyết đòi đi tắm suối nước nóng ở núi Đông Sơn.

“Mùa hè tới nơi rồi mà cậu còn đòi đi tắm suối nước nóng hả? Muốn lột da luôn à?” Mã Y Y nói.

“Mặc kệ, mẹ tớ cũng sẽ đi, các cậu có đi không đây? Không đi thì thôi.”

“Mẹ cậu cũng đi á?”

“Đương nhiên, mẹ tớ nói sẽ thanh toán! He he.”

“Ôi!!! Bác gái đi thì chúng ta cũng phải đi chứ nhỉ!” Vừa mới nghe được bao miễn phí, Mã Y Y đã lập tức lộ ra bản tính.

Thế là thứ Bảy, một nhà Ngũ Dĩnh cộng thêm Mã Y Y và Tăng Lý cùng nhau đi núi Đông Sơn.

Đông Sơn đầu hạ khác hẳn với mùa đông, gió lồng lộng thổi, tiếng côn trùng rên rỉ vui tai, nhiệt độ ở đây cũng thấp hơn trong thành phố rất nhiều. Đoàn người ở tại khách sạn Đông Sơn. Ăn tối xong, Tăng Lý lại đau răng, lấy thuốc tự mua ra uống cũng không thấy đỡ, cô đành đi tới phòng y tế của khách sạn.

Ngũ Dĩnh vẫn còn đang ngâm mình trong suối nước nóng, lên tiếng hỏi: “Có tự tìm được không, cần tớ đi cùng không?”.

“Không cần.” Tăng Lý đáp.

Đi qua vườn hoa nhỏ là thấy một tòa nhà hai tầng, tầng một là phòng y tế. Trong đó bật đèn sáng trưng, từ vị trí đứng của Tăng Lý có thể nhìn thấy một chiếc giường bệnh. Cô không đi vào mà dừng bước bên ngoài.

Ngày ấy, có một người đứng nơi đó, cố gắng chịu đựng cơn sốt của mình để cứu sống một đứa trẻ.

Cô trước giờ đều không dám cho phép bản thân nhớ tới Ngải Cảnh Sơ những lúc đêm khuya tĩnh mịch, một chút cũng không được.

Anh quá hoàn mỹ.

Tựa như cảm giác năm xưa Vu Dịch mang lại cho cô.

Tăng Lý ngồi xuống ghế đá nhỏ trong vườn hoa, ngẩng đầu lên trời ngắm sao.

Cô không dám tới gần anh, nhưng lại lưu luyến con người anh.

Vì sao lại lưu luyến? Chính cô cũng không rõ. Bởi vì không biết nguyên nhân nên cô lại càng sợ hãi.

Tình cảm với anh bắt đầu có như thế nào?

Từ giọng nói của anh – cái giọng nói âm áp lần đầu tiên cô nghe được qua điện thoại ngày ấy? Rồi năm năm sau, vẫn giọng nói đó, cô được nhìn thấy anh ở thư viện “*Cũng may là không phun vào mặt*”.

Cách một quãng thời gian dài như thế, anh không biết cô, còn cô thì chưa hề quên...

Năm tốt nghiệp đại học, cô đưa Ngũ Dĩnh tới bệnh viện làm răng giả. Đó là lần đầu tiên cô biết cái tên Ngải Cảnh Sơ được viết như thế nào. Trên bảng thông tin bác sĩ, còn ghi chức danh, trường đại học tốt nghiệp và ảnh chụp của anh.

Lúc ấy cô đã nghĩ, câu chuyện của mình thật giống cổ tích. Anh không phải là người trong tưởng tượng của cô, mà thực sự có thật, thực sự tồn tại.

Sau này, khi Đậu Đậu tới quán cà phê làm thêm, hay nói về Ngải Cảnh Sơ của Học viện Y, thế là cô cũng lén lút tới giảng đường dự buổi dạy của anh một lần.

Cô ngồi ở góc trong cùng bàn cuối, chăm chú lắng nghe từng lời anh nói.

Giọng nói của anh vẫn vậy, chỉ là đã chín chắn hơn xưa. Lúc đó cô nghĩ, cứ để mặc như vậy thôi, để mọi thứ sống trong lòng mình như một câu chuyện cổ tích là được.

Nhưng cơ duyên lại run rủi cho hai người gặp nhau, anh trở thành bác sĩ điều trị cho cô. Nghe Chu Văn lần đầu tiên nhắc tới hai chữ “thầy Ngải”, cô vẫn chưa liên tưởng tới anh, mãi tới khi nhìn thấy bảng tên bác sĩ.

Khoảnh khắc ấy, cô có chút chân chừ, có chút lo sợ, muốn chùn bước, thậm chí còn có suy nghĩ muốn trốn chạy.

Thế nhưng, khi anh đứng trước mặt cô, gọi tên cô, hỏi tuổi cô, cô mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vì...

Anh không nhận ra cô.

Không biết cô.

Nhưng cô thì đã biết anh nhiều năm rồi.

Nếu không có những chuyện trong quá khứ ấy, liệu lần đó ở chân núi Đông Sơn cô có vội vã tóm lấy anh, nhờ anh giúp đỡ hay không? Câu hỏi này, cô đã nghĩ rất nhiều, ừm, có lẽ câu trả lời là: không.

Trước kia, bàn tay cô bị đau đến nỗi cả đêm thức trắng không ngủ được, cô cũng đâu có nhờ ai giúp đỡ, tự mình chịu đựng suốt nửa tháng liền.

Cô nghĩ, nếu lần đó cô không lên xe anh, thì có lẽ mọi chuyện tiếp sau đó cho tới giờ đều sẽ không xảy ra. Anh sẽ không bị gián đoạn hành trình, sẽ không phải đưa cô lên núi, không phải ở lại khách sạn Đông Sơn một đêm, sáng sớm hôm sau cũng sẽ không chạm mặt cô lúc đi ngắm mặt trời mọc, càng không có mấy lời đồn nhảm kia, chủ nhiệm Lý sẽ không ép cô mời anh đi ăn, chuyện đụng xe cũng sẽ không có...

Bởi vậy, cô lại càng mơ hồ không rõ, bản thân mình không muốn dứt khỏi anh, là vì Vu Dịch, hay thật sự là vì chính anh – Ngải Cảnh Sơ.

Cô không biết, hoàn toàn không biết....

Tầng Lý ngẩng đầu rất lâu, đến lúc cảm thấy mỏi mới quyết định nằm cuộn người trên ghế, mặt hướng lên bầu trời. Tòa nhà phòng nghỉ xuất hiện trong tầm mắt cô, cô lầm nhẫm đếm số tầng, tiếc là phương hướng không rõ lắm nên không tìm ra ban công của căn phòng Ngải Cảnh Sơ ở ngày ấy.

Chợt có người đi qua, ánh mắt tò mò phóng về phía cô. Tầng Lý vội vàng ngồi dậy chỉnh lại quần áo rồi đi vào phòng y tế, nói rõ tình hình với bác sĩ rồi hỏi xin ít thuốc giảm đau.

Trên đường quay về tìm Ngũ Dĩnh, Tầng Lý nhận được tin từ Ninh Phong. Anh ta nói đã liên lạc được với bác của đứa trẻ kia, bố mẹ thằng bé đang làm công ở thành phố A, cũng đã xin được địa chỉ nhà họ.

Tầng Lý rồi rít nói cảm ơn, vui mừng cúp máy. Cô chợt nghĩ tới Ngải Cảnh Sơ, không biết có nên nói cho anh tin này ngay hay không.

Cô mở danh bạ lập tức nhìn thấy ba chữ ấy nằm ngay hàng đầu tiên, do dự một lúc, cô ấn nút gọi đi. Ấn xong cô

lập tức hồi hận, nhưng không kịp tắt vì bên kia đã có người tiếp.

“A lô.” Giọng nói của Ngải Cảnh Sơ vang lên bên tai cô.

“Tôi là Tăng Lý”, cô nói “Anh đang ở vùng khác phải không? Có quây rầy anh không?”.

“Ừm.”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh...” Tăng Lý nói tiếp.

“Chu Văn đã nói với tôi rồi, cô muốn đổi bác sĩ.” Anh bình tĩnh nói tiếp.

“A, khi nào vậy?” Chẳng phải Chu Văn nói với cô là chưa nói gì hay sao, còn dặn cô gọi điện cho anh.

Anh không trả lời cô, chỉ lạnh lùng khuyến cáo: “Giữa chừng đổi bác sĩ không tốt cho việc điều trị. Nếu như cô không hài lòng với phương án điều trị của tôi chúng ta có thể bàn bạc lại. Còn nếu quả thật cô nghĩ khả năng của tôi không đủ...”

“Không phải!” Tăng Lý vội vàng phủ định.

Bị cô cắt ngang, Ngải Cảnh Sơ không nói nữa, mà cô lại không biết nên giải thích tiếp thế nào. Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Bên anh vô cùng yên tĩnh, hầu như không nghe thấy bất kì tiếng động nào khác.

Còn ở chỗ cô lại vang lên tiếng côn trùng kêu không dứt, tiếng nước róc rách chảy, tiếng cười đùa vui vẻ của những người đang tắm ở suối nước nóng.

Tăng Lý chợt nhớ tới lời Ngải Cảnh Sơ từng khuyên: “Lúc nào muốn nói thì nói, không muốn thì không cần nói”.

Có lẽ lúc này anh đã mất hứng, không muốn nói chuyện với cô.

Tăng Lý còn đang bồi rồi không biết phá vỡ trạng thái nặng nề này thế nào thì giọng nói của Ngải Cảnh Sơ đã truyền đến bên tai cô lần nữa.

Anh hỏi: “Tăng Lý, trái tim cô còn đó không?”.

Câu hỏi đột ngột này khiến Tăng Lý mộng mị: “Sao cơ?”.

Cô hoàn toàn không hiểu ý anh.

Nhưng anh không lặp lại câu hỏi, không giải thích, cũng không nói gì nữa. Lặng yên một lúc, rồi tiếng tút dài vang lên. Anh đã cúp máy.

Hôm sau vừa mới xuống chân núi, Tăng Lý đã nhận được điện thoại của dưỡng.

“Tiểu Lý à?”

“Chú!”

“Mẹ con hôm nay vừa mua được một con gà quê, đang hầm này, tối nay con về ăn nhé.”

“Vâng.”

Chiều tối, Tăng Lý đi tới khu chung cư của mẹ, xách một túi hoa quả theo. Cô vừa mới vào cửa, dưỡng đã vui vẻ ra đón: “Mẹ con đang ở trong bếp nấu cơm. Để dưỡng đi gọi”.

“Không cần đâu ạ.”

“Hai mẹ con cãi nhau đây à?”

“Không ạ...”

“Tối hôm trước mẹ con từ chỗ con về, có vẻ rất tức giận. Dưỡng hỏi thì mẹ con không chịu nói. Hơn một tháng nay mẹ con làm đồ ăn ngon cũng không mang tới chỗ con như mọi khi nữa, dưỡng thấy nhất định có chuyện.” Dưỡng cô trước đây làm công tác tư tưởng, bản lĩnh thuyết phục người

khác cũng rất cao, “Người làm cha mẹ, giận con gái cũng chỉ qua một đêm là hết. Con xem, hôm nay mẹ con mua được một con gà ngon về hầm, dựng bảo cho thêm rong biển vào, nhưng mẹ con nói con thích ăn nguyên chất, ngoại trừ muối ra thì không cho thêm gia vị gì vào hết. Sau đó mẹ con bảo dựng gọi điện cho con về ăn. Dựng bảo mẹ con tự đi mà gọi nhưng mẹ con lại bực bội với dựng. Mẹ con ấy à, chỉ phải cái ăn nói chua ngoa thôi, lúc tức giận thì không nể nang ai, cái gì cũng nói ra mồm được, nhưng khi cơn giận qua rồi thì chẳng khác nào Bồ Tát.”

Tăng Lý nghe câu so sánh này mà phì cười.

Cô liếc nhìn vào trong bếp đang đóng cửa, rồi lại nhìn bức ảnh cưới cách đây mấy năm của mẹ và dựng.

Sau khi mẹ Tăng li hôn với dựng Đặng Cương, chưa đến nửa năm sau liền tái hôn. Người dựng thứ hai này làm việc ở ủy ban thành phố A, nhiều năm trước đã li hôn với vợ vì không hợp nhau, con cái của dựng đều đã lớn và ra nước ngoài học tập. Được một người quen giới thiệu mà dựng và mẹ Tăng gặp gỡ rồi kết hôn.

Lần đầu tiên mẹ Tăng tái hôn, Tăng Lý đi từ bài xích đến chấp nhận, còn lần thứ hai này, lòng cô gần như đã nguội lạnh.

Nhưng mà mỗi lần về thăm mộ ông bà, mẹ Tăng đều gọi cô về lái xe của dựng đi. Về tới quê, người ta đều mở

miệng nịnh nọt: “Đức Phương đúng là tốt số, lấy được người sau đều tốt hơn người trước. Chưa biết chừng lần tới sẽ lấy được tổng thống ấy chứ”.

Lời này ai cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại.

Tăng Lý xấu hổ, nhưng mẹ Tăng chẳng thêm đề tâm: “Không ăn được nên mới đập đồ”.

Khi mẹ Tăng đòi li hôn với dượng Đặng Cương, Tăng Lý khóc lóc hỏi: “Mẹ, mẹ không yêu chú Đặng sao? Chẳng phải khi kết hôn với chú ấy mẹ nói là vì mẹ yêu chú ấy sao, là chú ấy tốt hơn bố con sao?”.

“Chuyện người lớn, trẻ con biết gì mà nói.”

Cô làm phận con riêng túi thân thế nào, đấu tranh vật lộn cỡ nào mới chấp nhận được Đặng Cương, vậy mà mẹ cô lại nói mẹ không yêu ông ấy nữa, muốn li hôn...

Chẳng bao lâu sau mẹ lại đòi tái hôn.

Buổi tối hôm mẹ đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, Tăng Lý ngồi lặng im nhìn mẹ vui vẻ vừa ngâm nga mấy câu hát vừa chọn giày, chọn khuyên tai.

Cô hỏi mẹ: “Tiệc mời bao nhiêu người?”.

“Không nhiều lắm, chỉ bốn, năm bàn thôi.”

“Nhất định phải làm sao?”

“Đương nhiên, lão Bành nói phải mời vài người bạn tới chúc mừng cho náo nhiệt, chỉ cần mẹ vui là được.” Lão Bành chính là chú rể ngày đó.

Mẹ Tăng còn nói: “Trước đây kết hôn với bố con, mẹ còn phải vác chăn gối từ nhà qua đây, nào có được như thanh niên các cô cậu bây giờ, được mặc áo cưới, đi du lịch, thu tiền mừng. Lúc ấy mẹ còn chưa đủ tuổi, họ không cho đăng kí kết hôn, bà nội con con tới làm ầm ĩ một trận, nói cái gì mà kết hôn muộn sinh con muộn không tốt, chẳng lẽ đợi nhà họ Tăng tuyệt tử tuyệt tôn rồi lãnh đạo mới cho người ta kết hôn?”.

Chuyện này là trước đây Tăng Lý nghe mọi người kể lại. Hồi ấy, bà ngoại phản đối cuộc hôn nhân rất quyết liệt, phần là vì mẹ Tăng còn quá trẻ, phần là vì mẹ Tăng rất xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, trong đó còn có cả con trai của trưởng xưởng sản xuất, không ngờ mẹ Tăng lại nhắm trúng một gã đàn ông chẳng có gì trong tay.

“Mẹ có yêu bố con không?” Tăng Lý đột nhiên hỏi.

Mẹ Tăng bực bội nói: “Có, không yêu làm sao có con”.

“Vâng, mẹ cũng từng yêu chú Đặng Cường.”

“Con thì hiểu cái gì.” Mẹ Tăng tức giận.

“Mẹ bây giờ lại yêu chú Bành, sao mẹ lại yêu nhiều người như thế? Hết người này đến người kia.”

“Tăng Lý!” Mẹ Tăng quăng chiếc lược trong tay mình vào ngực Tăng Lý, chiếc lược rơi xuống đất, “Mẹ mày mấy chục tuổi rồi còn cần mày dạy à? Mày còn bệnh Đặng Cương sao? Ông ấy mới nuôi mày mấy năm? Tao nuôi mày bao nhiêu năm? Ừ, tao yêu hết người này đến người khác đấy, nhưng cả đời này tao chẳng trộm cắp thẳng đàn ông nào cả, tao dám yêu dám hận, đi thẳng, đứng thẳng, ngồi thẳng. Bố mày đối xử với tao như thế, tao vẫn làm tròn nghĩa vụ từ đầu tới cuối. Đặng Cương sống với tao càng ngày càng không hợp, chẳng lẽ tao cứ phải ôm khư khư mãi sao?”.

“Nhưng...” Tăng Lý khóc.

“Đừng có nhưng với chả nhị, cô có bản lĩnh thì đừng noi gương mẹ cô.”

“Con tuyệt đối sẽ không giống mẹ, cả đời này con sẽ chỉ yêu một người, không bao giờ thay đổi.” Tăng Lý lập tức lên tiếng.

Mẹ Tăng bật cười: “Tốt lắm. Chờ xem!”.

Tối hôm ấy, Tăng Lý tự nhắc đi nhắc lại trong đầu mình lời thề kia.

Chương 11

Chẳng mấy mà đã đến thứ Tư tuần sau.

Tăng Lý tới bệnh viện rất sớm, vừa vào cửa lớn đã gặp Chu Văn.

Trông thấy Chu Văn, Tăng Lý lập tức nhắc tới chuyện đổi bác sĩ: “Em nói với thầy Ngải từ bao giờ thế? Em bảo chị là chưa kịp nói cơ mà, sao thầy ấy đã biết rồi?”.

Chu Văn chợt dạ: “Vậy á? Chẳng lẽ em nhớ nhầm?”.

“...”

“Hai người nói chuyện rồi sao? Ai gọi điện?” Chu Văn hứng thú hỏi.

“Chị gọi.” Vốn dĩ cô gọi vì việc khác, vậy mà còn chưa kịp mở miệng đã bị Ngải Cảnh Sơ hiểu lầm.

“Haizz... sếp em thật là thiếu tích cực.” Chu Văn than thở, “Nói chuyện thế nào?”. Liệu có tức giận không nhỉ?

“Hình như hơi bức, nói chưa được hai câu đã cúp máy.”

Chu Văn tiu nghỉu thốt lên: “Oh my God!”.

Hai người đi tới phòng chờ, Tăng Lý hỏi Chu Văn đi thang bộ hay đi thang máy.

“Đợi thang máy đi, em phải tiết kiệm sức lực để nghênh đón một ngày vất vả. Nhưng mà đi thang máy trong kia đi, ở đây đông lắm.”

Thế là Tăng Lý đi theo Chu Văn tới một thang máy khác, bảy giờ cô mới biết có hai loại thang máy.

“Đây là thang máy chuyên dụng cho bác sĩ à?” Tăng Lý hỏi.

“Thang máy của phòng phẫu thuật, tránh tình trạng bệnh nhân phải chen chúc với người khác.” Chu Văn đáp.

Vừa dứt lời, thang máy đã từ tầng hầm đỗ xe lên đến nơi, cửa mở ra, bên trong không ai khác lại chính là Ngải Cảnh Sơ.

Có lẽ vì gần đây khá nóng nên anh đã cắt tóc ngắn hơn. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, sơ vin gọn gàng

trong chiếc quần tây, tay áo không cài khuy mà được xắn gọn gàng lên đến khuỷu tay, dưới chân là đôi giày đen, hai màu đen trắng kết hợp càng khiến cho đôi chân anh nhìn càng thêm dài.

Chu Văn phản ứng khá nhanh: “Em chào thầy”.

Câu thứ hai: “Hôm nay trông thầy thật đẹp trai!”.

Tăng Lý trộm nghĩ, cả bệnh viện này người không biết sợ Ngải Cảnh Sơ nhất chính là Chu Văn.

Ngải Cảnh Sơ đứng gọn sang một bên, Chu Văn nhanh chóng kéo Tăng Lý vào thang máy.

“À, bệnh nhân Lý Hiểu Hiểu kia, mẹ cô ấy gọi điện tới nói là niềng răng bị vướng vào da, rất đau nên em bảo cô ấy hôm nay tới để thầy khám lại. Với cả...”

Chu Văn cẩn thận báo cáo lại với Ngải Cảnh Sơ tình hình ở phòng khám lúc anh vắng mặt. Cô gái này bình thường lém lỉnh hay đùa nhưng lúc làm việc thì vô cùng nghiêm túc.

Ngải Cảnh Sơ chăm chú nghe, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu.

Thấy hai thầy trò họ nói chuyện công việc, Tăng Lý cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Ngải Cảnh Sơ đứng chếch phía sau cô, chỉ cần cô ngẩng đầu lên là có thể thấy hình ảnh anh phản chiếu trên cánh cửa inox của thang máy. Hàng lông mày dày và cao khiến ánh mắt anh càng thêm thâm trầm, nhưng không kém phần sắc bén. Khóe miệng chỉ cần khẽ mỉm cười cũng để lộ ra lúm đồng tiền, những lúc cười rộ lên lại càng hiện ra rõ ràng, nhìn qua có chút trẻ con, nhưng rất mê hoặc.

Lần đầu tiên cô thấy anh cười là vào buổi tối hôm bắt gặp đôi tình nhân “động xe”. Hôm ấy, anh bị chủ nhiệm Lý ép uống rượu nên cô phải thay anh lái xe. Cô cứ tưởng anh đã say, lén lút nói thầm, không ngờ anh chưa ngủ, vừa nghe cô nói xong liền bật cười. Ban đầu anh híp mắt, sau đó khóe miệng cong lên, để lộ ra lúm đồng tiền. Về sau, cô không dám nhìn trực diện anh nữa.

“Phải không Tăng Lý?” Chu Văn đột nhiên phá vỡ mạch suy nghĩ của cô.

“Hà?” Cô hoàn toàn không biết họ đang nói chuyện gì.

“Lần trước không phải chị nghe nói nhỏ hai cái răng nên sợ, sau đó mới lén hỏi em chuyện đổi bác sĩ ư?” Chu Văn phóng ánh mắt chờ đợi về Tăng Lý.

Ngải Cảnh Sơ cũng đang nhìn cô, vẫn đề loi ra quá đột nhiên khiến cô nhất thời không biết đáp ra sao.

Cũng may, thang máy vừa tới nơi, cửa mở ra.

Lẽ ra Tăng Lý là người đầu tiên vào khám, nhưng có hai mẹ con bệnh nhân khác tới, người mẹ nói con bà ta phải xin nghỉ hai tiết học để tới khám, sau đó còn phải quay về trường nên muốn được ưu tiên khám trước.

“Nhưng...” Chu Văn khó xử. Họ không thể tùy tiện đổi thứ tự bệnh nhân.

“Để cậu bé khám trước đi, chị đợi làm sau cũng được, không vội.” Tăng Lý cười nói.

Cũng chẳng bao lâu sau thì tới phiên Tăng Lý.

“Mấy hôm trước chị bị sung lợi, nhưng mà sang tuần này lại khỏi rồi.” Tăng Lý thành thật nói.

“Sung chỗ nào?”

Tăng Lý há miệng cho Chu Văn xem.

“Lâu không?”

“Hơn một tuần, không biết có phải tại niềng răng không, hay là vì chị ăn phải cái gì nóng.”

“Sao chị không nói sớm hả?”

“Lúc ấy chị nghĩ cũng sắp tới ngày hẹn tái khám, nhưng không ngờ cô lại gọi điện nói là lùi lại một tuần.”

“Chị có tìm nha sĩ khám không?”

“Chị sợ họ tháo niềng răng ra nên không đi, cố chịu một chút là được mà.”

Chu Văn trợn mắt: “Chị tưởng chị là Ninja Rùa chắc?”.

Một lúc sau Ngải Cảnh Sơ đi tới, giống như trình tự khám mọi khi.

Anh không nhắc tới cuộc điện thoại kia, cũng không đề cập chuyện đôi bác sĩ, chỉ một mực im lặng.

Tăng Lý đối diện với bóng đèn màu cam treo phía trên giường trị liệu, trong lòng không ngừng do dự xem có nên nói tiếp chuyện đang dang dở lần trước không, câu hỏi cuối cùng của anh có ý nghĩa gì, còn cả tin tức về thằng bé mà Ninh Phong tìm được nữa.

Thế nhưng, mãi đến khi Ngải Cảnh Sơ đi rồi, cô cũng không nói ra được câu nào.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tăng Lý lén lút nhìn bóng lưng anh, quyết định gửi đi một tin nhắn.

“Tôi nghe được tin về đứa trẻ lần trước rồi. Nhưng tạm thời còn chưa tìm được nó.”

Sau khi ấn nút gửi, Tăng Lý nhẹ nhõm thở phào một hơi, đúng là nhắn tin vẫn dễ dàng hơn.

Gần trưa, Ngải Cảnh Sơ gửi tin trả lời: “Cảm ơn”.

Mấy ngày yên ổn trôi qua, tới thứ Bảy, Tăng Lý lẽ ra sẽ tới quán cà phê nhưng Ngô Văn Hà lại gọi điện hỏi mượn xe đạp nên buổi trưa cô tranh thủ về nhà, lấy xe đạp mang đến cho Ngô Văn Hà.

Giữa trưa, trời nắng như đổ lửa, Tăng Lý xoa kem chống nắng rồi mà vẫn phải mặc thêm áo chống nắng.

Ra khỏi chung cư, qua chỗ đèn giao thông là có một đoạn đường dốc, cô phanh xe chạy chậm lại. Vậy mà không biết từ đâu lao ra một đứa trẻ, Tăng Lý hoảng hốt phanh gấp, nhưng vì lực ma sát quá lớn nên xe đổ, cô ngã văng ra khỏi xe, cầm va đập mạnh xuống đường.

Đứa trẻ nhìn thấy Tăng Lý ngã, sợ hãi bỏ chạy.

Tăng Lý bị choáng váng, muốn đứng dậy mà không có sức lực. Hồi còn đi học cô đã ngã xe nhiều lần nên cô nghĩ là chỉ bị trầy xước ra một chút, không có vấn đề gì. Bây giờ lại nằm sấp thế này, quá mất mặt.

Đúng lúc này, có một người phụ nữ chạy tới lớn tiếng nói: “Cô gái, không sao chứ? Có thấy rõ người đâm xe không?”.

Bác gái vừa nói vừa nâng Tăng Lý dậy, khi nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô, bác gái liền hoảng hốt: “Trời ơi, tôi giúp cô gọi 120 nhé!”.

Tăng Lý nghi hoặc đưa tay lên sờ cảm, cảm thấy dính dính, toàn là máu. Vừa nhìn thấy máu cô liền cuống cả lên.

Bác gái kia là nhân viên thu phí bãi trông xe, sau khi cùng mấy người ở đó đỡ Tăng Lý vào lối đi bộ ven đường, bà liền lấy di động ra gọi cứu thương.

Tăng Lý nhìn vết máu trên đường, lại nhìn chiếc xe nằm bên cạnh, rồi cuối cùng nhìn tới chân mình. Cô chưa bao giờ bị chảy nhiều máu như thế, lúc này cô hoàn toàn mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, có lẽ là cảm hoặc hàm răng bị làm sao nhưng cô không hề cảm thấy đau, chỉ thấy đầu bị choáng váng, miệng lưỡi đều cứng nhắc không thể nói được câu nào.

Bác gái thấy bộ dạng ngơ ngác của Tăng Lý lại càng lo lắng, mãi không thấy xe cứu thương tới, lâm bầm trong miệng: “Hay là tôi chở cô tới bệnh viện luôn nhớ?”.

Tăng Lý vội xua tay.

Mười hai giờ trưa, nhiệt độ cao, máu trong cơ thể tuần hoàn nhanh. Tăng Lý đưa tay lên nâng cằm, cố gắng giữ cho máu không chảy ra.

Bác gái sốt ruột nói: “Cô có di động không? Đưa đây tôi gọi cho người thân của cô tới đón, một mình cô tới bệnh viện làm sao được”.

Tăng Lý dùng tay còn lại móc di động ra đưa cho bác gái. Chiếc điện thoại màu trắng dính một vệt máu từ ngón tay cô.

Bác gái khó khăn lục lọi mãi mới thấy hai chữ danh bạ.

“Kéo xuống thế nào đây?” Bác gái quay sang hỏi hai người đồng nghiệp bên cạnh.

“Sao tôi biết được. Chị cứ gọi bừa một cú là được.” Người nọ đáp.

Thế là bác gái bất đắc dĩ ấn nút gọi ngay số đầu tiên trong danh bạ.

“Alo, anh quen chủ nhân số điện thoại này chứ? Anh có thể giúp cô gái này gọi điện cho người nhà cô ấy được không, cô gái này bị ngã xe, đang chờ xe cứu thương.”

Sau đó, hai người hỏi đáp vài câu gì đó, cuối cùng bác gái cho người kia địa chỉ.

Đương nhiên, đối phương không ai khác chính là Ngải Cảnh Sơ.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương còn chưa kịp tới thì Ngải Cảnh Sơ đã tới trước.

Vừa nhìn thấy vết máu trên đường, sắc mặt anh bỗng trắng bệch, không nói một lời liền bế Tăng Lý vào trong xe.

Anh chạy xe rất nhanh. Đèn giao thông phía trước đã chuyển từ xanh sang vàng nhưng anh vẫn nhấn ga vượt lên.

Không biết bác gái kia làm thế nào mà lại gọi cho Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý lúc này cũng tỉnh táo hơn, vừa nhìn thấy anh vượt đèn đỏ, muốn nhắc nhở.

“Anh...” Cô mấp máy môi, mãi không nói được một chữ hoàn chỉnh.

“Tôi biết phải làm thế nào, cô đừng lo.” Anh nói, “Cô nhắm mắt lại nghỉ đi, đừng nói nhiều, cũng đừng nhìn gương bên cạnh”.

Tăng Lý nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc này, một chiếc xe cứu thương chạy tới. Ngải Cảnh Sơ nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, rồi phớt lờ chiếc xe.

Hai người còn chưa kịp thắt dây an toàn nên hệ thống chuông báo nguy hiểm trong xe cứ tích tắc kêu không ngừng.

Ngải Cảnh Sơ gọi điện cho Cát Y: “Em có ở bệnh viện không?”.

“Có.”

“Gọi người chuẩn bị phòng phẫu thuật giúp anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Có bệnh nhân bị rách hàm dưới, cần phải khâu lại.”

“Có bị thương đến khớp xương không?”

“Không biết.”

Mãi tới khi Ngải Cảnh Sơ cúp máy, Cát Y vẫn còn ngây người nhìn di động. Cô quen biết Ngải Cảnh Sơ nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy hai chữ “không biết” thốt ra từ miệng anh. Những vấn đề liên quan tới công việc, làm gì có chuyện anh không biết?

Da cằm bị rách vốn không nghiêm trọng, trước đây học đại học, Cát Y từng gặp một bệnh nhân ngã từ cầu thang xuống, toàn bộ phần xương cằm đều vỡ nát, phải chỉnh hình

lại toàn bộ nửa dưới khuôn mặt. Lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ còn nói một câu: “Không vấn đề gì!”.

Nói chuyện với Cát Y xong, Ngải Cảnh Sơ lại quay sang nhìn Tăng Lý.

Cầm của cô bị va đập tại vị trí nhọn nhất nên bị nứt một vết chừng hai xentimét. Chỗ này và vùng thái dương là hai vị trí dễ bị nứt nhất trên khuôn mặt, hơn nữa, vết thương của Tăng Lý rất sâu, thậm chí đã nhìn thấy khớp xương, vì thế nên anh mới bảo cô đừng nhìn vào gương.

Dù máu trên miệng vết thương đã khô lại, nhưng Tăng Lý vẫn để một tay trên cổ, ngực và áo cô đều dính máu. Cô ngoan ngoãn nhắm mắt ngồi yên, gắng chịu đau đớn, cực kì an phận đến.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên hoảng hốt, biết rõ là không có nguy hiểm nhưng lại không tìm được nỗi bất an mà thốt lên: “Tăng Lý?”.

“Ừm?” Cô ừ hừ một tiếng đáp lại.

Nghe thấy giọng cô, sự lo lắng trong lòng anh mới thuyên giảm.

Đi qua một con phố, anh lại gọi một lần nữa: “Tăng Lý?”.

Lần này cô không đáp, mà mở mắt nhìn anh khó hiểu, không biết anh muốn nói gì.

“Cô nhắm mắt nghỉ, nhưng không được ngủ. Lúc nào tôi gọi thì cô đáp một tiếng là được.” Anh nói.

“Ừm.”

Tới bệnh viện, Tăng Lý được Cát Y kiểm tra vết thương. Cát Y bảo cô làm mấy động tác há miệng, nhai, cắn.

“Vết thương sâu, những chỗ khác không có vấn đề gì, không bị thương xương hàm.” Cát Y quay sang nói với Ngải Cảnh Sơ đang đứng bên cạnh.

“Tốt nhất là chụp CT xem.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Anh khâu hay em khâu?” Cát Y lại hỏi.

Ngải Cảnh Sơ ngẩng đầu nhìn Tăng Lý, không đáp.

“Anh khâu giỏi hơn em, sẽ không để lại sẹo trên mặt cô ấy.” Cát Y bổ sung.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu.

Tăng Lý bị Cát Y đẩy vài cái, dù đau nhưng cái cảm giác tê tê này xem ra còn đỡ hơn nhiều. Cô thử mở miệng hỏi: “Phải làm phẫu thuật à?”.

Cô không dám dùng sức nhiều quá, sợ làm ảnh hưởng tới vết thương ở cằm, cho nên lời nói có chút không rõ ràng.

Cát Y trấn an cô: “Không phải tới phòng phẫu thuật, chỉ khâu vết thương lại thôi. Có thể tiến hành ở phòng điều trị”.

Tăng Lý chưa phải trải qua mấy chuyện tương tự thế này bao giờ, ngay cả nằm viện cũng chưa, nên thấy cô y tá bung dụng cụ kim thuốc đến thì không kìm được nỗi sợ hãi. Hiện tại, cô vô cùng biết ơn bác gái lúc này giúp cô gọi điện thoại, vô cùng biết ơn lòng nhiệt tình của bác, biết ơn bác đã lo lắng mà gọi người đưa cô tới bệnh viện.

Nhận thấy nỗi sợ hãi trong mắt Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ lên tiếng: “Chỉ hơi đau lúc tiêm thuốc tê thôi”.

“Ừm.”

“Chị yên tâm, có sư huynh ở đây rồi, anh ấy nhất định không để lại sẹo trên mặt chị đâu.” Cát Y tươi cười nói, bác sĩ thông thường đều lo tới việc có bị tổn thương chức năng hay không, còn phụ nữ thì đều lo diện mạo mình còn đẹp hay không. Nói xong, Cát Y ra cửa gọi người đi lấy thuốc tê và kim khâu.

Tăng Lý nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ.

Ngày ở Đông Sơn, Cát Y cũng từng nói anh khâu vết thương rất giỏi. Lúc ấy, anh đang bị sốt, còn cu Mập con chủ nhiệm Lý lại không ngừng khóc, không ngừng giãy giụa nhưng anh vẫn rất bình tĩnh và dứt khoát, không hề do dự. Sau lần đó, cu Mập được bố dẫn tới thư viện chơi, thằng bé còn làm như khoe huân chương, há miệng thật lớn cho mọi người xem. Không biết là da thằng bé mau liền hay là do bác sĩ khâu tốt, thật sự không nhìn ra được vết khâu.

Tăng Lý bất giác đưa tay lên sờ vết thương của mình.

“Đừng động vào!” Ngải Cảnh Sơ vội vàng tóm lại tay cô.

Bấy giờ anh mới chú ý tới mu bàn tay và khuỷu tay cô đã bị trầy xước rất nhiều. Anh sửng người mấy giây, sau đó đi ra ngoài lấy băng gạc lại rửa vết thương cho cô.

Lúc anh dùng miếng bông lau bụi đất bám ngoài da, Tăng Lý rất đau, tay khẽ co rút lại, hàng lông mày nhíu chặt, từ cổ họng phát ra những âm thanh run rẩy.

Bàn tay Ngải Cảnh Sơ chợt run lên.

Lúc này Cát Y quay lại: “Chuẩn bị xong rồi, để chị ấy sang phòng bên cạnh đi, sư huynh, anh đi khử trùng đi đã”.

Y tá tiến đến, nhận lấy mấy thứ trong tay Ngải Cảnh Sơ, tiếp tục rửa vết thương cho Tăng Lý.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, nhưng bàn chân lại không chịu nhấc lên. Ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào động tác của cô y tá. Một lúc sau, anh gọi Cát Y đang định rời đi.

Cát Y quay đầu lại.

Anh nói: “Em khâu thay anh đi!”.

Cát Y há hốc mồm kinh ngạc, cô nhìn Ngải Cảnh Sơ rất lâu, mãi tới khi tiếng kêu khẽ của Tăng Lý vang lên vì quá đau, cô mới rời ánh mắt sang Tăng Lý, lên tiếng: “Đi thôi!”.

Nằm trên giường điều trị trong căn phòng bên cạnh, Tăng Lý được người ta che một tấm vải trên mặt.

Cô không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của Cát Y: “Vết thương khá sâu, chúng tôi phải khâu hai lớp, chỉ rất nhỏ. Chắc chị sẽ cảm nhận được miệng vết thương bị lôi kéo, cứ thả lỏng người là được”.

Kim tiêm thuốc mê vừa mảnh vừa dài, không giống kim tiêm thường.

Tăng Lý không dám né, càng không dám kêu đau, chỉ có thể mở to mắt nhìn vào mảnh vải ngay trên mặt. Lòng mày nhú lại, cô mím môi theo thói quen, nhưng môi đã bị thuốc

tê không chế và không còn nghe theo sự sai khiến của cô nữa. Hai tay cô cứng nhắc nắm chặt trước ngực.

Ngay khi mười đầu ngón tay cô bện xoắn vào nhau, chợt một bàn tay ở đâu bao phủ lên, nhẹ nhàng tách hai tay cô ra.

Bàn tay ấy, cô quen...

Lần đầu tiên, anh cởi găng tay, thò tay vào miệng cô kiểm tra niềng răng.

Lần thứ hai, cô bắt lực đuổi theo anh ở một thị trấn nhỏ, kéo tay anh lại, miệng còn gọi to tên họ của anh.

Lần thứ ba, anh bắt chợt gọi tên cô giữa đường núi đen kịt khiến cô sợ đến phát khóc, lúc ấy anh đã cầm lấy tay cô đặt lên mặt anh rồi nói: “Còn sống!”

Lần thứ tư, anh đặt tay lên tay cô, ấn cái cần gạt số, giúp cô đung vào chiếc ô tô đang trước, dạy cô làm thế nào để “trả thù”.

...

Rất nhiều lần rồi.

Mỗi lần đều là chuyện dĩ nhiên, cho nên cô không để ý, cũng không dám để ý.

Khâu vết thương xong, Tăng Lý được Ngải Cảnh Sơ đưa đi chụp CT và tiêm phòng uốn ván.

Tiêm kiểu này cần phải thử da. Y tá đâm mũi kim vào da cổ tay cô, sau đó ngồi chờ bên cạnh hơn mười phút. Ở đây khá đông bệnh nhân, dãy ghế ngoài cửa phòng tiêm đều đã hết chỗ. Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ đành đi ra sảnh đăng kí ngồi chờ.

Ngoài này người qua người lại rất nhiều, hầu hết đều tới khám răng, nên khi thấy Tăng Lý ngồi bưng cằm đầy bông băng thì ai cũng tò mò liếc nhìn. Hơn nữa, ngồi bên cạnh cô còn có Ngải Cảnh Sơ, anh làm việc ở đây, đồng nghiệp đi qua đều dừng lại hàn huyên vài câu với anh, tiện thể còn hỏi thăm tình trạng của cô.

Khi không còn ai quấy rầy nữa, Ngải Cảnh Sơ mới quay sang hỏi: “Có cần gọi điện về nhà không?”.

“Không cần.” Cô lắc đầu.

“Bạn bè thì sao?”

Tăng Lý không lắc đầu, tự lấy di động ra gọi cho Mã Y Y.

“Cậu đi đâu thế? Tớ bận đến hoa mắt chóng mặt rồi đây này.” Chiều cuối tuần, lại cộng thêm thời tiết oi bức khó chịu nên quán cà phê khá đông khách.

“Tớ có việc bận đột xuất không tới được. Xin lỗi nhé.”

“Hả? Ừ thôi thế cậu cứ đi làm việc đi.” Mã Y Y nói, “Hẹn hò hả?”.

“Không.”

“Cậu nói kiểu gì mà như bị ngọng thế?” Mã Y Y cũng nghe ra giọng cô biến dạng.

“Cậu làm việc đi, nói nhiều quá đấy!” Nói xong, Tăng Lý lập tức cúp máy.

Ngải Cảnh Sơ vào phòng tắm lấy ra một lọ cồn, nói với cô: “Đưa đi động đây”.

Tăng Lý không thắc mắc, ngoan ngoãn đưa đi động cho anh.

Sau đó, anh đeo găng tay, dùng miếng bông tẩm cồn lau sạch vết máu trên điện thoại của cô. Có lẽ là “bệnh nghề nghiệp”, anh làm gì cũng vô cùng tỉ mỉ kĩ càng.

Một cảm giác khó tả nổi lên trong ngực cô. Đột nhiên cô cảm thấy cái sai của mình chính là lúc nhìn thấy tên anh ở cửa bệnh viện này đã không lập tức quay người bỏ đi.

“Tôi có một chuyện muốn nói với anh.” Tăng Lý lên tiếng, “Mong rằng sau khi anh biết, anh sẽ không tức giận.”

Anh đã lau xong điện thoại, ngẩng đầu lên nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Tôi...” Vừa nhìn thấy đôi mắt của Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý chợt hoảng hốt, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô di chuyển ánh mắt đi nơi khác, im lặng một lúc lâu, rốt cuộc kể hết toàn bộ sự việc về Vụ Dịch ra.

Ngải Cảnh Sơ một mực im lặng nghe cô nói.

Cuối cùng, cô hỏi: “Người gọi điện cho tôi ngày ấy, là anh?”.

Trong đại sảnh có một cụ ông đang cãi nhau với y tá, Tăng Lý không biết họ đang cãi vã cái gì, nhưng mọi người đều vây quanh dòm ngó. Tiếng ồn ào rất lớn, cô kể xong chuyện của mình, có cảm giác trái tim ngừng đập, không thấy Ngải Cảnh Sơ trả lời nên cô hoài nghi liệu có phải mình nói nhỏ quá, anh không nghe thấy hay không?

Cô nghiêng đầu sang bên cạnh, phát hiện anh đang nhìn mình. Vẻ mặt anh không hề có tức giận, cũng chẳng có ngạc nhiên. Anh chỉ bình thản nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cô hoảng loạn.

Tăng Lý đang định tiếp tục giải thích nhưng y tá đã đi ra, kiểm tra da cổ tay cô rồi nói đến lượt cô vào tiêm.

Ngải Cảnh Sơ lái xe đến bệnh viện Đại học A, bảo Tăng Lý ngồi trong xe chờ để anh vào viện lấy vài thứ đồ. Chừng mười phút sau, anh đi ra với một cái túi nhỏ.

“Lát nữa về nhà dùng dung dịch diệt khuẩn xong rồi để vào tủ lạnh bảo quản, mỗi ngày rửa vài lần để giúp miệng vết thương mau chóng khép lại. Còn cái này...”, Ngải Cảnh Sơ chỉ vào một chiếc hộp khác, “Đây là băng dán, đợi khi vết thương đỡ hơn rồi thì dán vào, chống để lại sẹo. Nhưng vết thương dưới cằm rất khó giữ cố định nên buổi tối đi ngủ thì trùm cái mặt nạ này lên mặt”.

Tăng Lý kinh ngạc, một lúc sau cô cầm hai ống thuốc tiêm lên nói: “Nhưng tôi không biết dùng cái này thế nào?”.

Ngải Cảnh Sơ chợt nhớ tới điều gì, anh lấy chiếc ống tiêm còn nguyên bao trong túi quần ra, bỏ vào túi thuốc của Tăng Lý: “Tôi biết”.

Về nhà Tăng Lý, Ngải Cảnh Sơ lái xe vào con đường vừa nãy cô bị ngã, tìm bác gái nhiệt tình kia, gửi nhờ xe đạp vào bãi đỗ xe.

Bác gái nói: “Lúc nãy tôi sợ gần chết, chảy bao nhiêu máu, cứ tưởng cô gãy răng”.

Tăng Lý mỉm cười, nhìn theo hướng bác gái chỉ, thấy máu bê bết trên mặt đường mà giật nảy mình.

Ngải Cảnh Sơ không biết vừa đi đâu, giờ mới quay lại, trong tay cầm một túi táo và một túi dưa hấu. Anh đưa túi hoa quả cho bác gái và mấy người đồng nghiệp bên cạnh, nói cảm ơn họ đã giúp đỡ Tăng Lý.

Bác gái tươi cười: “Cậu này khách sáo quá!”.

“Dạ, có gì đâu ạ!” Ngải Cảnh Sơ đáp, “May mà nhờ cô chú giúp đỡ, nếu không, một mình cô ấy chẳng biết làm thế nào”.

Bác gái vui vẻ nhận túi hoa quả, gọi đồng nghiệp tới cùng ăn.

Tăng Lý ngồi vào xe mới lên tiếng: “Tôi thật là... Cũng may anh chu đáo hơn tôi”.

Sống xa bố từ nhỏ, lại không tiếp xúc nhiều với những người khác giới, thế nên Tăng Lý không biết có phải đàn ông đều chu đáo như vậy hay không.

Ngải Cảnh Sơ thắt dây an toàn, khởi động xe, sau đó mới nói: “Ồ hiền gặp lành thôi”.

Tới dưới tòa nhà Tăng Lý ở, bởi vì cô không biết cách dùng ống thuốc tiêm kia nên Ngải Cảnh Sơ không nói nhiều mà tự động lên nhà cô.

Vào nhà, Tăng Lý cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mất bao nhiêu máu, lăn qua lăn lại ở bệnh viện mấy vòng, cả cơ thể và tinh thần đều không tránh được mệt mỏi.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Tranh thủ thuốc tê chưa hết tác dụng, cô vào nằm ngủ một lát đi. Tôi chuẩn bị thuốc cho cô xong rồi về, để cửa tôi khóa cho”.

Tăng Lý đang đau đầu, không nghĩ nhiều liền đi thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Cô cởi chiếc áo T-shirt dính đầy máu ra, thay một cái khác rồi nằm xuống giường.

Ngải Cảnh Sơ ở ngoài phòng khách, đợi đến khi trong phòng ngủ im ắng, anh mới ngồi xuống ghế.

Thực ra anh vẫn chưa ăn gì từ trưa tới giờ, lúc trưa đang trên đường về nhà ăn cơm thì nhận được điện thoại, hiện giờ tuy không đói nhưng đã bị đau dạ dày. Anh cảm thấy trong

người khó chịu, đột nhiên muốn hút thuốc, phòng khách không có ban công nên anh mở cửa, ra ngoài hành lang hút, cửa nhà khép hờ.

Tầng Lý vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng động, cho rằng Ngải Cảnh Sơ đã đi, bấy giờ cô mới an tâm, cởi quần bò ra và nhắm mắt ngủ.

Lát sau, có tiếng bước chân truyền đến, một người phụ nữ trung niên từ tầng trên đi xuống, trông thấy Ngải Cảnh Sơ đứng ngoài cửa nhà Tầng Lý hút thuốc, dè chừng liếc anh mấy cái.

Người ta đi rồi, Ngải Cảnh Sơ hút vội vài hơi rồi dập tắt thuốc, quay vào trong nhà. Lần này anh quan sát nhà cô tỉ mỉ hơn. Một căn hộ nhỏ, khá cũ, thiết kế không quá đẹp, có ba cánh cửa hướng vào phòng tiếp khách: cửa lớn, cửa phòng ngủ và cửa phòng bếp, đi sâu vào trong bếp mới thấy WC.

Chậu dây leo trầu bà bên cửa sổ vẫn xanh tốt như lần đầu anh tới đây, bên cạnh có thêm một chậu cảnh nữa nhưng anh không biết đó là loại cây gì.

Đồ đạc trong nhà khá nhiều, trên bàn bày la liệt những lọ kem bảo vệ da mặt, những quyển tạp chí đủ màu sắc. Mặt bàn chật kín không còn chỗ để thì chồng chất dưới sàn nhà và bên cạnh tay vịn sofa. Trên sofa, ngoài tạp chí ra còn có vài chiếc gối ôm và mấy con búp bê thỏ.

Toàn bộ căn phòng nhìn đâu cũng thấy phong cách con gái. Dù nhiều đồ đạc nhưng không khiến người ta cảm thấy bừa bộn.

Góc tường có một bàn ăn nhỏ hình chữ nhật, nhưng rõ ràng là không được dùng đúng mục đích. Trên bàn, ngoài một chiếc laptop, vài quyển sách, sổ ghi chép và bút máy, còn có một bức tranh ghép đang ghép dở. Góc bức tranh lộ ra hình một chiếc giá sách lộn xộn, có lẽ do màu sắc quá rối hoặc tác phẩm quá lớn nên cô không ghép tiếp nữa.

Trông thấy một chiếc bút rơi dưới chân bàn, Ngải Cảnh Sơ nhặt lên, để trên bàn. Bên cạnh laptop có một quyển vở để mở, trên trang giấy viết mấy dòng chữ: “ba gram bạch phục linh, ba gram bạch thược, ba gram bạch truật...”.

Anh không hiểu nhiều về Trung y, nhưng tên những vị thuốc này thì biết, có lẽ cô đọc được ở đâu bài thuốc này, sợ quên nên ghi lại. Nghĩ tới cái tính cẩn thận của cô, anh không nén được buồn cười.

Nhưng nhìn lại thì cảm thấy không giống lắm.

Đây là lần thứ hai Ngải Cảnh Sơ trông thấy chữ viết của Tăng Lý. Nét bút năm xưa của cô thế nào, anh không nhớ rõ, chỉ cảm thấy rất gọn gàng, nắn nót. Hôm nay được thấy lần nữa, dù vẫn gọn gàng nhưng rõ ràng là viết ngoáy.

Cũng đã nhiều năm trôi qua rồi, mọi thứ đều đổi thay theo thời gian, liệu có đúng hay không, con người cô cũng như chữ viết của cô – đã khác xưa nhiều rồi?

Đột nhiên, anh nhớ tới hình ảnh cô vừa tìm kiếm chiếc khóa vừa khóc ở đỉnh núi Đông Sơn. Lúc đó, anh chỉ cảm thấy cô thật ngốc, anh chẳng ngờ người kia là Vu Dịch, chẳng ngờ cô gái ấy lại là cô.

Hàng mi nhú lại hồi lâu, sau đó Ngải Cảnh Sơ mới di dời ánh mắt. Anh vào bếp, rửa tay sạch sẽ rồi bẻ đầu ống thuốc, dùng xi-lanh hút một nửa chất lỏng trong ống và bơm vào lọ bột khô, lắc lắc cho bột được hòa tan. Anh tìm cái kéo, cạy nắp nhôm trên miệng lọ bột ra rồi đặt vào tủ lạnh.

Việc này rất đơn giản, y tá nào làm cũng suôn sẻ nhưng nếu không quen thì rất dễ bị rơi vãi hoặc đứt tay.

Xong xuôi tất cả, lúc vào WC rửa tay, Ngải Cảnh Sơ mới nghĩ tới chuyện bữa tối. Sắp năm giờ, có lẽ Tăng Lý tỉnh dậy thì cũng đến giờ ăn cơm. Ngải Cảnh Sơ mở tủ lạnh ra xem xét, bên trong có vài hộp sữa chua, mấy quả táo và một ít thức ăn thừa. Cầm cô vừa mới khâu, mu bàn tay lại trầy xước, không thể chạm vào nước, xem ra không thể nấu cơm ăn.

Ngẫm nghĩ một lát, Ngải Cảnh Sơ ra ngoài phòng khách, cầm chùm chìa khóa mà Tăng Lý để trên tủ dép, rời khỏi nhà, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Tăng Lý tỉnh dậy thì đã bảy giờ.

Cô vẫn trong trạng thái mê man, không biết lúc này là sáng hay tối. Cô xuống giường, đi WC. Vừa mở cửa phòng ngủ, thấy đèn ngoài phòng khách sáng chùng, Tăng Lý hơi kinh ngạc. Sau đó, cô trông thấy Ngải Cảnh Sơ đang ngồi trên sofa.

Tăng Lý sững sờ, trong đầu nổ “đùng” một tiếng, cô thét lên chói tai, lập tức trốn vào phòng ngủ và đóng sầm cửa lại.

Cúi đầu nhìn người mình, cô chỉ muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Bởi vì, cô không mặc quần!

Không! Cô chỉ mặc nội y.

Tăng Lý ở một mình từ sau khi tốt nghiệp đại học cho tới giờ, cho nên lúc ở nhà chẳng mấy khi chú ý tới chuyện ăn mặc. Có khi đi tắm cô cũng không mang theo quần áo thay, tắm xong đi thẳng từ WC ra ngoài là chuyện bình thường.

Sao cô nghĩ được trong nhà có người khác, sao cô nghĩ được đó còn là một người đàn ông, sao cô nghĩ được anh ta lại là Ngải Cảnh Sơ?

Mất mặt quá!

Mất mặt quá!

Mất mặt quá!

Tăng Lý đứng tựa cửa, thăm kêu trời gọi đất. Thuốc tê đã hết tác dụng trong lúc cô ngủ, hiện giờ cô mới cảm thấy đau nhức theo nhịp đập của mạch máu.

Cuối cùng, Tăng Lý lắp liếm để ru ngủ bản thân: không sao, coi như ở bể bơi đi, người ta mặc áo tắm hai mảnh còn bị lộ ngực nữa là, mình chẳng qua chỉ lộ nửa thân dưới mà thôi.

Tự an ủi như thế vài lần, cô mở tủ lấy một chiếc quần soóc mặc vào.

Tình huống hiện giờ chính là ví dụ điển hình của việc bị mất mặt ở chính nhà mình. Cô thật sự hy vọng cả đời này không phải đi ra, đáng tiếc, vừa rồi cô chính vì muốn đi WC nên mới ra khỏi phòng ngủ, bây giờ có muốn nhịn cũng không nổi nữa rồi.

Tăng Lý lấy đủ dũng khí, cắn răng mở cửa ra phòng khách, Ngải Cảnh Sơ vẫn còn ngồi đó. Chỉ có điều, lần này anh không nhìn về phía cô nữa mà đang chăm chú lật giở một cuốn tạp chí.

“Tôi... tưởng anh về rồi.”

Tăng Lý gượng gạo giải thích. Vừa nãy cô đã nghĩ kỹ rồi, mặc dù muốn giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì nhưng nhất định phải giải thích rõ ràng, ngộ nhỡ Ngải Cảnh Sơ lại tưởng cô bị làm sao.

Ngải Cảnh Sơ gấp cuốn tạp chí lại: “Tôi có chuyện phải nói trực tiếp với cô”.

“A... ừm, tôi đi WC đã.” Cô lắp bắp.

Vào WC phải đi qua bếp, Tăng Lý kinh ngạc nhìn vào nồi gì đó đang đun, trên kệ bếp còn bày một nồi cháo trắng và bát tào phớ.

“Anh....”

“Không nghĩ cô ngủ lâu như thế, chắc đã ngủ quên mất rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý không biết nói gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể nói hai chữ: “Cảm ơn”.

Trong lòng cô vô cùng băn khoăn, vì sao mới vài ngày trước anh còn lạnh lùng với cô mà hôm nay lại làm cơm cho cô ăn?

Sự thay đổi chóng mặt này khiến Tăng Lý có phần...

Trong lúc cô đang thất thần, tâm tư Ngải Cảnh Sơ cũng không yên.

Anh không kiềm chế được mà di chuyển ánh mắt từ trên mặt cô xuống dưới, xẹt qua áo T-shirt, đến chiếc quần soóc. Hai người quen biết từ mùa đông năm ngoái, mỗi lần gặp nhau đều trong bộ dạng quần áo dày cộp tầng tầng lớp lớp, giờ mới là đầu hạ, vì thế anh chưa bao giờ trông thấy cô mặc quần áo mùa hè. Chiều nay cô mặc quần dài, còn hiện tại có lẽ vì nóng quá nên mặc quần soóc, đôi chân thẳng và trắng lộ ra dưới gấu quần. Sau đó, anh nghĩ đến khi này cô vừa ngủ dậy đi ra...

Ngải Cảnh Sơ không dám nghĩ tiếp, không dám nhìn tiếp, vội vàng ngoảnh mặt đi nơi khác.

[©STENT](#)

Từ WC đi ra, Tăng Lý nghiêm trang ngồi đối diện Ngải Cảnh Sơ, chờ anh nói chuyện mà “phải nói trực tiếp” với mình.

Ngẫm nghĩ một hồi, anh mở miệng: “Chúng ta tiếp tục vấn đề cô đang nói dở ở bệnh viện. Đúng, người gọi điện cho cô ngày đó là tôi”.

Tăng Lý cũng đã đoán trước được anh muốn làm rõ chuyện này, cô cúi đầu, chậm chạp nói: “Xin lỗi”.

“Xin lỗi cái gì?”

“Tôi... giấu anh. Giả vờ làm như không quen biết anh.”

“Cô biết từ khi nào?”

“Ngay từ đầu.” Tăng Lý đáp.

“Ngay từ đầu là lúc nào?” Anh truy hỏi.

“Trước khi anh khám bệnh cho tôi.” Cô thành khẩn khai báo.

“Tăng Lý!”, Ngải Cảnh Sơ nhìn cô, hờ hững hỏi, “Vì sao?”.

Cô hoảng hốt.

Vì sao? Cô không hiểu ý tứ đằng sau câu hỏi này của anh. Vì sao lừa gạt anh? Vì sao nhận ra anh ngay từ đầu? Hay, vì sao còn nhớ anh ư?

Tăng Lý bối rối, chẳng biết nên nói từ đâu.

Qua một lúc, cô nhỏ giọng: “Ngày đó gọi điện cho tôi, anh có nói tên anh, về sau Vu Dịch cũng nhắc tới anh nên tôi nhớ kỹ. Sau này nữa, có lần tôi phải tới bệnh viện chỗ anh giải quyết vài việc, trông thấy hồ sơ bác sĩ của anh ngoài

cửa, lúc ấy tôi đã nghĩ, có lẽ anh chính là Ngải Cảnh Sơ đã gọi điện cho tôi ngày đó”. Giống như chìm vào hồi ức, Tăng Lý mơ màng nói, “Sau đó, vì muốn xác định nên tôi đã tới dự giờ giảng của anh, không ngờ... thật sự là anh. Nhưng tôi trở thành bệnh nhân của anh chỉ là tình cờ. Thật đấy! Bệnh án của tôi là do bệnh viện chuyển sang cho anh phụ trách, tôi hoàn toàn không cố ý lừa gạt anh, giấu giếm anh. Tôi chỉ... chỉ...”.

“Chỉ vì Vu Dịch?” Ngải Cảnh Sơ bình thản tiếp lời.

Tăng Lý nhú mày, không phủ nhận. Ai dám nói là không phải? Nếu không vì Vu Dịch thì sao cô lại tò mò về anh như thế.

“Nếu đã giả vờ lâu vậy rồi, sao hôm nay còn nói cho tôi biết?”

“Tôi...” Nghe Ngải Cảnh Sơ hỏi câu này, Tăng Lý nhất thời nhớ tới cuộc trò chuyện với Ngũ Dĩnh đêm nọ, nhớ tới bàn tay ấm áp kia ở phòng phẫu thuật. Lòng cô rối bời, thật sự không biết phải mở miệng thế nào.

Sự do dự của cô khiến Ngải Cảnh Sơ hiểu lầm. Anh đột nhiên giận dữ.

“Đây là lý do cô muốn đổi bác sĩ? Nói rõ ràng mọi chuyện với tôi để xóa sạch tất cả quan hệ? Tìm bác sĩ khác

chỉnh răng cho cô, rồi cả đời này không dính dáng gì tới tôi?”

“Không phải.” Tăng Lý lắc đầu.

“Thế thì vì sao? Vì hôm nay tôi giúp cô nên cô cảm thấy hổ thẹn, muốn nói sự thật ra coi như báo đáp tôi?” Sự phẫn nộ của anh dường như tăng thêm.

Tăng Lý cuống quýt lắc đầu: “Không, không phải như thế”.

Chưa bao giờ cô thấy anh tức giận đến thế. Đúng là anh ít cười ít nói, đúng là anh nghiêm khắc với sinh viên, đúng là anh lạnh lùng cúp điện thoại của cô và luôn tỏ ra xa cách với người lạ, nhưng, anh chưa từng nổi giận.

“Hay là cô cảm thấy rất thú vị vì một mình biết sự thật trong khi người khác hoàn toàn chẳng hay biết gì, hôm nay thấy chán rồi nên nói ra?”

Lúc tức giận, vẻ mặt anh càng lạnh lùng, càng khó coi, hình như cả đời này chẳng thềm đếm xỉa tới ai.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, khóe mắt hoe đỏ.

“Tôi không phải người như vậy.” Cô lí nhí trong miệng, “Tôi không phải người như vậy. Tôi... bản thân tôi cũng

không biết vì sao. Đúng là tôi cố ý giấu anh, nhưng không phải như anh nghĩ. Lúc đầu, tôi nghĩ có lẽ anh không nhớ, cũng không cần thiết phải nhắc lại. Về sau, gặp gỡ anh ngày càng nhiều, thời gian càng dài tôi càng không thể nào mở miệng. Nhưng anh quá tốt với tôi, từ xưa tới nay chẳng có ai đối xử với tôi tốt như thế. Lúc ở phòng phẫu thuật, tôi nghĩ, nhất định phải nói cho anh biết, cho dù anh tức giận, cho dù anh nghĩ tôi là một kẻ bụng dạ khó lường. Nhưng... bây giờ anh đã tức giận thật rồi...”.

Nói xong câu cuối, nước mắt cô trào ra.

Nước mắt quả nhiên là thứ vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ. Giờ thì Ngải Cảnh Sơ đã thật sự lĩnh hội được chân lí này rồi.

Sự phẫn nộ anh cố ý tạo ra đã tan thành mây khói từ lâu. Trái tim như được ngâm trong một hũ mật ấm áp và ngọt lịm.

“Tăng Lý!” Anh gọi tên cô.

Tăng Lý ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn anh.

Trong bếp chợt phát ra tiếng động, hình như nước trong nồi sôi tràn bọt ra ngoài. Ngải Cảnh Sơ giật mình đứng dậy, vội vàng chạy vào tắt bếp. Lúc anh quay người đi ra liền đụng vào Tăng Lý vừa mới đuổi kịp. Cái cảm đang sứt mẻ

của cô va phải vai anh, nên dù va đập không mạnh nhưng rất đau.

Vừa đau vừa bị mất máu, đầu óc Tăng Lý không tránh khỏi choáng váng, cô vịn tay vào tủ lạnh.

“Đụng phải vết thương rồi phải không?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Tăng Lý nén đau mà xoa tay, tựa lưng vào tủ lạnh điều hòa nhịp thở. May mà tủ lạnh đủ to để đỡ được cô.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên cảm thấy lồng ngực quặn thắt.

“Để tôi xem.”

Nói rồi, anh nhẹ nhàng vén lớp băng gạc trên cằm cô lên, cẩn thận kiểm tra.

Tăng Lý bị kẹp giữa tủ lạnh và Ngải Cảnh Sơ. Anh cao hơn cô nửa cái đầu nên phải khom người xuống nhìn.

Thế nhưng khoảnh khắc này, tâm tư của cả hai người đều đặt ở nơi khác.

Cô ngoan ngoãn ngửa mặt lên để anh nhìn cho dễ, vì thế, ngón lệ ban nãy cũng lộ diện hoàn toàn.

Sau khi xác nhận cảm của cô không bị ảnh hưởng gì, Ngải Cảnh Sơ mới thở phào một hơi.

“Mấy ngày tới đi ngủ phải cẩn thận, hạn chế tiếp xúc với nước.” Anh vừa dặn dò cô vừa cẩn thận dán băng gạc lại vị trí cũ.

“Ừm.”

Vuốt nhẹ bên ngoài miếng gạc, Ngải Cảnh Sơ nhìn lên vết nước mắt đọng trên mặt cô, anh nhớ ra chuyện đang định nói vừa rồi.

“Thực ra còn một câu nữa.”

Anh vẫn chưa buông cô ra, cứ để cô kẹp giữa khe tủ và người mình.

“Hửm?” Tăng Lý vừa chạm nhẹ vào miếng gạc, vừa lên tiếng.

“Lần trước nói chuyện điện thoại, tôi có hỏi cô một câu, cô còn nhớ không?” Anh nhìn thẳng vào mắt cô mà nói.

“Gì cơ?”

“Tôi hỏi, trái tim em còn đó không?”

Tăng Lý khựng tay, câu hỏi đúng là như thế ư? Lần đó hỏi câu này xong, anh liền cúp máy, sau đó anh cũng không nhắc tới chuyện này nữa, cô còn tưởng mình nghe nhầm.

Không đợi Tăng Lý trả lời, Ngải Cảnh Sơ cúi đầu xuống, thu hẹp khoảng cách giữa gương mặt hai người.

Tăng Lý cơ hồ cảm nhận được hơi thở của anh.

Con người đen thẫm xuất hiện cực gần trong tầm nhìn của cô, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ ấy khiến người ta khó mà tự kiềm chế nổi bản thân.

“Nếu còn...” Gương mặt anh lại gần thêm một chút, giọng nói nhỏ hơn, cuốn hút hơn, cơ hồ đang cướp đoạt linh hồn người khác. Anh thì thầm lặp lại lần nữa: “Nếu còn, tôi muốn lấy nó đi”.

Châm dứt câu nói đầy mỉa mai hoặc ấy, anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Chương 12

Nếu ai đó hỏi, lần đầu tiên hôn Ngải Cảnh Sơ cô cảm giác gì, nhất định câu trả lời của Tăng Lý sẽ là: không biết. Bởi vì khi đó cằm và miệng cô đau buốt, hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Một lúc sau, khi Ngô Văn Hà gọi điện tới thì Ngải Cảnh Sơ đã đi rồi. Anh không ăn tối, bỏ lại câu nói kia và một nụ hôn, rồi đi mất!

“Bị ngã, xe hỏng rồi.” Tăng Lý nói với Ngô Văn Hà.

“Hà? Người có sao không?” Ngô Văn Hà hoảng hốt.

“Cằm phải khâu mấy mũi.”

“Cậu xin nghỉ chưa? Để tớ xin cho nhé?”

Tăng Lý ngẫm nghĩ rồi nói: “Để tớ xem sao đã”.

Ngồi ăn mấy miếng cơm, cảm thấy mùi vị khá ngon, Tăng Lý đi vào bếp xem nồi canh gà. Vừa mở vung nồi đã ngửi thấy hương thơm nức mũi, nước canh vàng óng rất bắt mắt. Không ngờ Ngải Cảnh Sơ nấu ăn lại hợp khẩu vị của cô đến thế, nửa con gà hầm như cả xương, phần đùi có thể bẻ ra một cách dễ dàng.

Tâm trạng Tăng Lý tốt hẳn lên, cô múc một bát canh, thổi lớp mỡ gà nổi trên mặt, đợi bớt nóng, cô dè dặt húp một ngụm. Bỗng dưng cô cảm thấy vị canh hơi lạ, nuốt xuống,

húp thêm ngum nữa, gấp một miếng thịt lên nhai, rớt cuộc mới xác định được canh không bỏ muối.

Cho rằng Ngải Cảnh Sơ quên không dặn mình, nên cô không để ý tới chuyện này.

Hôm sau ngủ dậy, Tăng Lý đứng trước gương, vạch miếng gạc lên xem, cô giật nẩy mình. Cầm bị sưng vù chẳng khác nào cầm của A Phàm Đề^[1], nhìn ghê muốn chết, mũi khâu lúc này đã lộ rõ mồn một.

[1] Nhân vật hoạt hình.

Cô là người cái gì cũng có thể qua loa, nhưng hể động tới vấn đề ngoại hình là cực kì tự ti. Luống cuống không biết làm thế nào, cô gọi điện cho Mã Y Y.

Mã Y Y và Ngũ Dĩnh cùng nhau đến.

“Trời ạ, sao mà thành cái dạng này? Không phải cậu đi hẹn hò à?” Mã Y Y hét toáng lên.

Là bác sĩ nên Ngũ Dĩnh khá bình tĩnh: “Mũi khâu rất tỉ mỉ, sưng thế này cũng là bình thường thôi, hai ba ngày nữa là hết. Hôm qua cậu làm sao sống sót trở về được?”.

Tăng Lý chẳng giấu giếm hai cô bạn thân chuyện gì, nên kể sạch từ đầu tới cuối chuyện xảy ra hôm qua.

“Tỏ tình rồi hả?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Anh ta hôn cậu rồi hả?” Mã Y Y có vẻ kích động.

Tăng Lý gật đầu.

“Đồ độc ác! Cậu bị ngã sút mẻ thành cái dạng này rồi mà anh ta còn không biết xấu hổ hôn cậu.” Ngũ Dĩnh nói.

“Anh ấy chỉ... nhẹ nhàng...” Tăng Lý vắt óc suy nghĩ xem nên miêu tả thế nào, “... chỉ chạm khẽ vào một chút”.

Mã Y Y đột nhiên tóm được trọng tâm: “Anh ta tỏ tình với cậu ở chỗ nào thế? Rõ ràng anh ta đang thị uy với cậu”.

“Cậu trả lời anh ta chưa?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Tớ...” Tăng Lý nhìn vào phòng bếp, nghĩ tới tình huống lúc đó, trái tim cô nhảy lên loạn xạ, dường như không chịu nghe theo sự khống chế của bản thân.

“Tớ... tớ còn chưa định thần lại, anh ấy sờ sờ mặt tớ rồi đi mất.” Tăng Lý ấp úng đáp.

Mã Y Y liếc cô một cái, nói bằng giọng chắc nịch: “Cá Nhỏ, cậu sa lưới rồi!”

Tăng Lý đỏ ửng mặt: “Làm gì có”.

Mã Y Y cảm thấy cực kì hài lòng nói: “Thế còn được, cứ để anh ta ôm mộng, cho anh ta sốt ruột chết đi”.

Thế nhưng, lúc này ở đầu bên kia thành phố, Ngải Cảnh Sơ chẳng có lấy một chút gì gọi là sốt ruột. Anh vẫn như mọi khi, dậy sớm chạy bộ rồi về nhà ăn sáng, kiểm tra hộp thư điện tử, xem luận văn giúp Cát Y.

Bữa trưa, trên bàn ăn có một đĩa đậu phụ gạch cua.

Rằng ông nội đã yếu nên dì Lý thường dùng đậu phụ chế biến thành nhiều món ăn đa dạng. Ngải Cảnh Sơ vừa ăn một miếng liền cảm thấy món này cho Tăng Lý ăn rất thích hợp, bèn hỏi dì Lý: “Món này làm thế nào hả dì?”.

“Ngon thì ăn nhiều vào, lúc nào muốn ăn thì bảo dì làm cho, cháu quan tâm cách nấu làm gì?” Dì Lý nói.

Ngải Cảnh Sơ từ nhỏ đã ở với bà nội, không có bố mẹ bên cạnh nên rất được chiều chuộng. Khi còn sống, bà nội yêu thương anh hết mực, vì chuyện anh đi Mỹ học mà bà khóc lóc đòi sống đòi chết mấy ngày liền.

Cũng may, tuy được cưng chiều như vậy nhưng anh không sinh hư.

Bình thường, ngoài một vài thứ nhất định ra, Ngải Cảnh Sơ không mấy khi kén ăn, cũng chẳng để ý tới đồ ăn cho lắm. Mấy món chế biến từ đậu phụ này, anh đã ăn không biết

bao nhiêu lần, nhưng món hôm nay đúng là lần đầu tiên trông thấy.

Dì Lý ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất phấn chấn, chẳng mấy khi thấy Ngải Cảnh Sơ có hứng thú như thế bà bắt đầu mở máy nói: “Trước tiên cắt đậu thành miếng nhỏ, luộc trong nước khoảng hai ba phút, để ráo, gạch cua xào qua. Ngày trước bà nội cháu không thích ăn gạch cua nên dì dùng lòng đỏ trứng gà, nêm bột canh vào đậu phụ, xào một lúc rồi đổ nước vào nấu chín. Ban đầu đun lửa nhỏ, cho thêm bột canh, sau mới đun lửa lớn”.

Ngải Cảnh Sơ từ nhỏ đã thông minh, bất cứ chuyện gì chỉ cần tập trung thì có thể nghe một lần là nhớ ngay. Mặc dù dì Lý nói có phần lộn xộn nhưng anh cũng hiểu tới tám, chín phần.

Anh vừa rảnh rồi là bắt đầu nghĩ tới Tăng Lý.

Trưa nay cô ăn gì? Tối qua anh mua rất nhiều thức ăn bỏ trong tủ lạnh, cô có nấu ăn hay không? Hôm qua anh hôn cô sẽ tức giận hay vui vẻ? Vết thương của cô còn đau không? Bỗng thấy bị sưng liệu cô có sợ hay không?

Thế là, anh về phòng, gọi điện cho Tăng Lý. Không ai nghe máy. Anh bèn thay quần áo chuẩn bị ra khỏi nhà. Vừa xuống tầng một thì thấy có khách đến chơi, cấp dưới trước kia của ông nội vừa đi công tác về, mang hai túi lựu đến biếu.

Dì Lý không ăn được lựu nhưng hai ông cháu anh lại rất thích.

“Tiểu Sơ, ném thử đi!” Dì Lý gọi anh.

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngải Cảnh Sơ vào bếp lấy một cái túi, nhặt mười quả lựu bỏ vào túi rồi xách đi.

Lên xe, anh lại gọi điện cho Tăng Lý, vẫn không ai nghe. Suốt dọc đường anh còn gọi cho cô vài lần, mãi đến khi tới trước khu chung cư cô ở mà vẫn không được. Anh dừng xe, lên căn hộ của cô, gõ cửa nhưng không ai ra mở.

Chẳng hiểu vì sao, anh đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Không tìm được cô.

Nếu không có địa chỉ nhà cô, không có số điện thoại này, cho dù cô có mất tích anh cũng không thể tìm ra. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ ra tối qua anh không nên để cô ở lại một mình, liệu có phải hành động của anh đã khiến cô hoảng sợ nên bây giờ cô phớt lờ anh rồi không?

Cô làm gì cũng hấp tấp, có khi nào đã bị ngã, hoặc là vết thương sưng đến phát sốt, trong người khó chịu nên đi bệnh viện rồi không?

Ngải Cảnh Sơ đứng trước cửa nhà Tăng Lý rất lâu, cảm nhận rõ sự bất an trong lòng.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, gọi điện cho Chu Văn.

“Em có ở trường không?”

“Có ạ, em đang ở phòng thí nghiệm.”

“Em giúp thầy xem bệnh án của bệnh nhân tên Tăng Lý, liên lạc với cô ấy bằng cách nào?”

“Vâng.” Chu Văn vô cùng tò mò, nhưng nghe khẩu khí của Ngải Cảnh Sơ xong không dám mở miệng nói gì thêm, lập tức ngoan ngoãn làm theo.

Máy tính trong phòng thí nghiệm được kết nối với máy tính của bệnh viện, kiểm tra bệnh án điện tử rất dễ dàng.

“Có một số di động và địa chỉ nơi ở ạ.” Chu Văn báo cáo.

“Như thế nào?”

Chu Văn nhìn màn hình vi tính đọc một lần. Ngải Cảnh Sơ bên này chăm chú lắng nghe, số điện thoại đúng là số anh lưu, địa chỉ đúng là nơi này.

Không có kết quả.

Cách này không được, anh lại mở danh bạ tìm số điện thoại của vị chủ nhiệm Lý kia. Hôm mồng một tháng năm, anh ta có gọi điện cho anh, lúc đó anh tiện tay lưu lại, cũng không ngờ sẽ có lúc cần đến.

“Chào thầy Ngải!” Chủ nhiệm Lý vui vẻ nghe máy.

Lần đầu tiên Ngải Cảnh Sơ lúng túng không biết nói gì khi gọi điện thoại. Anh chợt nhớ tới lời khuyên của mình với Tăng Lý: “Lúc muốn nói thì nói, không muốn nói thì đừng nói gì hết”. Không cần sợ tẻ nhạt! Quả nhiên là không đúng tuyệt đối.

“Vết thương của cu Mập sao rồi?” Ngải Cảnh Sơ bất đắc dĩ đổi sang chuyện khác.

“Tốt, tốt lắm thầy ạ.” chủ nhiệm Lý vừa mừng vừa ngạc nhiên, “Cảm ơn thầy quan tâm, cũng may nhờ có thầy! À lần trước ép thầy uống rượu, chúng tôi cứ sợ thầy không vui. Chúng tôi vô ý quá! Máy hôm trước tôi về quê có mang lên ít đặc sản...”

Thấy chủ nhiệm Lý bắt đầu thao thao bất tuyệt, Ngải Cảnh Sơ càng không biết làm sao hỏi chuyện Tăng Lý, chỉ có thể ngắt lời anh ta: “Chủ nhiệm Lý!”.

“Có chuyện gì thầy nói đi!”

“Tăng Lý hôm qua bị tai nạn xe, phải khâu mấy mũi.” Anh thăm dò.

“Hả? Nghiêm trọng lắm không? Nằm viện nào thế?” Chủ nhiệm Lý quan tâm hỏi.

Ngải Cảnh Sơ day thái dương, xem ra hỏi anh ta cũng vô dụng rồi. Anh nói: “Không sao, nhưng cần nghỉ ngơi nhiều, có lẽ phải xin anh cho nghỉ phép mấy ngày”.

“Không thành vấn đề! Bảo cô ấy không phải lo công việc, cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ đi. Tôi sẽ báo với đơn vị, mọi người cùng đến thăm cô ấy.” Chủ nhiệm Lý vỗ ngực đảm bảo.

Cúp máy, Ngải Cảnh Sơ đứng ở cầu thang châm một điếu thuốc, vừa hút vừa gọi điện cho Tăng Lý. Lần này, điện thoại đã không liên lạc được. Không rõ là bị anh gọi đến mức di động tự sập nguồn hay vì nguyên nhân nào khác.

Ngải Cảnh Sơ tiếp tục gõ cánh cửa sắt chống trộm lạnh lẽo. Có chút phiền muộn vì cô khiến người khác lo lắng, lại có chút sợ hãi cô thật sự xảy ra chuyện gì bất trắc.

Cuối cùng, anh nghĩ tới quán cà phê.

Lúc Ngải Cảnh Sơ tới Carol's thì Đậu Đậu đang bận tối tăm mặt mũi.

Vừa ngẩng đầu lên, Đậu Đậu liền trông thấy vị “thần tượng” của Đại học A với mái tóc được cắt tỉa gọn gàng đầy quen thuộc đang đẩy cửa vào. Đầu tiên, anh lẳng lặng nhìn một vòng khắp quán, sau khi xác định quây tiếp tân chỉ có một nhân viên phục vụ duy nhất, anh mới đi tới.

Bước chân Ngải Cảnh Sơ càng lúc càng gần, trống ngực của Đậu Đậu cũng theo đó mà càng lúc càng đập nhanh.

Khi Ngải Cảnh Sơ đã đứng trước mặt, Đậu Đậu vẫn chưa hoàn hồn.

“Tăng Lý có ở đây không?”

“Không ạ.” Đậu Đậu lắc đầu.

“Bao lâu rồi chưa tới?” Anh lại hỏi.

“Hôm qua chị ấy có tới nhưng đi luôn, nói là chiều bận việc không đến nữa. Hôm nay thì chị ấy chưa tới. Chị Y Y còn đến nhà chị ấy, thấy bảo là bị thương.”

Ngải Cảnh Sơ nhanh chóng tóm được trọng điểm: “Y Y?”

“Vâng.” Đậu Đậu gật đầu, tận lực hạn chế lời nói trước với thầy giáo, mặc dù cô không biết vì sao “thần tượng” đột nhiên xuất hiện và hỏi Tăng Lý. “Chị Y Y cũng là chủ quán này”.

Nhìn ra sự lo lắng trên sắc mặt Ngải Cảnh Sơ, Đậu Đậu nói tiếp. “Thầy muốn tìm chị Cá Nhỏ ạ? Hay thầy gọi cho chị ấy thử xem?”.

“Điện thoại không liên lạc được.” Anh đáp.

“Đề em giúp thầy gọi chị Y Y nhé, chắc các chị ấy đang đi cùng nhau.” Nói đoạn, Đậu Đậu lấy di động ra gọi điện cho Mã Y Y.

Mã Y Y để điện thoại trong túi quần, vừa có cuộc gọi đến là có thể cảm nhận được điện thoại rung. Lúc này ba người các cô đang ở trong quán karaoke, quá ồn ào, Mã Y Y trông thấy số Đậu Đậu trên màn hình, sợ quán cà phê có chuyện gì nên ra ngoài hang lang nghe điện.

Một lát sau, Tăng Lý trông thấy Mã Y Y cầm di động quay vào với vẻ mặt kì quái khác thường. Ngũ Dĩnh còn đang gào ghét vào trong mi-cro. Tăng Lý lớn giọng hỏi: “Sao thế?”.

“Điện thoại của cậu đây!” Đưa di động cho Tăng Lý xong, Mã Y Y tắt nhạc, khiến cho trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại giọng hát cao hứng của Ngũ Dĩnh.

“A lô!” Tăng Lý khó hiểu nói vào điện thoại.

“Di động của em đâu?”

Vừa nghe thấy giọng của Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý lại nghĩ đến câu hỏi mê hoặc tối qua, mặt thoáng cái đỏ bừng.

“Tôi hỏi di động của em đâu?” Anh lặp lại câu hỏi.

“Trong túi xách!” Vừa trả lời, Tăng Lý vừa lục lợi túi, “À, hết pin”.

Ngải Cảnh Sơ có vẻ tức giận: “Em đi đâu?”.

“Đi hát với bạn.” Đột nhiên phát hiện dung nhan bị phá huỷ, tâm trạng không tốt, cô bèn gọi Mã Y Y và Ngũ Dĩnh đến để an ủi mình. Hai người họ chẳng có ý gì hay, ăn cơm xong liền đưa cho cô một cái khẩu trang rồi lôi đi karaoke.

“Bạn?”

“Anh không quen đâu, hai người bạn thân của tôi.” Tăng Lý nói.

Ngũ Dĩnh ngồi bên cạnh, khó hiểu nói: “Gì thế? Điều tra hộ khẩu người ta đây à?”.

Mã Y Y dung khẩu hình kết hợp khoa chân múa tay ra hiệu ba chữ: “Ngải Cảnh Sơ”.

“Sao anh có số điện thoại của Y Y?” Thần thông quảng đại quá thế!? Tăng Lý lấy làm lạ.

“Tôi đến quán của em. Nhân viên cho số.” Anh đáp.

“Anh tìm tôi?” Tăng Lý ngờ ngác hỏi.

Ba chữ vô cùng đơn giản tạo thành vấn đề cực kì lớn khiến Ngải Cảnh Sơ bỗng chốc đứng hình không biết phải nói thế nào.

Anh tìm cô, đương nhiên là đúng! Nhưng tìm cô làm gì? Lúc đầu chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, cô không nghe máy nên anh bèn đến nhà cô, thấy không ai ở nhà, anh như uống nhầm thuốc, cuống cuồng lật cả thế giới này lên để tìm cô. Sau khi hỏi hết người này đến người khác, chạy hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng cũng tìm được người, nhưng tìm được cô rồi thì phải nói gì đây? Chẳng lẽ hỏi cô có muốn ăn lựu không?

Nghĩ tới đây, Ngải Cảnh Sơ không tránh được mỉm cười tự giễu.

Từ bao giờ tâm trạng và cảm xúc của anh đã bị Tăng Lý thao túng?

Không công bằng!

“A lô!” Không thấy hồi âm, Tăng Lý tưởng tín hiệu không tốt, bèn đứng dậy dịch chuyển ra chỗ khác.

“Tôi đây.” Anh nói.

“Có việc gấp sao?” Cô hỏi lại.

“Không, tôi đi ngang qua quán cà phê nên tiện đường ghé vào thăm em thôi.” Nói xong, anh chào cô rồi cúp máy.

“À...” Cô gọi.

“Gì thế?”

“Anh có muốn tới hát cùng chúng tôi không?” Tăng Lý hỏi.

“Thôi, tôi không biết hát.”

Cuối cùng, anh dặn dò: “Em về sớm nghỉ ngơi đi”.

Khi Tăng Lý về tới nhà, trông thấy một túi lựu treo ngoài cửa căn hộ của mình. Cô nhìn chung quanh, băn khoăn không biết đồ của ai để đây nên không dám lấy xuống. Cô cẩn thận mở cửa vào nhà rồi đóng cửa lại, mặc kệ túi lựu ở đó.

Tháo khẩu trang và thay quần áo xong, Tăng Lý sạc pin điện thoại.

Sau khi khởi động máy, trông thấy hơn chục cuộc gọi nhớ đến từ số máy của Ngải Cảnh Sơ, cô giật nảy mình.

Bữa tối, dì Lý lại làm một món mới chế biến từ đậu phụ nhưng Ngải Cảnh Sơ không có tâm trạng chú ý tới nữa, cũng không hỏi cách làm, cúi đầu ăn được vài miếng đã đứng dậy đi vào phòng làm việc đọc sách.

Vừa mở trang sách ra, ánh mắt vô tình chạm phải trái lựu đã rửa sạch bày trên bàn, anh không ăn.

Dì Lý khó hiểu quay sang thắc mắc với chồng: “Thằng này hôm nay làm sao thế không biết?”.

“Sao là sao?” Chú Lưu hỏi lại.

“Cứ như giận dỗi với ai ý.”

“Tôi thấy vẫn bình thường mà.” Chú Lưu ngồi yên vẫn chỉ nói một câu ấy.

“Cả ngày nay thấy nó rất vui vẻ, ấy thế mà đi đâu về nhà lại trầm mặc bực bội.”

“Bà cứ làm như nó là trẻ con không bằng.”

“Còn không?” Dì Lý phản bác chồng.

“Thằng nhóc này chắc là đang yêu rồi.” Chú Lưu thuận miệng nói ra nhưng dì Lý lại để bụng, liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ lần nữa, thật sự cho rằng anh đang yêu.

“Lẽ ra nên như vậy từ lâu rồi mới phải.” Ba mươi mấy rồi chứ còn ít ỏi gì nữa đâu. Nếu không phải bà nội của Ngải Cảnh Sơ lúc lâm chung đã dặn dò, thì cả nhà đã hối thúc anh gặp gỡ đối tượng rồi.

Bà nói: “Tôi đã bị bố thằng Cảnh Sơ đánh bại rồi, mười mấy năm nay không ngày nào là không hối hận. Sau này tôi chết rồi, chuyện của Cảnh Sơ đừng ai xen vào. Nó thích ai cũng được, không kết hôn cũng được, mọi người đừng can thiệp, ông nội cũng không được tham gia. Cứ mặc kệ nó đi, chỉ cần nó vui vẻ là được”.

Chính vì thế mà đến tận tuổi này, trong khi người ta đã có con đi học tiểu học rồi thì Ngải Cảnh Sơ vẫn một mình.

Dì Lý nói với chồng: “Này, ông đi bằng cửa sau ra ngoài mua cho tôi cái này. Đi nhanh về nhanh”.

Chú Lưu bị bà xã sai bảo hết như Thiên Lôỉ chỉ đâu đánh đó, nhận lệnh liền lập tức đi làm, chẳng bao lâu sau đã trở về.

Dì Lý cầm cặp vé xem phim đi tìm Ngải Cảnh Sơ: “Tiểu Sơ, qua đây xem hộ dì xem phim này chiếu vào lúc nào, mắt dì tèm nhèm không nhìn rõ”.

Ngải Cảnh Sơ bỏ quyển sách xuống, nhận lấy vé: “Tám giờ tối nay dì ạ”.

“Ôi trời! Hôm nay dì đi mua ít đồ, được cửa hàng người ta tặng vé, giờ vẫn còn nhiều việc quá, làm sao giờ?”, dì Lý vỗ đùi “Hay cháu cầm đi mà xem”.

“Rạp này cũng ngay đây thôi, để cháu lái xe đưa dì với chú đi, còn chuyện gì bảo cháu, cháu làm thay.” Ngải Cảnh Sơ từ chối.

“Dì ngần này tuổi rồi vào rạp để tra tấn lỗ tai à? Thôi các cháu thanh niên đi đi, gọi bạn nào đó đi cùng đi.” Tốt nhất là bạn nữ, y tá nữ, bác sĩ nữ, bệnh nhân nữ, học sinh nữ,... đều được.

Bấy giờ Ngải Cảnh Sơ mới hiểu ra, chắc chắn là dì Lý nhận ra tâm trạng anh không tốt, đoán đã xảy ra chuyện gì khiến anh không vui nên mới tìm cách dỗ dành anh. Mặc dù từ nhỏ anh đã không còn bố mẹ, nhưng sự yêu thương anh nhận được chẳng hề thua kém người nào.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu.

Dì Lý lấy thẻ làm hài lòng.

Ra khỏi nhà, Ngải Cảnh Sơ vốn định tản bộ mấy vòng rồi quay về, nhưng sợ họ nghi ngờ nên đành lái xe đi.

Anh chưa từng theo đuổi con gái nào, không biết cách nói lời ngon ngọt, không biết cách dỗ dành người khác, không biết con gái thích gì, ghét gì. Thế nhưng từ hôm qua, anh đã nghĩ tới những vấn đề này, muốn gần gũi cô hơn, muốn trông thấy gương mặt cô, nghe thấy giọng nói của cô, chìm đắm trong hơi thở của cô, thậm chí khao khát muốn mang đến cho cô tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Nhưng nghĩ cái gì cũng không ra.

[©STE.NT](http://STE.NT)

Hôm sau, Tăng Lý bịt khẩu trang chùm kín nửa khuôn mặt đến thư viện.

Trông thấy cô ở thang máy, chủ nhiệm Lý vội nói: Ô hay, anh đã đồng ý với thầy Ngải cho cô nghỉ phép rồi cơ mà? Còn đang định rủ mấy anh chị em tối nay tới thăm cô nữa”.

“Xin nghỉ ạ?”

“Ồ, thầy Ngải hôm qua gọi điện nói với anh là cô bị ngã xe, bảo anh cho cô nghỉ mấy hôm. Cô không biết à?” Chủ nhiệm Lý nói đầy ẩn ý.

Tăng Lý ghen hòng, ngờ ngác.

“Thôi về nghỉ ngơi cho khoẻ đi. Công việc không cần lo, anh bảo Tiểu Ngô làm thay cô rồi.”

Sau đó, Tăng Lý được chủ nhiệm Lý tận tình đưa ra khỏi thang máy.

Cô ngồi trên ghế đá trước cửa thư viện, gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ. Chắc anh đang bận, vừa reo một tiếng đã bị tắt. Cô chẳng phải công nhân gương mẫu gì cho cam, không xin nghỉ phép chỉ vì cho rằng mình thấp cổ bé họng, hơn nữa vết thương thoát nhìn ghê tợn nhưng chỉ là ngoài da, vậy nên không dám xin nghỉ. Hiện giờ lãnh đạo đã hào phóng như thế, chẳng dại gì mà không nhận, cô bèn cất di động đi, quay về nhà.

Giờ cao điểm, tàu điện ngăm chặt ních. Tăng Lý đứng giữa đoàn người, dáng cô dong dỏng cao, lại đeo một cái khẩu trang y tế trắng toát nên rất thu hút ánh nhìn. Nhưng bỗng nhiên bên cạnh có một người đàn ông giơ tay lên để bám vào tay vịn, khuỷu tay vô tình va vào mặt Tăng Lý. Người đàn ông vội vàng nói xin lỗi.

Dù có đau đến chảy nước mắt, cô cũng chỉ có thể nói không sao.

Đúng lúc này Ngải Cảnh Sơ gọi điện tới.

“Vừa nãy tôi đang dạy.” Anh nói.

“Tôi muốn hỏi chuyện nghỉ phép, chủ nhiệm Lý nói anh xin phép hội tôi.”

Nghe Tăng Lý nhắc tới vấn đề này, Ngải Cảnh Sơ liền nhớ ra: “À ừ, tôi quên không nhắc em. Em đi làm à?”.

“Ừm. Nhưng anh Lý cho tôi về rồi.”

Người đàn ông ban nãy chưa hết áy náy, tiếp tục nói: “Xin lỗi cô, không phải tôi cố ý”.

Nghe thấy giọng nói lọt vào điện thoại, Ngải Cảnh Sơ nhú mào: “Chuyện gì thế?”.

“Trên tàu điện ngầm đông quá nên vừa bị va chạm một chút.”

“Có sao không?”

“Không sao.” Gì đến mức yếu ớt như thế chứ?

“Mấy ngày tới nhớ chú ý nghỉ ngơi, đừng đi ra ngoài nhiều. Lát nữa hết giờ làm tôi tới thăm em.” Anh dịu dàng nói.

Về tới nhà, Tăng Lý vẫn thấy túi lựu còn nguyên ngoài cửa. Ban đầu cho rằng ai treo nhầm, giờ nghĩ lại xem ra không phải, cô bèn mang vào nhà.

Chiều tối, quả nhiên Ngô Văn Hà dẫn đầu một đội quân kéo tới nhà Tăng Lý thăm người ốm.

“Chủ nhiệm Lý kêu tớ mang tiền thăm bệnh của văn phòng đoàn tới cho cậu đây. Anh ấy nói thanh niên nhiều chuyện để nói, anh ấy tới chỉ khiến mọi người không được thoải nên không đi cùng nữa.” Ngô Văn Hà truyền đạt lại ý của lãnh đạo.

Ngoài Ngô Văn Hà ra còn có vài đồng nghiệp khá thân, mọi người góp tiền mua rất nhiều hoa quả và đồ bổ đến, hết hỏi thăm cô vì sao ngã lại hỏi làm thế nào cô đến được bệnh viện, hết hỏi có đau đầu không lại hỏi bác sĩ nào khâu cho,... mỗi người một câu khiến căn phòng nhỏ nhộn nhịp hẳn lên.

Tăng Lý không kịp thích ứng với tình huống này, nói không rõ ràng liền vạch miếng gạc lên cho mọi người nhìn.

“Sao lại dùng chỉ thường à? Tưởng là phải dùng chỉ thẩm mỹ chứ nhỉ? Loại không cần cắt ý.”

“Bác sĩ bảo chỉ cần chỉ nhỏ, mũi khâu tí mĩ là được.”
Tăng Lý đáp.

“Liệu có sẹo không? Sao không đến thẩm mĩ viện ấy?”
Một đồng nghiệp nọ hỏi.

“Bác sĩ khoa hàm mặt cũng được mà, chuyên nghiệp không kém đâu.” Một người khác lên tiếng.

Tăng Lý vào bếp đun một siêu nước để pha trà. Lúc này có người gõ cửa, đang bận bịu nên cô nói: “Giúp tớ mở cửa với”.

“Mọi người để sót ai thế, giờ mới tới.” Ngô Văn Hà vừa đi ra cửa vừa thắc mắc, không ngờ lúc mở cửa lại trông thấy một anh chàng đẹp trai xách theo túi đồ gì đó đứng sừng sững bên ngoài.

Ngô Văn Hà cảm thấy người này quen quen, sau đó lập tức nhận ra anh ta chính là vị danh y khó tính kia.

“Ngải... Ngải...” Ngô Văn Hà lắp bắp.

Không đợi đối phương nói hết, Ngải Cảnh Sơ đã đi vào nhà, một tay xách túi hoa quả, một tay xách túi thức ăn.

Tăng Lý bung nước pha trà từ bếp ra, trông thấy Ngải Cảnh Sơ, liền đảo mắt nhìn đồng nghiệp, nhất thời lúng túng.

Ngô Văn Hà nhanh nhẩu giới thiệu: “Chúng tôi là đồng nghiệp của Tăng Lý”.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu chào hỏi.

Ngô Văn Hà bổ sung: “Mọi người đã từng gặp nhau rồi”.

Ngải Cảnh Sơ lại phối hợp mỉm cười một cái. Thực ra, Tăng Lý đoán chừng anh vốn không nhớ mặt mọi người.

Sau đó, Ngải Cảnh Sơ mang nguyên liệu nấu ăn vào bếp, vừa đi vừa nói: “Anh mua thức ăn rồi, xem xem tối nay làm món gì ăn?”.

Nghe vậy, mọi người có mặt ở đây dù chưa nghe tin đều cũng lập tức hiểu ra: nam chủ nhân đã về nhà, còn mua cả thức ăn về nấu cơm. Đồng nghiệp nam độc thân lặng lẽ nắm chặt tay thở dài, đồng nghiệp nữ độc thân thì âm thầm quan sát.

Chợt nhớ tới cái gì, Ngải Cảnh Sơ đột nhiên quay đầu thốt ra một câu: “Mọi người ở lại ăn tối nhé!”.

Tiếc là, đến khi anh sắp xếp các thứ và rửa tay xong, đi ra ngoài thì mọi người đồng loạt chào rồi ra về.

Ngải Cảnh Sơ lấy làm lạ. Anh nghĩ, vừa rồi mình rất nhiệt tình cơ mà, đối với đồng nghiệp ở trường học anh còn chẳng nhiệt tình như thế bao giờ.

“Tôi nói gì sai à?” Anh hỏi.

“Không...” Tăng Lý ghen.

“Không biết là có nhiều người như thế.”

“Họ biết tin tôi bị thương nên vừa tan tầm liền tới thăm.”
Tăng Lý giải thích.

“Đợi khi nào em khoẻ thì mời mọi người ra ngoài ăn cơm đáp lễ.”

Cô không quá thông thạo việc đối nhân xử thế, nghe anh nói mới cảm thấy đúng là nên như vậy.

Ngải Cảnh Sơ vào bếp rửa măng tây, Tăng Lý đi theo định giúp.

“Đừng chạm vào nước!” Anh ngăn cô lại, “Phải chú ý vết thương ở mu bàn tay, không là có sẹo đấy”.

Anh vội vàng tới đây nấu cơm giúp cô là vì nguyên nhân này ư? Tăng Lý chợt thấy lòng ấm áp.

“Tôi có găng tay, đeo vào là được thôi.” Cô chìa tay ra cho anh xem.

Anh rửa đồ ăn rất cẩn thận, từng lá măng đều được cọ rửa kỹ lưỡng, còn sạch sẽ hơn cả Tăng Lý.

“Vỗ mạnh là được rồi.” Rửa tỉ mỉ thế này đến bao giờ mới xong?

“Mặt lá có thuốc trừ sâu và vi khuẩn.” Anh nói.

“Anh mắc chứng ưa sạch sẽ à?”

“Hơi hơi.” Anh thật thà đáp.

“Bình thường anh hay nấu cơm không?”

“Không.”

Tăng Lý ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, không nấu cơm nên mới có thời gian rảnh tới đây làm cho cô.

Anh bỗng hỏi: “Em ăn súp lơ không?”.

“Có chứ!” Cô đáp.

“Em rửa thế nào?”

“Cắt thành miếng nhỏ rồi rửa thôi.” Dù sao cũng không thể tách ra mà rửa từng cành được!

“Lần sau em ngâm thử trong nước muối nhạt mấy phút sẽ phát hiện ra điều mới lạ.” Anh thờ ơ nói.

“Cái gì?” Tăng Lý tò mò.

“Phát hiện ra súp lơ em ăn từ trước đến nay thực ra đều rất tanh.”

Tưởng tượng ra hình ảnh kia, Tăng Lý đột nhiên thấy buồn nôn.

Ngải Cảnh Sơ không quên an ủi cô: “Thực ra hàm lượng protein cũng khá cao, rất tốt”.

Thế là Tăng Lý cả đời này không muốn ăn súp lơ nữa.

Bữa tối có ba món, măng tây, gạch cua đậu phụ và canh gà còn lại hôm qua. Khi Tăng Lý ăn miếng gạch cua đậu phụ đầu tiên, Ngải Cảnh Sơ dè dặt quan sát vẻ mặt cô, chỉ thấy cô cầm cái thìa xúc một miếng bỏ vào miệng nhai, đầu nghiêng nghiêng, ăn hết lại xúc thêm miếng nữa. Lát sau, cô thì thầm như nói một mình: “Đậu mềm quá!”.

Nghe vậy, anh không lên tiếng, môi tủm tỉm, ánh mắt thấp thoáng nụ cười.

Rửa bát xong, Ngải Cảnh Sơ trông thấy túi lựu để trên tủ dép: “Sao em không ăn?”.

“Anh mang đến à?”

“Em cho là ai?” Anh hỏi ngược.

“Hôm qua anh tới đây à?”

“Ừ.”

“Gõ cửa không thấy ai ở nhà?”

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ坦然 đáp, mi mắt khẽ sụp xuống, không còn vẻ thích thú như ban nãy trêu chọc cô.

Gọi hơn mười cuộc điện thoại, đến nhà không thấy người, nên anh chạy đến quán cà phê, còn nói dối cô là chỉ đi ngang qua? Nghĩ tới đây, Tăng Lý đột nhiên cảm thấy trái tim như bị ai bóp nghẹt, có thứ cảm giác khó diễn tả thành lời.

Như thế... anh thích cô thật ư?

Không phải đồng cảm hay thương hại, không phải nhất thời xúc nổi, không phải cố ý bỡn cợt cô.

Anh ấy thích mình? Bốn chữ này cứ lớn vồn mãi trong đầu cô suốt bảy mươi hai tiếng đồng hồ từ sau nụ hôn kia. Cô thật sự không dám tin, anh thật sự thích mình.

Tăng Lý kéo chiếc ghế nhỏ đến cạnh bàn trà và ngồi xuống, cô đặt cái đĩa thường ngày hay bày hoa quả và hạt dưa lên bàn, cầm túi lựu lên, dùng dao tách từng lớp hạt ra, bỏ vào miệng. Hàm răng cắn nhẹ một cái, nước lựu chảy ra, thậm chí còn ngon hơn, ngọt hơn lựu cô mua ở siêu thị rất nhiều. Chẳng hiểu sao nước mắt tự dưng trào ra.

Tăng Lý quay lưng về phía Ngải Cảnh Sơ nên anh không phát hiện ra cô đang khóc.

Cô nhổ hạt vào cái đĩa trên bàn, sau đó há miệng thật to cắn một miếng, cố gắng nuốt cả nước mắt của mình vào trong.

Đột nhiên Ngải Cảnh Sơ nhận ra biểu hiện của cô có phần kì lạ.

“Sao thế?”

Tăng Lý không đáp, chỉ lẳng lặng chảy nước mắt, miệng nhai lựu.

“Vừa nãy còn bình thường, sao đã khóc rồi?” Thấy cô khóc, hàng lông mày anh khẽ nhíu lại. Anh kéo cô đứng lên, lấy mấy tờ khăn giấy trong hộp bên cạnh, lau nước mắt giúp cô.

“Nước mắt chảy vào vết thương sẽ bị nhiễm trùng đấy.” Anh nói.

“Lợn không ngon.” Cô phụng phịu nói nhỏ.

“Không ngon thì vứt đi.”

“Phí của. Phải ăn hết.” Trong miệng vẫn còn hạt lợn, cô nói không rõ ràng.

“Ăn nhiều sẽ bị tiêu chảy đấy!”

“Anh là bác sĩ cơ mà, không biết chữa à?” Giọng điệu xen lẫn sự tức giận.

Ngải Cảnh Sơ không tiếp lời, anh nhận ra lúc này cô hoàn toàn khác với cái vẻ dè dặt nhút nhát thường ngày. Anh chăm chú nhìn cô, sau đó khoé miệng không khỏi cong lên.

Cô đang làm nũng.

Đưa ra kết luận này, nụ cười trên môi anh càng thêm tươi. Anh kéo cô vào lòng, để cô úp mặt vào ngực mình.

Tăng Lý vẫn đang cầm nửa quả lợn, nhất thời không biết hai tay nên làm gì, nước lợn ngoài miệng dính hết lên áo của anh.

“Bẩn áo anh rồi.” Anh thích sạch sẽ mà, thứ này giặt rất khó sạch.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không nhúc nhích.

“Này...” Cô nhắc nhở.

“Tăng Lý.” Anh bỗng gọi cô.

“Gì?” Giây giụa vô hiệu, Tăng Lý đành tự dùng tay lau vết bẩn trên áo anh.

“Mỗi lần gọi anh đừng có “à” với “này” được không?” Giọng điệu thấp thoáng sự bất mãn.

“Thế gọi thế nào?”, Tăng Lý cố tình hỏi “Thầy Ngải à?”.

“Mẹ em gọi bố em thế nào?”

“Gọi tên.” Gia đình cô xưa nay đều như vậy, cô cũng chẳng có tên ở nhà. Ngày trước đến nhà bạn học chơi, thấy bạn bè đều được bố mẹ gọi bằng tên ở nhà, không khỏi ganh tị.

“Còn gì nữa không?”

Tăng Lý ngẫm nghĩ một lúc: “Còn”.

“Gì?”

“Quý sứ!” Lúc mẹ tức giận hay vui vẻ đều gọi bố như vậy.

Nghe hai chữ ấy, Ngải Cảnh Sơ mỉm cười.

Tăng Lý lén lút áp tai vào người anh. Anh cao hơn cô nửa cái đầu, lỗ tai cô vừa vặn đặt ở xương quai xanh của anh, cao hơn vị trí trái tim một chút nên không thể nghe rõ nhịp đập, nhưng hoàn toàn nghe rõ giọng nói của anh. Chắc chắn anh không biết, cô thích nghe giọng anh đến nhường nào, tiếc rằng, anh lại là người ít nói.

Chương 13

Tối thứ Tư, Tăng Lý phải đi cắt chỉ, Ngải Cảnh Sơ cũng có ca trực ở bệnh viện hôm đó. Anh đã liên lạc với Cát Y trước, vì buổi sáng Cát Y có cuộc phẫu thuật nên gọi Tăng Lý đến khá sớm.

Ngải Cảnh Sơ lái xe đến nhà đón cô rồi đưa tới bệnh viện.

“Anh đi một vòng như thế, tý nữa còn bận rộn cả ngày. Đã bảo em tự đi được rồi mà còn...” Tăng Lý nói.

“Từ giờ nếu rảnh anh sẽ đưa em đi làm, tan ca đến đón em.”

“Không cần đâu, anh bận hơn em. Lại mất thời gian đi đi lại lại như thế mệt lắm.”

“Thế đưa xe cho em, em đến đón anh nhé?”

“Em...” Tăng Lý không ngờ Ngải Cảnh Sơ cũng cứng đầu như thế.

Đến bệnh viện, Tăng Lý lên tầng chín tìm Cát Y, Ngải Cảnh Sơ đi về phòng làm việc của mình. Ra khỏi thang máy, anh quay lại dặn dò cô: “Xong thì xuống dưới tìm anh”.

Cô gật đầu.

Tăng Lý lên tới tầng chín, Cát Y vừa mới thay quần áo, gọi y tá đưa cô sang phòng chờ. Sau đó Cát Y đến kiểm tra vết thương cho cô: “Tiến triển khá tốt, về sau tránh tăng sinh là được”.

Thấy Tăng Lý không hiểu, Cát Y lại giải thích: “Sau khi vết thương lành hẳn, vùng da bên ngoài còn phải trải qua quá trình hồi phục dần dần, thật mới sẽ nhô ra ngoài tạo thành vết sẹo lồi lõm”.

“Chỉ cần dán keo silicone kia là được phải không?” Tăng Lý hỏi.

“Cũng có hiệu quả nhất định.”

Nói đoạn, Cát Y khử trùng vết thương cho cô, bảo cô ngửa cằm rồi bắt đầu cắt chỉ.

“Chịu đựng một chút, sẽ đau đấy.” Cát Y nói. “Để cho đẹp thì phải cắt chỉ sớm, nhưng vết thương chưa hoàn toàn lành hẳn, về nhà nhớ giữ gìn cẩn thận”.

“Ừm.” Chút đau nhức này có đáng gì đâu.

Xong xuôi, cô nói cảm ơn với Cát Y rồi ra về.

Cát Y nhìn theo Tăng Lý, trong lòng chợt thấy khó hiểu. Có người khao khát mãi một thứ mà không được, nhưng lại có người dễ dàng đạt được.

Lúc này, sinh viên Phạm Phạm của Ngải Cảnh Sơ vừa gây ra họa.

Ngải Cảnh Sơ mới tiếp nhận một bệnh nhân phải lấy mẫu khuôn răng. Kinh nghiệm của Phạm Phạm không nhiều, chưa từng một mình điều trị cho bệnh nhân bao giờ, xưa nay chỉ giúp mọi người pha chất dính và làm những việc vặt. Ngải Cảnh Sơ giao phó cho cô lấy khuôn răng của bệnh

nhân. Thực ra đây là một quá trình khá đơn giản, đổ nước vào bột đá và khuấy đến khi đạt được độ sánh thích hợp, sau đó quét đều vào khuôn đúc, đặt trong miệng bệnh nhân vài phút rồi lấy ra, đổ nước lên thạch cao. Hầu như tất cả những sinh viên khoa chỉnh răng và khoa điều trị mới vào nghề đều có thể làm được. Nhưng Phạm Phạm nhút nhát, phải cái tính lo bò trắng răng, lại cộng thêm bệnh nhân là một cô bé yếu ớt, còn chưa đưa khuôn vào trong miệng đã khóc nức nở khiến Phạm Phạm sợ đến run người.

Ngải Cảnh Sơ bận rộn nhiều việc nên kêu Chu Văn đến chỉ đạo.

Mùi bột đá chẳng khác mùi kem đánh răng là mấy, không đến nỗi khó ngửi, nhưng có những người không thích ngậm vật lạ trong miệng, mà bột đá cần phải đợi nhiệt độ trong khoang miệng làm nóng dần mới có thể khô lại, vì thế phải ngậm vài phút, khó chịu là đều đương nhiên.

“Áng chừng được rồi thì lấy ra đi.” Chu Văn nói.

“Ừm.” Kỹ năng phán đoán này Phạm Phạm cũng có.

Bệnh nhân vẫn đang gào khóc, mẹ cô bé đứng bên cạnh không ngừng thúc giục: “Đã được chưa?”.

“Được chưa thế?”

“Vẫn chưa được à?”

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Cô có biết làm không thế hả?”

Bị thúc giục liên hồi, Phạm Phạm càng thêm cuồng. Cô bắt đầu sốt ruột, đến lúc được lấy khuôn răng ra thì đứa bé lại không chịu mở miệng. Phạm Phạm không dám dùng sức, sợ dấu răng in trên khuôn thạch cao bị hỏng, chỉ có thể vừa dõ dảnh vừa dùng ngón tay thò vào lấy ra, không ngờ bị đứa bé cắn một cái.

Phạm Phạm gật thót mình rút tay ra, khuôn răng rơi trên người đứa bé. Miệng trống rỗng, đứa bé khóc càng to.

Mẹ nó thấy thế, tưởng con mình bị bắt nạt, không biết phải trái chạy đến đánh Phạm Phạm.

Sự việc phát sinh đột ngột.

Chu Văn nhất thời xù lông, kéo Phạm Phạm ra sau: “Cô làm gì thế? Ai cho cô đánh người khác?”.

“Tôi làm gì?” Người phụ nữ lớn tiếng.

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy âm ỉ bèn đi tới.

Người phụ nữ còn chưa chịu thôi, mắng lầy sang cả anh: “Thái độ của mấy người thế đây hả? Tôi đăng kí khám với chuyên gia, sao lại sai một sinh viên ra làm khuôn răng cho con gái tôi? Con gái tôi là vật thí nghiệm của mấy người chắc? Khám chữa bệnh cũng là một ngành dịch vụ, tôi trả tiền để mấy người phục vụ, bây giờ tôi không hài lòng với sự phục vụ của các người đây, sao nào?”.

“Cô nói cái kiểu gì thế?”, Chu Văn nổi tính ương ngạnh: “Muốn chữa thì chữa, không thì thôi!”.

Ngài Cảnh Sơ liếc Chu Văn một cái, ra hiệu im lặng. Anh nhìn Phạm Phạm rồi quay sang giải thích với người phụ nữ: “Chỗ chúng tôi là đơn vị dạy học, không chỉ chữa bệnh mà còn dạy sinh viên cách chữa bệnh. Bệnh nhân nào đến đây trước khi điều trị cũng đã được nói rõ, nếu chị không thích thì nên nói ra từ đầu, trong thành phố còn nhiều bệnh viện tốt. Bệnh viện chúng tôi lúc nào cũng có sinh viên tham gia vào quá trình điều trị cho bệnh nhân, nhưng tôi là bác sĩ phụ trách, sinh viên này tên là Phạm Tiểu Nghệ, nếu vừa rồi chị có gì không vừa ý với em ấy thì trực tiếp nói với tôi, nhưng chị không được đánh em ấy. Chị không có quyền gì đánh người cả. Nếu sinh viên làm sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm, chị có thể vào văn phòng bệnh viện khiếu trách. Còn việc chị đánh Phạm Phạm, chị phải xin lỗi”.

“Cậu có thái độ gì thế hả? Cậu biết tôi là ai không?”. Người phụ nữ phần nộ nói “Tôi nói cho cô cậu biết, tôi là

người quen của viện trưởng ở đây đây! Cậu tưởng cậu là bác sĩ là giỏi lắm hả? Làm một bác sĩ quên mà dám lên mặt!”.

Lúc này y tá trưởng đã chạy tới. Trong bệnh viện hễ xảy ra chuyện gì thì người ta đều cho rằng lỗi là của phía bệnh viện vì thế chị y tá trưởng nói với Ngải Cảnh Sơ vài câu rồi nhẹ nhàng mời hai mẹ con bệnh nhân kia đến văn phòng.

Tăng Lý từ tầng chín xuống thì bắt gặp cảnh tượng vừa rồi. Cô chợt nhớ tới lần trước Chu Văn nói, bác sĩ mà bị khiển trách có thể bị cách chức, trong lòng không tránh khỏi lo lắng. Cô lách qua đám đông, đi tới bên cạnh Ngải Cảnh Sơ, khẽ kéo áo anh, ra hiệu cho anh đừng nóng giận.

Trông thấy Tăng Lý, ánh mắt Ngải Cảnh Sơ bỗng trở nên dịu dàng. Anh quay lại dặn dò mọi người về vị trí làm của mình.

Phạm Phạm đã được Chu Văn kéo xuống ghế để kiểm tra. Bị người phụ nữ kia đánh từ phía sau, có lẽ do tay bà ta đeo nhẫn nên gây Phạm Phạm có vết xước.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Chu Văn, em đưa Phạm Phạm đi khử trùng đi”.

Phạm Phạm khóc nức lên: “Thầy Ngải, em xin lỗi. Khiến thầy gặp rắc rối”.

“Không sao cả.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Chu Văn vừa quay đầu thì trông thấy Tăng Lý: “Ồ chị Tăng Lý, sao chị lại ở đây?”.

Tăng Lý gượng gạo gật đầu.

“Em nhớ hôm nay không phải ngày tái khám mà nhỉ? Hay niềng răng bị lỏng?” Chu Văn lo lắng hỏi.

“Không. Chị...”, Tăng Lý liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ, ấp úng nói: “Chị... chị tới tìm anh ấy”.

Ngải Cảnh Sơ rất phối hợp mà lấy chùm chìa khóa trong túi quần ra, đưa cho cô: “Em lái xe về trước đi, ăn trưa một mình vậy nhé. Chiều tan làm nhớ đến đón anh”.

Giọng của anh không lớn, nhưng rất rõ ràng, ngay cả Phạm Phạm đang lau nước mắt cũng phải ngẩng đầu lên xem xét. Sau đó, tất cả mọi người trong phòng khám đều hiểu ra.

Thế là hôm đó có hai tin sốt dẻo truyền ra khắp bệnh viện.

Một: thầy Ngải bị bệnh nhân khiển trách.

Hai: thầy Ngải thật sự đã trở thành danh hoa có chủ.

Vui buồn đan xen.

Ngày hôm sau, khi tin đồn truyền tới tai Đậu Đậu thì nội dung đã bị xào nấu thành: người yêu của thầy Ngải rất hay ghen, tính chiếm hữu rất cao, không muốn để bạn trai xuất đầu lộ diện nên mỗi ngày đều lái xe đưa đón đi làm.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Thời tiết oi bức kéo dài suốt một tuần. Buổi chiều, bầu trời thường như bị chọc thủng một lỗ, mưa xối xả đổ xuống, toàn bộ thành phố được bao trùm bởi không khí mát mẻ, sảng khoái. Hôm nay là thứ Sáu, Ngải Cảnh Sơ trực phòng khám, khoảng năm rưỡi, sáu giờ mới có thể tan ca. Sợ tắc đường nên Tăng Lý lái xe đến sớm một tiếng, đợi anh ngoài cửa bệnh viện.

Thực ra, ngoài hôm thứ Tư tuần trước ra thì cô không hề đưa đón anh đi làm như trong tin đồn, còn hôm nay là vì đã hẹn với chủ nhiệm Lý, Ngô Văn Hà và mấy đồng nghiệp đi ăn tối.

Di động của cô không kết nối bluetooth, cũng chưa gắn vào xe của Ngải Cảnh Sơ, toàn bộ hành trình đều bị giám sát, cô sợ bị cảnh sát tóm được nên không dám nghe điện thoại. Chuông reo rất lâu, liếc qua thấy dây số lạ, cô dừng xe vào lề đường để nhận điện.

“A lô.” Cô nói.

“Cá Nhỏ!” Đối phương lên tiếng.

Giọng nói kia vừa lọt vào tai, Tăng Lý gần như quên mất hô hấp. Trên đời này chỉ có một người duy nhất dùng giọng điệu ấy để gọi cô như vậy. “Cá Nhỏ” và “Tiểu Vu”, trên đường, hễ có người gọi là cả hai người đều quay lại^[1].

[1] Trong tiếng Trung, “cá nhỏ” và “Tiểu Vu” có cách phát âm gần giống nhau.

“Ừm.” Cô đáp.

“Anh về rồi, chúng ta gặp nhau được không?”

“Ừm.”

“Đầu năm nay anh có về một lần, gọi điện cho em nhưng không được, tưởng em đổi số rồi cơ.” Anh nói, “Vì thế lần này anh định nếu còn không gọi được thì hỏi mẹ em”.

“Em vẫn dùng số này.”

Mẹ Tăng là chị dâu họ của Vu Dịch, mặc dù đã chia tay với bố Tăng nhưng không vì thế mà mọi người trong nhà thay đổi cách xưng hô. Tuy nhiên, trong lòng Tăng Lý biết rất rõ Vu Dịch chán ghét mẹ cô thế nào.

“Cá Nhỏ!” Vu Dịch ngập ngừng, “Anh gọi không vui à?”.

“Không phải.”

“Anh chỉ muốn đến thăm em chút thôi, tối nay được không?”

“Tối nay em phải đi ăn tiệc, đã hẹn trước với mọi người rồi. Gặp muộn một chút được không?” Tăng Lý.

“Được.” Vu Dịch cười đáp ứng.

Cúp máy, Tăng Lý ném điện thoại sang ghế phụ lái, dõi theo màn hình tối lại, sau đó đen kịt. Cô gục đầu vào bánh lái.

Hai người, đã bao lâu rồi chưa gặp nhau?

Kể từ cuộc điện thoại anh tuyên bố chia tay, lúc đầu cô không dám gặp anh, về sau, anh ít về nước. Qua đi mấy năm, có lẽ cho rằng hai người đã bình tâm rồi nên thỉnh thoảng anh gửi email hỏi thăm cô nhân dịp lễ Tết, có khi cô hồi âm, có khi không.

Hai người chưa từng gặp lại nhau.

Thế nhưng, mẹ Tăng luôn nghe được từ họ hàng thân thích những tin tức khiến Tăng Lý bị đả kích. Chẳng hạn như, Vu Dịch đã làm thủ tục di dân, chẳng hạn như anh vừa có bạn gái, chẳng hạn như anh sắp kết hôn, anh vừa chia tay, anh mới đổi sang một công việc cực kì hấp dẫn...

Cuộc sống của anh rực rỡ sôi động như thế, còn cô, chỉ xám xịt một màu.

Một lần, trong thư anh từng hỏi cô: “Chúng ta có thể trở lại như trước kia được không?”.

Nếu là người khác, nhất định sẽ hiểu lầm ý anh, nhưng Tăng Lý thì không. Cô biết, “trước kia” mà anh nói là những tháng ngày rất xa xôi, thời điểm mà cô mới chỉ là một cô gái vừa bước vào tuổi dậy thì, còn anh - là người chú họ hơn cô năm, sáu tuổi.

Mấy tiếng “cốc, cốc” vang lên kéo Tăng Lý về hiện tại.

Một anh cảnh sát giao thông đứng bên ngoài gõ vào cửa xe. Không biết mưa đã tạnh từ khi nào, cảnh sát đã cởi áo mưa, chỉ mặc chiếc áo ngắn tay màu xanh sẫm.

Tăng Lý hạ cửa kính.

“Cô dừng ở đây khá lâu rồi. Đây là đường xe dành cho xe thô sơ, không thể dừng xe.”

Cảnh sát nghiêng đầu nhìn Tăng Lý rồi hỏi: “Cô không khỏe à?”.

Tăng Lý lắc đầu, nói xin lỗi rồi khởi động xe.

Ngải Cảnh Sơ tan ca vẫn chưa thấy Tăng Lý đến. Lúc Tăng Lý bắt đầu xuất phát còn thông báo với anh, nếu không tắc đường thì lẽ ra giờ này cô phải đến nơi rồi. Ngải Cảnh Sơ đứng dưới mái hiên đại sảnh phòng khám. Mưa đã tạnh được một lúc lâu, mặt đất còn đọng lại những vũng nước nhỏ trong suốt, theo bước chân vội vã của người đi đường, chúng dần trở nên đục ngầu.

Anh phát hiện ra Tăng Lý không có thói quen nghe điện thoại lúc đang lái xe, mỗi khi có chuông điện thoại cô luống cuống tay chân, vì thế anh không thúc giục cô, chỉ tiếp tục chờ đợi.

Thế nhưng thời gian cứ kéo dài, anh không tránh khỏi phần lo lắng, rốt cuộc vẫn gọi điện cho cô.

“Em sắp đến nơi rồi đây.” Tăng Lý vừa nghe máy bèn nói.

“Ừ, anh chờ em ngoài cửa.”

Mười phút sau, Ngải Cảnh Sơ trông thấy cô.

Hai người lái xe đến điểm hẹn, dọc đường. Tăng Lý một mực im lặng. Trước giờ hễ đến muộn là cô sẽ giải thích đi giải thích lại, còn hôm nay, cô lại không nói một lời.

Ngải Cảnh Sơ cảm nhận được sự khác lạ của cô, anh nhỏ giọng hỏi: “Em sao thế? Không vui à?”.

Cô không đáp.

Anh bèn gọi: “Tăng Lý!”.

“Hả?” Cô ngơ ngác không để ý tới ánh mắt của anh, nhìn thẳng về phía trước, “Gì thế?”. Rõ ràng cô đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của bản thân, không biết người bên cạnh nói gì.

Ngải Sơ Cảnh mở đài, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, hồ hững nói: “Không có gì, nhắc em tập trung lái xe!”. Bận rộn cả một ngày, anh rất mệt, cổ họng cũng khó chịu, bèn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Sau đó, một bầu không khí trầm mặc bao trùm hai người.

Tới nhà hàng, đồng nghiệp của Tăng Lý còn chưa đến. Buổi trưa hai người đã tới đây ăn cơm, nhân tiện đặt bàn và gọi món sẵn. Lúc này khách khứa mới lục đục kéo nhau đến, một bàn ăn lớn khoảng hơn hai chục chỗ chốc lát đã kín người, không có lãnh đạo nên mọi người khá thoải mái.

Ngô Văn Hà nói: “Tăng Lý, giới thiệu chính thức đi chứ!”

“Đúng thế đúng thế!” Mọi người ủa theo.

Tăng Lý phóng ánh mắt về phía Ngải Cảnh Sơ, thấy anh cũng đang nhìn mình. Cô chỉ vào từng đồng nghiệp và giới thiệu với anh, sau đó, cô dừng lại một lát, ngập ngừng chỉ vào anh và nói: “Ngải Cảnh Sơ, anh ấy là giảng viên Đại học A”.

“Ai chẳng biết anh ấy là giảng viên Đại học A, cần gì cậu nói.” Ngô Văn Hà bật cười.

Tăng Lý lúng túng, Ngải Cảnh Sơ đang định lên tiếng giải vây giúp cô thì gia đình chủ nhiệm Lý tới, chấm dứt trận ồn ào trên bàn ăn.

Chị Lý vừa vào cửa đã hồ hởi bắt chuyện với Ngải Cảnh Sơ: “Thầy Ngải, lại gặp nhau rồi!”.

Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ cùng đứng dậy mời họ vào ngồi. Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Tăng Lý không uống được nhiều rượu nên nhiệm vụ nặng nề này rơi lên vai Ngải Cảnh Sơ. Chủ nhiệm Lý, Ngô Văn Hà và mấy đồng nghiệp nam đều là cao thủ uống rượu. Nếu được người khác mời thì còn từ chối được, đằng này mình là chủ, không thể trốn tránh, nguyên tắc này Ngải Cảnh Sơ hiểu rõ.

Đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận người yêu để gặp đồng nghiệp của Tăng Lý, hơn nữa còn là tiệc đáp lễ nên mọi người đương nhiên không dễ dàng buông tha anh.

Tăng Lý trong lòng vẫn đang mãi nghĩ chuyện khác nên chẳng còn có tâm trạng ăn uống, nhưng thấy Ngải Cảnh Sơ tiếp hết chén này đến chén khác cũng không tránh khỏi lo lắng.

Anh ngồi bên cạnh cô, chốc chốc tay hai người lại chạm nhau. Mặc dù sau khi uống rượu anh không bị đỏ mặt nhưng nhiệt độ cơ thể lại tăng cao, khiến Tăng Lý thực sự sợ hãi.

Trên bàn ăn có một món được nhân viên nhà hàng nhiệt tình giới thiệu canh lạc nấu với cải trắng thái sợi nhưng mùi vị rất ngon.

Cả Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý đều vụng ăn nói, không biết đề khơi mào chủ đề nói chuyện với mọi người, may mắn có chủ nhiệm Lý và Ngô Văn Hà nhanh mồm nhanh miệng, hết hỏi thương thế của Tăng Lý thì bàn chuyện thời sự, hết chuyện giới giải trí thì hỏi công việc của Ngải Cảnh Sơ ở bệnh viện, sau đó lại quay về vấn đề Tăng Lý bị thương, không ngớt lời khen tay nghề của bác sĩ ở bệnh viện của Đại học A. Vậy nên bầu không khí bữa ăn khá sôi nổi.

Nửa chừng thỉnh thoảng, có người mời rượu Tăng Lý nhưng đều bị Ngải Cảnh Sơ ngăn lại. Giọng anh vốn không được trầm ấm, uống rượu vào càng thêm khàn, chị Lý tinh ý nhận ra, tưởng anh bị cảm bèn hỏi thăm vài câu. Anh không giải thích, coi như mình bị cảm thật.

Chị Lý trách móc chồng: “Mấy người thật lạ, hùa nhau vào bắt chẹt một mình tiểu Ngải nhà người ta. Còn đâu là công bằng nữa!”.

Chủ nhiệm Lý nổi tiếng sợ vợ, cười ha ha nói: “Đúng đúng, không công bằng!”.

Chị Lý lại nói: “Còn nhiều dịp khác, chốc nữa cũng đừng đi hát nữa. Đợi khi nào tiểu Ngải khỏe hăng rồi đi”.

Lúc đầu mọi người đã lên kế hoạch ăn tối xong sẽ đi hát karaoke, may mà chị Lý giải vây đúng lúc nên gác lại.

Tăng Lý không biết Ngải Cảnh Sơ đã uống bao nhiêu, cũng không rõ tửu lượng của anh thế nào, thấy tan tiệc anh vẫn tỉnh táo tiễn khách, cô mới yên tâm.

“Anh có sao không?” Ngồi vào xe, cô hỏi anh.

“Không sao, ngủ một lát là ổn thôi.” Anh đáp.

“Có cần ăn gì giã rượu không?” Cô lại hỏi.

“Không cần đâu.”

“Trong người khó chịu à?”

“Ừ.” Anh nhắm mắt lại.

Nghe vậy, Tăng Lý không kiềm chế được đưa tay lên trán anh xem có nóng hay không. Đầu ngón tay vừa chạm vào da anh đã bị anh tóm lấy. Anh cầm lấy tay cô, khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Hành động này, chắc chắn anh không thể làm được lúc tỉnh táo.

Tăng Lý đỏ bừng mặt rút tay về.

“Anh muốn uống nước không?” Cô hỏi.

“Không.” Khẩu khí anh lúc này bỗng dưng có phần hờn mát.

Tăng Lý chợt nhớ đến lần trước anh say rượu, cô lái xe đưa anh về, biểu hiện của anh cũng hết như lúc này.

Anh tự giác mở miệng: “Em không cần để ý tới anh. Uống rượu vào anh sẽ nói rất nhiều, cứ kệ anh lắm lắm một mình”.

“Em đưa anh về nhà nhé?”

“Không.”

“Thế anh muốn đi đâu?” Cô hỏi.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Vừa nãy chẳng phải anh bảo em cứ mặc kệ anh à?”

“Vì sao em phớt lờ anh?” Anh hỏi.

“Chính anh bảo em phớt lờ anh đấy chứ!” Tăng Lý dờ khóc dờ cười.

“Tăng Lý!” Anh nói, “Anh không ăn lạc, vừa nãy vì sao em lại gấp lạc cho anh?”.

Nghe anh nói, cô mới nhớ ra. Ban nãy đúng là anh không hề động đũa vào món canh cải nấu lạc, phí cả một bát cô múc ra cho anh.

“Em có biết đâu!” Tăng Lý giải thích.

“Còn nữa, vừa nãy em phớt lờ anh!”

Ồ! Vấn đề lại quay về khởi điểm. Tăng Lý bỗng cảm thấy buồn cười, đành nói: “Chính anh bảo em cứ mặc kệ anh!”.

Hóa ra, bộ dạng anh lải nhải là như thế này!

Anh vẫn tiếp tục lảm bảm: “Em tới đón anh muộn, dọc đường còn không nói câu nào. Anh hỏi em, em cũng không nghe thấy”.

Tăng Lý sững sốt, rốt cuộc đã hiểu anh muốn ám chỉ điều gì.

Cô chợt nhớ tới Vu Dịch.

Vấn đề cô suy nghĩ suốt này giờ đã biến mất sạch sẽ khi nhìn anh bị mọi người chúc rượu. Cô xem đồng hồ, sắp chín giờ rồi.

Nhưng, còn Ngải Cảnh Sơ, cô phải làm sao bây giờ?

“Này...” Cô gọi.

“Còn gọi “này” nữa, anh sẽ giận đấy!”

“Em đưa anh về nhà nhé?” Cô hỏi.

Lần này, Ngải Cảnh Sơ không đáp, anh dựa đầu vào lưng ghế, mắt vẫn nhắm chặt, đưa ngón trỏ lên đặt trước môi, làm dấu giữ im lặng.

Tăng Lý đành không nói nữa.

Vài giây sau, tay anh thả lỏng, có lẽ đã ngủ.

Tăng Lý chẳng biết phải làm sao. Cô không liên lạc được với Vu Dịch, lại không yên lòng nhìn Ngải Cảnh Sơ thế này.

Ngắm nghĩ một lúc, cô mở cửa xuống xe.

Số điện thoại mà Vu Dịch dùng để gọi cho cô ban chiều là một số lạ, cô không biết của ai, đành ôm tâm lí gặp may mà gọi lại. Người nhận điện là một cô gái.

“Phiền chị cho gặp Vu Dịch được không ạ?” Tăng Lý hỏi.

“Cậu ấy vừa mới ra ngoài mất rồi” ngừng một chút, đối phương hỏi, “Tăng Lý đây à?”.

“Vâng.” Tăng Lý cũng thấy giọng nói này quen tai, bèn hỏi lại: “Cô họ phải không ạ?”.

“Ừ.”

Đối phương là chị cả của Vu Dịch, tên là Vu Nam.

“Hai người ở cùng nhau ạ?”

“Con trai cô năm nay thi vào cấp ba nên cô đến thành phố A mua nhà. Cô thôi việc ở quê rồi, tới đây lo cho con, tiện tìm công việc mới.” Vu Nam là người nhà họ Vu thân nhất với Tăng Lý, chỉ có điều tuổi tác chênh lệch khá lớn nên hai người ít khi gặp gỡ.

“Vậy ạ, có gì cần giúp thì cô cứ gọi cháu, đây là số điện thoại của cháu.” Tăng Lý nói.

“Cô cảm ơn, cháu đúng là cô bé ngoan.” Vu Nam nói, “Thằng Dịch chẳng phải đi gặp cháu sao?”.

“Cháu có việc gấp phải đi nhưng không biết số điện thoại của... chú ấy.”

“À, nó về nước khá lâu rồi, mấy hôm trước về quê thăm mẹ, sáng sớm nay mới đến thành phố A. Thực ra căn hộ này là Vu Dịch mua cho con, hôm nay đến thăm cô chú, sáng sớm mai lại đi rồi, không biết bao giờ mới về.”

Ý tứ trong lời nói của Vu Nam rất rõ ràng.

Tăng Lý vào xe, nhìn Ngải Cảnh Sơ đang ngủ. Một lúc sau, cô nhào người sang bên cạnh, kéo dây an toàn cài vào giúp anh rồi lái xe rời khỏi bãi đỗ xe của nhà hàng. Cô đã đưa anh về nhà một lần, vẫn còn nhớ rõ đường.

Tăng Lý chạy xe đến khu nhà anh ở, dừng xe trong bãi, nhưng cô không biết cụ thể anh ở trong ngôi nhà nào. Hai bên đường đều có một dãy nhà, không thể gõ cửa từng nhà mà hỏi được.

Cô khẽ gọi anh, nhưng anh ngủ rất sâu, không nghe thấy. Cô không cố nữa.

Tăng Lý lại xuống xe gọi điện cho Vu Dịch theo số mà Vu Nam cho.

“Em có việc bận không đến được.” Tăng Lý giải thích.

“Không sao, anh chờ.” Vu Dịch nói.

“Em không biết lúc nào mới về được nên...”

“Em cố ý phải không?” Vu Dịch ngắt lời cô, “Không muốn gặp anh?”.

“Không, thật sự là em không thể đi được.”

“Nhà em ở đâu?” Vu Dịch hỏi, “Anh đến nhà chờ em”.

Ngẫm nghĩ một lát, Tăng Lý cảm thấy như vậy cũng tốt, ngộ nhờ nửa đêm cô mới về được, ít nhất Vu Dịch còn có chỗ ngủ. Thế là cô nói địa chỉ nhà cho anh: “Em có chìa khóa dự phòng...”.

“Ở dưới thảm cửa” Vu Dịch cắt ngang.

“Đúng rồi.”

Thu xếp ổn thỏa, Tăng Lý mới yên tâm phần nào, cô trở vào trong xe trông Ngải Cảnh Sơ. Đầu anh nghiêng về phía cô, nhờ ánh đèn màu vàng cam bên đường mà cô có thể nhìn thấy rõ gương mặt anh. Lông mi của anh không dài cũng không cong, nhưng cực kì dày, chẳng trách lúc anh nhìn

châm châm vào người khác, đôi mắt đen láy tựa như được tô đậm một đường.

Sợ anh ngủ lâu, hô hấp khó khăn trong không gian hẹp, cô bèn tắt điều hòa, mở cửa sổ rồi tắt máy. Tiếp đó, cô chuyển điện thoại về chế độ im lặng và ngồi chơi game một lúc. Đến khi di động báo sắp hết pin cô mới thôi, ngồi ngây ra không biết làm gì.

Ánh trăng yếu ớt, gió đêm cuốn theo hương hoa lan thoang thoảng. Tăng Lý rất thích loài hoa này, hồi cô còn nhỏ, trong sân nhà bà ngoại có trồng một cây hoa lan, lớn rất nhanh mỗi năm lại cao thêm một chút, chẳng mấy chốc đã trở thành một cái cây thật to. Mùa hạ, hoa nở kín cành cây, trong khi các anh chị tranh nhau bắc ghế trèo lên ngắt hoa, Tăng Lý nhát gan chỉ dám đứng dưới đất nhìn ngó chung quanh, thỉnh thoảng ngắt được một chùm lớn, cô dùng sợi dây khâu lại thành chuỗi rồi treo trên quần áo, khiến cho khắp người đều ngập mùi thơm.

Màn đêm tĩnh lặng, có ánh trăng và hương lan bầu bạn, Tăng Lý không kìm lòng được lại nhớ về quá khứ, đôi lúc có hình ảnh của Vu Dịch, đôi lúc không. Bỗng nhiên cô cảm thấy thời gian và kí ức như đang nhẹ nhàng trôi đi...

Sợ Ngải Cảnh Sơ ngủ không có gì đắp trên người sẽ bị cảm, Tăng Lý thử kiểm tra xem da anh có lạnh hay không, nhưng lần này đã đánh động đến giấc ngủ của anh. Ngải Cảnh Sơ khẽ động dậy rồi mở mắt.

Quả thực là anh đã ngủ rất say, thế nên mở mắt ra có phần mê man. Ánh mắt thoáng qua sự hoảng loạn giây lát, anh mới ý thức được mình đang ở đâu.

“Tỉnh rồi à?” Cô hỏi.

Anh day mắt, một lát mới nói: “Anh ngủ bao lâu rồi?”.

Tăng Lý cầm điện thoại lên xem giờ: “Khoảng hai tiếng”.

“Đỡ hơn chưa?” Cô lại hỏi.

Anh không đáp, vẫn còn ngái ngủ.

Lần đầu tiên Tăng Lý trông thấy bộ dạng mới ngủ dậy của anh, lại thêm cả ngày tâm tư anh có phần rối ren, thật sự khác biệt rất lớn so với Ngải Cảnh Sơ mà cô thường thấy.

Anh trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Em lái xe về à?”.

“Ừm.” Không thì còn ai được nữa?

“Sao không vào nhà?”

“Em có biết nhà anh ở đâu đâu.”

Ngải Cảnh Sơ chỉ về bên trái: “Đây chứ đâu”.

Tăng Lý nhìn theo hướng anh chỉ, hóa ra là căn nhà có cây hoa lan.

“Vào ngôi lát đã nhé?” Anh hỏi.

“Thôi.”

Tửu lượng của Ngải Cảnh Sơ khá tốt, nhưng vì anh không ăn được gì, chỉ đổ vào trong dạ dày hết rượu trắng lại đến rượu đỏ nên hơi chóng mặt, ngủ một giấc đã đỡ hơn nhiều. Cảm thấy cổ họng khô rát như bị thiêu đốt, anh xuống xe, mở cửa sau lấy một chai nước, ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Tăng Lý theo anh xuống: “Em bắt xe về đây”.

“Anh đưa em về.”

“Không cần!” Cô từ chối dứt khoát.

Ngải Cảnh Sơ hơi sững sốt. Biểu hiện khác thường của Tăng Lý khiến trong lòng anh nảy sinh một cảm giác rất kì lạ. Anh bình tĩnh nói: “Anh đưa em ra ngoài kia bắt xe”.

Hai người đóng cửa, khóa xe cẩn thận rồi sóng vai đi trên con đường nhỏ ra khỏi khu nhà.

Gió đêm lướt qua mặt, trong không khí vẫn phảng hương thơm. Tăng Lý ngoảnh đầu lại ngắm cây hoa lan, chợt nhớ tới lời anh nói trong men say: “Em tới đón anh muộn, dọc đường còn không nói câu nào. Anh hỏi em, em cũng không nghe thấy”. Khẩu khí của anh lúc ấy không phải tức giận, mà giống đứa trẻ đang nỉ non, ẩn giấu một nỗi cô đơn và nhạy cảm khó phát hiện ra.

Nghĩ như vậy, Tăng Lý đột ngột dừng chân.

Ngải Cảnh Sơ ngạc nhiên quay lại nhìn cô.

Cô đứng bất động.

“Em có chuyện muốn nói với anh.”

Anh lặng im chờ cô nói tiếp. Cô có biểu hiện như vậy, nhất định là chuyện rất quan trọng.

“Vu Dịch về rồi, chiều nay anh ấy gọi điện hẹn gặp em. Vừa nãy anh uống say, em không đánh thức anh được. Anh ấy vẫn đang chờ em. Mai anh ấy đi rồi, em phải đến gặp anh ấy một chuyến.”

Tăng Lý nói liền một hơi, sợ chỉ cần ngừng lại chốc lát thì sẽ chùn bước.

Ngải Cảnh Sơ nghe xong, sóng mắt khẽ lay động, hàng lông mi run rẩy che khuất tất cả tâm tư của anh. Lát sau anh mới chậm rãi nói: “Nhất định phải đi à?”.

“Em đồng ý với anh ấy rồi.” Tăng Lý không dám nhìn anh.

Ngải Cảnh Sơ lặng lẽ nhìn cô.

Rất lâu.

Cuối cùng, anh nói: “VẬY... em đi đi”.

Sau đó, hai người tiếp tục đi bộ ra khỏi khu nhà, qua một đoạn đường nhỏ nữa thì tới con phố bên cạnh. Lúc này đã hơn mười một giờ, xe cộ thưa thớt.

Hai người vẫn duy trì sự im lặng.

Lúc Tăng Lý bước lên taxi, Ngải Cảnh Sơ giữ tay cô lại.

Cô nhìn anh.

Anh buông tay, nói: “Tới nơi gọi điện cho anh”.

Tăng Lý gật đầu rồi đóng cửa xe.

Ngải Cảnh Sơ đứng im rất lâu nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa dần.

Trong lòng anh có phần khó chịu, tựa như được một đôi tay không ngừng vuốt ve, muốn dừng lại chắc chỉ còn cách hủy nó đi.

Ngải Cảnh Sơ đứng bên đường không nhúc nhích khiến cho mấy chiếc taxi đi qua cứ tưởng anh đang đợi xe, thậm chí vài chiếc xe tư cũng chậm chạp chạy tới, tài xế hỏi anh có muốn đi hay không.

Lao công làm việc đêm đang thu nhặt chai lọ, các cửa hàng chung quanh đã đóng cửa, tiếng cửa kéo và cửa cuốn liên tiếp vang lên, chỉ còn lại một cửa hàng tiện lợi mở cửa hai mươi tư giờ vẫn hoạt động. Trên con phố rộng dài dằng dặc đó là nơi duy nhất có sức sống.

Một người lao công đi tới gần Ngải Cảnh Sơ, lên tiếng “Chàng trai sao thế? Không khỏe à?”.

Ngải Cảnh Sơ lắc đầu, khẽ cử động đôi chân tê dại về phía cửa hàng tiện lợi mua một hộp thuốc, lúc quay ra nhớ mình không có bật lửa nên lại trở vào mua.

Hút hơi thuốc đầu tiên, anh nhìn màn hình di động. Không biết cô đã tới nơi chưa, có gặp được Vu Dịch liệu có phải đã quên gửi tin nhắn cho anh?

Hút hơi thứ hai, khói từ khoé môi tỏa ra, anh nhìn màn hình điện thoại xuyên qua làn khói. Sau đó, anh mở hộp tin nhắn, mới nhất là tin nhắn mà Tăng Lý gửi cho anh chiều nay, thông báo đã xuất phát.

Ngải Cảnh Sơ lại đưa điều thuốc lên miệng, hút mạnh một hơi. Đầu điều thuốc lóe những đốm lửa đỏ, nhanh chóng bị thiêu đốt.

Anh luôn có một cảm giác rằng, sau khi cô gặp được Vu Dịch, anh sẽ mất cô. Người con gái từng chạy xuống núi giữa đêm tuyết rơi để đưa thuốc cho anh sẽ vĩnh viễn không xuất hiện vì anh nữa. Mà trên đỉnh núi Đông Sơn lại lưu giữ một đoạn hồi ức của cô, anh bất giác nhớ tới hình ảnh cô ngồi khóc sáng sớm hôm ấy, nước mắt của cô cũng không phải vì anh mà chảy.

Hóa ra, Vu Dịch vẫn quan trọng hơn anh sao?

Do dự, anh ấn nút trả lời trên di động, nhưng ngón tay khựng lại trên bàn phím một hồi không biết viết gì. Bảo cô đừng đi ư? Bảo cô quay lại ư? Hay nói với cô, anh không muốn?

Thậm chí, năn nỉ cô?

Ngải Cảnh Sơ kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy bản thân thật xa lạ.

Sao anh có thể biến thành một người đàn ông như vậy?

Một Ngải Cảnh Sơ sống ba mươi năm nay, đã khi nào trở nên hèn mọn trước một người?

Anh cất di động đi, đứng bất động bên vệ đường, bóng dáng cô độc. Anh chợt nghĩ liệu có phải mình đã sai rồi không? Người có thể bầu bạn bên anh cả đời thực ra chẳng tồn tại, đó chẳng qua là một điều ảo tưởng của anh mà thôi.

Anh tắt điều thuốc, ném vào thùng rác cạnh lối đi bộ, vừa mới quay người thì nghe tiếng ai đó gọi: “Ngải Cảnh Sơ!”.

Giọng nói cực kì vang dội giữa màn đêm tĩnh mịch và con phố vắng vẻ. Ngải Cảnh Sơ kinh ngạc nhìn về hướng phát ra âm thanh, trông thấy bên đường đối diện là Tăng Lý.

Giữa hai người cách nhau một con đường.

Anh không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn cô, vẻ mặt khó tin.

Tăng Lý lại gọi một lần nữa: “Ngải Cảnh Sơ!”.

Lần này giọng đã nhỏ đi một chút, không còn khàn trượng như lúc đầu, nhưng cảm xúc lại lộ rõ mồn một.

Lúc tài xế lái xe trở lại, trong đầu Tăng Lý một mực nghĩ lát nữa xuống xe ở giao lộ nào, phải giải thích thế nào với bảo vệ, làm thế nào để tìm được ngôi nhà có cây lan kia? Thật không ngờ, vừa xuống xe cô lại trông thấy anh còn đứng đó, một mình hút thuốc.

Đây là con đường huyết mạch của thành phố, ở giữa lối đi xuống đường hầm, không có vạch kẻ cho người đi bộ. Tăng Lý bước xuống lòng đường, muốn cứ thế sang đường rồi trèo qua đoạn lan can ở giữa. Xe cô tuy không nhiều nhưng đều chạy với tốc độ cực nhanh, cô mới đi được hai bước đi phải lùi về. Đến khi cô bước tiếp lần thứ hai thì Ngải Cảnh Sơ cuống quýt hét lên một tiếng: “Tăng Lý!”.

Cô ngừng bước, nhìn anh.

Trên mặt anh có vẻ tức giận, anh giơ tay chỉ về cây cầu vượt bên phải cách chừng hơn một trăm mét: “Đi lên kia!”.

Tăng Lý vội vàng làm theo, đi được vài bước quay sang bên kia đường, thấy anh cũng đang vừa đi vừa nhìn mình.

Hai người đi song song, cùng hướng về một phía.

Anh cao hơn cô, bước chân dài hơn cô nên đi nhanh hơn.

Cô vội vã chạy bước nhỏ.

Khoảng cách một trăm mét bỗng trở nên thật xa xôi.

Tăng Lý chưa bao giờ đi một mình trên phố khuya khoắt thế này, vì thế thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ cho bớt sợ. Ánh mắt anh cũng không hề rời khỏi cô, trên con phố u ám này, anh sợ nếu chớp mắt một cái thì cô sẽ biến mất, sợ bóng dáng kia chỉ là ảo giác anh tự tưởng tượng ra để an ủi bản thân.

Hai người bước lên cầu thang, được mười bậc thì rẽ một trăm tám mươi độ, lại leo tiếp mười bậc nữa thì đứng trên cầu. Hai người trông thấy nhau.

Vì chạy nhanh nên Tăng Lý thở hổn hển, đi đến trước mặt anh, cô không biết nên giải thích việc mình quay lại như thế nào.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không hề chần chừ, một tay kéo cô vào ngực, đột ngột hôn cô.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt, một tay anh nắm chặt cổ tay cô, một tay đặt sau gáy cô, kéo mạnh cô ép vào người mình. Trong miệng cô còn có niềng răng do chính tay anh làm, nhưng anh mặc kệ tất cả, trong đầu chỉ còn một ý thức duy nhất là hôn cô, nhào nặn cô thành mảnh vụn bỏ hết vào trong ngực, không cho bất cứ kẻ nào mơ tưởng tới.

Hành động có phần thô bạo của anh khiến Tăng Lý né tránh theo bản năng, nhưng đầu cô đã bị anh giữ lấy. Mặc

cho cô nhéo mạnh thế nào anh cũng không buông cánh tay đang nắm cổ tay cô.

Tăng Lý đau quá khẽ kêu một tiếng, cô dùng tay kia đặt trước ngực anh, khẽ đẩy anh ra, khó khăn lắm mới tách khỏi người anh, cô nhân cơ hội quay mặt đi, vì thế niềng răng xẹt qua môi anh, khiến anh bị chảy máu.

Cô không phát hiện ra.

Anh vẫn ngoan cố không chịu dừng, kéo gương mặt cô lại gần, tham luyến đôi môi cô rất lâu mới buông.

Tăng Lý vừa bình ổn nhịp thở, vừa nói: “Anh làm em đau”.

Vết thương của cô mới cắt chỉ, da non mới nhú, không cẩn thận chạm vào là đau, hơn nữa cổ tay cũng bị anh bóp đến muốn đứt ra.

Vậy mà anh lại nói: ”Em không đau, sao biết lòng anh khó chịu”.

“Anh không nói thì sao em biết.”

“Anh yêu em, em không biết?”

Ban ngày cổ họng anh đã khó chịu, tối lại uống rượu khiến giọng anh lúc này khàn khàn, không còn cuốn hút nữa.

Nhưng khi anh chậm rãi nói ra câu kia, giữa chừng ngừng lại một chút, cuối câu, thanh âm bỗng dừng cất cao, như một chiếc lông chim nhẹ nhàng khiêu khích trái tim cô.

Tăng Lý trong lòng nghĩ một đằng, ngoài miệng nói một nẻo: “Em không biết”.

Vẻ mặt cô thoáng qua chút giận hờn, ánh mắt dịu dàng bờ môi bị chà sát mọng đỏ ửng ướt.

Anh không kìm lòng được cúi đầu xuống, muốn hôn cô lần nữa.

Sợ bị người đi đường bắt gặp, Tăng Lý bèn lùi lại nhưng lần này Ngải Cảnh Sơ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Anh giữ lấy eo cô, khẽ kéo cô lại gần mình.

“Ngộ nhớ có người...” Cô ngăn cản.

“Suyt!”

Dứt lời, hai đôi môi liền chạm vào nhau, ấm áp, mềm mại. Hơi thở đôi bên hòa lẫn vào nhau, ngập trong lồng ngực.

Đầu óc Tăng Lý dần dần trống rỗng, cảm giác đối với mọi thứ xung quanh bị phong tỏa, không còn nghe thấy tiếng xe cộ vọng bên tai, không còn nhớ tới thời gian và không gian, tựa hồ thế giới này chỉ còn lại cô và anh.

Chẳng biết qua bao lâu, đôi môi ẩm áp kia mới lưu luyến rời khỏi cô. Hai người mới tách ra một khoảng cách rất nhỏ, anh nâng mặt cô lên, hỏi: “Bây giờ biết chưa?”.

Bây giờ Tăng Lý mới phát hiện ra môi anh bị thương, đoán là do niềng răng của cô cứa vào, dù không chảy máu nữa nhưng có thể nhìn rõ vết xước trên da. Miệng vết thương đỏ ửng tạo nên một sức cuốn hút lạ kì, khiến Tăng Lý vừa mới nhìn vào liền bị mê hoặc.

Đã bị anh hôn đến mức hai má đỏ bừng nhưng khi nghe anh hỏi thế, cô vẫn ngang bướng nói: “Chưa...”.

Chữ “biết” còn chưa kịp thốt ra, môi cô đã bị môi anh phủ xuống lần thứ ba. Nụ hôn ẩm áp ấy cứ triền miên không dứt, dường như nếu cô còn không chịu thừa nhận thì nó sẽ vĩnh viễn không dừng lại.

Tăng Lý nghĩ tới vết thương kia, trái tim khẽ run rẩy, cô rụt rè đáp lại anh.

Khoảnh khắc ấy...

Có thứ gì đó lóe sáng.

Tựa hồ có dòng điện từ trái tim lan tỏa ra khắp cơ thể, những vị trí hai cơ thể tiếp xúc giống như bị điện giật.

Tay anh chậm rãi rời khỏi eo cô, lần theo cánh tay đang buông thõng bên người, cầm bàn tay cô đặt lên lưng mình, sau đó một tay anh ôm lấy lưng cô, một tay luồn vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong miệng cô ngập mùi rượu, thuốc lá và hương thơm mê người của anh.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng nóng bỏng, cơ hồ sắp khiến cả hai cùng tan chảy, không ai nữa rời ra.

Bỗng nhiên có tiếng cười nói truyền đến. Nơi này không phải phố xá sầm uất, trước hừng đông thường ít người qua lại, nhưng lúc này có người lên cầu vượt để sang đường, không phải một người, mà là một nhóm người, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả và cười đùa vui vẻ.

Mớ âm thanh ồn ào đó kéo Tăng Lý trở về thực tại, cô vội vàng rời khỏi đôi môi anh, cúi gằm mặt vào ngực anh.

Ngải Cảnh Sơ xoay người một cái, ôm cô vào lòng, quay lưng mình ra ngoài.

Đám người kia đến gần, tiếng nói chuyện dần lắng xuống, họ nhìn ngó đôi tình nhân bằng ánh mắt tò mò, đi được vài bước mới khẽ thì thầm to nhỏ, bàn tán đến tận lúc xuống khỏi cầu vượt.

Tăng Lý xấu hổ vùi đầu trong ngực anh, đỏ rần cả mặt lẫn cổ.

“Sao lại quay về?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Nửa đường em gọi điện cho Vu Dịch, nói em có việc bận, bảo anh ấy không cần đợi em.” Anh hỏi một đằng, cô trả lời một nẻo, mũi cô áp sát vào áo anh, giọng nói ồm ồm.

“Ừm.” Anh không hỏi lại.

“Ngải Cảnh Sơ!” Tăng Lý ngẩng đầu lên, “Anh ghen phải không?”.

“Không phải.” Ngải Cảnh Sơ phủ nhận. Anh gượng gạo quay đầu đi, sắc mặt cực kì mất tự nhiên, thoáng qua một chút ngượng ngùng. Bộ dạng này chẳng có điểm gì ăn khớp với sự ngang ngược ban nãy.

Chương 14

Vu Dịch nửa đêm mới lái xe về tới nhà, sợ đánh thức hai mẹ con chị Vu Nam nên anh dè dặt đóng cửa. Vậy mà mới

đi được vài bước đã thấy phòng bếp còn sáng đèn, Vu Nam đang nấu nướng gì đó.

“Về rồi đấy à?” Vu Nam hỏi.

Vu Dịch liếc nhìn cháu trai đang ở trong phòng ngủ.

Vu Nam hiểu ý bèn nói: “Chíp Bông ngủ rồi, nó mà ngủ thì có sấm chớp ùng ùng cũng không tỉnh đâu”.

Vu Dịch mỉm cười gật đầu: “Muộn thế này chị còn làm gì thế?”.

“Nấu đồ ăn cho cậu đấy. Sợ sáng mai dậy làm không kịp.” Tuy lớn hơn Vu Dịch mười tuổi nhưng vì biết cách chăm sóc nên thoát nhìn, Vu Nam không giống bà mẹ có con vào cấp ba cho lắm.

Chị dừng tay, ra khỏi bếp: “Gặp chưa?”.

“Chưa.” Vu Dịch ngồi xuống ghế.

“Sao lại chưa?”

“Tăng Lý nói có việc bận.” Vu Dịch cười đáp.

Tăng Lý gọi điện báo cô không đến gặp anh được, anh hỏi nguyên nhân, cô nói: “Ngày trước anh có một bạn học

tên Ngải Cảnh Sơ, hiện giờ em và anh ấy đang yêu nhau. Anh ấy có lẽ không thích em một mình đi gặp anh. Vì thế hôm nay tạm thời không gặp nhau nữa”.

Cô xưa nay không biết nói dối, có sao nói vậy thật sự không lo nghĩ tới cảm nhận của người khác.

“Dịch, không vui à?” Vu Nam hỏi.

“Không ạ, em không nỡ xa chị đấy chứ.” Vu Dịch cười, “Em chỉ muốn gói ghém chị vào hành lí đưa đi cùng để mỗi ngày được ăn cơm chị nấu thôi! Đương nhiên cũng phải đưa cả Chíp Bông đi, nếu không chị lại khóc suốt mướt cả ngày. Sau đó em sẽ giới thiệu cho chị một người đàn ông thật tốt, để anh rẽ hời hận chết đi!” Vì chuyện công việc mà gần đây hai vợ chồng Vu Nam đang nảy sinh chiến tranh tranh lạnh.

“Huyền thuyên!” Vu Nam bật cười, “Chị nấu cháo mộc nhĩ cho cậu rồi đấy”.

Khi Vu Dịch đã ăn hết nửa bát cháo, Vu Nam mới nói: ”Em cũng nên tìm người nào đó đi, sống một mình như thế mọi người không yên tâm”.

“Thì em vẫn đang tìm mà.” Vu Dịch đáp.

“Vâng! Tìm rồi lại đổi, đổi rồi lại tìm!” Vu Nam mắng.

“Ồ chẳng lẽ tìm hai người đổi một người ă?” Vu Dịch giả vờ ngờ ngác.

Vu Nam khẽ gõ vào đầu anh: “Lém lỉnh vừa thôi!”.

“Mẹ lại phải chị đến làm thuyết khách đây à?”

“Cậu cũng hơn ba mươi rồi đây. Vu Dịch này, nếu ngày trước chuyện với Tăng Lý mà suôn sẻ, có lẽ giờ này hai đứa có con lớn tướng rồi ấy nhỉ.”

Thấy chị gái nhắc tới Tăng Lý, Vu Dịch nói: “Tăng Lý có người yêu rồi, sau này mọi người đừng có động một tí là nhắc đến chuyện này nữa, người ngoài nghe thấy cũng không hay”.

Vu Nam sừng sốt: “Thật à? Chị thích con bé ấy lắm, tiếc quá. Nó còn tốt gấp trăm lần mấy cô bạn gái kia của cậu. Vừa ngoan vừa lễ phép, chẳng bao giờ to tiếng với ai, lại rất nghe lời cậu. Hơn nữa biết nó từ khi còn bé, hiểu rõ gia cảnh nhau rồi. Bây giờ cái chuyện hai họ thông gia đi thông gia lại có thiếu gì đâu, hai đứa chỉ là chên nhau một vai vế, mà cũng chẳng phải họ hàng gần, quan tâm người khác nói ra nói vào làm gì. Nếu không phải mẹ mình không chịu kết thông với mẹ Tăng Lý thì cậu đâu làm chuyện có lỗi với nó...”.

“Chị”, Vu Dịch ngắt lời Vu Nam “Bao nhiêu năm rồi còn nhắc lại chuyện này làm gì nữa”.

“Chị cũng nghĩ là con bé không quên được cậu, nên mới độc thân suốt như vậy.”

“Chắc là chưa gặp được người thích hợp thôi.”

Một lúc sau, Vu Dịch đột nhiên hỏi: “Em thấy sách vở hay nói, tình yêu cuối cùng rồi sẽ biến thành tình thân, có phải như vậy không?”. Đâu phải anh đọc trong sách, đây là bạn gái trước của anh nói.

Vu Nam ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Có lẽ vậy, chị và anh rể cậu kết hôn đã hơn hai mươi năm rồi. Bây giờ chắc cũng là cảm giác thân thuộc.

“Thế ngược lại thì sao?”

“Ngược lại cái gì?”

Vu Dịch không nói nữa, cũng không giải thích, mà chỉ nói đùa với chị vài câu. Hai giờ sáng anh mới đi ngủ, nằm trên giường, vừa nhắm lại anh chợt nghĩ tới năm đó, Tăng Lý bị bà nội dẫn đến trước mặt anh, bắt cô gọi anh là chú họ, nhưng cô chỉ rụt rè nhìn anh, không hề lên tiếng.

Sáng sớm hôm sau ra sân bay, Vu Dịch vừa gửi hành lý xong thì thấy Tăng Lý đứng hẹn tới.

Cô không gầy, chỉ có gương mặt là hơi hóp lại. Cô mặc chiếc áo T-shirt trắng và quần soóc, hết như một sinh viên đại học. Tóc cô để dài, cô và mẹ cô đều có mái tóc xoăn tự nhiên giống nhau. Vì nguyên nhân này mà mỗi một học kì cô đều phải về nhà xin xác nhận, nếu không sẽ bị nhà trường bắt ép thẳng.

Sáng nay Vu Dịch đã nói cho cô anh làm thủ tục ở sảnh số mấy, nên vừa vào cửa Tầng Lý đã trông thấy anh.

Cô sững sốt, bước chân chậm lại, từng bước một đi về phía anh. Nhiều năm qua cô cứ nghĩ, gặp lại anh, nhất định cô sẽ khóc. Vậy mà lúc này hoàn toàn không có một giọt nước mắt nào rơi ra.

“Hi!” Vu Dịch nghiêng đầu cười với cô.

“Hi!” Cô đáp lại.

“Có Ngải Cảnh Sơ rồi nên phớt lờ anh phải không?” Vu Dịch cười nói.

“Không phải...” Tầng Lý lúng túng không biết phải trả lời thế nào. Cô cũng định gọi Ngải Cảnh Sơ cùng đến, nhưng để làm gì? Đưa bạn trai hiện tại đi gặp bạn trai cũ để ra oai ư? Cố ý chứng minh rằng, không có anh, cuộc sống của em còn tốt hơn ư? Như vậy thật sự không hay cho lắm, huống hồ hai người họ còn là bạn học bao nhiêu năm.

Trước khi đến đây, cô đã hỏi ý Ngải Cảnh Sơ, anh nói thế nào cũng được. Không biết có thật không, hay anh thực sự không muốn gặp Vu Dịch.

“Không ai tiễn anh à?” Tăng Lý cứ tưởng sẽ bắt gặp người nhà Vu Dịch ở đây.

“Mọi người quen rồi, với cả Chíp Bông hôm nay có lớp học thêm, chị Nam đưa nó đi rồi.” Anh lại nói, “Hơn nữa, chẳng phải có em đến tiễn rồi đây thôi?”.

Sáng sớm nên sảnh chờ quốc tế không có chỗ nào để đi dạo, ngay cả ghế cũng còn rất ít, hai người đành sang hàng thức ăn nhanh ngồi.

Vu Dịch nói nhiều, mở miệng ra là có thể thao thao bất tuyệt không dứt. Anh nói về tình hình gần đây của một vài người trong nhà mà Tăng Lý quen, kể về cuộc sống của mình ở nước ngoài, có những chuyện rất nhỏ nhặt nhưng qua lời kể của anh lại trở nên vô cùng thú vị.

Đến lượt Tăng Lý nói, Vu Dịch sẽ chống cằm lắng nghe, ngón tay gõ lên mặt bàn những tiết tấu đều đặn, thói quen này, anh và Ngải Cảnh Sơ giống nhau.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, nếu đổi lại là người khác, thậm chí Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý cũng sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng Vu Dịch và cô đã thân thiết từ nhỏ, cho dù đã

xa nhau nhiều năm, mới gặp lại có phần gượng gạo, nhưng chỉ cần nói mấy câu là đã có thể thoải mái.

Mỗi lần Tăng Lý mở miệng, Vu Dịch sẽ chú ý tới răng của cô, rút cuộc anh hỏi: “Đeo niềng răng bao lâu rồi?”.

“Nửa năm.” Tăng Lý đáp.

“Quen Ngải Cảnh Sơ như thế à?”

“Ừm.”

Anh và Ngải Cảnh Sơ đều rất thông minh, chỉ bằng một câu hỏi là đã có thể khái quát được toàn bộ sự việc.

“Cậu ấy... tốt với em không?”

“Rất tốt.”

“Không ngờ hai người lại đến được với nhau.” Vu Dịch nói.

“Em cũng không ngờ.”

“Sau này em phải tự lập nhiều hơn. Anh không nói sống, mà là chuyện tình cảm.” Vu Dịch nhìn cô và nói.

Phải chăng đây chính là nguyên nhân hai người chia tay? Cô quá xem trọng tình yêu, coi nó như tính mạng của mình, còn anh, có lẽ do thế giới của anh quá đặc sắc, nên với anh chẳng qua chỉ là một thứ gia vị mà thôi. Anh không muốn đánh mất bản thân, càng không muốn cô, nhưng áp lực cô tạo ra khiến anh khó thở, cuối cùng, anh nhu nhược lựa chọn cách trốn tránh và buông tay.

Vì thế, anh gọi điện cho cô, nói hai người không hợp nhau, nói anh đã yêu người khác.

Thế nhưng, nhiều năm qua đi, quay đầu nhìn lại quãng thời gian xưa anh mới thấy tình cảm ấy trong sáng và đáng yêu biết bao, có lẽ cả đời này sẽ chẳng có người con gái thứ hai như vậy dành cho anh.

Không phải anh không hối hận.

Chẳng qua, anh không phải kiểu người chỉ biết tiếc nuối, người ta sống luôn phải hướng về phía trước.

Vu Dịch lại nói: “Nhưng mà Ngải Cảnh Sơ và anh khác nhau. Cậu ấy hẳn là người thích hợp với em. Cậu ấy rất thông minh, thứ mà người khác phải lao tâm khổ tứ mới có được thì cậu ấy lại có được một cách dễ dàng. Với cả, điều kiện gia đình nhà cậu ấy cũng tốt, không quá quy củ nhưng cũng không thua kém ai, cậu ấy từ lúc bước chân vào con đường y thuật, luôn rất chuyên tâm, hoàn toàn là một người

sống trong lí tưởng”. Vì thế, khi yêu một người, hẳn là cậu ấy cũng sẽ toàn tâm toàn ý.

Câu nói cuối cùng, Vu Dịch không nói ra. Ngải Cảnh Sơ và anh còn khác nhau ở một điểm, đó là, vì mưu sinh, anh phải lăn lộn trong xã hội này đến mức bản thân đã thay đổi rất nhiều.

Anh không nói, nhưng Tăng Lý hiểu rõ, cô không biết phải nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Vu Dịch chăm chú nhìn cô, chợt nhớ tới hồi cô còn nhỏ, anh bất giác giơ tay chạm lên mặt cô.

Tăng Lý không né tránh.

Năm đầu ngón tay của Vu Dịch chỉ vuốt nhẹ da mặt cô một chút rồi thôi, sau đó anh xoa đầu cô: “Cô bé ngoan!”.

Nghe anh nói câu này, Tăng Lý đột nhiên bật khóc. Những năm đó, mỗi khi bố mẹ cãi nhau, Vu Dịch đều kể chuyện cười cho cô vui, dỗ dành cô xong, anh luôn nói ba chữ ấy. Chúng hết như chất dẫn cháy, khơi gợi toàn bộ tình cảm mà cô đang kìm nén.

Vu Dịch cười nói: “Lớn thế này rồi còn khóc nhè hả? Ngày xưa anh nói mãi rồi, em khóc nhìn xấu lắm!”.

Anh trêu chọc cô, nhưng không quên đứng dậy kéo cô vào ngực mà dỗ dành.

Nước mắt cô trào ra như lũ vỡ đê. Vu Dịch vỗ vỗ lưng cô và nói: “Thôi nào, đừng khóc nữa. Để Ngải Cảnh Sơ thấy, kiểu gì anh cũng bị đánh vỡ đầu!”.

...

“Ngộ nhỡ bị đánh cho gãy hết cả răng, anh còn phải đến chỗ cậu ta để điều trị. Ôi mắt mặt chết đi được!”.

...

“Em không biết mấy người học răng hàm mặt ấy đâu, chẳng có sở trường gì ngoài tay khỏe cả. Có thể dùng một tay cầm kìm vặn dây thép được, anh không đánh lại nổi đâu!”.

Mấy câu nói của Vu Dịch khiến Tăng Lý không nhịn được cười.

Gần đến giờ, Vu Dịch tiễn Tăng Lý ra cửa sân bay, nói mấy câu từ biệt rồi anh quay vào. Đi được vài bước, bỗng nhiên anh nghe thấy giọng nói thân thuộc kia gọi to một tiếng: “Chú họ!”.

Vu Dịch sững người, mấy giây sau anh mới ngoảnh đầu lại. Cả đời này, lần đầu tiên anh nghe thấy cô gọi mình như vậy.

Tăng Lý đang vẫy tay tạm biệt anh, nước mắt đã được lau khô.

Anh mỉm cười với cô.

Đúng rồi không phải là không hối hận.

Chỉ là, chúng ta không phải người mà đôi phương cần tìm.

©STENT: <http://www.luv-ebook.com>

Trên đường từ sân bay trở lại thành phố, Tăng Lý tranh thủ đi mua thức ăn. Về tới nhà, cô dọn dẹp nhà cửa rồi nấu cơm. Cô làm rất nhiều món, nhưng sau đó chỉ ngồi bất động nhìn một bàn đầy đồ ăn. Tất cả các món cô làm đều hơi mặn một chút. Thực ra ban đầu cô không thích ăn cay, chỉ vì Vu Dịch thích nên cô cũng thích.

Các món ăn cô biết đều là dựa theo sở thích của anh mà học.

Lúc này, Tăng Lý không khóc, cô im lặng ngồi ở bàn ăn, không hề động đũa. Đợi đồ ăn đã nguội hết, màu sắc không còn tươi nguyên, cô mới đứng dậy cầm từng đĩa thức ăn lần

lượt đổ vào thùng rác. Lúc đổ bát canh lạc, cô bỗng nhớ tới dáng vẻ ngang bướng của Ngải Cảnh Sơ khi nói: “Anh không ăn lạc”.

Đúng lúc này thì chuông điện thoại reo.

“Nghe mọi người nói con bị ngã xe đạp?” Mẹ Tăng gượng gạo nói. Kể từ sau lần cãi nhau kia, hai mẹ con cô chưa hề nói chuyện với nhau.

“Vâng, phải khâu mấy mũi.”

“Sao không bảo mẹ?”

“Lúc đó con không kịp gọi cho mẹ, điều trị xong cảm thấy không nghiêm trọng nên con không nói.”

“Giờ sao rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, con đi cắt chỉ rồi.”

“Đỡ cái gì mà đỡ! Động đến xương cốt phải cẩn thận. Mẹ nấu bát canh cá tiện đường mang đến cho cô đây, xuống lấy đi.”

“Dạ?”

“Dạ dầm gì? Nhanh lên, người ta còn đang đợi mẹ đi mua sắm. Xuống công chung cư lấy đi.”

Tăng Lý chạy tới nơi, mẹ Tăng đang đứng một mình bên hè đường, tay xách một cặp lồng giữ nhiệt.

Miệng nói đang vội nhưng khi thấy cô, mẹ Tăng cũng không đưa đồ cho cô ngay mà xì mắt nói: “Vết thương đâu xem nào?”.

Tăng Lý ngửa mặt để mẹ nhìn cầm. Tuy đã cắt chỉ vết thương còn chưa lành hẳn, lòi ra ngoài một chút, nhìn cực kì xấu.

Kiểm tra xong, mẹ Tăng nhíu mày: “Thế này có chết không! Rồi thành sẹo ra đấy!”.

“Dần dần sẽ khỏi thôi mẹ.” Tăng Lý nói cho mẹ yên lòng.

“Mấy tháng tới không được ăn gừng, xì dầu, ớt, tỏi. Canh này tốt cho vết thương, ăn đi, hết mai mẹ lại nấu cho.”

Tăng Lý mỉm cười.

“Lấy chồng sớm đi thì có phải giờ đỡ mệt mỏi không!”

Tăng Lý lại cười, cô không dám nói gì chọc vào mẹ.

“Làm gì cũng ầu đoảng! Đang yên đang lành tự dưng đi xe đạp làm gì? Đi cũng không hẳn hoi, mấy năm cấp hai đi suốt có ngã bao giờ đâu mà giờ lại ngã? Ngã kiểu gì không ngã, lại đập mặt xuống đường! Chồng còn chưa lấy, nó mà để lại sẹo thì có kêu trời cũng không thấu. Nuôi ăn hai mươi mấy năm trời phí cả cơm gạo. Mà bảo sớm với mẹ thì mẹ đã nhờ người quen giới thiệu bác sĩ giỏi cho rồi...” Mẹ Tăng lẩm bẩm mãi không thôi.

“Mẹ!” Tăng Lý khẽ nói, “Hay mẹ lên nhà ngồi tẹo đã?”. Đứng đây người qua người lại, hàng xóm trông thấy thật không hay.

“Gì?” Mẹ Tăng rớt cuộc cũng dừng lại, chợt nhớ ra ban nãy nói mình bận việc, bà vội lên tiếng “Thôi khỏi, tôi đang bận, rảnh rồi đâu mà lo cho cô. Đi đây”.

Đưa cặp lồng canh cho Tăng Lý xong, bà quay lưng đi. Tăng Lý đột nhiên gọi “Mẹ!”.

...

“Cảm ơn mẹ!”.

Mẹ Tăng lúng túng, giả vờ tỉnh bơ đáp lại một câu: “Còn nữa, ơn huệ cái gì”.

Trở về nhà, Tăng Lý bỏ canh cá ra ăn, từng miếng từng miếng nóng hổi trôi tuột vào dạ dày, ăn xong, cả người đỏ mồ hôi.

Ti-vi đang phát chương trình giới thiệu địa điểm du lịch, vừa ngược mắt, Tăng Lý bỗng dưng kích động. Cô không do dự đứng dậy thu dọn hành lí, chưa bao giờ cô có quyết tâm mạnh như vậy. Đầu tiên cô liên hệ với công ty du lịch, rồi điện cho chủ nhiệm Lý xin phê chuẩn kì nghỉ phép thường niên kéo dài năm ngày. Sau đó cô đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn, buổi chiều khởi hành ngay.

Đến sân bay, cô mới gọi điện báo với Ngải Cảnh Sơ.

Ấn phím gọi, lòng cô thấp thỏm không yên.

Lúc cuộc gọi được kết nối, Ngải Cảnh Sơ đang họp. Cuối tuần này có một buổi thảo luận về việc giảng dạy ở Đại học A nên mấy hôm nay anh đều rất bận.

“Cậu ấy đi chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Đi rồi.”

“Về nhà đợi anh, xong việc anh đến gặp em.” Giọng của anh rất ấm áp, rất dịu dàng.

Tăng Lý vội nói: “Em phải đi ra ngoài một chuyến”.

“Thế em đi đi, lát anh tới đón em.”

“Không phải, em đi xa.” Cô giải thích.

“Đi đâu? Em đang ở đâu?” Anh bắt đầu lo lắng.

“Em đang ở sân bay, sắp đi rồi.”

“Vì anh?” Anh hỏi.

“Không, không phải!” Cô phủ nhận theo phản xạ, nhưng sau đó lại chậm chạp nói: “Vâng”.

Ngải Cảnh Sơ im lặng.

Tăng Lý nói tiếp: “Anh đừng giận, vì anh, nhưng cũng không phải vì anh”.

Đúng là Ngải Cảnh Sơ có chút tức giận, anh buồn bã nói: “Em không muốn gặp anh thì thôi, không cần phải làm vậy”.

Hai người cùng trầm mặc.

Qua một lúc, Tăng Lý lên tiếng: “Ngải Cảnh Sơ!”. Giọng nói của cô cực kì dịu dàng, khiến người khác nghe mà lòng mềm nhũn.

Cô nói: “Em từ nhỏ đã ngưỡng mộ những người đi du lịch khắp nơi với một cái ba lô, nhưng hơn hai mươi năm nay, quãng đường xa nhất em đi chỉ là từ thị trấn ở quê đến thành phố này. Những người được đi từ nửa này sang nửa kia trái đất như anh sẽ không hiểu được cảm giác này của em. Trước kia không đi được là vì em không có tiền, về sau kiếm được tiền rồi em lại nói với người khác rằng em còn phải làm việc, không có thời gian, không được nghỉ phép. Thực ra chỉ mình em biết, nguyên nhân là vì em không dám. Ngay cả hành lang tối thui không đèn trong chung cư mà em còn sợ hãi, không dám đi một mình. Em sợ những thứ xa lạ, sợ đến một nơi xa xôi rồi lại cảm thấy nó không tốt như mình nghĩ; em sợ sẽ gặp phải những người khiến em sợ hãi ở một thành phố lạ lẫm nào đó; sợ em tiêu hết tiền rồi không thể trở về nhà; thậm chí em còn sợ thuê phải một khách sạn không tốt, sợ đi đường vất vả,... Vì thế, mỗi khi đọc trên sách báo hoặc tận tai nghe những người chung quanh kể về những chuyến đi thú vị, em đã âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải đi một nơi nào đó mới được. Vậy mà gần thực hiện em đều lại sợ sệt. Hôm nay em đột nhiên muốn thử, muốn một mình đi khám phá thế giới bên ngoài”..

Ngải Cảnh Sơ lặng im nghe cô nói hết, cô dừng lại một lúc, anh mới mở miệng: “Chỉ cần có anh ở bên cạnh, em không phải sợ gì cả”.

“Ngải Cảnh Sơ!” Cô lại gọi tên anh.

“Ừ.” Anh đáp.

“Anh biết không, trên đời này, chính tại khoảnh khắc này, em sợ nhất – chính là anh!” Cô nói: “Em sợ sau khi có được anh rồi, em lại phát hiện ra anh không giống trong tưởng tượng của em, như Vu Dịch trước kia vậy. Tối qua, trên đường đến gặp Vu Dịch, em đột nhiên hiểu ra, với em, anh quan trọng hơn Vu Dịch rất rất nhiều. Thà rằng cả đời này không gặp lại anh ấy, em cũng không muốn thấy dáng vẻ âm thầm chịu đựng nỗi buồn của anh. Vì thế em quay lại tìm anh. Anh có cảm nhận được em đã yêu anh rồi không? Ngải Cảnh Sơ, em nghĩ em đã yêu anh thật rồi. Nhưng hãy cho em một khoảng thời gian, được không?”.

Tăng Lý một tay nắm chặt di động, một tay đặt lên ngực mình. Trái tim vẫn đang đập rộn ràng, nhưng trái tim này chỉ tạm thời gửi lại đây thêm một chút nữa thôi.

Giấc mơ càng đẹp, hiện thực càng tàn khốc. Hành trình của Tăng Lý không được ổn cho lắm.

Đích đến đầu tiên của cô là biển, không ngờ vì lí do thời tiết nên máy bay hoãn lại ba tiếng, khi cô xuống máy bay thì đã gần nửa đêm. Cô chật vật vác hành lí tới khách sạn gần bãi biển, nhân viên lễ tân tươi cười nói: “Xin lỗi, phòng quý khách đặt đã bị hủy rồi”.

“Vì sao?” Tăng Lý ngây người.

“Lúc đặt phòng chị không nói rõ, vì thế chúng em chỉ giữ phòng đến sáu giờ chiều.”

“Nhưng chuyến bay của tôi bị hoãn nên mới đến muộn.”

“Xin lỗi chị, vì không liên lạc được với chị, lại có khách nên chúng em đã hủy mất rồi ạ.”

“Thế còn phòng trống không?”

“Không còn ạ.” Cô lễ tân duy trì nụ cười và đáp.

Tăng Lý lại lóc cóc kéo hành lí ra ngoài trời mưa bụi, hỏi liên tiếp mấy khách sạn mà đều hết phòng, hôm nay là cuối tuần nên khách du lịch nhiều. Rút ra được kết luận này, Tăng Lý đột nhiên hối hận, cô lại không dám bắt taxi vào thành phố giờ này.

Trên hè phố có một quán hàng rong bật đèn vàng, thấy ông lão bán hàng có vẻ là người tử tế, Tăng Lý bèn vào hỏi thăm. Nghe xong câu hỏi của cô, ông lão chỉ vào tòa nhà đối diện, mắt kiên nhẫn nói bằng thứ tiếng địa phương không rõ ràng: “Chỗ kia ở được đấy thôi!”.

Tăng Lý nhìn theo, trên tấm bảng hiệu khách sạn có dán hình ngôi sao thấp đèn sáng nhấp nháy, trông vậy cũng đủ để cô chùn bước. Cô lấy di động ra, lên mạng tìm kiếm khách sạn ở khu lân cận, chưa được vài phút thì hết pin. Cuối cùng, cô đánh bạo kéo hành lí vào sảnh lớn khách sạn năm sao sang trọng kia. Nhân viên tiếp đón ngoài cửa nhiệt tình hỏi cô cần gì, cô mặt dày nói muốn ngồi chờ một lúc. Sau đó, cô

nhANH chóng lẩn tránh ánh mắt dò xét của người ta, lò dò đi về phía chiếc sofa ở một góc sảnh lớn, may mà có ổ điện. Tăng Lý cầm sạc điện thoại, tiếp tục lên mạng dò tìm.

Đợi đến khi thuê được phòng, cô mới gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ báo bình an.

“Tới nơi rồi?” Anh hỏi.

“Ừ.”

“Muộn thế?”

“Chuyến bay bị hoãn.”

“Những cái khác suôn sẽ cả chứ?”

“Suôn sẽ.” Cô đáp.

“Em nghỉ sớm đi, mai anh gọi lại cho em.”

Tắm rửa xong, Tăng Lý nhắn tin cho Mã Y Y và Ngũ Dĩnh rồi mới ngủ.

Cô lạ giường, hơn nữa mỗi lần trở mình là giường lại phát ra tiếng động, vì vậy cả đêm ngủ cứ chập chờn không yên. Đã thế, đoàn du lịch ở mấy phòng bên cạnh trời chưa

sáng đã trả phòng, hành lang ồn ào tiếng bước chân và nói chuyện, khiến cô bị tỉnh giấc.

Hôm sau, Tăng Lý ra bãi biển, trời vẫn mưa. Gió lồng lộng thổi mang theo hơi lạnh và ẩm ướt, bao nhiêu hào hứng của cô về lần đầu tiên được ngắm biển cũng vì thế mà tan tành mây khói. Cô đành quay về khách sạn ăn qua quýt cho xong bữa rồi ngủ trưa. Có lẽ quá mệt nên cô ngủ rất say, tỉnh dậy đã là hoàng hôn. Cô che ô ra ngoài đi dạo vài vòng rồi trở lại phòng nghỉ ngơi.

Tối, Ngải Cảnh Sơ gọi điện.

“Đang làm gì thế?”

“Xem ti-vi”, cô đáp “Trời mưa suốt”.

“Đi ngắm biển chưa?”

“Rồi.” Hóa ra, biển cũng chẳng có gì.

Ngày thứ ba, mặt trời lên cao. Tăng Lý bị ánh mặt trời chói lọi bên ngoài đánh thức. Cô bật dậy, vừa kéo rèm cửa ra liền phấn khích vô cùng, vội vội vàng vàng rửa mặt, thoa kem chống nắng, đội mũ, sau đó cô đi đôi dép lê chạy ra khỏi khách sạn.

Đêm, Ngải Cảnh Sơ đúng hẹn gọi điện tới.

“Hôm nay trời nắng rồi phải không?” Anh vừa mới xem thời tiết nơi cô ở.

“Vâng, tự nhiên nóng kinh khủng, trời này mà không mở điều hòa kiểu gì cũng chết ngót.

“Biển hôm nay thế nào?” Anh lại hỏi.

“Đẹp lắm! Hoàn toàn không giống lúc trời mưa.” Tăng Lý hào hứng nói, “Em thích tiếng sóng biển”.

Ngải Cảnh Sơ khẽ mỉm cười.

Ngày thứ tư, Tăng Lý lên máy bay đến một nơi khác.

Vừa mới đặt chân xuống thị trấn cổ, cô đã tắt bật đèn xem khe sông nổi tiếng. Phương tiện đưa mọi người đi là một chiếc viêt dã Toyota, trên xe còn có một vài khách du lịch khác, có một đôi vợ chồng già, một đôi tình nhân và mấy người thanh niên trẻ đáng dấp như sinh viên. Tăng Lý cứ tưởng sự kết hợp này khá an toàn, nào ngờ trên đường trở về, chủ xe nói, vì ban nãy các cô vào cửa hàng đã chỉ định mua ít đồ quá, họ không thu được nhiều hoa hồng nên muốn đòi thêm phí dịch vụ. Hành khách trên xe phản đối, tài xế bèn xuống xe, nghênh ngang bỏ đi.

“Quá đáng!” Buổi tối gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý bức bối kể lại.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mọi người bắt một chiếc xe khách đi ngang qua trở về thành phố rồi báo cảnh sát.”

“Em cũng đi à?”

“Vâng.” Tăng Lý gật đầu.

“Em rất sợ cảnh sát cơ mà?” Bình thường đang lái xe mà trông thấy cảnh sát giao thông làm nhiệm vụ trên đường là kiểu gì cô cũng run như cây sậy.

“Nhưng em tức quá! Với cả, mọi người ai cũng đi, em không thể một mình bỏ trốn, quá thiếu ý thức, quá vô trách nhiệm! Em là một người rất chính nghĩa cơ mà!” Tăng Lý nói.

“Ừ, rất chính nghĩa” Ngải Cảnh Sơ cười.

Ngày thứ năm, Tăng Lý đi lòng vòng trong phố cổ nếm thử tất cả các món ăn ngon, chơi thử tất cả những trò chơi thú vị. Đến chiều, tìm được một cửa hiệu làm giày thêu, cô lượn lờ trong cửa hàng cả buổi để chọn hoa văn.

Buổi tối, cô không đi ra ngoài mà ngồi trên chiếc ghế mây bày bên cửa sổ ở gác mái, nói chuyện điện thoại với Ngải Cảnh Sơ.

“Em nghĩ, Mã YY thích màu hồng, còn Ngũ Dĩnh thích màu xanh, thế nên em lấy màu đỏ.” Cô kể chuyện giầy thêu cho anh nghe, “Với cả, em thấy trong cửa hiệu họ còn có loại vải rất đẹp, em muốn dùng làm vải phủ bàn uống nước, bàn ăn và bọc sofa”.

Nghe tới đây, Ngải Cảnh Sơ đột nhiên nhớ tới những quyển tạp chí nội thất bày la liệt trong phòng khách nhà cô, anh hỏi: “Em chuẩn bị mua nhà hả?”.

“Không.”

“Thế sắm nhiều đồ thế làm gì?”

Tăng Lý ngừng một lát mới khẽ nói: “Sau khi bố mẹ li hôn, em lúc thì ở kí túc, lúc thì ở nhà dượng, về sau ra ngoài rồi, đồ đạc cũng phải chuyển tới chuyển lui. Vì thế em luôn muốn có một căn nhà riêng của mình, mặc dù hiện giờ tạm thời còn chưa thực hiện được, nhưng nhìn đồ đạc, ôm ấp giấc mơ cũng có cảm giác rất hài lòng”.

Ngày thứ sáu, Tăng Lý đến một khu chợ trời nhỏ, mua rất nhiều hoa quả về thỏa mãn tâm hồn ăn uống của mình. Quá trưa, cô ngồi bên vỉa hè uống trà, nhìn người qua người lại, xem các tay tiểu thương bắt chẹt khách nước ngoài, sau đó cô bị một giọng hát êm tai kéo vào một quán bar nhỏ.

“Ca sĩ đó hát hay lắm luôn, nếu đến quán cà phê của tụi em hát thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ rất đắt khách.” Ăn tối

và tắm rửa xong, Tăng Lý ngồi trên xích đu vừa gặm táo vừa nói chuyện điện thoại với Ngải Cảnh Sơ.

“Nam hay nữ?”

“Nữ.” Cô đáp, “Muốn mang cô ấy về nhà quá đi!”.

“Nữ còn được!” Ngải Cảnh Sơ nói.

Ngày thứ bảy, Tăng Lý đến cửa hiệu giày thêu, tình cờ gặp được một người đồng hương nên bắt chuyện mấy câu. Cô gái kia bèn kể sự việc “đắm máu” về chuyến bay của mình hôm qua cho cô nghe.

Buổi tối, Tăng Lý kể lại với Ngải Cảnh Sơ, bỗng nhớ đến tình trạng rối tinh rối mù của mình ngày đầu tiên du lịch.

“Lúc đó em sợ không?” Nghe xong, anh hỏi cô.

“Hơi hơi, nhất là đêm một mình trong khách sạn. Em cứ thấp tha thấp thỏm, chẳng ngủ được. Anh có khi nào sợ hãi không?”

“Có.”

“Lúc nào?” Tăng Lý tò mò.

Trầm mặc một lúc, Ngải Cảnh Sơ nó: “Trước đây, khi anh còn là bác sĩ khoa hàm mặt, có lần cùng thầy giáo làm phẫu thuật cho một bệnh nhân nữ, kết quả...”.

“Thất bại à?”

“Mới tiến hành được một nửa thì bệnh nhân bị sốt cao ác tính, tử vong tại chỗ.”

“Sốt cao ác tính là cái gì?”

“Biến chứng tê đại toàn thân.” Anh ngừng một chút để điều chỉnh lại tâm trạng, rồi tiếp tục bình thản nói: “Lúc đó, anh đứng bên cạnh bệnh nhân, trước khi hôn mê, chị ta nói câu cuối cùng với anh”.

“Nói gì?”

“Anh không biết, khi ấy anh không chú ý.”

Không gian cực kì an tĩnh, anh im lặng hồi lâu mới lặp lại: “Không ngờ anh lại mất tập trung như vậy!”.

Tăng Lý chợt thấy lòng khó chịu.

“Đó là lần đầu tiên. Còn lần thứ hai là vì em.” Anh nói tiếp.

“Em á?”

“ Hôm em bị ngã xe, trên đường anh đưa em đến bệnh viện, em nhắm nghiền mắt, không nhúc nhích, không nói chuyện.” Ngải Cảnh Sơ chậm rãi nói, thanh âm cuốn hút lạ thường.

Nghe những lời này, trái tim Tăng Lý như khựng lại.

Có lẽ anh không biết cô thích giọng nói của anh đến nhường nào.

Lúc anh lạnh lùng, phiến muộn, hờ hững, lúc anh thân nhiên hỏi thông tin về cô, lúc anh an ủi khích lệ người khác, còn cả lúc anh nói anh yêu cô, mỗi câu mỗi chữ đều khiến người ta phải say mê.

Những ngày qua cùng nhau nói chuyện điện thoại dường như đã trở thành thói quen của cả hai người. Cô thường sẽ nói rất nhiều, còn anh, đôi khi hỏi vài câu, đôi khi chỉ “ừm”, đôi khi bị chọc cho bật cười, phần lớn thời gian là anh lắng nghe.

Giờ phút này, Ngải Cảnh Sơ đang ở một nơi cách cô một nghìn cây số và kể cho cô nghe những câu chuyện cũ, hơn nữa những việc có liên quan tới cô lại vô cùng xúc động.

Cô... hình như đã thấy nhớ anh rồi.

Ngày thứ tám kể từ khi rời khỏi thành phố A vừa vặn vào thứ bảy, Tăng Lý kết thúc chuyến du lịch, sắp xếp đồ đạc chuẩn bị quay về.

Xuống máy bay, cô đẩy xe hành lí từ bên trong đi ra đã thấy Ngải Cảnh Sơ đứng chờ ngoài cửa. Anh nhìn thấy cô trước, khóe miệng đang mỉm cười.

Về tới nhà, Tăng Lý dỡ hành lí, phân loại từng món quà đem tặng mọi người, sau đó gọi điện hẹn Mã Y Y và Ngũ Dĩnh ra ngoài ăn, nhân tiện chính thức giới thiệu Ngải Cảnh Sơ với bạn bè.

“À, quà của anh này!” Ngồi vào xe, cô vừa nói vừa đưa cho anh một chiếc hộp. Bên trong là một cái móc treo vòng tay bồ đề, dưới vẫn còn dải nơ màu hồng. “Em xin lúc vào miếu treo trong xe được đấy”.

“Anh cũng có quà à?”

“Đương nhiên!” Tăng Lý gật đầu.

Anh vui vẻ nhận lấy.

“Trước kia em hay phải chuyển nhà, chuyển trường, nên bạn học không có nhiều. Ngũ Dĩnh và Mã Y Y là hai đứa bạn rất rất rất tốt của em!” Cô nói.

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ hiểu rõ.

Bàn ăn có năm người, Ngũ Dĩnh đưa Ninh Phong đi cùng, Mã Y Y đi một mình.

Mã Y Y nhìn hai đôi tình nhân, nói: “Mấy người này đi có đôi có cặp, rấp tâm khiến tôi ghen tị phải không? Biết trước tôi đã lôi Đậu Đậu theo rồi!”.

Ngũ Dĩnh liếc Mã Y Y: “Ghen tị cái gì, ai bảo cậu không gọi Phan Tư Vũ đến. Người ta tốt thế còn gì nữa”.

“Tốt cái con khỉ. Hắn trẻ hơn tớ, đến khi tớ già khụ rồi, hào quang của hắn còn bắn ra bốn phía. Quá mạo hiểm! Cậu nhìn kia kìa, bác sĩ Ngải và Tăng Lý tuổi tác như vậy mới xứng.”

“Thế Tăng Lý phải giữ cho chặt vào, kéo Mã Y Y cướp mất đấy.” Ngũ Dĩnh trêu chọc.

“Ui giời, thỏ không thềm gặm cỏ gần hang.”

“Cậu có thềm cũng chẳng được ấy chứ!” Ngũ Dĩnh nhìn Mã Y Y từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu làm bộ chê bai.

“Tớ kém chỗ nào hả?” Mã Y Y bất bình, “Tăng Lý, cậu nói xem! À không, bác sĩ Ngải nói xem!”.

Ngải Cảnh Sơ nhìn Tăng Lý, rồi nhìn Mã Y Y, đang định mở miệng thì Tăng Lý kịp thời ngăn lại, tránh cho anh nói ra những lời khiến người khác run sợ.

“Anh kệ đi, hai đứa nó lúc nào cũng thế. Suốt ngày cãi nhau, như oan gia!”

Ninh Phong cười: “Nhưng tình cảm lại rất khăng khít! Khiến người khác phải ghen tị”.

Nhắc đến chuyện này, mấy người lại kể chuyện hồi đại học. Mã Y Y nói: “Cái lần tớ bị dọa sợ đến mức hồn vía bay lên mây, kẻ đầu sỏ chính là Tăng Lý!”.

“À à tớ biết, tớ biết!” Ngũ Dĩnh phấn khích hòa theo.

“Không được nói!” Tăng Lý ngăn lại.

“Có phải chuyện gì mất hình tượng lắm đâu! Với cả, chắc chắn anh Ngải cũng rất muốn biết!” Suốt bữa cơm, họ phát hiện ra Ngải Cảnh Sơ chỉ ít nói chứ không phải là người khó gần, thế nên càng lúc càng vô tư.

Ngải Cảnh Sơ cười cười, bộ dạng sẵn sàng lắng nghe.

“Có một đêm, em đang chìm trong giấc mộng, bỗng nhiên “huych” một phát! Sau đó, màn, vách tường, bụi đất rơi hết vào mặt em. Em cứ tưởng động đất, sợ hết hồn. Kết quả, lúc Ngũ Dĩnh bật đèn mới biết là Tăng Lý ngã từ trên

giường xuống, bị vướng vào màn, cả người treo lơ lửng giữa không trung. Dây màn của Tăng Lý và của em buộc cùng một chỗ, vì thế cả mảng vôi tường bị tróc ra rơi xuống mặt em.”

“Còn nữa!” Ngũ Dĩnh bổ sung, “Trước mỗi kì thi cuối kì một ngày, Tăng Lý đều đi mua mì gói *Thống Nhất 100* về chất đầy phòng”.

Mã Y Y và Ngũ Dĩnh lần lượt trần thuật lại những sự kiện hay ho thời đại học của Tăng Lý cho đến khi bữa cơm kết thúc.

Suốt từ lúc nghe những chuyện đó, nụ cười chưa từng biến mất trên mặt Ngải Cảnh Sơ.

[©STENT](#)

Theo thường lệ, ăn cơm xong nếu không chơi bài thì sẽ đi hát karaoke. Thế là năm người kéo nhau đi hát.

Ba cô gái cầm micro tranh nhau khoe giọng oanh vàng. Ninh Phong và Ngải Cảnh Sơ gọi một két bia, vừa uống vừa nói chuyện.

“Thằng bé bị sút môi lần trước anh muốn tìm tên là Mã Tiểu Bình, tôi đã hỏi thăm được rồi, tôi cũng từng đến nhà trọ của bố mẹ nó nhưng không gặp ai.” Ninh Phong nói với

Ngải Cảnh Sơ, “Nếu anh cần tìm gấp thì hai chúng ta tranh thủ tới đó lần nữa”.

“Cảm ơn anh.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Nếu vẫn không thấy thì có thể về quê họ xem sao, tôi có địa chỉ.” Ninh Phong nói tiếp.

Tiếng nhạc quá lớn, câu chuyện của hai người họ không thể tiếp tục được nữa. Ninh Phong bèn song ca cùng Ngũ Dĩnh một bài tình ca.

Ngải Cảnh Sơ ra ngoài đi WC, lúc trở vào thì gặp Tăng Lý ngoài cửa, anh bèn trêu chọc cô: “Thống Nhất 100, thì môn nào cũng qua môn đấy!”.

“Đáng ghét!” Tăng Lý giờ nắm tay định đánh anh. Tất cả là tại hai đứa kia, chuyện gì cũng kể hết sạch, xấu hổ quá đi mất.

Thấy Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ vào phòng, Mã Y Y liền đưa micro cho hai người: “Đến lượt hai người rồi đây! Bắt buộc phải hát!”.

Ngải Cảnh Sơ bất đắc dĩ nhìn Tăng Lý. Từ đầu tới giờ anh một mực nói không biết hát để từ chối, thậm chí còn trốn đi WC.

“Bác sĩ Ngải, anh mà còn kiếm có nữa là tụi em không chịu đâu đây!” Mã Y Y nói.

Tăng Lý kéo áo Ngải Cảnh Sơ, nhỏ giọng nói: “Hay anh cứ hát bừa mấy câu đi, không là chúng nó không bỏ qua cho anh đâu!”.

“Không bỏ qua thì làm được gì anh?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Chuồn anh say mềm thì thôi!” Tăng Lý nói.

“Thế cũng được.” Ngải Cảnh Sơ quyết chí đã hỏng thì cho hỏng một thể.

“Không đơn giản như anh nghĩ đâu. Anh say còn bị hành hạ nữa cơ! Với cả, anh không biết khi say anh sẽ nói nhảm à?”

“Anh nói nhảm cái gì?”

“Lần sau em sẽ ghi âm lại cho anh nghe!”

Ngũ Dĩnh lên tiếng: “Này, hai người tâm sự đủ chưa hả? Còn câu giờ nữa là tớ chọn bài *Chuyện tình người lái đò* cho hát đây!”

“À à, bài *Qua sông* của chú Phan cũng được! Anh anh em em ngọt xót!” Mã Y Y đề nghị.

Đương nhiên Ngải cảnh Sơ không biết mấy bài hát này, chỉ mờ mịt nghe họ nói.

“Nếu không hát, bọn em sẽ không để anh với Tăng Lý yên ổn bên nhau đâu. Nó từ nhỏ đã nghe lời bọn em rồi.” Mã Y Y uy hiếp.

Tăng Lý chưa từng thấy Ngải Cảnh Sơ bất lực như lúc này bao giờ. Cô không đành lòng nói: “Hay là mình hát tiếng Anh đi. Anh giỏi tiếng Anh, hai đứa nó thì mù tịt, anh hát sai cũng không ai biết. Lời của anh cứ để em hát, anh hát phụ họa theo là được.”

Thế là Ngải Cảnh Sơ đành phải chịu. Nhưng khi anh vừa cất tiếng hát, bốn người còn lại liền hóa đá tại chỗ. Anh hát nhanh hơn nhịp, luyến láy kì quặc, nếu không có nhạc đệm thì e rằng người ngoài nghe sẽ không đoán ra được anh đang hát bài gì.

Hát xong, mọi người đều im lặng, gian phòng nhất thời trở nên an tĩnh. Ninh Phong lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Tăng Lý hát hay quá!”.

Trên đường về nhà, Tăng Lý lái xe trong tâm trạng cực kì vui vẻ.

“Buồn cười thế cơ à?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Ừm, thấy được sở đoản của ai đó nên vui!” Tăng Lý đáp.

Trước giờ cô cứ nghĩ giọng nói của anh êm tai như vậy, hẳn là hát sẽ rất hay. Mấy hôm trước đi du lịch gọi điện về, cô nói với anh ca sĩ trong quán bar là nữ, nhưng thực ra là nam, hơn nữa, giọng của anh ta khá giống Ngải Cảnh Sơ. Vì thế, cô không kìm lòng được mà tưởng tượng ra bộ dạng anh lúc hát, thậm chí Mã YY và Ngũ Dĩnh cãi nhau âm ỉ, cô cũng không chú ý.

“Em đưa anh về nhà nhé?” Cô hỏi.

“Về nhà em trước.” Anh nói.

“Làm gì?”

Anh không trả lời ngay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi mới chậm rãi nói: “Không có gì, muốn ở bên em một lát”.

“Ừm.” Tăng Lý gượng gạo lên tiếng, đáy lòng ngọt lịm như vừa được rót mật.

Một lúc sau, anh lại nói: “Anh thích nghe em hát bài hát đó”.

Anh thực sự không ngờ Tăng Lý hát hay đến thế.

“Bài nào?”

“Không nhớ tên, lời bài hát có nhắc đến bà ngoại.”

“Anh thích thì em hát cho anh nghe nhé!” Tăng Lý nói.

“Ừ.”

“Bây giờ?”

“Ừ.”

“Hát chay?”

“Ừ.”

“Em đang lái xe mà!”

“Luật giao thông không cấm.” Anh thản nhiên nói.

Đây cũng là bài hát Tăng Lý rất thích, nhắm qua một lượt ca từ, cô nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Khi còn bé, mỗi khi tôi xóc nôi cãi nhau, bà ngoại đều hát dỗ dành tôi.

Những buổi chiều mùa hạ, tiếng ca của bà đã an ủi tôi...

Không có nhạc đệm, không có tạp âm, trong không gian nhỏ hẹp, giọng hát tuy nhỏ nhưng lại âm vang, tiếng ca càng thêm động lòng người.

Tôi yêu một người khiến tôi quên cả bản thân mình.

Tôi ngỡ rằng đó là thế giới mà tôi đang khao khát.

Nhưng hóa ra tôi đã sai rồi.

Phải chăng thế giới của những người trưởng thành luôn luôn bị khuyết...

Ngải Cảnh Sơ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi Tăng Lý hát xong, anh cũng không lên tiếng. Cô tưởng anh đã ngủ.

“Bị thôi miên rồi à?”

“Không.” Anh đáp.

Tăng Lý trầm mặc liếc anh một cái, chỉ trông thấy sau gáy anh.

“Em lái xe vào lề đường đi.” Anh bỗng quay lại nói.

“Làm gì?”

“Lái đi!” Anh giục.

Tăng Lý bật đèn xi-nhan phải rồi giảm tốc độ. Xe vừa dừng lại bên lề đường. Ngải Cảnh Sơ bỗng đứng nghiêng người, nâng cằm cô lên, và hôn.

“Có người trông thấy đấy.” Tăng Lý giãy giụa.

“Trông thấy thì sao, anh không phạm pháp.”

“Vâng vâng, luật giao thông cũng không cấm!”

Anh nhìn miệng cô, đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói: “Lần sau tới tái khám em nhớ nói với Chu Văn là phần niềng răng ở răng cửa quá sát vào môi, bảo cô ấy điều chỉnh lại”.

Tăng Lý biết anh ám chỉ cái gì, đỏ mặt nói: “Sao anh không đi mà nói?”

“Cô ấy sẽ thắc mắc vì sao anh biết rõ như thế.” Anh nghiêm túc trả lời.

Tăng Lý cắn răng, thật muốn bóp cổ người đàn ông này!

Về tới nhà cô, Ngải Cảnh Sơ ngồi xuống ghế, tiện tay cầm một quyển tạp chí lên xem.

Trên bàn có một mảnh giấy nhắn mẹ Tăng để lại: “Gọi điện cho con mà không được, mẹ bỏ bát canh trong tủ lạnh đấy, nhớ uống đi”. Ngày ghi trên giấy là hôm qua.

Mẹ Tăng không biết chuyện cô đi du lịch, cho rằng cô ra ngoài với bạn.

Tăng Lý mở tủ lạnh, trông thấy một bát canh sườn, cô đặt vào nồi đun lại cho nóng rồi bung ra ngoài.

“Mẹ em nấu, ngon lắm. Anh nếm thử đi!”

Ngải Cảnh Sơ không định uống, nhưng nghe cô nói xong thì đổi ý, đứng trước bàn ăn lẳng lặng múc cho mình một bát.

Tăng Lý lấy đũa gắp mấy miếng sườn ra bát, vì được đun lại nên xương càng mềm, vừa bỏ vào miệng đã thấy thịt nhũn ra. Ăn được một ít thì canh cũng vừa bớt nóng, cô uống một hơi hết bát canh. Nuốt xuống bụng, trên trán đã đầy mồ hôi.

Ngải Cảnh Sơ đang múc từng thìa nhỏ, thông thả mà uống. Canh bỏ thêm củ từ nên nước rất trong, vị thịt khá ngọt. Anh uống rất cẩn thận, cứ như sợ rớt mất một giọt. Không biết anh mãi suy nghĩ điều gì, vẫn một mực giữ im lặng.

Chương 15

Hôm sau, mọi người cùng nhau đến nhà Mã Tiểu Bình nếu nơi này có thể gọi là “nhà”. Đó là một tầng trệt cũ nát ở ngoại ô, trong phòng không có giường, chỉ có hai tấm gỗ mang hình dáng của cánh cửa cũ, trên trải ruột bông. Một bên kê chiếc tủ gỗ chỉ còn nửa cánh cửa, một bên kê chiếc bàn trà, mấy băng ghế và một cái bàn nhỏ. Chiếc bàn bốn cạnh này có thể gấp lại nhưng chân đã bị rỉ, mặt bàn phủ một lớp bụi dày, có lẽ trên bàn để vật gì đó khá lâu nên in lại dấu vết.

Ông Vương, người đưa bọn họ tới chỉ vào cái bàn và nói: “Trước ở đây bày cái ti-vi, do bà vợ tôi mang sang cho nhà họ”.

Ông Vương là đồng hương với gia đình Mã Tiểu Bình, đồng thời là bố của thằng bé cầm đầu đám trẻ ăn xin Vương Dũng.

“Tôi đã bảo là nhà họ đi lâu rồi mà. Giờ cô cậu tin chưa?” Ông Vương nói.

Ninh Phong đưa cho ông ta một điều thuốc lá, châm lửa, hỏi thăm vài câu rồi nói tới chuyện chính: “Bác Vương, thế đã xảy ra chuyện gì ạ?”.

Ông Vương hút vài hơi rồi ngồi xồm xuống. Ninh Phong ngồi bên cạnh. Ông Vương híp mắt lại: “Tôi biết cô cậu là người tốt, cậu và cô gái lần trước...” ông ta vừa nói vừa chỉ điều thuốc về phía Tăng Lý, “Từng đến trường học giúp lũ trẻ nhà chúng tôi, còn quyên góp quần áo sách vở, nếu không tôi đã chẳng đưa cô cậu tới đây”.

...

“Ở nông thôn chúng tôi, làm ăn vất vả, chẳng mấy gia đình có khả năng cho con vào thành phố học. Nhiều khi vợ chồng chúng tôi phải đi làm đêm, bọn trẻ tan học về nhà không ai quản, gặp dịp một người đồng hương nói cần vài đứa trẻ lên phố đi xin tiền, chúng tôi nghĩ ít nhất như thế cũng có người quản lí bọn trẻ, lại được cho tiền cho ăn nên đồng ý.”

Lúc nói những lời này, đôi mắt ông Vương ngập trong làn khói thuốc tỏa ra từ miệng. Ngải Cảnh Sơ vẫn im lặng đứng nghe.

Ông Vương lại nói: “Về sau tôi mới biết Mã Tiểu Bình cũng ở trong đám trẻ đó. Thực ra Mã Tiểu Bình được ông Mã nhặt về từ bệnh viện, nghe nói là thằng bé bị bỏ lại trong WC. Thấy mọi người bảo là ông Mã bị câm, hơn chục năm

trước vốn đã lấy vợ, nhưng ông ta hơi điên, lúc thì bình thường lúc thì gào khóc, thế là bà vợ không chịu được bỏ đi theo người khác. Bây giờ ông ta cũng có tuổi rồi, người thân họ hàng chẳng ai lo cho ông ta nên ông ta vào thành phố nhặt đồng nát, bới thùng rác tìm giấy báo, chai lọ nhựa phế phẩm, ai ngờ một hôm nhặt được đứa trẻ con. À, cô cậu gặp Mã Tiểu Bình chưa?” Ông Vương đột nhiên ngẩng lên hỏi.

Tăng Lý gật đầu đáp: “Gặp rồi ạ”.

Ngải Cảnh Sơ vẫn không lên tiếng.

Ông Vương chỉ vào miệng mình và nói tiếp: “Thằng bé bị hở môi, mũi cũng bị hở nên uống nước đều sặc, có mấy lần suýt chết nữa đấy. May mà nó mạng lớn. Nhìn nó như vậy thôi nhưng đầu óc tinh ranh lắm, nghe nói hôm nọ bị người ta bắt lên bệnh viện, người đồng hương mang bọn trẻ đi ăn xin kia sợ quá, tưởng là chính quyền và phóng viên sẽ tìm đến nên bố con họ đi rồi”.

“Về quê ạ?” Ninh Phong hỏi.

Ông Vương sững sốt, dè dặt hỏi: “Các cô cậu tìm Mã Tiểu Bình làm gì?”

“Giúp thằng bé chứ còn làm gì nữa.” Ninh Phong đáp.

Ông Vương nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu nhìn về phía người từ đầu tới cuối chưa nói câu nào đứng ở góc nhà kia.

“Hai cô cậu thì tôi biết, còn cậu ta? Người của chính quyền à?”

Tăng Lý liếc Ngải Cảnh Sơ một cái, vội vàng giải thích: “Không ạ, anh ấy là bác sĩ. Chính anh ấy đang tìm Mã Tiểu Bình về chữa bệnh”.

Ông Vương ngừng hút thuốc, hỏi: “Chữa khỏi được à?”.

Ngải Cảnh Sơ bấy giờ mới nhìn ông ta và đáp: “Chữa được”.

Anh chỉ nói hai chữ, không giải thích gì thêm, nhưng lại khiến cho người khác có một cảm giác rất đáng tin cậy.

“Nhưng nhà họ không có tiền chữa đâu.” Ông Vương dụi điều thuốc xuống đất, bổ sung một câu.

“Cháu sẽ nghĩ cách.”

Tăng Lý nói: “Nhưng phải sớm tìm được thằng bé, chữa chạy càng sớm càng tốt”.

Nhìn thấy trên vách tường có một dãy số di động được viết bằng phấn trắng, Ninh Phong bèn hỏi: “Số điện thoại của họ đây ạ?”.

“Của thằng cháu họ ông Mã.” Ông Vương đứng dậy, giậm giậm chân, “Nhà họ ở gần nhau, cô cậu cứ gọi điện hỏi thăm xem sao”.

Rời khỏi xóm của ông Vương, Ninh Phong về trước, Ngải Cảnh Sơ lái xe đưa Tăng Lý đến quán cà phê

“Xong việc gọi điện anh đến đón.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Không cần đâu, Mã Y Y sẽ đưa em về. Với cả em cũng chưa biết lúc nào xong việc.” Tăng Lý vừa nói vừa quay người lấy túi xách.

Túi để ở hàng ghế sau, thẳng với ghế lái, Tăng Lý buộc phải nghiêng người sang phía Ngải Cảnh Sơ, mái tóc cô phủ một nửa lên người anh.

“Tăng Lý!” Anh gọi.

“Ừm?” Cô ngẩng lên, gương mặt anh gần ngay trước mắt.

Ngải Cảnh Sơ nghiêng đầu, ngón tay luồn trong mái tóc cô. Tăng Lý đột nhiên ý thức được anh muốn gì, trốn không được mà đáp lại cũng không xong. Cô chờ đến mặc cho anh hôn mình.

Khi xuống xe, Tăng Lý vẫn còn bần thần, đến cửa quán cô mới nhớ ra mình quên không cầm túi xách, quay đầu lại đi thấy anh đứng ngoài cửa xe đợi cô.

Cô đi tới nhận lấy túi xách từ tay anh. Thấy anh quay sang định ngồi vào xe, cô chợt thấy không ổn.

“Này!” Cô gọi.

Anh xoay người lại.

Tăng Lý mím môi, chân chừ chờ một lúc mới hỏi: “Anh có thể vào giúp em được không?”.

Ngải Cảnh Sơ sững sốt. Anh ngược mắt nhìn biển hiệu quán cà phê, sau đó mỉm cười.

“Sau này muốn anh làm gì cứ nói thẳng, không cần hỏi anh: có thể không.”

Vào quán, Tăng Lý bận rộn pha đồ uống, còn Ngải Cảnh Sơ ngồi ở quầy thu ngân. Mặc dù chưa từng sử dụng máy tính tiền nhưng sau khi được Đậu Đậu hướng dẫn một lượt, anh đã rất thành thạo.

Lúc đầu cứ tưởng mọi việc suôn sẻ, chẳng ngờ có hai sinh viên nữ vừa đẩy cửa bước vào, trông thấy Ngải Cảnh Sơ đứng ở quầy, ngay người một lúc rồi thốt lên: “Thầy Ngải!”.

Carol's nằm cạnh Đại học A nên sinh viên trong trường đến đây rất đông.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, hai cô gái vẫn đứng nguyên tại chỗ. Sau đó, thỉnh thoảng có người đi ngoài phố nhìn qua tấm cửa thủy tinh, cũng có người tò mò vào quán xem náo nhiệt.

Khoảng một tiếng sau, Đậu Đậu nhận được tin nhắn, vội vàng chạy đến báo tin cho Tăng Lý và Mã Y Y: “Thần tượng lại lên forum rồi!”. Dứt lời, cô chìa di động ra.

Mã Y Y hớn hờ nói: “Sau này tiệm chúng ta làm ăn không lỗ vốn rồi!”, sau đó quay sang nhìn Tăng Lý “Cậu đi nói Ngải Cảnh Sơ, tớ trả công gấp ba, bảo anh ấy mỗi ngày tới đây đứng ngoài cửa quán một lúc!”.

Tăng Lý vội vàng lôi Ngải Cảnh Sơ lên gác, giấu nhem.

Trần an anh xong, vừa xuống tầng dưới thì Tăng Lý thấy kẻ khó chơi nhất Học viện Y - Chu Văn.

“Này!”

Tăng Lý thật sự hối hận vì đã đồng ý với Mã Y Y, bảo Ngải Cảnh Sơ đến quây tính tiền.

“Sư mẫu!”

Hai tiếng này của Chu Văn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Đầu gối Tăng Lý bỗng mềm nhũn, suýt nữa thì quì xuống hành đại lễ với Chu Văn.

[©STE.NT](#)

Cuối tuần sau đó, nhận được tin Mã Tiểu Bình đã về quê Diên Trường, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quyết định tự mình đi một chuyến.

Diên Trường là một vùng quê nghèo, nằm ở một vùng đất cao, đường xá đi lại khó khăn, nhưng gần đây lại thu hút nhiều người trẻ tuổi tới thăm thú. Nhờ vào vị trí địa lý mà nơi này cây cối xanh tươi, môi trường sinh thái còn khá nguyên sơ, là vùng tập trung rất nhiều loài chim di cư.

Có điều, Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ từ xa xôi tới đây không phải đi chơi. Hai người lái xe mất bốn tiếng mới đến huyện lỵ, ăn trưa xong, nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi theo tỉnh lộ hình chữ S lên núi.

Đường vừa chật hẹp vừa quanh co, bên phải là vách núi dựng đứng, thỉnh thoảng có những chiếc xe tải đi ngược hướng. Lúc đầu hai người luân phiên lái xe, về sau thấy Tăng Lý căng thẳng đến nỗi tay siết chặt bánh lái, Ngải Cảnh Sơ không yên tâm để cô lái nữa.

Lên tới nơi, tỉnh lộ đã hết, không còn biển hướng dẫn nào nữa. May mà Tăng Lý đến Diên Trường một lần, vẫn còn ấn tượng vừa dựa theo trí nhớ để chỉ đường, vừa hỏi thăm người dân ở đây, cuối cùng cũng thấy một đường khác.

Chặng tiếp theo, tình hình đường xá càng lúc càng tệ, mặt đường xi măng nhiều chỗ bị nứt vỡ. Vào tới thôn, hỏi thăm người dân mới biết xóm của Mã Tiểu Bình còn cách nơi này một con đường đất, cũng may mà gầm xe khá cao. Hai người lại đi thêm một đoạn đường xóc nữa, tới nơi thì mặt trời vừa xuống núi.

Trước lúc xuất phát, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý đã liên hệ với Mã Phú Quý, cháu họ của ông Mã. Hai người tới nhà anh ta thì đã có một đoàn người đợi sẵn, thằng bé Mã Tiểu Bình trốn sau lưng một bà cụ.

Ngải Cảnh Sơ không vòng vo, vừa ngồi xuống liền trình bày rõ mọi chuyện. Cuối cùng, anh chợt nhớ đến người giám hộ: “Cho hỏi ai là ông Mã? Bố của Tiểu Bình?”.

Đám người không ai lên tiếng, lát sau Mã Phú Quý trả lời: “Chú tôi lại phát bệnh, chúng tôi phải trối chú ấy lại”.

Ngải Cảnh Sơ do dự: “Làm phẫu thuật cần có chữ kí của bố mẹ”.

Mã Phú Quý đã ngoài bốn mươi tuổi, từng sống ở thành phố một thời gian nên biết sơ sơ về chuyện phẫu thuật, anh

ta vội giải thích: “Chú tôi không phải phát bệnh liên tục, chỉ vài ngày là lại bình thường thôi. Với cả..”, anh ta chỉ vào người đàn ông trung niên “Đây là anh Ngô đội trưởng, chuyện to chuyện nhỏ ở đội sản xuất của chúng tôi đều cho anh ấy giải quyết. mấy hôm trước anh chị gọi điện tới, anh Ngô cũng đã báo cáo với lãnh đạo thôn rồi”.

Nơi này địa hình cao, ban ngày nắng to, nhưng chạng vạng là bắt đầu lạnh. Trời đã tối mà không thấy ai có ý định bật đèn. Giờ này Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý cũng không thể quay về thành phố được, đành phải nghe theo sắp xếp của Mã Phú Quý, ngủ lại nhà anh ta một đêm, sáng mai tới gặp ông Mã rồi đưa Mã Tiểu Bình về thành phố A nhập viện.

Bàn việc chính xong xuôi, người nhà Mã Phú Quý dọn bát đĩa chuẩn bị cơm nước. Mã Tiểu Bình xung phong đi giật đoạn dây thừng bên tường, bóng đèn giữa gian nhà rớt cuộc cũng hoạt động, tuy nhiên ánh sáng vừa yếu vừa chập chờn, lúc mờ lúc sáng.

Thằng bé Mã Tiểu Bình được Tăng Lý cho áo T-shirt, cho kẹo sô-cô-la, dần dần không còn sợ sệt nữa. Thấy cô nhìn chăm chăm bóng đèn, nó liền nói: “Lúc nào cũng nhấp nháy như thế cả, mọi người bảo là do điện áp không ổn định”.

Đây là lần đầu tiên Tăng Lý nghe thấy giọng nói của thằng bé. Vì nguyên nhân sinh lý nên phát âm bị ảnh hưởng giọng nói không rõ ràng, rất khó nghe. Sợ thằng bé bị tổn

thương. Tăng Lý không hỏi lại, chỉ cười và ra đầu xem như đã hiểu.

Đến lúc sắp xếp chỗ ngủ, vợ của Mã Phú Quý lên tiếng hỏi: “Hai người là vợ chồng à?”

Tăng Lý vội xua tay.

Thế nên, Mã Phú Quý và Ngải Cảnh Sơ ngủ một gian nhà, Tăng Lý ngủ cùng cụ già, vợ của Mã Phú Quý ngủ với đứa con hai tuổi.

Cụ bà là mẹ của Mã Phú Quý, năm nay đã hơn bảy mươi, người to béo, răng miệng còn khỏe.

Sợ Tăng Lý không thích ngủ với người già, chị Mã nói: “Mẹ chị tuy tuổi cao nhưng sạch sẽ lắm, biết có khách đến nên đã giặt giũ hết cả chăn màn rồi đây. Cô đừng lo”.

Tăng Lý không bận tâm những chuyện này, rửa mặt mũi chân tay xong liền đi theo cụ bà vào nhà. Ngồi xuống giường, Tăng Lý nhìn quanh gian nhà một lượt, sau đó cô sợ đến mức ngã ngửa.

Cạnh giường kê ba cái ghế gỗ, bên trên đặt một chiếc quan tài đen sì.

Thật sự là quan tài! Đầu to đầu nhỏ, nước sơn màu đen, có nắp đậy.

Đột nhiên bầu không khí trở nên kì dị.

Cụ bà mắt đã kém, không nhìn ra vẻ sợ sệt của Tăng Lý, thậm chí còn coi chiếc quan tài kia như vật tàng hình, liên tục thúc giục cô đi ngủ.

Tăng Lý chỉ có thể nghe theo. Cô vừa mới đặt lưng xuống thì vợ Mã Phú Quý gõ cửa, chị ta vào hỏi sáng mai cô muốn ăn gì. Chuyện trò vài câu, chị ta tắt đèn giúp hai người rồi đi ra, đóng cửa lại, hoàn toàn không để ý tới chiếc quan tài kia.

Cụ bà nằm phía trong, Tăng Lý nằm ngoài. Đúng là vỏ gỏi và chăn đã được giặt, rất sạch sẽ. Chiếc màn dày ngăn cách trong ngoài thành hai thế giới nhưng Tăng Lý vẫn không tìm được mà tưởng tượng ra vật thể kinh dị kia. Cô trùm chăn kín mít, càng nghĩ càng sợ, thậm chí không dám nhắm mắt, không dám quay lưng về phía nó.

Chẳng biết qua bao lâu cô mới thiếp đi.

Trong mơ, cô trở về năm hơn mười tuổi, thời điểm mà cô còn ở trong khu nhà tập thể có cái sân nhỏ được trưng dụng làm nơi tổ chức tang lễ. Ánh đèn dầu âm u, thi thể nằm trơ trọi, có người chỉ được che vải trắng, có người được đặt trong quan tài.

Kế tiếp, cô mơ thấy bố mẹ cãi nhau, hai người lời qua tiếng lại, rồi bố tát mẹ một cái, nhưng bàn tay to lớn của ông lại rơi trên mặt cô. Cô không cảm thấy đau.

Sau đó, cô lại mơ thấy mình đi nhận giấy thông báo nhập học. Đi được nửa đường có rất nhiều người chỉ trỏ cô, cô khó hiểu cúi đầu nhìn mình, bây giờ mới phát hiện mình không mặc quần áo.

Nửa đêm, Tăng Lý không ngủ được nữa, bèn trở dậy, đi ra ngoài.

Nhà Mã Phú Quý cực kì sơ sài, tường không được xây bằng gạch mà là gỗ, tre, đất bùn và vôi, mái lợp ngói. Chính giữa nhà ở, hai bên là vài gian nhà nhỏ, có gian cho người ở, có gian chứa đồ đạc, phía sau là chuồng lợn và nhà vệ sinh. Căn nhà đã lâu không được tu sửa, nhiều mảng tường bị tróc ra để lộ cả thân tre bên trong.

Bên ngoài là một khoảng đất trống bằng phẳng, không có tường bao.

Mặt trăng đột nhiên ló ra khỏi đám mây, ngoài sân lúc này còn sáng hơn cả trong nhà. Tăng Lý không dám ra ngoài, chỉ đứng dưới mái hiên mà quan sát chung quanh. Lúc tới đây, hai người dừng xe ở khu đất thấp rồi đi bộ theo đường ruộng lên đây. Nhờ ánh trăng, Tăng Lý có thể trông thấy rõ xe của Ngải Cảnh Sơ đang đứng trơ trọi bên lề đường.

Bỗng nhiên, một đốm sáng lóe lên trong tầm nhìn của cô rồi nhanh chóng vụt tắt, giống ngọn lửa hoặc con đom đóm. Lần thứ hai nó lóe sáng, lâu hơn, Tăng Lý mới chắc chắn đó là ngọn lửa.

Cô nhìn về phía ánh sáng yếu ớt kia, lòng vững vàng hẳn lên, thậm chí còn cảm thấy ngọn lửa đó sáng hơn cả ánh trăng giữa không trung.

Bởi vì, nó phát ra từ cái bật lửa của Ngải Cảnh Sơ.

Bước chân Tăng Lý bỗng nhẹ bẫng và nhanh hơn, cô nhờ vào ánh trăng mà chạy ra khỏi sân nhà, bước xuống những bậc đá so le, đi men theo đường bờ ruộng. Tiếng côn trùng rả rích bên tai. Ánh trăng rót lên người cô khiến cái bóng của cô đổ xuống ruộng.

Tăng Lý đi giày thể thao nên chạy khá nhanh và êm, vậy mà mới được nửa đường đã bị Ngải Cảnh Sơ phát hiện.

“Tăng Lý!”

Cô không thừa mà gọi lại: “Ngải Cảnh Sơ!”. Vốn dĩ cô nói ba chữ này bằng giọng rất bình thường, nhưng đêm khuya giữa đường núi tĩnh lặng này khiến cho thanh âm trở nên vang dội lạ kì.

Tăng Lý bị chính tiếng nói của mình làm cho hoảng sợ, lát sau cảm thấy thú vị, cô bèn gọi cậu nữa: “Ngải Cảnh Sơ!”

Nhận ra sự nghịch ngợm của cô, Ngải Cảnh Sơ cũng đáp lại: “Tăng Lý!”.

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần. Tăng Lý dừng lại ở bờ ruộng cao chừng một mét, Ngải Cảnh Sơ đứng phía dưới, ngẩng đầu lên nhìn cô. Gương mặt anh được ánh trăng tô vẽ như một bức tranh.

Tăng Lý lẳng lẳng nhìn anh, nụ cười rạng rỡ, giọng nói cũng trở nên mềm mại hẳn, nhỏ nhẹ hơn: “Ngải Cảnh Sơ!”.

Lần này anh không gọi cô nữa mà đưa tay lên và nói: “Anh đỡ em!”.

Anh vừa dứt lời, cả người và trái tim cô đều ngã vào lòng anh.

“Không ngủ chạy ra đây làm gì?” Tăng Lý hỏi.

“Thế em ra đây làm gì?” Anh hỏi lại cô.

“Không ngủ được.” Cô đáp.

“Anh cũng không ngủ được.” Anh bắt chước câu trả lời của cô.

“Anh bắt đầu nói nhảm rồi đấy!”

Anh cười.

Nửa đêm, nhiệt độ hạ thấp, sợ cô bị lạnh, Ngải Cảnh Sơ mang cô vào trong xe ngồi.

“Lần này về, mình hẹn mẹ em tới nhà ăn một bữa cơm nhé.” Anh nói.

“Nhà nào?”

“Nhà anh!”

“Không được đâu.” Tăng Lý từ chối.

“Sao không được?”

“Tính tình mẹ em thế nào, anh cũng biết rồi đây...”

“Anh nào có biết. Anh chỉ biết, canh mẹ nấu rất ngon.” Anh đương nhiên không dám nói bậy bạ gì sau lưng mẹ vợ.

“Ngon lắm à? Em thấy bình thường mà.”

“Rất ngon.” Ngải Cảnh Sơ như đang hỏi tưởng lại điều gì, anh đột nhiên nói một câu: “Có mùi vị của mẹ”.

Tăng Lý bấy giờ mới hiểu ra biểu hiện kì lạ của anh hôm đó. Đáy lòng chợt xót xa, cô cầm lấy tay anh, không biết phải nói gì, cứ lặng yên nhìn anh như thế.

Thực ra, hai mẹ con anh không phải bị người ta chia cách, mà mẹ thật sự đã từ bỏ anh. Anh nói anh mồ côi từ trong bụng mẹ, cũng có nghĩa anh là một đứa trẻ không cha không mẹ. Đó là một phần nguyên nhân khiến anh đồng cảm với Mã Tiểu Bình.

“Em muốn nghe chuyện khi còn bé của anh.” Tăng Lý nói.

“Khi bé, anh luôn nghĩ, nếu mình làm gì cũng giỏi, cùng xuất sắc thì mẹ sẽ hối hận và trở về đón mình đi. Nhưng không phải, trước giờ anh chưa hề có một mẩu tin tức nào về mẹ. Anh không dám hỏi người khác xem mẹ ở đâu, đi đâu. Sau này, vì mẹ mà anh đến Philadelphia du học. Anh gấp rút đi tìm mẹ, biết mẹ đã kết hôn, đã sinh con và mở một cửa hàng nữ trang nhỏ. Anh vào đó, mẹ không nhận ra anh, thậm chí chỉ đảo mắt qua anh một cái. Khuôn mặt anh giống mẹ như vậy nhưng mẹ không hề nhận ra.”

Nghe Ngải Cảnh Sơ nói những lời này, Tăng Lý bỗng nhiên hiểu rõ cảm giác của anh. Nỗ lực chứng tỏ bản thân cho người ấy xem, rồi cuối cùng lại phát hiện ra, bản thân quá nhỏ bé, dường như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời người ấy. Là chán nản? Tuyệt vọng? Hay là hận?

Anh nói: “Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện này ra. Ở nhà anh không dám nhắc tới, sợ mọi người buồn. BẠN bè lại càng chẳng thể nói”.

“Từ nay về sau có chuyện gì nhất định phải nói với em, không được giấu trong lòng.” Tăng Lý nhìn anh.

“Ừ.”

“Được không?”

“Được.”

Im lặng một lúc anh lại nói: “Sau đó anh vẫn chưa từ bỏ hi vọng, anh tới cửa hàng đó lần nữa, mẹ hỏi anh muốn gì. Anh nói muốn mua một món nữ trang tặng người phụ nữ quan trọng nhất trong đời mình, mẹ liền chọn giúp anh một chiếc nhẫn. Trả tiền xong, anh bỏ lại cái hộp trên bàn, không cầm đi. Lúc đó mẹ còn tưởng anh quên, đuổi theo đưa cho anh”.

“Sau đó thì sao?”

“Anh không bao giờ quay lại đó nữa.”

Nói xong, anh cầm bật lửa, rút ra một điếu thuốc rồi mở cửa, một mình ra ngoài chuẩn bị hút thuốc. Nhận ra tâm trạng anh không tốt, Tăng Lý cũng lấy một điếu thuốc, xuống xe, đi đến bên cạnh anh.

Ngải Cảnh Sơ vừa mới châm lửa, Tăng Lý ghé vào nói: “Em cũng muốn!”.

Anh có vẻ không vui: “Bảo rồi em không được hút thuốc”.

“Thế anh cũng không được hút.” Cô cãi.

“Anh là đàn ông.”

“Nam nữ bình đẳng?” Cô phản bác.

“Chuyện này có thể bình đẳng à?” Chủ nghĩa nam quyền bắt đầu bộc lộ.

“Sao mà không thể?” Dứt lời, Tăng Lý giăng lấy cái bật lửa, tự mình châm thuốc.

Chưa bao giờ cô dám to gan lớn mật phơi bày thói xấu của mình ra như thế. Tiếc rằng, châm lửa xong, dưới ánh mắt của Ngải Cảnh Sơ, cô không dám hút.

Ngải Cảnh Sơ không lên tiếng, cũng chẳng ngăn cô.

Tăng Lý bình tĩnh lại, nhìn đốm lửa giữa hai ngón tay, bỗng nhiên nói: “Ngày trước mỗi khi buồn bực, em liền muốn làm gì đó để quên đi, vì vậy em tự hỏi lúc tâm trạng không tốt, liệu hút thuốc và uống chút rượu vào có tốt hơn không?”.

“Cai đi! Cả anh và em!” Anh cầm lấy điều thuốc của cô, dụi tắt cùng với điều thuốc của mình.

“Anh cũng không hút nữa à?”

“Không.”

“Thế lúc muốn hút thì làm thế nào? Cẩn hạt dưa nhé!”

“Lúc anh muốn hút, em hôn anh một cái là được!”

“Thế em muốn hút thì sao?”

“Thì đổi lại anh hôn em.” Anh nói nhẹ bẫng.

Tăng Lý bất bình. Người này đúng là biết cách lợi dụng.

Hai người đứng bên ngoài một lúc rồi lại vào xe ngồi.

“Sao anh không ngủ được?” Tăng Lý tò mò.

“Mã Phú Quý ngáy to quá.” Ngải Cảnh Sơ đáp, “Anh định ra ngoài xe chợp mắt một lát”.

“Không phải trong nhà có vật lạ à?” Cô thăm dò.

“Cái gì lạ?” Anh khó hiểu.

“Không có gì.” Cô đáp qua loa.

“Nhớ hẹn mẹ em nhé.” Ngải Cảnh Sơ lại nhắc tới vấn đề ban đầu.

“Anh nghiêm túc đấy à?” Cô hỏi.

“Em không nghiêm túc?”

“Không phải.” Tăng Lý giải thích.

Anh không tiếp lời. Cô tưởng anh giận, chẳng ngờ anh lại nói: “Vì bố mẹ mà anh luôn cân trọng với chuyện tình cảm”, ngừng một lúc, anh tiếp tục “Sau khi biết quan hệ giữa em và Vu Dịch, anh từng chùn bước. Nhưng rồi anh phát hiện ra dù có làm gì anh cũng không thể ngăn cản được mình, vì thế anh quyết định để mặc cho mọi thứ diễn ra tự nhiên. Tăng Lý, còn nhớ anh nói muốn lấy trái tim em đi không?”. Nói đoạn, anh chỉ ngón tay vào vị trí trái tim cô, rồi lại chỉ vào trái tim mình, “Là bởi vì, trái tim anh đã không còn ở đây nữa rồi, nếu em không thể trao trái tim của em đổi cho anh, anh sẽ trở thành cái xác không hồn”.

...

“Anh không phải người biết nói những lời ngon ngọt, biết dỗ dành người khác, biết tặng hoa tặng quà. Anh cũng không phải người tin vào thánh thần ma quỷ. Nhưng giờ anh xin thề, cả đời này sẽ đối xử thật tốt với em, không để em phải chịu ảm ức nào.”

Những lời nói hết sức bình dị của anh lại ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, khiến Tăng Lý không cầm được nước mắt, từng giọt từng giọt cứ thế rơi xuống. Cô nhào người, vòng tay ôm lấy cổ anh: “Em yêu một người, nhất định sẽ quán

lấy anh ấy, dính lấy anh ấy, sẽ muốn hai tư giờ đều được ở bên anh ấy, như thế liệu sau này anh có ghét em không?”.

“Anh không ngại để em ngày nào cũng tới bệnh viện cùng anh đâu! Hay là...”, anh nói, “Em thi làm nghiên cứu sinh của anh đi, trước khi nghỉ hưu, anh sẽ không cho em tốt nghiệp!”

“Điên!”

Gần sáng, trời đột ngột đổ mưa lớn. Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quay lại nhà Mã Phú Quý thì thấy người lớn đều đã dậy, đang chuẩn bị cơm nước. Họ không biết hai người ngủ ngoài xe, chỉ nghĩ là hai người dậy sớm đi dạo, gặp mưa nên quay về.

Ăn sáng xong, mưa chẳng ngớt mà càng lúc càng lo. Cả mảnh sân trước nhà đều trắng nước.

Ngải Cảnh Sơ và Mã Phú Quý đưa Mã Tiểu Bình về nhà ông Mã, nhân tiện mang cơm cho ông ta. Vì đường đi lầy lội nên Ngải Cảnh Sơ không cho Tăng Lý đi theo.

Trời mưa thế này không thể ra ngoài đồng làm việc, chị Mã bèn ở nhà giúp mẹ chồng đan sọt trúc. Tăng Lý rất muốn vào gian phòng của cụ bà lấy quần áo hôm qua mình thay ra, nhưng mọi người đều ở ngoài này, cô không dám tới gần cỗ quan tài đó, cũng không dám xác định xem có đúng là quan tài hay không.

Thấy cô thấp thỏm không yên, chị Mã cho rằng cô lo lắng về Ngải Cảnh Sơ, bèn trấn an mấy câu: “Đừng lo, họ đi nhanh thôi, vẫn về thành phố kịp”.

Chị ta vừa mới dứt lời chưa được bao lâu thì vị đội trưởng Ngô kia tới thông báo, con đường ra khỏi thôn bị sạt lở, hôm nay hai người không thể rời khỏi đây.

“Không còn đường khác ạ?” Tăng Lý hỏi.

“Không.”

Nghe câu trả lời, điều đầu tiên Tăng Lý nghĩ tới không phải là mai phải đi làm, mà là: chẳng lẽ tôi nay còn phải ngủ bên cạnh cỗ quan tài đó?

Chị Mã nghe được tin tức này vẫn rất bình thản, vừa an ủi Tăng Lý, vừa nhiệt tình giữ họ ở lại thêm, sau đó chị ta cúi bó trúc bên hông, đứng dậy đi vào trong buồng.

Tăng Lý tinh ý nhận ra phương hướng của chị ta, vội hỏi: “Chị đi đâu thế?”.

“Vào phòng bà nội cu tí lấy đồ.”

“Em đi cùng chị.” Tăng Lý bám theo.

Tuy là ban ngày nhưng ánh sáng lọt vào đây không nhiều, họ lại không bật đèn nên căn buồng tối như mực. Cỗ quan tài vẫn nằm im thin thít bên cạnh giường.

Tăng Lý vội vội vàng vàng lấy đồ của mình, trong khi chị Mã đi thẳng tới chỗ đặt quan tài, mở nắp, để lộ ra cái khe lớn. Nếu đứng đây một mình, chắc chắn Tăng Lý sẽ đẩy cửa mà tháo chạy.

Nhận ra sắc mặt cô biến đổi, chị Mã nói: “Nhà chị trông đồ tương, trưa nay cho cô cậu ăn đồ tương nhé!”.

“Cái này để đựng đồ tương ạ?”

“Em gái đừng đề ý, đây là quan tài chuẩn bị cho mẹ chồng chị ấy mà.” Chị Mã giải thích.

Nghe chị ta nói rõ ràng, Tăng Lý mới biết, hóa ra ở đây có tập tục chuẩn bị quan tài và áo liệm đầy đủ trước khi người già qua đời, vì thế chẳng ai kiêng kị gì mấy thứ này, thậm chí thoải mái để trong nhà. Lắm nhà bày suốt hai mươi năm mới dùng tới, nhìn lâu thành quen, coi như đồ gia dụng.

“Gỗ bách này vừa phòng bệnh phong thấp vừa phòng sâu bọ nên chị đựng đồ tương vào đây.” Chị Mã nói.

“Thế bà cũng đồng ý ạ?”

“Nguyên văn mẹ chị nói thế này: chuyện này cũng giống như trước khi đi đâu xa nhà, người ta phải chuẩn bị tốt giày với tất.”

Đến trưa thì mấy người Ngải Cảnh Sơ về. Trông thấy người anh ướt sũng, từ bắp chân xuống đều lấm lem bùn đất, Tăng Lý không khỏi buồn cười. May mà trong xe anh có quần áo, vội vàng đi lấy về thay.

Có lẽ vì phản ứng của Tăng Lý, chị Mã không chế biến đồ tương thành món ăn mà thay bằng lạc rang. Biết Ngải Cảnh Sơ không thích ăn lạc, nhân lúc dọn đồ ăn lên, Tăng Lý cố tình để đĩa lạc ra xa anh.

Tranh thủ không ai để ý, Ngải Cảnh Sơ khẽ hỏi cô: “Sao em biết anh không ăn lạc?”.

Tăng Lý nén cười, nghiêm túc trả lời: “Em dự liệu như thần mà!”.

Ngải Cảnh Sơ ngẫm nghĩ hồi lâu, rớt cuộc vẫn không thể nhớ ra đã nói với Tăng Lý khi nào.

Sau đó Tăng Lý tò mò lại hỏi: “Sao anh không ăn lạc?”.

Anh nháy mắt đáp: “Em “dự liệu” thử xem?”.

“...”

Con người này thật là nhỏ nhen.

Nguồn ebooks: <http://www.luv-ebook.com>

Ăn cơm xong, Tăng Lý tìm một cái bàn chải, đem quần áo và giày của Ngải Cảnh Sơ đi giặt sạch.

Ngải Cảnh Sơ cũng chẳng được nhàn rỗi. Chẳng biết vì sao tin tức có một danh y trong thành phố về nhà Mã Phú Quý truyền khắp thôn, mọi người đều bế con mình đến nhờ anh xem bệnh.

Xong việc, Tăng Lý bắt đầu thấy buồn ngủ. Cô đứng ngoài cửa buồng của cụ bà hồi lâu, trước tiên là thò nửa người vào dò tìm công tắc đèn, sau đó mới dè dặt bước vào.

Cô nhìn chăm chăm cổ quan tài, chậm rãi bước, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước,... mãi đến khi không thể gần hơn được nữa.

Vừa nãy chị Mã quên không đóng nắp vào. Tăng Lý đứng ngay bên cạnh cũng không dám ngó đầu nhìn bên trong, nhưng dường như có thể ngửi thấy mùi gỗ thoang thoảng.

Chuyện này cũng giống như trước khi đi đâu xa nhà, người ta phải chuẩn bị tốt giày với tất.

Những lời chất phác này khiến cô bình tĩnh trở lại.

Lúc Ngải Cảnh Sơ tìm thấy Tăng Lý thì cô đang một mình nằm trên giường cụ bà mà ngủ. Vì bật đèn nên vừa vào cửa anh đã trông thấy cổ quan tài, lập tức hiểu ra lý do đêm qua cô mất ngủ.

Nhưng lúc này cô ngủ rất sâu, anh ngồi bên cạnh giường mà cô cũng không phát hiện ra.

Lần đầu tiên anh được nhìn cô ngủ. Mái tóc dài phủ trên gối, đôi môi hơi hé mở để lộ niềng răng ở răng cửa, cằm còn lưu lại vết khâu.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, ra cửa tắt đèn rồi lại quay vào ngồi xuống bên giường.

Trời vẫn còn mưa. Nước mưa rơi vào mái ngói phát ra những âm thanh đều đều. Anh cứ yên lặng ngồi ngắm cô như thế, rất lâu, rốt cuộc cô cũng tỉnh.

“Sao anh ngồi đây?” Cô hỏi trong trạng thái ngái ngủ.

“Sợ em sợ.”

Nghe anh nói vậy, cô liếc cổ quan tài, sau đó trả lời: “Em không sợ”.

Anh mỉm cười, vỗ nhẹ đầu cô.

Cô duỗi tay ra trước mặt anh, nhăn nhó nói: “Đau tay”.

Có lẽ do trời mưa, nơi này lại là vùng ẩm ướt, nên u nang ở ngón tay cô bị đau. Trước tới giờ cô đề chịu đựng, đây là lần đầu tiên kêu đau với người khác để làm nũng.

Ngải Cảnh Sơ trong lòng ngập tràn ngọt ngào, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa.

Tăng Lý rất thích cảm giác này, cô nói: “Lại buồn ngủ rồi”.

“Thế ngủ tiếp đi.”

“Anh hát cho em nghe đã.” Cô khẽ nói.

“Lại nữa rồi!”

“Hát đi mà!” Lá gan của cô đúng là càng ngày càng to, không còn biết sợ anh nữa rồi.

Nhìn cô nằm trên giường, ngửa đầu làm nũng, cảnh xuân vô hạn mê lòng người, Ngải Cảnh Sơ không kìm lòng được cúi xuống hôn cô. Nhưng khi vừa chạm tới đôi môi anh đào kia, tâm tình tốt đột nhiên vơi đi một nửa.

“Gì thế?” Tăng Lý hỏi.

“Đang yên đang lành tự dưng lại đeo niềng răng.” Hôn sẽ bị mất đi cảm giác.

“Chẳng phải anh đeo cho em sao?” Cô hỏi.

“...”

Quả nhiên là tự làm tự chịu.

Chương 16

Ngày hôm sau, bảo đảm với Mã Phú Quý và cán bộ trong thôn rằng sẽ đưa Mã Tiểu Bình đến bệnh viện, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quay về thành phố A.

Xe chạy vào nội thành thì phía xa, nhà cửa đã lên đèn.

Sợ Ngải Cảnh Sơ mệt. Tăng Lý tranh lái xe một đoạn, sau đó để lượt cô sang ghế phụ nghỉ ngơi, chẳng được bao lâu thì thiếp đi. Đêm hôm kia không ngủ được, chiều hôm sau cô ngủ bù, kết quả lại kéo theo một đêm nữa mất ngủ.

Thấy cô mệt mỏi, Ngải Cảnh Sơ không suy nghĩ liền lái xe về thẳng nhà mình.

Anh xuống xe, đi sang phía ghế phụ lái, giúp cô cởi dây an toàn rồi bế cô vào nhà. Trong nhà không bật đèn, phỏng chừng ăn cơm xong, dì Lý đã đưa ông nội ra ngoài đi tản bộ.

Hay tay bế cô, Ngải Cảnh Sơ chặt vật mãi mới lấy được chìa khóa ra mở cửa. Cử động của anh quấy nhiễu tới giấc ngủ nhưng cô ngủ đến mê man, chỉ thì thào một câu: “Vẫn tắc đường à?”.

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ đáp, rồi bế cô lên gác.

Anh đặt cô nằm xuống giường mình, sau đó tranh thủ đi xuống tầng dưới tìm đồ ăn. Mọi người trong nhà không biết trước là tối nay anh về nên ăn cơm xong đã dọn dẹp gọn gàng. Ngải Cảnh Sơ mở tủ lạnh tìm một hồi, cuối cùng quyết định rán trứng gà rồi nấu mì. Lúc còn du học, anh thường xuyên làm món này nên rất thành thạo. Xong xuôi, anh lên gác gọi Tăng Lý.

Mở cửa ra, trong phòng vẫn tối om.

Ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào, anh trông thấy cô nằm im, tư thế vẫn như lúc đầu, hơi thở rất nhẹ, gần như không thể nghe được.

Một cảm xúc rất kì lạ.

Trước đây, mỗi khi về nhà mà chưa tắm rửa thay đồ, anh nhất định sẽ không leo lên giường vì cảm thấy toàn thân đều bẩn. Thế nhưng lúc này, Tăng Lý vẫn mặc nguyên bộ đồ dính bùn đã khô lại nằm trên giường, vậy mà anh chẳng hề cảm thấy khó chịu.

Chẳng hiểu sao, anh lại muốn hôn cô.

Anh không biết người ta khi yêu sẽ đối đãi với người con gái mình yêu thế nào. Còn anh, lúc nào cũng chỉ muốn ở gần cô, hôn cô, nắm tay cô, ôm chặt cô, nghe cô nói, nghe cô làm nũng, nghe cô gọi tên anh.

Anh khom người, chống tay hai bên người cô, cúi xuống hôn cô.

Sau đó, cô tỉnh dậy.

Dù ý thức mơ mơ màng màng, nhưng cảm nhận cuồng nhiệt của anh, cô bèn đáp lại.

Tăng Lý bị anh hôn đến thần điên bát đảo, mặc cho anh kề sát người lại, tựa như đang đè chặt cô.

Hai người hoàn toàn đắm chìm trong đó.

“Ngốc!” Anh nặng nề gọi cô.

Nhưng cô không còn ý thức để trả lời.

Đợi đến khi bàn tay anh không yên phận nữa, cô mới nhớ ra hỏi: “Đang ở đâu đây?”.

“Nhà anh!” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Nghe được câu trả lời, Tăng Lý giật mình tỉnh lại, đẩy anh ra. Ngải Cảnh Sơ vốn dĩ chỉ ghé người vào mép giường, nên bị đẩy thành linh như vậy liền ngã lăn xuống đất.

Tăng Lý hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

Trong phòng tối đen, cô không biết anh có bị trầy xước gì không, lo lắng gọi một tiếng.

“Hử?” Anh ử ử đáp lại.

“Anh có sao không? Đèn ở đâu để em bật?”

“Để anh!” Nói xong, anh đứng dậy đi bật đèn. Căn Phòng thoáng chốc sáng trưng.

Ngải Cảnh Sơ đứng dưới ánh đèn, vẻ mặt ung dung, chẳng có điểm gì giống người vừa bị ngã từ trên giường xuống cả. Tăng Lý không nhận được mà bật cười ra tiếng.

Lúc này, dì Lý đã đưa ông nội về.

Thấy ngoài cửa, tầng dưới và tầng trên đều sáng đèn, dì Lý đoán được Ngải Cảnh Sơ đã về, quay sang nói với ông Ngải: “Cảnh Sơ nó về rồi, không biết ăn gì chưa”.

Đang định lên gác hỏi thì trông thấy trên bàn ăn có nồi mì, liếc qua dì Lý cũng biết là Ngải Cảnh Sơ làm.

Nhưng kì lạ là, có hai cái bát.

Trên đời này, ai có thể phiền Ngải thiếu gia phải đích thân xuống bếp?

Vợ chồng dì Lý đưa mắt nhìn nhau, bỗng có một dự cảm tốt đẹp.

Quả nhiên, trông thấy Ngải Cảnh Sơ dẫn theo một cô gái từ trên gác đi xuống.

Anh nói: “Ông nội, chú, dì, đây là Tăng Lý!”.

Dì Lý có nghe Ngải Cảnh Sơ nhắc tới cô gái này một lần, lúc đó bà đã hứng chí cả một ngày một đêm, còn cho rằng đều nhờ vào cặp vé xem phim của mình, kích động đến nỗi trách bản thân không nghĩ ra kế này sớm. Tuy nhiên, về phần Tăng Lý trông như thế nào, tính tình ra sao, bao giờ đưa về nhà ra mắt thì bà không biết. Hôm nay được gặp người thật, bà cười đến nở hoa trên mặt.

Tăng Lý mất tự nhiên vì bị nhìn chăm chăm, gượng gạo chào từng người một.

Vừa trông thấy ông Ngải, cô liền hiểu ra phong thái của Ngải Cảnh Sơ là do di truyền, đó là khí chất quân nhân. Một ông lão hơn tám mươi tuổi, mái đầu hoa râm, nhưng tinh thần chẳng thua kém gì thanh niên, sống lưng ông thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm nghị và ít nói.

Nếu không có người sôi nổi như dì Lý, để hai ông cháu họ ở với nhau thì sớm muộn gì ngôn ngữ nói cũng bị lãng quên mất thôi.

Dì Lý háo hức muốn hỏi chuyện nhưng lại sợ quá đường đột khiến Tăng Lý sợ.

Tăng Lý ngồi xuống bàn ăn theo Ngải Cảnh Sơ, cầm đôi đũa lên, bắt đầu ăn mì.

Nhưng hai người họ vừa động đũa thì ông nội vốn đang cầm kính viễn thị đọc báo lại ngẩng đầu lên nói: “Cảnh Sơ, bạn đến nhà chơi lần đầu sao lại để bạn ăn mì?”

Bấy giờ dì Lý mới nhớ ra, chạy vào ngăn hai người lại và vội vàng nhận sơ suất của mình. Chẳng mấy chốc, hai vợ chồng dì Lý và chú Lưu đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn.

Ăn cơm xong, Ngải Cảnh Sơ đưa Tăng Lý về nhà. Chú Lưu theo thói quen nhắc anh một câu: “Đi nhanh về nhanh

nhé”, thế mà ngay lập tức đã bị dì Lý trách móc: “Giục cái gì mà giục!”, sau đó dì còn tươi cười nhìn Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý, sửa lại lời nhắc: “Thanh niên mà, cứ chơi thoải mái đi nhé, không cần về sớm. Muốn chơi đến lúc nào thì chơi!”.

Thứ Tư, Tăng Lý lại đến bệnh viện.

Thực ra, cô và Ngải Cảnh Sơ vừa mới gặp nhau lúc trưa. Vì hai nhà đã hẹn ăn tối hôm nay nên anh tranh thủ một tiếng nghỉ trưa đưa Tăng Lý mua quà ra mắt mẹ Tăng.

Sau đó, Tăng Lý về thư viện, làm được hai tiếng lại đến bệnh viện tái khám.

Theo thói quen, cô xếp hàng lấy số phòng khám của Ngải Cảnh Sơ. Ngay người một lúc, cô mới lắc đầu cười cười, nắm chặt phiếu trong tay rồi bước vào thang máy.

Trong phòng khám, mọi người đều bận đến quay cuồng đầu óc. Một góc nào đó, Ngải Cảnh Sơ chìm giữa đám đông, bị hỏi hết cái này đến cái khác không thể thoát thân. Đằng nào cũng phải chờ anh tan ca rồi cùng tới nhà hàng, thế nên Tăng Lý không dă động tới anh, lặng lẽ đặt phiếu gọi lên bàn rồi ra ngoài đại sảnh ngồi chờ ở gần cửa thang máy.

Đại sảnh khá rộng, chung quanh đều là tường bằng kính. Tăng Lý ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lại đứng dậy, đi đến bên cửa kính ngắm nhìn phố xá náo nhiệt bên dưới.

Ngay ngoài cửa bệnh viện là lối đi xuống trạm tàu điện ngầm, sắp đến giờ cao điểm, người đến người đi mỗi lúc một đông. Có người già, có trẻ nhỏ, có tình nhân đi thành đôi thành cặp; có người thông thả, có người vội vã, lại có người chỉ đứng trước những lối ra vào để phát tờ rơi và quảng cáo.

Mỗi người đều đang nỗ lực sống thật tốt trên thế giới này, giống như một hạt bụi nhỏ bé chẳng đáng kể.

Cô cũng vậy.

Chỉ có điều, vì sự tồn tại của một người mà cô có thêm một vũ trụ.

Lúc này, Chu Văn đi ra, quay về phía cô hét lớn: “Tăng Lý! Đến lượt chị kìa!”.

“Ừ!” Tăng Lý đáp, rồi vội vàng đi về hướng phòng khám của Ngải Cảnh Sơ...

Ngoại truyện

Mùa hè năm sau, vì mẹ qua đời nên Vu Dịch vội vàng từ nửa địa cầu bên kia quay về quê hương. Ngồi trên máy bay, lòng anh nóng như lửa đốt, cả một đêm không chợp mắt, nhìn chăm chăm vào chiếc bàn nhựa nhỏ trước mặt.

Mấy năm trước, mẹ đi khám bệnh phát hiện bị ung thư nhưng không cho anh biết, chỉ nói phải làm một tiểu phẫu nhỏ ở tử cung. Anh vội vàng từ Mỹ trở về chăm sóc mẹ hơn nửa tháng, chính trong thời gian đó, anh nhận được điện thoại thoại thổ lộ tình cảm của Tăng Lý.

Lúc ấy, Vu Dịch không khỏi sửng sò. Đã rất lâu anh không gặp cô, trong ấn tượng của anh, Tăng Lý là một cô gái đáng người mạnh mẽ, ngoan ngoãn nhất trong số đám trẻ con trong nhà.

Về sau, anh tới thành phố A, Tăng Lý ra trạm xe đón anh.

Nhìn thấy cô, Vu Dịch gần như không nhận ra. Tóc cô giống hệt những người khác trong nhà họ Tăng, đen nhánh và xoắn buông xõa sau lưng, cô mặc chiếc áo T-shirt đơn giản và quần soóc jean, đứng dưới ánh mặt trời, đôi chân dài và thẳng khiến cả người cô trông như một đoá bách hợp trắng yêu kiều.

Nhất định cô không biết mình đứng giữa đám đông nổi bật đến vậy, ngay cả Vu Dịch cũng lấy làm kinh ngạc.

Anh không phải là một kẻ trăng hoa, mặc dù đã yêu đương không ít lần, nhưng chưa từng đùa giỡn với ai. Vì thế, sau khi biết tình cảm của Tăng Lý, anh dự định tới gặp cô để gạt bỏ cái ý nghĩ trong đầu cô đi. Không ngờ khi gặp cô rồi, ánh mắt anh lại không thể rời khỏi cô được nữa.

Tăng Lý rõ ràng vẫn chưa trông thấy Vu Dịch. Cô cảm tò rơi mà người ta dúm vào tay, phe phẩy quạt, mắt nhìn ngó xung quanh, mãi đến khi Vu Dịch đi tới gần, cô mới phát hiện ra anh. Cô hoảng hốt bật ra một câu: “Chú...”, nói được một nửa, cô lập tức dừng lại, sửa thành: “Vu Dịch!”. Sau đó, cô gượng gạo cười, cúi đầu cắn môi, hai chiếc răng hở lộ ra.

Những cô bạn gái của Vu Dịch trước kia ai nấy đều xinh đẹp, nhưng không người nào nhu mì như Tăng Lý.

Vì thế anh thay đổi chủ ý, quyết định hẹn hò với cô, không ai có thể ngăn cản được.

Về sau, mẹ Vu biết chuyện, tức giận đến nổi suýt nữa nghẹn thở, hai người vì vậy mà cãi nhau một trận. Vu Dịch tưởng rằng mâu thuẫn này còn kéo dài, nhưng không biết vì sao đột nhiên mẹ thay đổi suy nghĩ, để mặc mọi thứ tự anh quyết định.

Quãng thời gian còn ở trong nước, anh đưa Tăng Lý đi du lịch khắp nơi, trong lòng luôn tràn ngập vui vẻ.

Lúc ở trên núi Đông Sơn, anh thật sự đã nghĩ tới chuyện tương lai, bởi vì Tăng Lý rất tốt, khiến anh lần đầu tiên có ý nghĩ muốn một cuộc sống ổn định.

Thế nhưng, sau khi Vu Dịch trở lại trường học, mỗi người một nơi, quan hệ không còn ngọt ngào như ban đầu nữa, đấng cay dần dần lộ diện. Anh bắt đầu sợ liên lạc với cô.

Một thời gian sau, Vu Dịch mới biết sự thật về bệnh tình của mẹ, hóa ra bà bị ung thư, căn bệnh khiến người ta trở tay không kịp. Anh đột nhiên nhụt chí, đột nhiên không muốn làm trái ý nguyện cuối cùng của mẹ. Hơn nữa thời điểm ấy, tình cảm giữa anh và Tăng Lý cũng đã lâm vào cục diện bế tắc. Thế nên anh gọi điện cho cô, nói không muốn tiếp tục ở bên cô, nói anh đã yêu người khác.

Anh nghĩ, hóa ra mình không hề chín chắn như anh vẫn tưởng, không có cách nào khiến tất cả mọi việc được như ý muốn. Trước giờ anh hoàn toàn không nghĩ, Tăng Lý lại yêu anh sâu đậm đến vậy. Anh cho rằng, cô cũng như những người bạn gái trước đây của anh, quay lưng một cái là có thể quên anh đi.

Mãi đến một ngày nào đó của mấy năm về sau, gia đình chị Vu Nam chuyển nhà tới thành phố A, lúc dọn dẹp tủ đồ nhặt được một phong thư, bấy giờ mới nhớ ra phong thư này gửi cho Vu Dịch mà chị quên chưa đưa.

Đến Tết, Vu Nam gửi cho Vu Dịch một ít thực phẩm làm lẩu, nhân tiện gửi kèm cả bức thư kia.

Vu Dịch hồ nghi mở bức thư ra, lớp phong bì đầu tiên là lời giải thích của chị Vu Nam, lớp phong bì thứ hai là địa chỉ nhà anh do Ngải Cảnh Sơ viết, lớp thứ ba mới là chữ của Tăng Lý.

Anh chỉ đọc một trang giấy, không có dũng khí đọc tiếp nữa. Cảm giác ân hận cơ hồ đang giày vò trái tim anh.

Một tình cảm trong sáng và chân thành như thế, vậy mà anh đã để vuột mất.

Đêm đó, anh không đọc thêm dù chỉ một chữ, lập tức châm lửa đốt lá thư.

Sau khi an táng mẹ, Vu Dịch không đi ngay. Trước khi về nước anh đã xin nghỉ phép dài hạn, vốn định dành thời gian ở bên mẹ lúc cuối đời, ai ngờ chưa kịp xuất phát thì đã nhận được tin dữ.

Vu Dịch tranh thủ vài ngày để giải quyết một số việc vặt, xong xuôi, tự nhiên không có việc gì làm, một người vốn bận rộn như anh đương nhiên không quá quen với sự rảnh rỗi. Vậy nên cả ngày anh lang thang đi bộ trong thị trấn, thỉnh thoảng hẹn vài người bạn cũ đi ăn. Mỗi đến một ngày, đang đi trên đường, Vu Dịch bắt gặp bố của Tăng Lý, biết được tin Tăng Lý sắp kết hôn.

Bố Tăng còn nói, Tăng Lý không định tổ chức tiệc cưới chỉ đến cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận rồi mời phụ huynh hai nhà và một vài người bạn thân tới dùng cơm.

Vu Dịch nghe xong, tâm trạng rối bời, tiếp đó bố Tăng nói những gì, anh đều không nghe thấy.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, Vu Dịch đã một mình lái xe vào thành phố A. Lúc anh tới trước cổng cục dân chính, người ta vẫn chưa đi làm. Anh dừng xe ở đối diện bên kia phố, tuy rằng xa nhưng vẫn thấy rõ người ra người vào.

Chín giờ.

Mười giờ.

Mười một giờ.

...

Mãi đến giờ nghỉ trưa, Vu Dịch cũng không trông thấy bóng dáng Tăng Lý đâu, không biết liệu có phải bố Tăng nói sai địa chỉ rồi hay không.

Ba giờ chiều, Tăng Lý rốt cuộc cũng xuất hiện cùng một đoàn người, không chỉ có hai người họ mà còn hai bên gia đình và mấy người bạn.

Mái tóc dài đen nhánh được cô búi gọn sau đầu. Cô ăn mặc rất đơn giản, chỉ một chiếc sườn xám cách điệu màu trắng sữa, nhưng lại khiến anh nhớ tới dáng vẻ của cô năm xưa, khi cô thổ lộ tình cảm với anh, khi anh trông thấy cô ở bến xe thành phố A.

Vu Dịch từ xa thấy cô trò chuyện vài câu với những người đi cùng, sau đó cô vô tư khoác lấy cánh tay Ngải Cảnh Sơ đi vào cục dân chính.

Vu Dịch đóng cửa sổ xe, bật nhạc rock, mở loa lớn hết cỡ rồi nhấn ga, xe lao đi vun vút.

Đóa bách hợp trắng yêu kiều kia, anh mãi mãi sẽ không được chiêm ngưỡng nữa.

Lời cuối sách

Tôi vốn có một cảm giác sợ hãi xen lẫn kính nể đối với những người hành nghề y.

Ý tưởng về câu chuyện này lần đầu tiên nảy ra trong đầu là khi tôi đã hoàn thành *Lương ngôn tả ý* và trước khi viết *Kí*

ức độc quyền, lúc ấy, tôi mới viết được khoảng năm ngàn chữ.

Quãng thời gian đó, vì lí do cá nhân nên tôi không thể giữ tâm trạng bình ổn để viết về một bác sĩ, thế nên tôi tạm gác lại, cuối cùng ngừng vô thời hạn, tôi chuyển sang viết *Kí ức độc quyền*. Khi bắt đầu viết tiếp *Cũng chỉ là hạt bụi*, thực ra trong lòng tôi vẫn chưa kịp thích ứng, từng cảm thấy vô cùng áp lực. Bởi vậy, viết được ba mươi ngàn chữ tôi liền đăng dài kì lên mạng, hi vọng nhận được sự khích lệ từ độc giả.

Thời thanh xuân của tôi gắn liền với nha sĩ. Hơn hai mươi năm đầu đời, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều nha sĩ, trong đó có người tôi thích, có người tôi không thích; có người thấy lợi tối mắt, có người đáng để tôn trọng. Ngải Cảnh Sơ chính là hình mẫu một bác sĩ lí tưởng mà tôi và rất nhiều người trông đợi.

Ban đầu, cuốn tiểu thuyết này được định hướng là một câu chuyện về thời thanh xuân, một hồi ức không mấy tươi đẹp bị chôn sâu dưới đáy lòng, một người con trai ưu tú và một mối tình vừa chớm nở đã lụi tàn. Tôi vốn định bắt đầu viết từ thời điểm Tăng Lý mười lăm tuổi và miêu tả quá trình cô ấy trưởng thành, đáng tiếc, bản thân không quá hài lòng, vì vậy tôi quyết định chọn thời điểm Tăng Lý hai mươi tư tuổi làm vạch xuất phát, ở giữa đang xen những đoạn kí ức ngắn.

Tôi còn muốn chia sẻ một chút về tên tiểu thuyết, cái tên bắt nguồn từ câu thơ mà tôi rất thích: “Thế giới vi trần lí, ngô ninh ái dĩ tăng”^[1], vậy nên tôi lấy nửa đầu câu thơ làm tên sách, viết một câu chuyện thuộc về “Ngũ – Ninh - Ngải – Vu - Tăng”^[2]. Mong muốn của tôi là có thể dành nhiều “đất diễn” cho Ngũ Dĩnh và Ninh Phong, tiếc rằng vì vấn đề độ dài nên phải giản lược đi khá nhiều tình tiết.

[1] Câu thơ của nhà thơ thời Đường – Lý Thương Ẩn. Hàm ý: Thế giới quá rộng lớn, vạn vật quá nhỏ bé, con người sống trong thế giới chỉ như một hạt bụi, hà có phải tự giày vò bản thân giữa yêu và hận?

[2] Chơi chữ dựa trên hiện tượng đồng âm trong tiếng Hán. Cách phát âm năm chữ của nửa sau câu thơ (ngô ninh ái dĩ tăng) gần giống với cách phát âm năm chữ: ngũ (Ngũ Dĩnh), ninh (Ninh Phong), ngải (Ngải Cảnh Sơ), vu (Vu Dịch), Tăng (Tăng Lý).

Tăng Lý và Vu Dịch của ngày xưa khiến người ta phải thờ dài tiếc nuối, đôi khi chúng ta tưởng mình đã yêu một người, nhưng lại không biết, có lẽ không phải chúng ta yêu người đó, chỉ là một thứ cảm giác mà thôi.

Khi hồi tưởng về mối tình đầu, Tăng Lý từng hai lần nhắc tới lời thoại trong bộ phim điện ảnh *Beyond the clouds*.

Nếu anh nói “anh yêu em” thì sẽ thế nào?

Thì sẽ giống như thả một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực.

Tăng Lý cả hai lần đều hiểu lầm ý câu nói đó, về sau cô mới hiểu ra: Tình yêu rất mong manh, nó chỉ như một ánh nến yếu ớt được thắp giữa căn phòng sáng rực, chẳng hề quan trọng.

Truyện còn có chi tiết Tăng Lý đọc được lời thoại kia trong một cuốn tạp chí, thực ra tôi cũng đã từng trông thấy nó trong tạp chí khi mười chín tuổi, đến tận bây giờ, nguyên văn những câu chữ ấy vẫn còn mới mẻ trong kí ức của tôi.

“Nếu anh nói “anh yêu em” thì sẽ thế nào?

Thì sẽ giống như thắp một ngọn nến mập mờ trong căn phòng sáng rực.

Đạo diễn Antonio đang diễn giải về khoảng cách và sự cố chấp trong quan hệ giữa người với người.

Tình yêu, có thể vô cùng vui vẻ, cũng có thể chẳng chịu nổi một cú đả kích...”

May mắn thay, cuối cùng Tăng Lý đã gặp được Ngải Cảnh Sơ.

Và bạn, gặp được một người nào đó.

END